

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN AGE GAP
FORCED PROXIMITY
MAFIA ROMANCE

MAFIA LEGACY - PERFECTLY IMPERFECT

BEAUTIFUL

Beast

NEVA ALTAJ

MAFIA LEGACY - PERFECTLY IMPERFECT

BEAUTIFUL *Beast*

NEVA ALTAJ

Lisans Notları

Telif Hakkı © 2024 Neva

Altaj www.neva-altaj.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme Beyond The Proof'tan Andie Edwards

(www.beyondtheproof.ca) Düzeltme Yvette Rebello

(<https://yreditor.com/>)

Anka Lesko tarafından el yazması eleştirisi

(www.amlediting.com) Chiara tarafından İtalyanca dil danışmanlığı

([Instagram @anotherlibrarian](https://www.instagram.com/anotherlibrarian))

Anna Corbeaux tarafından stilistik düzenleme

(www.corbeauxeditorialservices.com) Deranged Doctor tarafından

kapak tasarımı (www.derangeddoctordesign.com)

Adanmışlık

*Güzel ve Çirkin'i sevenler için.
Umarım Vasilisa ve Rafael'i beğenirsiniz.*

*

*Ve IG takipçilerime: **Evet**, Roman'ın bakış açısı da dahil.*

İçindekiler

[Lisans Notları](#)

[Adanmışlık](#)

[İçindekiler Yazarın](#)

[Notu Sözlük](#)

[Tetikleyici](#)

[Uyarı Önsöz](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Sonsöz](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu,](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kusursuz Kusurlu Okuma Sırası ve Troplar](#)

[Mafya Mirası Okuma Sırası ve Troplar](#)

Yazarın Notu

Dünyamız çok sayıda insan, kültür ve gelenekle dolu harika bir yer. Farklılıklarımız ne olursa olsun, bizi birbirimize bağlayan ortak bir bağ var; hepimiz bunun bir parçasıyız. Yazar olmak bana, masamdan ve dizüstü bilgisayarımın çok fazla uzaklaşmamak anlamına gelse bile, ufku genişletme fırsatı veriyor.

Farkında olmayan geniş okuyucularımın yararlanması için, bu kitap ve dizi boyunca ortaya çıkan birkaç kültürel not ekledim.

Sicilya: konum ve dil

Sicilya, İtalya'nın beş özerk bölgesinden biridir. Yerel yönetim, kültürel farklılıkların ve dilsel azınlıkların korunmasına izin veren idari yetkilere sahiptir. Ancak Sicilya İtalya'nın bir parçasıdır ve bağımsız bir ülke değildir.

Bölge, Akdeniz'deki en büyük ve en kalabalık adadır ve İtalya yarımadasının hemen güneyinde yer almaktadır. Sicilya'nın kendine özgü bir lehçesi (yani Sicilyaca) olmasına ve birçok insanın iki dilli olmasına rağmen, resmi dil İtalya ankarasında olduğu gibi İtalyanca'dır.

Dolayısıyla, bu kitaptaki karakterler İtalyanca konuşmaktadır.

Rusça isimler: patronimik, aile ve küçültme isimleri

Rusça isimler üç bölümden oluşur: ilk isim, göbek adı (patronimik) ve soyadı (aile adı). Patronimik, bir son ek eklenerek babanın adından (veya bazı durumlarda başka bir atadan) türetilir. Bazı okuyucular, aile adları için "oğlu" referansını kullanan benzer bir kültürel uygulamaya daha aşina olabilirler (örneğin, Tomson = "Tom'un oğlu").

Rusça soyadında, ismin sonu isim sahibinin cinsiyetini belirtmek için değiştirilir. Bir erkek için "evich" veya "ovich" son ekleri kullanılır. Bir kadın için bunlar "evna" veya "ovna" dır. Örneğin, Vasilisa Romanovna Petrova (Vasilisa "Romalı" Petrova'nın kızı).

Ayrıca, Rusların isimlerin kısa ("samimi") biçimlerini kullanma konusunda yaygın olduklarını da belirtmek gerekir (örneğin, Vasilisa, Vasya olarak kısaltılır).

Sözlük

Not: İngilizce olmayan hakaretler söz konusu olduğunda (hem İtalyanca hem de Rusça), birebir ifade genellikle son derece kaba olmakla birlikte doğrudan çeviride anlamını yitirmektedir. Bu nedenle, bağlamı tasvir etmek için eşdeğer bir ifade kullanılır.

İtalyanca sözcükler ve deyimler

Vespetta - küçük eşek arısı

(küçültme) *Cumpari* - vaftiz babası

Signore/Signor - efendim. Sonundaki "e" harfi her zaman şu şekilde kullanıldığında düşer

Bir isimle birlikte (örneğin, *Signor De Santi*; ama, *Evet, signore.*)

Vuole provare del prosciutto? - Jambonun tadına bakmak ister

misiniz? Che cazzo! - Bu ne lan?

Stai zitto! - Kapa çeneni; sessiz ol!

Chi è quella? - O (kadın) kim?

Sbrigati, idiota. Ho bisogno di quella vernice. - Acele et, aptal. O boyaya ihtiyacım var.

Sei la ragazza di Raffaello? - Rafael'in kız arkadaşı mısın?

Pronto - Hazır

Cosa è successo? - Ne oldu?

Merda. Venti minuti. - Kahretsin. Yirmi dakika.

Buonasera, signorina. - İyi akşamlar, bayan.

Non toccarla. Lei è mia. Capito? - Ona dokunmayın. O benim. Anladın mı?

Sì. Kaptım. Mi dispiace molto. - EVET. Anlıyorum. Çok özür dilerim.

Potrei ucciderti per questo. - Bunun için seni öldürebilirim.

Dice che è urgente. - Acil olduğunu söylüyor.

Ma che fai, stronzo?! - Ne yapıyorsun, pislik?!

Vaffanculo! Sei cieco? Madonna Santa! - Git kendini becer! Kör müsün sen? Yüce Tanrım!

Coglione! Mangia merda e morte, porca puttana! - Moron! Bok ye ve öl, seni domuz-fahişe!

Testa di cazzo. - Seni sik kafalı.

Tutto bene? - Her şey yolunda mı?

La mia principessa russa. - Benim Rus prensesim.

Non ti lascerò mai andare. - Gitmene asla izin vermeyeceğim. *Sei pronto?* - Hazır mısın?

Evet. Iniziamo. - Evet. Hadi başlayalım.

Vi dichiaro marito e moglie. - Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum.

Senin için her şeyi yaparım. Perfino lasciarti andare. - Senin için her şeyi yaparım. Gitmene izin versem bile.

Rusça sözcükler ve deyimler

Сволочь - Pislik

Придурок - Aptal, moron

Какой ужасный беспорядок. - Ne korkunç bir karmaşa.

Мне он нужен живым, Сергей. Не oldu? - Ona canlı ihtiyacım var, Sergei. Anlıyor musun?

Trigger Marning

Lütfen bu kitabın, yakın bir aile üyesinin ölümünden bahsedilmesi, şiddet, işkence ve vahşet içeren grafik betimlemeler gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içeriklere sahip olduğunu unutmayın.

Önsöz

20 yıl a4o

(Rafael, a4e 19)

"Temiz," diyorum telefona.

Bir dakika sonra, bakım görevlisi gibi giyinmiş bir adam uzun koridorun diğer ucundaki seçkin antika ve mücevher mağazasından çıkıyor ve üzerinde acil çıkış işareti olan bir kapıya doğru aceleyle ilerliyor. Beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmiş olsa da Jemin başını eğmiş ve telefonu kulağına dayamış, yüzünü çok sayıdaki güvenlik kamerasından gizlemeye çalışıyor. Arnavut Mafyası'nın lideri Endri Dushku'nun alışveriş merkezinin güvenlik ofisindeki bir adama on dakikalığına görüntü akışını bozması için yüklü bir para vermesine rağmen adam temkinli davranıyor.

Jemin gözden kaybolduğu anda, sadece personele açık olan merdivenlere giriyorum. "Aşağı geliyorum."

"Hayır," diye emrediyor diğer taraftaki ses. "Endri patlamanın videosunu istiyor. Zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladım, kameranı hazırla. İşin bittiğinde garaj çıkışında bekliyor olacağım."

Kol saatime bakmak için kolumu yukarı itiyorum. Eski, cam yüzü çizilmiş ve deri kayışı yıpranmış. Sırtımdaki giysiler dışında, kardeşimle Sicilya'dan kaçarken yanımda olan tek kişisel eşyamdı.

"Peki," diye homurdanarak telefona baktım ve hattı kapattım.

Jemin gibi kendini beğenmiş bir pisliğin emirlerine uymak beni çok kızdırıyor ama bu saçmalık bugün sona eriyor. Arnavutluk Mafyası'nın başıyla yaptığım anlaşma bu gece sona eriyor.

Dün, büyük bir şaşkınlık içinde, Dushku bana Arnavut klanında tüm standart avantajları içeren düzenli bir rol teklif etti. Bana cazip geldi.

kabul etmek. Bu güvenlik ve para sıkıntısı anlamına gelir. Ama saygı değil. Kabul ettikleri Sicilyalı bir pislikten başka bir şey olmayacaktım. Bu yüzden saygılı bir şekilde teklifi reddettim.

Organize suçun kaotik ve şiddet dolu dünyasında çok az değer korunur. Bunun tek istisnası sözünü tutmaktır. Ve Endri Dushku sözünü tutar. Bu gecedan itibaren özgür bir adamım. Arnavutlar için çalışırken edindiğim tecrübe ve yeraltı bağlantılarımla sayesinde kolayca hayatımı kazanabilirim ve hedeflerime ulaşabilirim. Kardeşime bir gün eve döneceğimize dair söz vermişim. Ve ben de sözlerimi tutuyorum.

Sadece bu işi bitirmek zorundayım.

Merdiven boşluğunun kapısını kırarak kol saatimin etrafında ilerleyen saniye ibresine göz kulak oluyorum. Sessizliği bozan tek ses, yüksek tavanlı bir şapelin içindeki lanet bir fısıltı gibi beton duvarlardan yansıyan zayıf tik tak sesleri. Alışveriş merkezinin açılmasına daha birkaç saat var, bu yüzden etrafta neredeyse hiç kimse yok. Çoğu mağaza çalışanı yakın zamanda gelmeyecek ve diğer herkes yemek alanı gibi daha halka açık alanlarda toplanma eğiliminde. Kompleksin bu ucu ıssız, eski ıvır zıvırlarla ve bu yüzyılda doğmuş hiç kimsenin umursamadığı parlak, narin ıvır zıvırlarla dolu mağazanın içindeki patlayıcıları yerleştirmek için mükemmel bir koşul. Dükkânın sahibi eski kafalıdır ve Arnavut klanının "korumasını" reddetmemesi gerektiğini çok iyi bilmesi gerekirdi. Ödemeyi reddetmemiş olsaydı, Dushku bu haftaya bir patlamayla başlayarak adama bir ders vermeye karar vermezdi. Dükkânın içine yerleştirilen bomba her şeyi yerle bir edecek ve milyonlarca camekânda saklanan koleksiyon parçalarını yok edecektir.

Tam telefonumu kayda başlamak için ayarlıyordum ki bir çocuğun mutlu kahkahası alışveriş merkezinin koridorunda çınladı. Vücudum tamamen hareketsizleşti. Şu anda burada kimse olmamalıydı. En azından çocuklar.

"Burası daha açılmadan bize yardım etmesi için zavallı kadını neden rahatsız etmek zorunda kaldığınızı anlamıyorum." Bir kadın sesi bana doğru yaklaşıyor. "Elbiseyi daha sonra da alabilirdik."

Küçük ayak sesleri yaklaşırken bir erkek "Kalabalıkla uğraşacak havamda değildim," diye cevap veriyor. "Bebeğim! Buraya gel!"

"Oh, bırak onu." Yine kadın. "Antika dükkânının vitrinindeki kristal gülleri sevdiğini biliyorsun. Zaten etrafta kimse yok ve onu buradan da görebilirsin."

Elim kapının kenarını öyle sert sıkıyor ki ahşap çatlıyor. Sağır edici bir gümbürtü kafamın içinde yankılanıyor -kalbim o kadar yüksek atıyor ki, beynim durumu değerlendirirken kulakları yırtan gök gürültüsüne rakip olabilir. Jemin'i arayıp zamanlayıcıyı öldürmesini sağlamak için yeterli zaman yok. Yapsam bile beni dinleyeceği şüpheli. İkincil hasarı hiç umursamadı.

En fazla üç yaşında olan küçük bir kız merdiven boşluğundan geçip doğruca antikacı dükkânının ışıklı vitrinine doğru koşarken neşeli kıkırdamalar mekânda yankılanıyor. Yangın çıkarıcı cihaz patladığında paramparça olacak olan dükkân.

Düşünmüyorum, kaçıyorum.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve ben de sevinç çığlıkları atarak mağazayı neredeyse yarılamış olan çocuğun peşinden koşuyorum. Kolları önünden kalkıyor, vitrinin pod ışıkları altında sergilenen ışıltılı kristal çiçeklere doğru uzanıyor. Aramızda üç metre var.

Arkamda bir yerden iki ses -ebeveynler- bağılıyor. Kızlarının peşinden koşan bir yabancı yüzünden çılgına dönmüş olmalılar ama açıklama yapacak zaman yok. O patlayıcılar her an patlayabilir.

"Dur!" Avazım çıktığı kadar

bağıriyorum. Kız durdu.

Beş ayak.

Arkasını döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Çok geç kaldım. Onu tehlikeden uzaklaştırmak için çok geç kalacağım.

Tek ayak.

Gürültülü patlama havayı yararken kızı kollarıma alıyorum.

Cam parçaları etime batarken acı yüzümü ve ellerimi dağlıyor, bu his o kadar baskın ki ciğerlerime hava çekemiyor gibiyim. Etrafımda bir duman ve toz bulutu dönüyor, sanki cehennemin derinliklerinde bir yerde şiddetli bir kasırgaya yakalanmışım gibi. Kollarım titriyor ama küçük kızı göğsüme bastırıyorum, başını çenemin altına sıkıştırıyorum ve uzuvlarım onu koruyor.

Lütfen Tanrım, iyi olmasına izin ver.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, bırakın onu güvenli bir yere götürmeyi, arkamı dönmeye bile fırsatım olmadı ama o kadar küçük ki vücudum onu neredeyse tamamen sarıyor. Kafamdaki çınlamalar, yangın ve güvenlik alarmlarının gürültüsü arasında onu duyamıyorum; ne dehşet içinde feryat ediyor, ne de titreyen bir nefes alıyor. Ama koşan ayak seslerini ve kadının yürek parçalayan çığlıklarını duyuyorum.

Omurgamdan aşağıya bir titreme yayılıyor ve sağ bacağım altımdan kıvrılıyor, dizim yere çarpıyor. Acı o kadar yoğun ki ciğerlerime yeterince hava çekmek her nefeste daha da zorlaşıyor. Kendimi dik tutmak için yeterli gücüm kalmadı. Konsantre olabildiğim tek şey kızı göğsümde tutmak. Elimi yanağına doğru kaydırıyorum ve kendimi yanlamasına yere bırakıyorum. Camla kaplı yüzeye çarpan yüzümde hemen bir başka acı dalgası beliriyor. Pürüzlü parçalar hala kızın yanağını kavrayan elimin arkasını deliyor ve onu tehlikeli karodan uzak tutuyor.

Patlamanın üzerinden birkaç saniyeden fazla zaman geçmiş olamaz ama sanki saatler geçmiş gibi geliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, etrafımdaki her şey şekilsiz bir sise dönüşüyor. Mürekkep siyahı saç tellerinin arasından cilalı oniks gibi parlayan bir çift geniş, koyu renk göz dışında her şey. Kızın yanaklarında ve alnında kan ve lekeler var ama ağlamıyor. Sadece gömleğimi tutuyor ve bana ters ters bakıyor. Sanki oyununu böldüğüm için bana kızmış gibi. Gülmek isterdim ama enerjim yok.

Çocuk zarar görmemiş.

Çocuk katili olmadım. Hala sadece
bir katil.

Etrafımdaki her şey solmaya devam ediyor. Biri ışıklarla mı oynuyor? Görebildiğim tek şey kızın oniks gözleri.

Ama sonra, onlar da gittiler.

Bölüm 1

Vasilisa

20 yıl sonra

bugün

Kaçırılmak berbat bir şey.

Mesaneniz doluyken kaçırılmak çok daha berbat bir şey. "İşemem lazım," diye mırıldanıyorum.

Karşımdaki ahmak telefonundan başını kaldırıp bana uğursuz bir gülümseme gönderiyor. Aslında hedeflediği etkiyi yaratmıyor çünkü anında acı dolu bir yüz buruşturmaya dönüşüyor. Etli avucunu çenesine bastırarak çirkin suratına yayılan büyük kırmızı çürüğü sıvazlıyor.

"Hayır," diye bağıyor ve beni tamamen görmezden gelerek cihazıyla oynamaya devam ediyor. Görünüşe göre hâlâ sırt çantamla ona vurduğum için hayıflanıyor.

Uçağın motorlarının alçak gürültüsü, telefonunun hoparlöründen gelen futbol maçı sesleriyle yarışıyor. Titremelerini engellemek için ellerimi birbirine kenetliyorum. Histeriye kapılmak kesinlikle hiçbir işe yaramaz ve muhtemelen kaçma şansımı daha da azaltır. Sakin kalmalıyım. Ya da mevcut durumumu göz önünde bulundurarak mümkün olduğunca sakın.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Gözlerim uçağın gösterişli iç mekanında geziniyor. Orta koridorun her iki yanında, dört büyük yatar koltuk alana hakim. Kabinin ön tarafına doğru, iki minderli kanepeler birbirine bakıyor. İç kısım tamamen bozulmamış bej deri ve zengin ahşap aksanlardan oluşuyor. Birkaç kez özel uçağa bindim ama bu seferki başka bir savurganlık seviyesi.

İradeniz dışında alıkonulma koşullarına bakılırsa, bunlar çok daha kötü olabilirdi, ama çevrenin güzel olması artan paniğimi azaltmıyor. İki numaralı ahmak sol taraftaki kanepeye yayılmış, bölmeye monte edilmiş büyük ekran televizyonda her şeyden önce bir seyahat reklamı izliyor.

Kalbim göğüs kafesimin içinde küt küt atmaya devam ediyor, tıpkı bu iki şerefsiz beni sokaktan alıp minibüslerine tıktıklarında olduğu gibi. Piçler beni neden hedef aldıklarını ya da nereye götürdüklerini hiç söylemediler. Chicago dışında küçük bir özel havaalanına varmak için bir süre araba kullandık. Yanaştığımızda uçak çoktan pistte bekliyordu.

Ne zamandır uçuyoruz? Bir saattir mi? İki saat mi? On saat mi? Emin değilim çünkü uçağa adımıımızı attığımız anda ağzıma ve burnuma asit kokulu bir bez koydular. Sanırım uçak merdivenlerinden çıkarken o reklam meraklısı mankafanın taşaklarına vurmamalıydım. Hoşuna gittiğini söyleyemem.

Karşımda oturan pisliğe dönüyorum. Hâlâ telefonundaki oyuna dalmış gibi davranıyor ama bakmadığımı sandığı anlarda bana bakışlar fırlatıyor. Siktiğimin sürüngeni.

"Dinle, eğer beni tuvalete götürmezsen, buraya işerim." Bacaklarımı bağlı ayak bileklerimin izin verdiği kadar açıyorum. "Yine de süslü derinin iyi sonuç vereceğinden emin değilim."

"Tanrım!" Oturduğu yerden sıçradı ve kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. "Hank, deliyi tuvalete götürüyorum."

"Bu sefer gözlerini onun ellerinden ayırma yoksa bir morluk daha oluşacak," diye homurdanıyor Hank kanepeden, elini aletini kaydırmak için hareket ettiriyor, sanki aletini kaybetmiş gibi.

"Bacaklarım bağılyken yürüyemem, salak!" Adam beni koltukların arasındaki dar koridora sürüklerken sinirleniyorum. "Ve kelepçeleri çıkarmanı istiyorum."

"O zaman atla. Ve ellerini serbest bırakmayacağım." Bileklerimin arasındaki bağları tutup çekiyor.

Acı içinde haykırıyorum. Binerken beni son birkaç merdivenden yukarı çektiği için bileklerimin derisi zaten acımişti. Bu, arkadaşının mücevherleriyle yakından ve kişisel olarak karşılaştıktan sonra oldu. Gözlerim

dökülmemiş gözyaşları ile karıncalanıyor, ama hızla göz kırpıyorum, su işlerini saf iradeyle uzak tutuyorum. Mankafanın küstahlığı beni yüzüstü düşürmeden önce koltukların arasında yarı sürünüyor, yarı zıplıyorum. Uçağın arka tarafına ulaştığımızda tuvaletin kapısını açıyor ve beni içeri itiyor.

"Beş dakikanız var," diye homurdanıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Jetin geri kalanı gibi tuvalet de lüks. Burada paslanmaz çelik lavabo ve benzeri şeyler yok; tamamen koyu kahverengi ahşap dolap ve bej deri döşeme. Köşede küçük bir minderli bank koltuk bile var. Zarif görümlü makyaj masası ve tuvalet karşı tarafta. Onlara ulaşmak için dört kez zıplamam gerekiyor.

Kelepçeli ellerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde işimi hallediyorum, sonra sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken etrafıma bakıyorum. Pek işe yaramıyor. Boğazımda sanki her an kusacakmışım gibi mide bulandırıcı bir his var ve bu lüks odanın içi etrafımda dönüyor gibi görünüyor. Ellerim hala titriyor, kısmen acıdan ama çoğunlukla korkudan. Hayatımda birkaç stresli durum yaşadım. Dört yaşındayken bir silahlı saldırı. Aşçımız Fransız tariflerini denerken yanlışlıkla mutfağı ateşe verdiğiğinde iki küçük yangın. Hatta birkaç yıl önce babam rakip bir suç örgütüyle savaş halindeyken evimize bir baskın girişimi bile oldu. Ama hiç adam kaçırma olmadı. Belki de babam Chicago Bratva'nın lideri olduğu için bunu beklemeliydim.

Güpegündüz sokakta yakalandığımda, bunun babamla bir ilgisi olduğundan emindim. Pakhan'ın kızını kaçırmak birine potansiyel olarak çok para kazandırabilir - tabii aptal bunu görecektense kadar uzun yaşarsa. Ama artık bunun adam kaçırarak para kazanmakla ilgili olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, beni kim kaçırdıysa ciddi bir serveti olmalı. Bu bir mafya kavgası yüzünden mi? Babamın yaptığı bir şeye misilleme mi?

Bang!

"İşin bitti mi?" diye öfkeli bir ses kapının diğer tarafından yükseliyor.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var!" Lavabonun altındaki dolabı açmak için çömelirken ben de bağırıyorum. "Ellerin kelepçeliyken kot pantolonunun düğmelerini açmak pek de kolay değil."

Karşılık olarak bir şeyler havlıyor ama ben duymuyorum, dolabın içindekileri karıştırmaya odaklanmışım. Tuvalet kağıdı. Havlular. Ekstra sabun. Ve . . . tek kullanımlık diş fırçası.

"Bununla çalışabilirim," diye fısıldadım.

Plastik ambalajı dişlerimle yırtıyorum ve bir şekilde fırçayı koluma sokmayı başarıyorum. Sonra da diğer malzemeleri gözden geçirmeye devam ediyorum.

Sünger. Daha fazla havlu. Prezervatif. *Gerçekten mi?* Uçakta kim sikişir ki? Başımı sallıyorum ve devam ediyorum. Diş ipi. Mm-hmm . . . Bir kol boyu koparıyorum, iki ucunu parmaklarıma dolayarak gergin hale getiriyorum, sonra çekebildiğim kadar çekip ayırıyorum, ne kadar sağlam olduğunu test ediyorum. Amcam bir keresinde bana birini boğma ipiyle nasıl boğacağını göstermişti ve- Bektan iplik ikinci çekişte kopuyor. Evet, bu işe yaramaz. Dikkatimi alt rafa veriyorum.

Temizlik malzemeleri, ancak şişeler gizlenemeyecek kadar büyük. Plastik eldivenler. Ve . . . sprej deodorant. Erkek deodorantı. Seyahat boyu. Mükemmel.

Kabı alıyorum, doğruluyorum ve küçük tüp kutuyu kot pantolonumun kemerinin içine itiyorum. Tam büyük boy gömleğimi gizli zulumı örtecek şekilde ayarlarken kapı açılıyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor ahmak. Sanırım Hank bu serseriye daha önce Vinny demişti.

"Evet." Sifonu çekmek için düğmeye basıyorum, sonra sabırsız sık kapı aralığından bana bakarken ellerimi yıkıyorum. Göt. Delik.

Başka seçeneğim olmadığı için banyodan çıktım. Bu sırada gizli deodorant kalçama batıyor. Deodorant ve diş fırçasıyla ne tür bir zarar verebileceğimden emin değilim ama göreceğiz. İndiğimiz anda kaçmaya çalışmalı ve sonra bir telefon bulmalıyım, yoksa bir daha asla şansım olmayabilir.

Babamın Amerika'nın her yerinde bağlantıları var. Benim için hemen gelecektir. Ya da Chicago'ya yakın değilsek, babam beni alacak birini ayarlar ve o gelene kadar beni güvenli bir yere götürür. *Ve bu piçleri öldürecek.*

Hop.

. . . çok . . .

Hop.

. . . *çok* . . .

Hop.

. . . *acı verici bir şekilde.*

* * *

"Geldik," diyor Vinny bir saat kadar sonra. "Şimdi bacaklarını serbest bırakacağım ama bir daha bir şey çekmeye kalkarsan pişman olursun."

"Neredeyiz biz?" Taktik değiştirmenin doğru olacağına karar vererek uysalca soruyorum.

Belki direnmeyi bıraktığımı düşünürlerse gardlarını indirirler?

Piç kurusu sorumu duymazdan geliyor. Ayak bileklerimin etrafındaki fermuarları kesiyor, sonra üst kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Kımılда."

Koltukların arasından geçip uçaktan piste inen dar merdivenlerden iniyorum, arkamda bir numaralı ahmak, önümde de iki numaralı ahmak var. Hava temiz ve hafif esintide tuzlu su kokusu taşıyor. Sahile yakınız. Florida olabilir mi? Burası Chicago'dan çok daha sıcak.

Taşaklarını dizimle tanıştırdığım piç kurusu -Hank- merdivenlerin dibinde durmuş, pistten uzanan toprak yola bakıyor. Etrafıma bakıyorum, çevremdekileri inceliyorum. Görünürde hiç kimse yok ve yan taraftaki küçük bir bina dışında başka hiçbir yapı yok. Burası gerçek bir havaalanı değil. Sadece bir havaalanı. Asfalt bir pist. Çimen. Ve inişli çıkışlı tepeler. Florida'ya hiç gitmedim ama böyle göründüğünü sanmıyorum.

Tepemde bir yerde bir kuşun tiz çılgılığı duyuluyor ve başımı yukarı kaldırıp kaynağa odaklanıyorum. Bu bir martı. Gözlerimi kısıyorum çünkü güneş gökyüzünde yüksekte. Gün ortası. Öğle vakti olamaz. Öğleden sonra kaçırıldım.

"Guido gecikti," diyor Vinny Hank'in yanına gelirken, kolumdaki etli tutuşu amansız.

"Birazdan burada olur." Hank omuz silkiyor ve bir paket sigara çıkarmak için elini cebine atıyor.

Günün saatiyle ilgili düşüncelerimi bir kenara itip gözlerimi Hank'in elindeki yanan çakmağa dikiyorum. Küçük aleve bakarken kalp atışlarım hızlanıyor, damarlarımda adrenalin yükseliyor. Bu benim için bir şans. Ama kolumun serbest kalması gerek.

"Bir tane alabilir miyim?" diye sordum. "Lütfen?"

Hank gözlerini bana dikti. "Kaç yaşındasın sen? On üç mü?"

Ona tekrar diz çökme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine gülümsüyorum. Anneme benzer şekilde, çoğu kadından daha kısa olabilirim, ama eminim o pislik, bol gömleğimin altındaki göğüslerin kabarıklığını görebilir.

"Yirmi üç."

"Evet, tabii," diye homurdanıyor Hank, paketten bir sigara çıkarıp bana uzatırken.

"Sakıncası var mı?" Kolumu Vinny'nin sosis gibi sıkın parmaklarından çekiyorum.

Vinny homurdanıyor ama beni bırakıyor.

Teklif edilen sigarayı alıp dudaklarımın arasına koyuyorum ve hafif rüzgârın yüzüme savurduğu birkaç tutam saçla savaşıyorum. Ellerimi yavaşça kot pantolonumun kemerine götürürken, denizin o eşsiz havası burun deliklerimi daha fazla işgal ediyor. Hank Zippo'sunu tekrar çakıyor ve bana doğru uzatıyor.

Dudaklarım şekerli bir sırtışıla genişliyor. "Teşekkür ederim."

Arkama yaslanıyorum ve önümdeki deodorant kutusunu kaldırıp başlığına basıyorum. Saniyenin bir zerresi kadar bir süre için keskin bir erkek kokusu etrafımı sarıyor, ancak bir sonraki anda spreyci aleve ulaşılıyor ve geçici alev makinem hedefine ulaştığında lezzetli erkek kokusu yanan kumaşın ve kömürleşmiş tenin pis kokusuna dönüşüyor.

Hank kükrüyor ve geriye doğru tökezleyerek ateşli akıntıdan uzaklaşıyor. Sergei Amca'nın bana gösterdiği bu özel numarayı deneme fırsatı bulmayı hiç beklemiyordum ama hayat sürprizlerle dolu.

Ancak zafer uzun sürmüyor. Vinny saçımı avuçladığında başımın tepesinde bir acı hissettim. Çılgılık atıyorum. Gözlerim doluyor ve kısa bir an için teslim olma dürtüsü beni ele geçiriyor. *Hayır. Böyle bir şey olmayacak.* Diş fırçasını kolumdan avucumun içine kaydırıyorum.

Kılın ucunu kelepçeli ellerimle kavrayıp savuruyorum ve orospu çocuğunun sol gözüne nişan alıyorum.

Katil o kadar iri ki, darbem sadece göz kapağını sıyrıyor ve elmacık kemiği boyunca bir sıyrık bırakıyor. Yine de Vinny haykırdı ve beni tutuşu gevşedi. Serbest kaldığım anda dönüp pistten aşağı, toprak yola doğru kaçıyorum. Normal bir araç yolundan ziyade iki tarafı zeytin ağaçlarıyla kaplı dar bir patika. Bana her ne verdilerse hâlâ sersemlemiş durumdayım ve uzun süre bağlı kaldığım için bacaklarım titriyor, koşmak çok zor. İki kez tökezliyorum ama kan dolaşımdaki adrenalin devam etmemi sağlıyor. Bu muhtemelen kaçmak için tek şansım.

Bir motorun derin gürültüsü çevredeki tepelerde yankılandığında toprak yolu yarılamıştım. Ağaçların arasından bir toz bulutu yükseliyor ve virajın etrafında bir araba beliriyor. Bu kırsal çevrede tamamen yersiz görünen şık beyaz spor araç yaklaşıyor. Bir an için tereddüt ediyorum, arabadaki kişinin dost mu düşman mı olduğunu bilmiyorum ama başka seçeneğim yok. Ona doğru koşmaya devam ediyorum.

İki elin beni arkamdan tutup ayağa kaldırmasıyla tüm hava ciğerlerimi terk etmeden önce sadece birkaç adım atabiliyorum.

"Seni kaltak!" Vinny kulağımın dibinde
hırlıyor. "Yardım edin!" Bacaklarımı
tekmelerken bağıriyorum. "Lanet olası
dur!"

"Asla!" Kendimi kurtarmak için sağa sola kıvraniyorum ama onun tutuşu hiç gevşemiyor.

Beyaz araba bizden birkaç metre ötede durdu. Sürücü kapısı açılıyor ve yirmili yaşlarının sonlarında sarışın bir adam dışarı çıkıyor. Soluk mavi bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor.

"Lütfen, bana yardım edin," diye boğuk bir sesle yeni gelene bakıyorum.
Bana kısa bir bakış attı, sonra Vinny'ye baktı. "Nedir bu?"

Sesi hırıltılı ve hafif bir aksan taşıyor, bu da anadili İngilizce olmayan biri olduğunu gösteriyor.

"Hacker." Hırıltılı yanıt hemen arkamdan geliyor.

Ne oluyor be? Babamın kim olduğu yüzünden kaçırıldığımdan emindim, küçük hobim yüzünden değil. Belki de bu adamlar

Kim olduğumu.

Jean'in kaşları saç çizgisine çarpıyor. Yeşil gözleri bana kayıyor, tepeden tırnağa tarıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp karışmış saçlarımda duruyor.

"Ne kadar ilginç bir olay." Bakışlarıma karşılık veriyor. "Sicilya'ya hoş geldiniz, bayan."

Bölüm 2

İki hafta önce

De Santi Malikanesi, Taormina yakınında, Sicilya

"Bu kadar erken aradığım için çok özür dilerim patron," diyor hattın diğer ucundaki BT uzmanım. "Ama yine oldu."

Arkamı döndüm, sikim son ilişkimden dışarı kayıyordu. Önümde masanın üzerine yayılmış, kızıl saçları kenarından dökülüyor. Telefonu kulağıma dayadım. "Ne?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye devam ediyor Mitch biraz histerik bir tonda. "Tüm güvenlik duvarlarını yeniden kurduk ve dört adamım tüm geceyi onları aşmaya çalışarak geçirdi. Her şey sağlam görünüyordu."

"Birinin tekrar sistemimize girmesi hiç de sağlam bir şey değildi," diye hırlıyorum. "Rafael? Neler oluyor aşkım?" Constanza pantolonundan bana bakıyor. genişlemiş bacaklarının arasında. Dudakları çapkın bir gülümsemeyle ayrılmış. Ancak gözleri benim yüzüm yerine köprücük kemiğimin hemen üzerindeki noktaya sabitlenmiş durumda.

"Giyin." Arkamı dönüp ofisimden geçerek açık balkon kapılarına doğru yürüyorum. "Bu sefer ne yaptılar Mitch?"

"Pazarlama hesabımızdan Seattle'daki bir çocuk kilisesi korosuna havale yapılmasını sağlayan bir ödeme emri oluşturdum. Ama sadece yirmi dolardı, pek de zahmetli bir iş sayılmaz, değil mi?"

Elim balkon kapısının pervazında sıkılaşıyor. "Biz dünyanın bu bölgesindeki en büyük kişisel güvenlik şirketiyiz ve birisi aylardır sistemlerimizi hackleyerek bizi aptal yerine koyuyor. *Bunu* küçük bir rahatsızlık olarak mı görüyorsunuz?"

"Evet . . . Yani, hayır. Tabii ki hayır."

Bakışlarım ağaçların tepelerinden ve aşağıdaki bahçenin gür yeşilliğinden geçerek sabahın erken saatlerinde güneş ışığının denizin uçsuz bucaksız enginliğinden yansıdığı ufka kadar uzanıyor. Sahilin ilerisinde, iki yatım küçük bir marinada demirlemiş, hafif dalgaların üzerinde sallanıyor.

Guido ve ben yirmi beş yıl önce Sicilya'dan kaçtığımızda, ABD'de bulunmak için hiçbir belgemiz yoktu, bu yüzden yasal bir iş bulmamın hiçbir yolu yoktu, özellikle de reşit olmayan biri olarak. Sokaklarda yankesicilik yaparak kardeşimi zar zor doyurabiliyordum. Tek seçeneğim yerel Arnavut aşiretine ulaşmaktı. Beni ve kardeşimi yanlarına almayı kabul ettiler. Ama çok net şartlar koydular. Gerekli kimlikleri, başımızı sokacak bir evi ve yiyecekleri sağlayacaklardı, böylece kısıntı aramak zorunda kalmayacaktık ve karşılığında, önümüzdeki beş yıl boyunca hiçbir soru sormadan onların emirlerini yerine getirmem gerekecekti. Dushku'nun teklifini kabul ettiğimde neredeyse iki gündür yemek yememiştim. "Kazandığım" her şey evimiz olarak kullanılan köhne garajdaki odanın kirasına gidiyordu. Ya açlıktan ölmek ya da şeytanın anlaşmasını kabul etmekle karşı karşıyaydım, ikincisini seçtim.

İlk başta bana ayak işleri verildi -elektronik olarak gönderme riskini göze alamayacak kadar önemli mesajlar taşıdım, kokain sattım ya da cesetleri ortadan kaldırdım. Sonra, Jemin'e destek olmak için atandım. Dushku'nun infazcılarından biri olan Jemin, arka planda durmaktan ve onun için tüm kirli işleri bana yaptırmaktan çok mutluydu. Dayak. İşkence. Ve tabii ki Dushku'nun harcanabilir gördüğü kişileri ortadan kaldırmak, ister kendi örgütü içinde olsun ister dışarıda yoluna çıkan biri olsun. Guido'nun bir daha asla yatağa aç girmemesini sağlamak için hayatımın beş yılını ve ruhumun büyük bir bölümünü takas ettim. Ve sonraki on beş yılımı imparatorluğumu kurarak geçirdim.

Şu anda bulunduğum yere gelmem yirmi yılımı aldı. Sokaklarda yaşayan, kısıntılarla ve masum bir cepten ne koparabilirsem onunla hayatta kalan zavallı bir pislikten, adı saygı uyandıran bir adama dönüştüm. Ve korku salan bir adama. Her şeyi kendi ellerimle yaptım - pençeleyerek ve alarak - kelimenin tam anlamıyla cesetlerin üzerine basarak. Ülkemi bir dilenci olarak terk etmiş olabilirim ama bir hükümdar olarak döndüm. Lanet olası bir siberpunk'ın beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim.

"Piçin yerini tespit edebildiniz mi?" diye sordum.

"Hayır. VPN ve IP adresi karıştırıcıları kullanıyor, konumunu dünyanın her yerine sabitliyor."

"Ve her zaman farklı bir yerde mi?"

"Evet. Tokyo. Manila. Chicago. Panama. Lahey. Bir keresinde Patagonya'da bir iğne bulduk. Her seferinde farklı yerlerde dokuz ayrı olay oldu. Bir saniye hariç." Klavyede hızla çalışan parmakların tıklama sesleri karşıdan geliyor. "Altı ay önceki ilk saldırı ve bu sonuncusu Chicago bölgesinde bir IP adresi gösteriyor. Görünüşe göre bu saldırılar bir internet kafeden yapılmış. Ama aynı kafe değil."

Topuklu ayakkabıların ahşap zemine vuruşları arkamda yankılanıyor. Omzumun üzerinden bir bakış attığımda Constanza'nın kanepenin yanında durduğunu görüyorum. Bir saat önce üzerinden çıkardığım kısa kırmızı elbisenin aynısını giyiyor. Kıcını zar zor örten ve kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını ortaya çıkaran bir elbise. Saçları açık, her bir teli yerli yerinde, klasik güzellikteki yüzünü çerçeveleyiyor. Son derece güzel. Siktiklerim hep öyledir. Yanımda güzel kadınlar olmasına alışkınım. Görünüşün tek başına satın alamayacağı şeyi para satın alabilir. Gerçek bu.

"Perşembe öğleden sonra televizyonda röportajım var." Constanza'nın dudakları ışıltılı bir gülümsemeyle genişliyor. "Albini'de gördüğüm harika bir siyah elbise var. Bu durum için mükemmel olur."

Eminim öyledir. Albini's Avrupa'nın bu bölgesindeki en pahalı giyim butiğidir. Ama binlerce paramı bir elbiseye harcamasına izin vermeden önce, konuşurken yüzüme bakmayı öğrenmesi gerekecek. Ve sikişmeyi.

"Hayır. Normal mağazalardan birinden bir elbise alabilirsin. Benim hesabıma yazmalarını söyle."

Constanza'nın yüzündeki gülümseme dalgalanıyor, ama bu kaymayı çabucak gizliyor. Birkaç topuk tıkırtısıyla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. "Teşekkür ederim, aşkım."

Dudakları dudaklarıma değdiğinde zar zor fark edilebilen bir irkilme oluyor ve hakkını vermeliyim - muhtemelen becerdiğim tüm kadınlar arasında en iyi aktris o. Hepsi tiksintilerini gizlemek için çok uğraşıyor. Bazıları diğerlerinden daha iyi başarıyor. Ne kadar iyi olursa olsun, Constanza da diğerleri gibi düşük ışıktaki bile yüzüme bakmaya dayanamıyor.

Sevgililerimin benimle uzun süre kalmalarının tek nedeninin, onlara sunduğum abartılı seyahatler ve cömert hediyeler olduğu gerçeğini umursamıyorum. Rakipsiz bir lüks - yanlarında bir canavar olmasına maruz kalmanın telafisi. Bu adil bir uzlaşma. Bazı piliçler buna daha uzun süre tahammül edebilir. Çoğu dayanamaz.

Birkaç yıl önce bir kulüpte bir kadını tavlamıştım. Daha doğrusu o beni aldı. Anakaradan tanınmış bir sosyetikti ve Sicilya'da arkadaşlarıyla tatil yapıyordu. Muhtemelen içlerinden biri ona benim kim olduğumu söylemişti. Hayattan zevk alıyordu -ya da belki daha fazlasıydı ve ben o anda fark etmemiştim- ve belli ki masalarından şampanya akan bir şeyi kutluyorlardı. Otelimdeki süite vardığımızda, en son liste başı şarkıları söylüyordu ve ellerini benden zorlukla uzak tutuyordu. Seviştik. Birkaç kez. Daha fazlası için yalvardı. Bir kadını yatakta nasıl memnun edeceğimi bilirim. Zavallı şey bana evlenme bile teklif etti. Ama ertesi sabah ayık ama kesinlikle akşamdan kalma bir şekilde uyanıp yüzümü gördüğünde çığlık attı. İki dakika sonra odadan çıktı ve doğruca onun için çağırdığım taksiye bindi.

"Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğiz?" Constanza cıvıldıyor.

"Seni ararım," diyorum, sonra üzerine örttüğü takım elbiseme doğru elimle işaret ediyorum.
omuzlarının üzerinden. "Ceketimi çıkar."

"Ama dışarısı serin."

"Hemen şimdi, Constanza. Aşağıdaki adamlarımdan biri size onlarınkini verebilir."

Biraz somurtuyor ama ceketini kanepenin arkasına bırakıp ofise koşuyor ve büyük meşe kapıyı arkasından kapatıyor. Dışarıdaki manzaraya doğru dönüyorum ve telefonumu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Beni dikkatle dinle, Mitch. O hacker'ı bulacaksın ve bunu çabucak yapacaksın. Adamlarımızdan birini Büyük Chicago Bölgesi'ndeki her boktan internet kafeye yerleştirmeniz gerekse bile umurumda değil. O orospu çocuğunun bulunup bana getirilmesini istiyorum."

"Ama . . . Orada yüzlerce internet kafe var, patron."

"Umurumda değil!" Telefona doğru hırladım. "Bul onu. Yoksa o lanet kafanı omurgandan ayırırım!"

"Evet, patron. Tabii ki. Halledeceğim."

Hattı kestim, sonra kardeşimin iletişim simgesine bastım. "Raff," diye esniyor Guido hoparlörden.

"Bu hafta önemli bir şey var mı?" Ofisimi yatak odama bağlayan kapıya doğru ilerlerken soruyorum.

"Tanrım, Rafael. Saat sabahın altısı."

"Cevap ver bana!"

"Bildığım kadarıyla hayır. Mevcut sözleşmelerin çoğu düşük değerliydi, ben de onları pas geçmeye karar verdim. İlanları kontrol etmem gerekiyor ama sanırım dün gece çift vuruşlu bir sipariş eklendiğini gördüm. Gerçi miktar bir milyondan azdı."

"Al şunu," diye bağıryorum gömme dolabın içine girerken.

"Tamam. Kimi gönderiyoruz? Hedefler Almanya'da ve sanırım Allard'ın ekibi zaten orada."

"Hayır." Takım elbise sırasının arkasına gizlenmiş düğmeye basıyorum ve dolabın arkasının yana kaymasını izliyorum. Bir an sonra tavandaki ışıklar yanıp sönerek gizli odanın içini ve bir dizi silahla kaplı duvarları aydınlatıyor.

"O zaman kimi göndermek istiyorsun?"

"Hiçbir takımı göndermiyoruz. Bunu ben halledeceğim." "Neden?"

"Güne berbat bir başlangıç yaptım Guido, eve geleli daha bir saat bile olmadı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." Gözlerim önümdeki uzun menzilli tüfeklerin üzerinde geziniyor. "Özel bir öldürme talimatı var mı?"

"Mmm . . . Bir bakayım. Hayır. İmha yöntemi için bir tercih yok."

"Mükemmel. Bana dosyayı gönderin ve pilota uçağı yediye kadar hazır etmesini söyleyin." Hattı kestim ve duvardan bir M40 aldım.

En son on yıldan uzun bir süre önce, Sicilya'ya dönmeden hemen önce bir sözleşmeyi şahsen ele almıştım. Adanın doğu kıyısının kontrolünü ele geçirmek ve sonra da sürdürmek için yapmam gereken tüm o saçmalıklar yüzünden paralı askerlik rolümü "emekliye ayırmak" zorunda kaldım. Şimdi, Delta Güvenlik'in stratejik olarak konumlandırılmış şubelerini kullanarak dünyanın dört bir yanına dağılmış on bir tetikçi ekibim var

üsler olarak. Kardeşim bugünlerde gizli operasyonlarımızın bu kısmını yönetiyor, ben ise kanlı parayı aklamaya ve işimizin yasal tarafına yatırmaya odaklanmış durumdayım.

Bir orospu çocuğunun bulaşmaya karar verdiği iş. O piçi elime geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Vasilisa

Roman Petrov'un (Rus Bratva'nın pakhan'ı) evi, Chica4o

Odamın kapısı uçarak açıldı.

"Lanet olsun, baba!" Sandalyemde zıpladım. "Kapı çalmayı bilmiyor musun?"

Gözlerini bana dikmiş, yüz hatlarına öfkeyi kazımış olan yüce Roman Petrov içeri giriyor. Hızlı adımlarla yaklaşıp yüzüme doğru eğilirken bastonu parke zeminde hafif bir tik sesi çıkarıyor.

"Cezalısın," diyor dişlerinin arasından.

"Ben çocuk değilim. Ne yapıyorsun? Hayır! Hayır! Dizüstü bilgisayarımı rahat bırak! Baba!"

"NASA MI?" Dizüstü bilgisayarımı kolunun altına aldı ve güç kablosunu duvardan çıkardı. "Lanet olası NASA!?"

Oh, lanet olsun. "Nasıl öğrendin?"

"Felix'i köşeye sıkıştırdım ve ağzındaki baklayı çıkardı."

Şaşırdım. Felix, Sergei Amca'nın babamın kardeşinin ordu için çalıştığı dönemden arkadaşı ama yaşlı kaz daha çok evlat edinilmiş bir aile üyesi gibi. Çözemeyeceği sistem yok ve siber hafiyelik hakkında bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Ayrıca doksan yaşının üzerinde ama bunu asla kabul etmez. Son on yıldır herkese seksenine bile basmadığını söylüyor. Büyükbaba Felix'in beni ispiyonladığına inanamıyorum!

"Sadece şaka yapıyordum baba. Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim. Sadece girip çıktım."

"Yani Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi'ne küçük bir dijital ziyaret mi yaptınız?"

"Sayılır mı?" Ona pişmanlık dolu bir gülümseme sunuyorum.

Boğazından tehditkâr bir hırıltı çıkar. "Sana söyledim, Vasilisa. Sana binlerce kez söyledim, devlet sistemlerini hackleyemezsin! Bu yasadışı!"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Dünyanın bu bölgesindeki en büyük suç örgütlerinden birinin lideri olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve kızımın yasadışı hiçbir şeyle ilgisi olmasını istemiyorum."

"Aile işine yardım etmeme izin verseydiniz, yeteneklerimi başka yerlerde aramak zorunda kalmazdım," diye çıkışıyorum.

"Bratva'nın işlerinin hiçbir kısmı meşru değil Vasilisa. Ve seni bu işin yakınında bile istemiyorum."

"Ivan'ın gümrük belgelerini halletmesine yardım etmeme bile izin vermiyorsunuz. Sonunda her şeyi halledebilmesi için alt kattaki ofiste iki gece geçirmesi gerekti."

"Kızımın kaçak mallar için sahte ithalat manifestoları düzenlemesine izin vermeyeceğim!"

Kaçak mal. Gözlerimi deviriyorum. Sanki Bratva'nın çoğunlukla uyuşturucu ticareti yaptığını bilmiyormuşum gibi. Cahil bir çocukmuşum gibi davranılmasından bıktım.

"Alexei'yi ortaklarınızla toplantılara götürüyorsunuz!"

"Ben görevi bıraktığımda Bratva liderliğini kardeşin devralacak. Hazırlıklı olması gerekiyor."

Başımı salladım. "Tam bir ikiyüzlüsün baba."

"Yeraltı suç dünyası kadınlara göre bir yer değil Vasilisa. Okulunu bitireceksin. Düzenli bir iş bul. Çıkacak iyi bir adam bul. Belki bir muhasebeci."

İç çekiyorum. *Aşırı korumacı* olmak babamı anlatmaya yetmiyor bile. Bir keresinde, çevre kapısının önünde öpüştüğümüzü gördüğünde, sırf adamın kafası tıraşlı ve kaşı delik olduğu için çıktığım birini neredeyse boğuyordu.

"Unuttuysan söyleyeyim, geçen Cuma mezun oldum." "Ve sırada yüksek lisansın var."

"Yüksek lisans yapmak istemiyorum baba! Çalışmak istiyorum. Senin için."

"Olmuyor." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Ve bu hackleme işi artık bitiyor Vasilisa. Bunu bir daha yapmayacaksın. Söz ver bana!"

"Tamam."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum. Bir daha hiçbir şekilde devlet veri tabanlarına girmeyeceğim."

"Ve?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ya da başka bir yerde."

"Güzel." Eğiliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ben de seni seviyorum. Artık dizüstü bilgisayarımı geri alabilir miyim? Girmemi istediğin 'düzenli' iş için başvurmaya başlamam lazım."

"Hayır."

"Baba, bu hiç adil değil-" Havayı kokluyorum. "Bu koku da ne?"

Kapım tekrar çarparak açılıyor ve yanan bir şeyin kokusu odaya yayılıyor.

"Baba!" Yulia, küçük kız kardeşim içeri koşuyor. "Igor yeni mikrodalgayı yaktı."

"Yine mi?" Babam bağırıyor. "O aptala emekli olduğunu söyledim! Onu kim içeri aldı?"

O mutfakta çalışan diğer herkesle birlikte onu da öldüreceğim."

Aceleyle odamdan çıktı ve dizüstü bilgisayarımı da yanında götürdü. Yatak odasının kapısı çarparak kapandı ve hem benim hem de kız kardeşimin çığlık atmasına neden oldu.

"Bu da neydi şimdi?" Yulia yatağıma uzanırken soruyor. "Dizüstü bilgisayarına el koydu."

"Bunu görebiliyorum. Dün o şirketi hacklediğini mi öğrendi? Bu sefer ne yaptın?"

"Bir kilise korosuna bağış gönderdim." Omuzlarım çöktü.
"Kütüphanenin yanındaki internet kafeden, ama görünüşe göre Felix babama NASA'nın güvenlik duvarlarını kurcaladığımı söylemiş."

"Tanrım, Vasilisa. Neden bu saçmalığı yapmaya devam ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de ona hiçbir konuda yardım etmeme izin vermediği için babamdan intikam alma yöntemimdir." Koltuğumda kayıyorum. "Ya da artık boş zamanlarımda ne yapacağımı bilemediğim için."

"Daha çok dışarı çıkmalısın. Görüştüğün o adamla ne oldu?"

"Oliver?"

"Evet. İç çamaşırı modeli. Çok seksi." Yulia yatakta yuvarlanıp kendini yelpazeliyor.

Başımı yukarı kaldırıp tavana bakıyorum ve sandalyemde bir o yana bir bu yana dönüyorum. Evet, Oliver inanılmaz derecede yakışıklı. Şehir merkezindeki bir kafede, benim masamın yanındaki masaya oturduğunda tanışmıştık. Büyükbaba Felix'in benim için hazırladığı kodlama alıştırımlarına dalmış olduğum için ilk başta ona dikkat etmedim ama sonra Oliver yanıma oturdu ve ne yaptığım ile ilgili sorular sormaya başladı.

"Geçen hafta ondan ayrıldım," diye mırıldanıyorum. "Sonunda benimle çıkmak isteyen diğer tüm erkeklerle aynı oldu."

"Yani dizlerinin üzerine çöküp sana tapmak için izin mi diledi?" Yulia kıkırdıyor. "*Adil Vasilisa*. On beş yaşından beri erkeklerin ayaklarını yerden kesiyorsun."

"Hiç komik değil. Ve bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum. O peri masalını küçümsememe neden oldu."

"Sen, sevgili kardeşim, dünyada güzel olmaktan nefret eden tek kadın olabilirsin."

"Nefret etmiyorum. Ama bir kez olsun, bir erkeğin beni daha fazla bir şey için çekici bulmasını isterdim. Sadece güzel olduğum için değil."

"Güzelden de ötesin Vasya. Giydiğin o korkunç paçavraların içinde bile." "Kıyafetlerimde hiçbir sorun yok."

"Bu üst berbat. Ve bu renge ne diyorsun? Kusmuk sarısı mı?" Bana doğru başını sallıyor. "Ve sakın beni iki beden büyük kot pantolondan bahsetmeye başlatma."

"Rahatlar." Omuz silkiyorum.

"Evet, tabii." Yulia ellerini çenesinin altına koyuyor ve gözlerini deviriyor. "Peki, 'Ateşli Oliver' neyi yanlış yaptı?"

"Telefonumu benim için yeniden başlatmakta ısrar etti. Görünüşe göre, bunu tek başıma yapabilecek bir kıza benzemiyorum. Ve alıntı yapıyorum: *'Neden böyle bir şeyle uğraşasın ki güzelim? Artık ben varım ve senin için zor teknoloji işlerini ben hallederim.'*" Embesilin ses tonunu taklit etmeye çalışırken hırıltıyı sesimden zorlukla uzak tutuyorum. "Sonra telefonumu elimden aldı ve benim için yaptı. Bilgisayar bilimleri bölümünden dereceyle mezun oldum ve o pislik benim yerime telefonumu yeniden başlattı."

"Bu çok zengin." Yulia gülüyor. "Senin için ışık düğmelerini çevirmeyi de teklif etti mi? Nasıl çalıştıkları konusunda kafan karışırsa diye?"

"Hiç komik değil!" Homurdanıyorum.

"Üzgünüm ama evet. Evet, öyle. O sadece senin parlak zırhlı şövalyen olmak istedi."

Homurdanıyorum. "Olay olduğunda parktaydık. Bir köpek tasmaından kurtulup havlayarak bize doğru koşmaya başladığında ben hâlâ Oliver'a şaşkın şaşkın bakıyor ve telefonumu karıştırıyordum. Bektan *zırhlı şövalyem* dört yaşında bir kız çocuğu gibi ciyakladı ve beni kontrol etmek için omzunun üzerinden bile bakmadan oradan hızla uzaklaştı."

"Ne piç ama! Ya köpek?"

"Sadece oynamak istedi. Ellerimi ve yüzümü yaladı, sonra da kaçtı." Başımı sallıyorum ve oyun koltuğumda tam bir daire çiziyorum. "Babam benim için normal bir erkek istediğinden bahsetti. Bir muhasebeci, dedi. Muhtemelen elli yaşına geldiğimde, ama . . . Normal bir erkekle bu işi yürütebileceğimi sanmıyorum, Yulia."

"Neden olmasın?"

Küçük kız kardeşime bir kaşımı kaldırıyorum. "Çünkü normal bir erkek ailemizle tanıştığı anda altına işer. Bir muhasebeciyi hayal edebiliyor musun?"

oturma odamızda uzanıp babam, Alexei ve Sergei Amca ile saçmalamak mı?"

"Bence Sergei Amca harika biri. Muhasebecinize hiçbir şey yapmaz."

"Geçen hafta yemeğe bir bomba atar getirdi."

"Şey, işte bu." Omuz silkiyor. "Belki de Bratva'dan biriyle çıkmayı denemelisin. Kim olursa olsun, neye bulaştığını bilecektir."

"Evet, tabii. Babam dışarı çıktığımızı öğrendikten sonra zavallı adamın ne kadar yaşayacağını düşünüyorsun?"

"Bir hafta mı?"

"En fazla kırk sekiz saat. Babam ikimizin de kendi adamlarından biriyle çıkmasına asla izin vermezdi. Ya da *sosyal* çevremizden biriyle."

Babamızın kızlarını Roman Petrov'un dünyasının keyifsiz kısımlarından uzak tutma ihtiyacını anlıyorum -*küçük* kardeşimin düşünmek zorunda bile kalmadığı ataerkil saçmalıklara hiç girmeyeyim- ama babamın tam olarak anlamadığı şey, bizim zaten bunun bir parçası olduğumuz. Yirmi dört saat silahlı güvenlik. Yaralı, kanamalı adamlar evimize getirilip mutfak odamızda pansuman ediliyor. Diğer suç örgütleriyle rastgele çatışmalara karşı sürekli teyakkuz halindeyiz. Potansiyel bir tehdit çözülene kadar korumalar bir kol mesafesinden daha uzağa gitmiyor. İş toplantıları ve hatta aile toplantıları genellikle silahlar çekilmiş olarak sona erer. Kız kardeşim ve ben bu çılgınlığın içine doğduk. Bu bizim "normalimiz". Başka bir şey asla böyle hissettirmeyecek.

"Sence babam beni de bir muhasebeciyle evlendirir mi?" Yulia yataktan cıvıldıyor.

"Hayır. Muhtemelen sana bir dişçi bulur. Ya da bir müze müdürü." Ona bakıp gözlüklü ve papyonlu bir adamın randevuları için onu almaya geldiğini hayal ederek sırtıtıyorum. "Babam ailenin bebeğinin kötü bir muhasebecinin yanına gitmesine asla izin vermez. O adamlar dolandırıcılığa bulaşabilir."

"Evet." Tırnağını çiğniyor. "Um . . . Babamdan bir sonraki dönemden önce taşınmama izin vermesini isteyeceğim."

Kız kardeşime bakakaldım. "Neden?"

"Ben senin gibi değilim, Vasya. Tüm bu kargaşa, sürekli gelip giden insanlar, sürekli lanet olası gürültü. Artık bu tımarhanede yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Sana izin vereceğinden şüpheliyim."

"Neden olmasın? Son zamanlarda diğer Ailelerle herhangi bir çatışma yaşanmadı. Herkes kendi işine bakıyor."

"Evet, ama ..." Ona dik dik bakıyorum. Rus ailelerde çocukların üniversiteyi bitirip bir iş bulana kadar evde yaşamaya devam etmeleri yaygındır. Özellikle de bizimki gibi ekstra güvenliğin gerekli olduğu ailelerde. "Ama burası o kadar da kötü değil."

Koridorun aşağısında bir yerlerden gelen kapı çarpma sesleri, sanki söylediklerimle bilerek çelişiyormuş gibi evin içinde yankılanıyor. Bağrışmalar ve koşan ayak sesleri, aık pencereden içeri süzülen im biçme makinesinin uğultusuna karışıyor. Arka bahçede erkek kahkahaları ve iyi huylu Rus hakaretleri dikkat çekiyor - Aleksey ve kuzenimiz Sasha yine bıçak atma yarışına girmişler. Acaba bugün mutfakta hangisine dikiş atılacak? Duman kokusu dağılıyor gibi görünüyor ama hâlâ havada asılı duruyor. Yeni perdelerine sinesse annem çıldırarak. Malikânenin içinde bir yerlerde tiz kadın sesleri ınılıyor, ileri geri Rusça küfürler savuruyorlar. Babamın ofisi odamın hemen altında ve telefonda birine kkrediğini duyabiliyorum. Muhtemelen Sergei Amca; babamı bir dakikadan kısa sürede ileden çıkarabilecek tek kişi o.

Petrov'ların evinde sıradan bir gün daha.

"Dzeltiyorum. Evimiz huzur ve sknet vahasıdır." Yulia yataktaki yerinden gülüyor. "Peki, siber maceralarına gerçekten son verecek misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. Fırsatım varken o ocuk korosuna daha fazla para gndermeliydim.

Rastgele işletmelere girmeye ilk başladığımda, dijital korumalarının çoğunun şaka gibi olduğunu hemen fark ettim. Benim için kurumsal güvenlik duvarları herhangi bir zorluk teşkil etmiyordu. Bu yüzden biraz araştırma yaptım ve en iyi on özel güvenlik şirketini seçtim. O zamandan beri sadece onların sistemleriyle çalışıyorum, ağlarında arka kapılar yaratıyorum, sadece

Büyükbaba Felix'in bana gösterdiği gibi. Bu casusluk ya da mali dolandırıcılıkla ilgili değil, sadece bilgisayar kaslarımı esnetme ve gezegendeki en sıkı sanal ortamları ihlal etme meselesi. İçeri girer, sonra da orada bulunduğuma dair tüm izleri silerek geri çekilirdim. Küçük şeyler hariç. Arkamda küçük bir ipucu bırakmak gibi aptalca bir ihtiyacın üstesinden gelemiyorum. Servis asansörü için değiştirilmiş bir kod. Web sitesindeki madde işaretleri basit noktalardan küçük yıldızlara dönüştürüldü. En düşük maaşlı çalışanların maaş çeklerinin bir dolar artırılması. Ya da dünyanın dört bir yanında ofisleri olan büyük bir güvenlik holdingi söz konusu olduğunda, muhasebe sistemlerini manipüle ederek belirsiz hayır kurumlarına ve yoksul yerlere küçük bağışlar göndermek.

Belki de son bir kez "büyük kaslı canavarı" vurabilirdim. Bilgisayar korsanlığı kariyerime bir veda öpücüğü.

Evet. Her ihtimale karşı birkaç hafta bekleyeceğim. Babam o zamana kadar dizüstü bilgisayarımı geri getirmezse, başka bir internet kafe bulup oradan yapacağım.

Sistemlerini avucumun içi gibi bildiğim için otuz dakikadan az sürecekle bir iş olacak.

Hiçbir şey ters gidemez.

Bölüm C

Günümüz

Sicilya'sı

Direksiyonun arkasındaki sarışın adama bakıyorum. Koltuğunda arkasına yaslanmış, bir dirseğini açık pencereden rahatça sarkıtmış, araç trafiğinden çok koyun geçişlerine sahne olan yollarda güçlendirilmiş aracını yönlendiriyor. Bu arada, bir numaralı sikkafalı arka koltukta yanımda oturuyor, sinirden kudurmuş gibiydi ve iki numaralı sikkafalı da pompalı tüfeği çağırdıktan sonra iğrenç bir şekilde böbürleniyordu. Bu piçlerin beni lanet Sicilya'ya sürüklediklerine inanamıyorum!

İtalya'ya uçuş ne kadar sürer? Annem ve babam muhtemelen bir şeyler olduğunu biliyor ve beni arıyorlardır. Tanrım, umarım beni yakında bulurlar.

"Adın lazım," diyor sarışın -kaçıranlar ona Guido diyordu-. Evet, kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. "Ve beni bırakmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Benden ne istiyorsun? Ben mi?"

"Şahsen ben mi? Hiçbir şey. Gerisini kardeşimle konuşmanız gerekecek."

"Kardeşim nerede peki?"

Arabayı durdururken bir an beni görmezden geliyor. Sonra arkaya doğru dönüp telefonunu kaldırıyor ve ben daha itiraz edemedenden yüzümün fotoğrafını çekiyor.

"Birkaç saat içinde evde olur," diye cevap veriyor Guido sonunda. Gözleri, aralarında yarım beyin olan iki fedainin arasında gidip geliyor. "Onu bodruma götürün. Ona yiyecek ve su verin."

Vinny arabadan çıktı ve beni de peşinden sürükledi. Bağırıyorum, onu silkmeye çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum. Hank diğer kolumu tutuyor ve ikisi de beni kumtaşımdan yapılmış devasa villanın girişine doğru çekmeye başlıyor. İçeri çekilmeden önce yakalamayı başardığım tek şey, evin denize bakan bir yamaçta yer aldığı.

İç mekan zenginlik çılgınlıkları atıyor, ancak gözden kaçırılması zor olan sade bir lüks. Şatafatlı ve gösterişli değil, ev rahatlığı her odaya ve geçtiğimiz her yere kazınmış. Tavanlar yüksek, kalın ahşap kirişlerle çaprazlanmış. Duvarlardaki sıva detaylar bana *Architectural Digest* veya diğer iç tasarım dergilerindeki fotoğrafları hatırlatıyor. Ötedeki pırıltili sulara açılan devasa Fransız pencerelerinden süzülen güneş ışığı, soluk ahşap mobilyaları yıkıyor. Adımlarım bir an için duraksıyor ve manzarayı seyrederek derin bir nefes almaktan kendimi alamıyorum.

"Çekil!" Vinny beni bu güzel manzaradan uzaklaştırıp ana kapıların soluna, alt kata çıkması gereken merdivenlere doğru çekiştirerek bağırıyor.

Topuklarımı yere vurarak direnmeye ya da en azından vahşiyi yavaşlatmaya çalışıyorum. Kelepçenin zincirini tekrar çekince bileklerime acı saplanıyor ve beni neredeyse merdivenlerden aşağı, alttaki sağlam görünümlü ahşap kapıya sürüklerken çılgık atmama neden oluyor.

"Sızlanmayı kes." Kapıyı açıyor ve beni geniş ama loş, serin odanın içine itiyor. Havada hafif bir toprak kokusu asılı duruyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve avuçlarımı soğuk karo zemine dayayarak yüzümü yüzeye çarpmaktan zorlukla kurtuluyorum.

"Ve sen bir kaltak olduğun için yemek ya da su yok!"

Ayağa fırlayıp kapıya doğru koşuyorum ama tam kapıya ulaşmadan kapanıyor. Uzak tutmaya çalıştığım panik, kendimi dizginlememi zorluyor ve bir fırtına gibi içimi kasıp kavuruyor. Kapı kolunu tuttum ve kilitli olduğunu gördüm.

"Çıkarın beni!" Yumruklarımın bariyerlere vuruyorum. "Sizi adi orospu çocukları! Bunun bedelini ödeyeceksiniz! Çıkarın beni!" Masif tahtaya sürekli vurmaktan ellerim acıyor ve boşuna olduğunu bilsem de bunu yapmaya devam ediyorum.

O lanet bodrum kapısına saldırmaya ne kadar devam ettiğimden emin değilim. Vazgeçtiğimde, duvarlara açılmış dar yatay pencerelerden gelen az miktardaki ışık, koyu bir turuncuya dönüşmüştü. Sırtımı kapıya dayıyorum ve bedenimin yere doğru kaymasına izin veriyorum.

Çoğunlukla yeraltında olmasına rağmen, odanın sıcaklığı nispeten rahat, ama bacaklarım sanki kışın ölüsüne dalmışım gibi titriyor. Kollarım da öyle. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Çok geçmeden tüm vücudum ateşim varmış gibi titremeye başlıyor. Cesaretim gitti ve tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp ağlamak.

Bu insanlar benden ne istiyor? Lanet şirketlerini hacklediğim için beni cezalandırmak mı? Hangisi olduğunu bile bilmiyorum. Neden beni hemen öldürmediler? Neden beni bir bodruma atmak için okyanusu aşıp buraya kadar sürüklediler? Tabii "kardeş" beni kendisi öldürmek istemiyorsa?

İçimden bir ürperti daha geçiyor. Bunlar sıradan iş adamları değil, bundan eminim. Şirket CEO'ları insan kaçırmaz. Sadece babamın dünyasındaki insanlar yapar. Ve bildiğim kadarıyla Sicilya Cosa Nostra tarafından yönetiliyor. Bratva'nın İtalyan mafyasının hiçbir grubuyla sorunu yok. Belki de onlara kim olduğumu, babamın kim olduğunu söylemeliydim. Bunu yapmaya fırsat bulamadan ölebilirim.

Etrafıma bakıyorum, bir şey arıyorum. Ne olduğundan emin değilim. Herhangi bir şey. Bir köşede birkaç boş sandık var. Diğer köşede eski bir sandalye, yıpranmış tahtasında ve hemen altındaki zeminde koyu lekeler var. Bu lekeleri neyin yaptığını düşünmek istemiyorum. Yakınında bir sandalye daha var, biraz daha iyi durumda olan.

Odağım pencerelere kayıyor. Belki de onlar benim çıkış yolumdur? Camın dış tarafındaki süslü parmaklıkları görür görmez bu umudum suya düşüyor. Tavanda aydınlatma armatürleri olmasına rağmen, hiçbir yerde bir anahtar göremiyorum. Kapının diğer tarafında olmalı.

Ayağa kalkıp girişe yakın küçük bir lavaboya yaklaşıyorum ve doğrudan musluktan su içiyorum. İki pislik uçakta bana su ve biraz kraker vermişti ama bu saatler önceydi. Midem kendini kramplara sokmak için o anı seçiyor. En son ne zaman tam yemek yemiştim? Öğle yemeği, beni kaçırmalarından önce? Son bir saattir yemek yemediğim için başım dönüyor.

ve kendimi yıpratıyorum. Tüm enerjim tükendi ve her kasım en son grip olduğumda olduğu gibi ağrıyor. Sanki vücudum yavaş yavaş kapanıyor ve uyku geliyor. Ama bayılmama izin vermem mümkün değil. Duvardan uzaklaşıyorum ve odanın diğer tarafına geçiyorum.

Bu alandaki diğer tek şey, bütün bir duvarı kaplayan devasa bir raf. Yüzlerce şarap şişesi yan yana dizilmiş, içlerindeki bölmelere yerleştirilmiş. Lanet olası bir mahzende kilitli kaldım. Ne kadar rustik ve bir şekilde üst katta gördüğüm kır tarzı dekora tamamen uygun. Ürün yelpazesine yaklaşıırken şişelerden birini elime alıyorum. Gümüş harfli siyah etikette otuz yıllık bir kırmızı şarap olduğu yazıyor. Pahalı bir şey olmalı. Ne kadar yazık.

Gömleğimin bir köşesini şişenin boynuna doladığımda parmaklarım titriyor olabilir ama şişeyi sıkı sıkı tutuyorum. Kenara çekiliyorum ve birinci sınıf şarabı duvara çarpıyorum. Kıp kırmızı güneş ışığının son kalıntıları elimde kalan yarı kırık şişenin üzerine düşüyor ve kristal kenarlardan muhteşem bir şekilde yansıyor. Dudaklarımın kenarları titriyor. Sergei Amca gurur duyardı. Ağırlığımı desteklemek için omzumu duvara yaslayarak odanın en uzak köşesine doğru sürünüyorum.

Bu pisliklerin beni öldürmeye niyetli olduklarından oldukça eminim. Ama savaşmadan ölmeyeceğim.

Ferforje demir kapı yavaşça açılıyor ve zeytin ağaçlarının arasından kıvrımlı bir çakıl yol ortaya çıkıyor. Bariyerin sağında duran nöbetçiye başımla selam verdikten sonra SUV'umu farlarımın aydınlattığı soluk patika boyunca itiyor, büyük lastiklerin altındaki küçük taşların ince çıtırtılarının tadını çıkarıyorum. Guido her zaman çakılların araçlara zarar verdiği konusunda dırdır eder, arazinin içinden geçen uzun şeridi asfaltlamamız gerektiği konusunda ısrar eder. Günümüz gençliği, gerçekte ihtiyaç olmasa bile her şeyi yenilemeye meyilli görünüyor. Amerika'da yaşadığımız on beş yıl boyunca bana ömür boyu yetecek kadar asfalt ve beton kullandım.

Yol giderek genişliyor ve evimin önünde bir araba yoluna dönüşüyor. Chicago bölümümden iki adam -Vinny ve Hank- ön kapının yanında duruyorlar, sırtları dimdik, gözleri ben park ederken arabamı takip ediyor. Ne kadar zamandır orada beklediklerini merak ediyorum, aptal postaların iyi taklitlerini yapıyorlar. En iyi adamlarımdan birini gönderip aylardır başımın belası olan o lanet hacker'ı yakalatmayı tercih ederdim ama zaman ve lojistik aleyhime işliyordu. Son birkaç yıldır ticari operasyonlarımızın çoğu Avrupa'ya odaklandığından, en iyi adamlarım eski kıtanın dört bir yanına dağılmış durumda. Hank ve Vinny yasal taraf için -ön şirketim- özel güvenlik sağlayan korumalar olarak maaşımla çalışıyorlar. Yetenekliler ama ikisi de aşırı zeki değil. Aslında suçluyu yakalayabildikleri için çok şaşırdım.

"Hacker'ım sende mi?" Sürücü koltuğundan inerken sordum.

"Evet." Hank başını salladı. "Şarap mahzeninde güvende ve sağlam."

Yanmış takım elbise ceketini, çılgık atan kırmızı yüzünü ve kayıp kaşını inceledikten sonra çenesinde bir çürük ve sol gözünün altında kızgın bir sıyrık olan Vinny'ye dönüyorum.

"Görüyorum ki direnmiş," diyorum silahımı çıkarmak için ceketime uzanırken. Hank ellerini arkasında kavuşturmuş, kıpırdanıyor. "Kadın."

Elim hala silahın kabzasında. "Ne?" "Direndi.

O bir kadın, patron."

"Bir kadın mı? Müthiş biri olmalı. Ateş de püskürtüyor mu?" Başımı iki yana sallıyorum ve evin içine girip mahzene inen merdivenlere yöneliyorum.

Bodrum kapısı küçük bir gıcırtyla açıldı. İçerisi soğuk ve karanlık, sadece ay ışığı ve bahçeden gelen belli belirsiz parıltı karşı duvardaki iki dar pencereden içeri giriyor. Bir an için burada kimsenin olmadığını düşünüyorum. Mekan boş görünüyor. Kayıp bir esir için ortalığı ayağa kaldırmak üzereydim ki gözlerim köşede büzüşmüş minyon bir kadın figürüne takıldı. Ateş püsküren misafirim yüzünü dizlerine bastırmış yerde oturuyordu.

Hacker'ımın bir kadın olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, onu üst kattaki misafir odalarından birine getirtirdim. Benimle ve nihai ölümüyle yüzleşmeyi beklerken onu rahat ettirmemek için hiçbir sebep yok.

Parmaklarım odanın hemen dışındaki elektrik düğmesinin üzerinde gezinirken, kendimi düğmeye basmaktan alıkoyuyorum. Bu kadın korkmuş olmalı. Beni görmek onu daha da korkutacaktı. Bu da çılgılık ve histeriye yol açacak, bu da ağlamaya ve hayatı için yalvarmaya dönüşecektir. Ve hiç havamda değilim. Boynunu hızlı ve acısız bir şekilde kırmadan önce, işime burnunu sokmasını kimin emrettiğini söylemesini istiyorum.

Tepe aydınlatmasını kapalı bırakarak yaklaşıyorum ve kızın önünde çömeliyorum. Sırtım açık bodrum kapısına ve ötesindeki aydınlık merdiven boşluğuna dönük olduğundan, yumuşak ışık önümde uzanıp odayı loş bir şekilde aydınlatırken yüzümün gölgede kaldığını biliyorum. İri cüssem ışığın bir kısmını engelliyor ve ayaklarımın dibindeki küçük yığının üzerine kendi kısmi örtüsünü seriyor.

"Selam." Elimi ona doğru uzattım.

Kız başını kaldırır ve koridordan gelen ışık tam yüzüne düşer. Çok kızgın, doğaüstü, güzel yüzüne. Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oluyor, sersemlemiş beyin hücrelerim onun gerçek olduğunu anlamaya çalışıyor. Ama beni en çok etkileyen şey, inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin altından bana bakan gece gibi karanlık gözleri. Gri maddem işe yaramaz bir jöle yığınının dönüştüğü için gözlerindeki ifadenin adını koyamıyorum ama eminim bakışları başka yöne kaydıktan çok sonra bile o gözleri hayal ediyor olacağım.

Sanki uzun zamandır unutulmuş bir anı zihnimin ön tarafına doğru tırmanıyormuş gibi, hafif bir deja vu hissi üzerime çöküyor. O öfkeli, bıkkın bakış. Hayır, bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığımdan yüzde yüz eminim.

Güzelliği karşısında çok afalladım, elindeki kırık şişeyi fark etmekte bir saniye geç kaldım. Bana doğru hamle yapıyor, ben de geri çekiliyorum ama yeterince hızlı değil. Sivri bir kenar gömleğimin kumaşını ve sağ kolumun derisini parçaladığında ön kolumda acı patlıyor.

"*Che cazzo!*" Şak diye bileklerini tuttum.

Kız acı dolu bir feryatla haykırıyor. Kelepçeli ellerine bakıyorum ve göğsümde öfke patlıyor. Lanet olası aptal herifler kızın kelepçelerini bile çıkarmadılar!

İster kadın ister erkek olsun, bana karşı gelmeye cüret eden herkesi öldürmekle ilgili bir sorunun yok ama savunmasız kadınlara saldırmak konusunda sınırı çiziyorum. Bunun iğnesi eksik olduğundan değil. Eğer izlerini bıraktıysa

Yukarıda aptal ve salak bir haldeyim ve kolumdan damlayan kendi kanım da bunun kanıtı, bu tükürük ateşi çaresizlikten çok uzak. Bahse girerim bir sonraki saldırısını yapmaya hazırlanıyor.

Hâlâ tuttuğu kırık şişenin parçasını dikkatlice alıyorum, sonra tekrar yüzüne odaklanıyorum. Göz kapakları yarı kapalı ve solunumu sığ görünüyor.

"Yemek yedin mi?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor, sesi zar zor duyuluyor.

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve başını yukarı kaldırdım. "Sana bir soru sordum. Sordum. Sen. Yedin mi?"

Biraz çaba harcıyor gibi görünüyor, ama kızın odaklanmamış gözleri yavaşça kalkıyor. "Krakerler. Uçakta uyandığımda," diye mırıldanıyor.

Tanrım. Bu saatler önceydi ve on saatlik bir uçuşun sonundaydı.

Dudaklarından küçük bir inilti çıkıyor ve bir sonraki nefesinde başı yana yatıyor.

Tam bir durgunluk.

"Hey." Parmaklarımı hafifçe kir bulaşmış yanağına dokunduruyorum ama vücudu duvara yaslanıyor.

Lanet olsun.

Hank ve Vinny muhtemelen yoldayken onu bayıltmak için uyuşturucu kullanmışlardır ve hiç yemek yemediği için belli ki hâlâ etkilerini yaşamaktadır.

Dikkatlice başımı kelepçeli ellerinin oluşturduğu halkanın içine sokuyorum, sonra avuçlarımı kalçalarının altına kaydırıyorum. Ayağa kalkarak baygın kızı kollarımda tutuyorum, o ise farkında olmadan bana sarılan bir koala gibi yapışıyor.

"Seni daha rahat bir yere götürelim Vespeta."

Onu merdivenlerden zemin kata taşıırken kızın göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yok. Başı omzumda bir sağa bir sola dönüyor, sonra yana yatıyor. Elimi hızla kaldırıp yanağını kavırıyorum, başını yerinde tutuyorum, burnu boynumun kıvrımına sokuluyor. Yavaşça aldığı nefesler çenemin alt tarafındaki deriyi havalandırıyor. Sıcak nefes verişleri çok yumuşak, kelebek kanatlarının çırpınışı gibi.

"Patron?" Köşeyi döndüğümde Vinny aceleyle yanıma geldi.

"Kelepçelerini çöz," diyorum dişlerimi sıkarak. "Yavaşça."

Cebinden anahtarı çıkarıyor ve kelepçeleri takmak için etrafımda dolanıyor. Kız geriliyor ve ben silahımı çıkarıp o salağı oracıkta kafasından vurma isteğimi zar zor bastırıyorum.

"Sus, sorun yok," diye fısıldıyorum kızın kulağına, sonra adamlarıma bakıyorum. "Dışarı çıkın ve beni garajın yanında bekleyin. İkiniz de. Hemen."

Merdivenlerden üst kata çıkarken kollarımdaki kadın kıpırdamıyor bile. Kedi yavrusu gibi nefes alıp vermese öldüğünü düşünecektim. Bu kadar küçük ve kırılgan görünen biri nasıl olur da iki yetişkin adamla dövüşür ve bariz bir hasar verir? Bir buçuk metreden fazla olamaz ve bahse girerim sırlıslıklam halde yüz kilodan daha hafiftir. Onu hafife aldıklarına şüphe yok. Ben küçümsemeyeceğim. Bir su perisi boyunda olabilir, ama görünüş çoğu zaman aldatıcı olabilir.

Koridorun sağ tarafındaki beyaz kapıyı dirseğimle iterek açıyorum, sonra kızı içeri sokuyorum. Pencerenin yanındaki dört direkli büyük yatağa bakana kadar nerede olduğumu fark etmedim. Yatak odamda. Sanırım yorgunluk beynimi iyice karıştırmıştı, çünkü onu yolun karşısındaki misafir odasına götürmeyi planlamıştım. Ama şimdi buradayım. Onu başka bir yerde hayal edemiyorum.

Tahminimce, yorgun gri maddemden daha fazla çılgınlık.

Benden başka hiç kimse o yatakta yatmadı. Asla. Seviştiklerim bile. Her zaman ya ofisimde seviştim ya da onları otellerimden birinde bir süite götürdüm. *Bu* kadının *burada* olması esrarengiz.

Yanağı yastığıma değdiği anda mırıltıya benzer bir iç çekiş çıkarıyor ve cenin pozisyonuna kıvrılıyor. Başımı yana eğip küçük hacker'ımı gözlemliyorum. Uyuyor. Yatağımda. Karmakarışık simsiyah saç telleri tatlı yüzünü kısmen örtüyor, ben de uzanıp onları kenara itiyorum ve sonra öylece bakıyorum. Hipnotize olmuş bir aptal gibi.

Genç, büyük ihtimalle yirmili yaşlarının başında. Ancak zayıf yapısı onu daha da genç gösteriyor. Başucundaki lamba narin bedenine yumuşak bir ışık tutuyor ve bu sadece onun mükemmel yüz hatlarını belirginleştiriyor. Yüzündeki kir ve dağınık saçlarıyla bile o kadar güzel ki, neredeyse efsanevi. Keşke gözlerini tekrar görebilseydim. Büyüleyiciydiler.

Bakışlarım uyuyan bedeninin üzerinde geziniyor, bileklerinde duruyor. Anında içimde öfke alevlendi.

Mahzende o kırık şişeyi bana doğru savurduğu ana kadar onun için düşündüğüm şey hızlı ve acısız bir ölümdü. Yaralıydı, korkmuştu ve bilinci yerinde değildi ama yine de karşı koydu. Onu esir alanlar tek bir darbeye onu ezebilecekken bile yine de saldırdı.

Suikast ekibimin aktif bir üyesi olarak geçirdiğim yıllar boyunca her şeyi gördüğümü sanmıştım. Her hedef karşılık vermeye çalışır. En azından başlangıçta. Ama sonra, ağlamaya geçerler. Ya da yalvarmaya. Bazıları gitmelerine izin vermek için para teklif eder. Yaşamalarına izin vermek için. Bu kızın iki katı büyüklüğündeki erkekler korkudan altlarına işerler. Sonunda hepsi o noktaya, hepsinde ortak olan o ana ulaşır. Hiçbir çıkış yolu olmadığını anladıkları an. İşte o zaman mücadele onları terk eder. İradeleri tükenir. Ağlamaya ve yalvarmaya devam ederler elbette ama karşı koymayı bırakırlar.

Ama o değil. Hiç şansı olmadığını bilmesine rağmen beni öldürmeye çalıştı. Silahı ciddi bir hasar vermek için çok yetersizdi. Belki şans eseri şahdamarıma isabet ettirmeyi başarabilirdi. Yine de, o kırılmış şişeyi bana doğru savurmadan hemen önce bakışlarımla buluştuğunda, güzel ama delirmiş kara gözlerinde çok fazla cesaret ve kararlılık vardı.

Battaniyeyi kızın üzerine çekiyorum, sonra yaraları için gazlı bez ve antibiyotik merhem almak üzere banyoya gidiyorum. Bilekleri çığ ve çığlık atacak kadar kırmızı ve epidermisinin kırıldığı yerde kurumuş kan var. Cildine bol miktarda krem sürdükten sonra ince karpal eklemlerinin etrafına ince bir tabaka sargı bezi yerleştirdim. Bu kadın son zamanlarda huzursuzluğumun başlıca kaynağı olabilir, ama nedense onun azıcık bile acı çekmesi fikrine katlanamıyorum.

Güzel ve cesur hacker'ıma bir kez daha baktıktan sonra odadan çıkıyorum.

Hank ve Vinny, Guido'nun garajın önüne park ettiği arabasının yanında takılıyorlar. Yaklaşıyorum ve ikisine de sert bir bakış atıyorum. "Boyunuzun üçte biri kadar bir kadını hırpalamak hoşunuza gitti mi?"

Hank bakışlarımı kaçırarak, "Yüzümü yaktı patron," diye cevap veriyor. "Lanet olası kaltak delinin teki. Jet tuvaletinden bir kutu deodorant almış olmalı, sonra da tek yaptığım ona istediği sigarayı vermekten onu lanet olası bir alev makinesine dönüştürdü. Sonra, neredeyse bıçaklıyordu

Vinny'nin gözünü diş fırçasıyla çıkarmış. Cidden kafayı yemiş. Onu ilk yakaladığımızda sırt çantasıyla vurdu, sanki Wrigley Field'da vuruş yapıyormuş gibi salladı."

"Kelepçeleri ona kim taktı? Bilekleri sıyrılmış."

"Um, ben yaptım." Vinny bir ayağından diğerine kıpırdanıyor. "İşbirliği yapmadı. Bunları giyerken onu sürüklemek daha kolaydı."

Onu sürükleyin. Başımı salladım, sonra ceketimin içine uzandım ve silahımı çıkardım. "Eğitimi ve görgü kurallarıyla ilgili dersi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye boğuk bir sesle konuşuyor, gözleri çılgına dönmüş ve yerine vidaladığım susturucuya odaklanmış. "Ama ... onu öldürecektin. Bunun ne önemi var-"

Saçma bahanesini asla bitiremedi çünkü silahı alnına dayadım ve tetiği çektim. Kan kardeşimin arabasına sıcıyor, camları ve değerli eşyasının şık gövde hatlarını kirletiyor. Hank ölü arkadaşının yanından bana bakıyor, değersiz geleceğinin gerçekliği yerleştikçe yüzünün rengi soluyor. Yanağında ve saçında kan ve beyin parçaları var.

"Bana elini ver," diye

emrediyorum. "Patron, ben ..."

Silahı burnuna dayadım. "Şimdi."

Yavaşça sol elini bana doğru uzattı -avuç içi yukarı bakıyordu- parmakları titriyordu. Kendini savunmaya başlamasına fırsat vermeden namluyu orta parmağına dayadım ve tetiği çektim. Acı dolu bir uluma gecenin içinde patlıyor.

"Ona bir daha dokunursan sıradaki senin kafatasın olur," diye bağıriyorum ve hâlâ öfke içinde içeri giriyorum. Nedenini anlamıyorum ama kızın yaralı bileklerinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Guido'nun dairesi arazinin doğu kanadında, zemin kattadır. Kardeşimi kanepesine yayılmış, televizyon izlerken buldum.

"Hacker'ına baktın mı?" diye soruyor, hâlâ filmine odaklanmış bir halde. "Onu çoktan öldürdün mü?"

Kanepenin etrafında döndüm, gömleğinin önünü tuttum ve onu yukarı çektim. Sonra boştaki elimle yüzüne yumruk attım.

"Siktir, Raff!" Ellerini kanlı burnunun üzerine bastırıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Bir daha bir kadına kötü davranıldığını gördüğünde ve hiçbir şey yapmazsan, burnunu kırmaktan çok daha fazlasını yapacağım."

"Umursayacağını düşünmemiştim. Hacker'ın ölmesini istiyordun." "Onun aslında bir *kadın* olduğunu bilmiyordum!"

"Daha önce hiç fark etmemişti."

O haklı. Hiçbir zaman olmadı. Erkek, kadın, kızıncıdan gökkuşağı ve parıltılar saçan lanet olası bir tek boynuzlu at, hiç fark etmedi. İşime burnunu sokarsan seni mahvederim. Öyleyse neden burada durmuş, kardeşimin kupasını çaldıktan sonra üst kattaki odamdaki kadını düşünüyor ve üşümesin diye üzerine bir battaniye daha atsam mı diye düşünüyorum?

"İstersen onu çıkarabilirim," diye ekliyor.

"Ona dokunmayacaksın," diye homurdandım ve ona tekrar vurdum.

Guido geriye doğru tökezleyerek kanepeye düşüyor. "Senin derdin ne lan?" diye mırıldanıyor yüzüne bastırıldığı yastığa doğru. "Ve halımın üzerinde kanıyorsun. Ne oldu böyle?"

Evet. Benim neyim var böyle? Koltuğun arkasından atılmış bir tişört alıyorum, sonra oturuyorum ve giysiyi ön koluma sarmaya başlıyorum. "Kız beni kırık bir şarap şişesiyle kesti."

Guido bana göz kırpmıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. "O eğitimli bir ajan falan mı?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece beni hazırlıksız yakaladı." "Rafael De Santi. Hazırlıksız yakalandın."

"Evet." Kolumdaki geçici bandajı sabitlerken başımı salladım. "Adını biliyor muyuz? Bayıldı, o yüzden sorma şansım olmadı."

"Hayır. Ama fotoğrafını çektim. Yüz tanıma sisteminden geçiriyorum ve Illinois DMV kayıtları ile Chicago'daki bazı yerel hükümet veri tabanlarıyla çapraz karşılaştırma yapıyorum. Bakalım bir eşleşme var mı?"

Guido koltuktan kalkıyor ve bir kenara itilmiş, ıvır zıvırla dolu masasına doğru ilerliyor. "Ve görüşe göre bir eşleşmemiz var."

O- oh, kahretsin."

"Ne oldu?"

Dizüstü bilgisayarının ekranından bana bakıyor, gözlerinde biraz telaşlı bir ifade var. "Vasilisa Romanovna Petrova. Roman Petrov'un kızı." Sertçe yutkunuyor. "Rus Bratva'nın prensesini kaçırdık."

"Söylemiyorsun." Arkama yaslanıyorum ve kolumu koltuğun arkasına atıyorum. "Dünya küçük."

"Onu geri götürmeliyiz. Hemen şimdi! Uçağı hazırlaması için pilotu arıyorum."

Evet, onu eve göndermek en akıllıca hareket olacaktır. Hank ve Vinny onu sokaktan alalı neredeyse yirmi dört saat oldu. Petrov'u tanıyorsam, adamlarını çoktan toplamıştır ve kızının kaybolmasından kim sorumluysa onu yok etmeye hazırdır.

Aklım yatağımda uyurken bıraktığım kadına gidiyor. "Telefonunu bırak."

"Ne?"

"Şimdi, Guido."

"Bratva ile uğraşmak çok kötü bir fikir. Onlarla gelecekteki olası işlere veda etmekten bahsetmiyorum. Bu bir hata olsa bile, aile üyelerini bir kenara bırakın, herhangi bir adamını etkiliyorsa Petrov ikna edilemez. Bu gece Chicago'ya geri uçuyor."

"Onu geri göndermeyeceğim. En azından şimdilik."

Guido şaşkınlıkla bana bakarken telefonunu indiriyor. "Sen aklını mı kaçırdın? Onunla ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim."

Bölüm 4

Vasilisa

Güneş yüzümde. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Havada erkeksi bir kokuyla karışık hafif bir tuzlu su kokusu var. Çok uzakta olmayan garip bir uğultu. Cırcır böceği mi? Hayır, olamaz. Chicago'da cırcır böceği yoktur.

Adım sesleri. Geri çekiliyor.

"Anne?" Yastığa doğru mırıldanıyorum. "Çek şu lanet perdeleri."

Daha fazla ayak sesi, ama şimdi daha uzakta. Kapanan bir kapının kusursuz tıkırtısı.

Gözlerimi kısarak açtım. Sonra yatağımda sıçrayıp, çılgınca tanımadığım odaya bakıyorum.

Duvarlar soluk pişmiş toprak rengine, alçı detaylar ve Akdeniz manzaralarını tasvir eden yağlı boya tablolarla süslenmiş. Eskitilmiş beyaz ahşap bir kitaplık, düzinelerce deri ciltli kitapla dolu, iki set açık balkon kapısı arasındaki boşluğu kaplıyor. Uzun tül perdeler sabah esintisiyle sallanıyor.

Yataktan aşağıya iniyorum ve kendimi hızlıca değerlendiriyorum.

Ayaklarım çıplak. Birisi spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmış ama ben hâlâ dükkün kıyafetimi giyiyorum -gri bir kot pantolon ve içinde uyumaktan kırışmış büyük boy bir gömlek. Bir de bileklerim var. İkisi de gazlı bezle sarılmış, kelepçeden kaynaklanan yaralarımın hemen üzerinde.

Şaşkınlıkla, nereye çıktıklarını merak ederek karşı duvardaki iki kapıya odaklanıyorum. Odayı geçip şömineye bakan kanepenin yanından geçerken, yumuşak pelüş halı ayaklarımın tabanını gıdıklıyor. Havadaki erkeksi esans bu noktada daha güçlü, ama burada başka bir koku da var. Kahve. Kanepenin önündeki alçak masaya bakıyorum. Üzerinde tek bir espresso fincanı duruyor. Küçük fincanın yarısı boş, sanki zengin kahverengi nektarı içen kişi aceleyle gitmiş gibi. Bu aroma ne kadar cennetten çıkma olsa da, erkek kokusu varlığını sürdürüyor. Selvi ve portakal.

Panik beni yakaladı. Ben uyurken biri buradaydı.

"Görüyorum ki ayaktasınız. Umarım kaldığınız yeri beğenmişsinizdir." Başımı kaldırıyorum, gözlerim dünkü sarışın adama takılıyor.

Yine kot pantolon ve parlak yeşil bir tişört giymiş. Kapının pervazına yaslanmış, elinde yemekle dolup taşan bir tabak tutuyor. Ona bakarken bile ağzım sulanıyor.

Sertçe yutkunararak ve midemin guruldamamasını dileyerek bir adım geri çekiliyorum. "Bütün gece burada mıydın, sürüngen?"

"Affedersiniz?"

"Kahveni unutmuşsun."

Bakışları espresso bardağına kayıyor, kaşları çatılıyor, sonra rahatça içeri giriyor, tabağı terk edilmiş içeceğin hemen yanındaki sehpayı indiriyor.

"Evin etrafında dolaşmakta ve verandaya çıkmakta özgürsünüz, ancak lütfen kaçmaya çalışmayın. Mülk elektrikli bir çitle çevrili ve kameralar etrafı izliyor. Güvenlik görevlileri sizi kaçmaya çalışırken görürlerse ateş etme yetkisine sahiptirler. Rafael bugün ilerleyen saatlerde durumunuzu görüşmek üzere sizi görmeye gelecek."

"Benim *durumum mu*?" Gözleri parlıyor, böyle bir yorumda bulunacak kadar küstah olduğuna inanamıyorum.

"Aynen öyle. Kardeşim dönene kadar uslu durmanız sizin yararınıza olacaktır."

"Kardeşin mi? Yani buranın sorumlusu o mu? Sanırım beni kaçırma emrini veren de o?"

"Evet. Evet. Ve yine evet."

"O zaman bunu nazikçe kardeşinize iletin." Ellerimi yumruk yapıp odanın bir ucundan diğerine yürüyorum ve bu küstah serserinin tam karşısında duruyorum. "Babam bunu öğrendiğinde, ikinizi de küçük küçük parçalara ayıracak. Sonra da bunları köpeklerimize atacak. Ben margarita içerken ve bağırsaklarınızın çiğnene çiğnene parçalanma sesinin tadını çıkarırken onların etlerinizle ziyafet çekmesini keyifle izleyeceğim. Sonra da köpekler senin sindirilmiş kalıntılarını sığana kadar mutlulukla bekleyeceğim."

Guido'nun dudakları orantısız bir gülümsemeyle genişliyor. "Bu kadar ayrıntılı açıklama için teşekkür ederim Bayan Petrova. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben aşağıda olacağım."

Odadan çıkıp devasa kapıyı arkasından kapatırken arkasından bakakalıyorum.

Piçler kim olduğumu öğrendi. Ya da daha önemlisi, babamın kim olduğunu. Bodrumdan bu lüks yatak odasına terfi ettirilmeme şaşmamalı. Eminim "yüce ve kudretli Rafael" şu anda çizmelerinin içinde titriyor ve yaptığı hatayı düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. Tüm bu pisliklerin dizlerinin üzerine çöküp hayatları için yalvarmalarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Uzanıp tabaktan bir poğaçaya kapıyorum, tereyağlı hamur ve muhallebinin tatlılığının dilimde çözülmesine izin veriyorum. Çiğnerken odanın sol tarafındaki iki kapıdan ilkinde yaklaşıyorum. Kapı büyük bir ofis alanına açılıyor. Dekor tamamen koyu renklerden oluşuyor ve duvarlar boyunca daha fazla kitap rafı var. Uzak tarafta, başka bir kalın alan halısının üzerine büyük boy bir koltuk ve ara sıra kullanılan bir masa yerleştirilmiş. Ancak ön tarafa doğru, büyük bir masa balkona açılan Fransız kapılarına bakıyor.

Kruvasanı aceleyle çiğneyerek, ailemle iletişim kurmamı sağlayacak bir telefon ya da dizüstü bilgisayar, herhangi bir şey bulma umuduyla masaya doğru koşuyorum. Elim boş döndüm. Sarışın adam *-adı neydi onun?*

Guido, evde dolaşmakta özgür olduğumu söyledi ve ben de öyle yapmaya niyetliyim. Tuvalete gider gitmez, çünkü mesanem patlamak üzere. Yatak odasına geri dönüyorum ve henüz keşfetmediğim kapıya doğru yöneliyorum.

Ellerimi kurulayıp tekrar aramak için ofise dönmeyi planlarken gözlerim devasa küvete takılıyor. En az üç kişinin sığabileceği büyüklükte, şu eski pençe ayaklı küvetlerden biri.

Aynaya bir bakış fırlatıp yansımama bakıyorum. Korkunç, şu anki görünüşümü tanımlamaya yaklaşıyor bile. Saçlarım karmakarışık, gömleğim ve pantolonum kirli ve yüzümün her yerine kir bulaşmış.

Çok güzel.

Bahse girerim otoriter Rafael çoktan babamı aramıştır, yani annemle birlikte beni almaya geliyorlardır. Beni bu halde görürlerse, başıma ne geldiğini düşüneceklerini Tanrı bilir. Anne

ağlayacak. Babam kendini kaybedecek. Muhtemelen onlara iyi olduğumu söyleme şansım olmadan önce.

Kiracılar gelmeden kendimi temizlesem iyi olur.

Küveti dolduruyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıp ılık suya dalıyorum ve beni kaçırانların yerde acı içinde kıvrانan görüntülerinin zihnimi doldurmasına izin veriyorum. Rafael'le henüz tanışmamış olmama rağmen, onu ağabeyine benzetiyorum. Kafa derisine yakın kesilmiş sarı saçlar, yeşil gözler, atletik bir yapı, ama kaslılıktan çok zayıflık.

Hepsinin ödemesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Tekrar ayağa kalkıp duş jeli arıyorum. Sadece bir seçenek ve yanında bir şişe şampuan var. İkisinde de o belirgin erkek kokusu var. Sanırım Guido'nun odasında kalıyorum ve onun tuvalet malzemelerini kullanıyorum. Avucuma bol miktarda vücut losyonu sıkıyorum ve cırcır böceklerinin cıvıltısı bahçeye bakan açık pencereden içeri taşınırken kendimi temizlemeye devam ediyorum.

Ancak yıkanıp kurulandıktan sonra üzerimde kıyafet olmadığını fark ediyorum. Kabarık kahverengi havluyu sımsıkı sararak, parmak uçlarımda banyodan çıkıp, gözetleme yaparken gördüğüm gömme dolaba doğru ilerliyorum. Orada tişörtler ve şortlar olmalı. Guido'nun kıyafetlerini giyme fikrini çekici bulduğumu söyleyemem, ama ya o ya da kirli kıyafetim.

Giriş kapısı sessizce açılır. Birkaç küçük bölme ışığı yanıp sönerek devasa iç mekânı ve içindekileri ortaya çıkarıyor.

Takım elbiseler. Sağ tarafımdaki rafta düzinelerce var. Siyah. Tunç grisi. Kömür rengi. Parmaklarımı zarif kumaşların üzerinde hafifçe kaydırıyorum. Takım elbise giyen erkekleri hep seksi bulmuşumdur. Belki de iyi bir takım elbise giymiş bir adamı saran ciddi havadan dolayıdır. Onun varlığında her zaman hükmedici bir şey vardır. Etkileyici. Baştan çıkarıcı.

Birkaç ay önce Don Rossi'nin evinde bir parti vardı ve akşam için belirli bir kıyafet kuralı vardı. Kadınlar için uzun zarif elbiseler. Ve tabii ki erkekler için takım elbiseler. Sadece bu görüntü bile yumurtalıklarımın patlamasına neden oldu. Ne yazık ki heyecanım kısa sürdü. Yulia'nın ısrarı üzerine onun vücudu saran, yandan yüksek yırtmaçlı siyah elbisesini giydim. Makyajımı da kız kardeşim yaptı. Bana yaklaşan her erkek ya yüzüme ya da göğüslerime bakıp saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Zeki olmayı başaran birkaç kişi

Kelimeler, yaptığımız anlamlı sohbeti çabucak beni yataklarına düşüreceğini düşündükleri bir şeye dönüştürdü.

Çok az küçük değişikliklerle neredeyse aynı senaryo. *Odadaki en güzel kadın olduğunuzu biliyor musunuz? Ya da "Cennetten inmiş bir meleğe benziyorsun. Ve benim en sevdiğim: Evlen benimle. Çok güzel bebekler yaparız. Gerçekten mi, dostum? Ve kız kardeşim neden partilere daha sık gitmediğini merak ediyor.*

Hoşlanmaya başladığınız bir erkekle sohbet ederken onun aslında kim olduğunuzu, ilgi alanlarınızı ve hatta ne konuştuğunuzu bile umursamadığını fark etmek kadar kötü bir duygu kesinlikle yoktur. Bu beni çok boş hissettiriyor. Sanki görünüşümden başka bir şey değilmişim gibi.

Ben bir insanım, lanet olsun! Oynanacak parlak bir biblo değil.

Düşüncelerim ve duygularım var ve eğer herhangi biri sorma zahmetine girerse, aslında işleri halledebilecek kapasitedeyim. Kadının olmanın hiçbir etkisinin olmadığı şeyler.

Belki bir gün, beni içimdeki ben olduğum için sevecek ve sadece dış görünüşüme hayran olmayacak bir adamla tanışırım. Ve babamla tanıştığında hemen kaçmayacak biriyle.

Belki takım elbiseli bir adam olur.

Okşadığım açık gri ceketin yakasını bırakıyorum ve gömleklere doğru ilerliyorum. Guido, rahat tavırları ve yıpranmış kot pantolonuyla bana takım elbise giymeyi seven biri gibi gelmiyor, ama bariz olanı düşünürsek giymek zorunda. Dün geceyi sadece belli belirsiz hatırlıyorum. Adrenalin sonrası çöküş ve uyuşukluk beni çok etkiledi ama Guido'nun boğazını kırık bir şişle kesmeye çalıştığını hatırlıyorum. Sanırım bu benim için işe yaramadı. Sonra süzülüyordum. Muhtemelen merdivenlerden yukarı taşınyordum. Ve yanağıma sert bir avuç vardı. Sarışın beni yatak odasına götürmüş olmalıydı. Uyandığımda aldığım o hafif kokuyu, boynuna sarılmışken içime çektiğini hatırlıyorum. Onun gibi bir aletin bu kadar güzel kıyafet ve koku zevkine sahip olması ne kadar utanç verici. Umarım babam onu öldürdüğünde ısmarlama takım elbiselerinden birini giyer.

Beyaz. Siyah. Gri. Düğmeli gömlekleri daha da güzel. Siyah bir tane seçiyorum (sütyenim olmadığı için göğüslerimin kumaştan görünme ihtimali daha az) ve askıdan kaydırıyorum. Elimde tutarken alnım kırışıyor.

önümde. Bu şeyin boyutu ne böyle? Devasa görünüyor. Etiketini bakıp homurdanıyorum. Rakam bana kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor. Tek düşünebildiğim, Sicilya'da "çadır büyüklüğünü" belirtmek için kullanılan bir yöntem olduğu. Guido bana o kadar büyük görünmemiştir. Birkaç gömleğe daha baktım ama hepsi aynı ölçülerdeydi. Belki de sarışın çok kilo vermiştir? Artık bunları giymemesine şaşmamalı.

Kollarımı gömleğin içine sokarak kendime bakıyorum. Tıpkı annemin babamın düğmeli tişörtlerinden birini giydiği zamanki haline benziyorum. Etek ucu dizlerime kadar uzanıyor ve kollar neredeyse kollarımın iki katı uzunluğunda. En azından kimse külot giymediğimi anlayamayacak. Kolları ön kollarımın üzerine katlıyorum (yarım düzine kez), sonra çekmecedan kravatlardan birini alıp kemer olarak belime sarıyorum.

Bir sonraki adım, ailemle iletişime geçmenin ve ne zaman geleceklerini öğrenmenin bir yolunu bulmak.

* * *

On bin metre kare yaşam alanı ve tek bir telefon bile yok. Televizyonda bir tarayıcı uygulaması kullanmayı bile düşündüm ama ortak alanların hiçbirinde bir tane bile bulamadım. Sıra sıra düz kablo tesisatıyla birbirine bağlanmış, yakın aralıklı kalın metal direklerden oluşan korkunç görünümlü barikat boyunca tur atarken gördüğüm muhafızlar dışında başka kimse de yoktu. Guido'nun bahsettiği elektrikli çit bu olmalı ve araziye çevreliyor gibi görünüyor. Sanırım muhafızlardan biri de beni takip ediyordu, çünkü zaman zaman gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim, ama kimseyi görmedim.

Ana salonun hemen dışındaki terasta dizüstü bilgisayarıyla çalışan Guido'ya rastladım. "Malikânenin efendisinin" beni varlığıyla onurlandırmak için planlarını sorduğumda omuz silkti. Patron adam muhtemelen bir delikte saklanıyor, kendi cenazesini için ne tür bir tabut sipariş edeceğini düşünüyor bir yandan da tırnaklarını kemiriyordur.

Daha sonra, sadece kayalığın kenarına oyulmuş dar taş basamakları kullanarak ulaşılabilen küçük bir plaja indim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Belki de üç tarafı yüksek kayalıklarla, dördüncü tarafı ise uçsuz bucaksız denizle çevrili bir çıkmaz sokak olduğu içindir. Sıfır kaçış seçeneği. Neredeyse bir saat boyunca sıcak kumların üzerinde uzandım, sonra villaya döndüm ve tüm odaları kontrol ettim

Yine. Bir set, evin geri kalanından çok farklı bir dekora sahip birinin özel yaşam alanına benziyordu - daha modern - ama içerideki bazı kapılar kilitliydi. "Kudretli" kardeşe ait bir ev olmalı.

Lanet olsun, yeraltı mezarlarında bu güzel ama yoksun yerden daha fazla hayat var. Saatler süren keşiften sonra, mutfak tezgahını silerken bir hizmetçiyle karşılaştım ve sonra katlanmış havluları merdivenlerden yukarı taşıırken tekrar karşılaştım. Ama her ikisinde de beni görür görmez kim bilir nereye kaçtı.

Odadan odaya amaçsızca sürüklenmeye devam ederek mutfğa giriyorum ve buzdolabını açıyorum. Raflarda yemeye hazır paketlenmiş birkaç çeşit yemek duruyor. Mantarlı makarnayı kenara çekip (günün erken saatlerinde bir kısmını denemiştım) tavuklu salatayı çıkarıyorum.

Bir parça et saplıyorum ama bir süre sonra her şeyi buzdolabına geri koyuyorum. Aç değilim. Sadece eve gitmek istiyorum, lanet olsun. Duvardaki yuvarlak beyaz saat akşamın neredeyse on biri olduğunu gösteriyor. Neden hâlâ buradayım?

Buzdolabının kapağında açık bir şişe kırmızı şarap var. Daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum. Etiketini mahzende kırdığım şişedekiyle aynı ve o anı hemen aklıma geliyor. Kendime bir bardak dolduruyorum ve mutfaktan dışarı çıkıyorum.

Denize bakan geniş terasa çıkıp dirseklerimi parmaklıklara dayadığımda ılık bir esinti saçlarımı savuruyor. Burada tutsak olmasaydım, nefes kesici manzaranın ve kıyıya vuran dalgaların sesinin tadını çıkarıyor olurdum. Uzakta, sahil boyunca birkaç küçük ışık parıldıyor. Gözlerimi karanlığa dikerek öne doğru eğiliyor ve ne olduklarını anlamaya çalışıyorum.

"Balıkçı tekneleri," diye gürlüyor derin bir erkek sesi arkamdan.

İrkilerek arkamı dönüyorum ve şarap ödünç aldığım kıyafetim de dahil olmak üzere her yere sıcıyor. Terasta lamba olmadığından, tek aydınlatma evin içinden büyük Fransız pencere ve kapılardan sızan ortam ışığı. Ancak bu da dışarıdaki gölgeleri kovmaya yetmiyor. Bir adam figürü - çok geniş, kaslı bir adam - verandanın uzak tarafındaki hasır koltukta oturuyor. Karanlık yüzünden yüzü görünmüyor ama elbise pantolon giydiğini görebiliyorum.

ve düğmeli bir gömlek, üstüne de bir yelek. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Sağ ön kolunun etrafına uzun beyaz bir bandaj sarılmış.

"Mesajınızı aldım." Elindeki şarap kadehini kaldırır ve bir yudum alır. "Çok anlamlı, Bayan Petrova. Özellikle dışkılayan köpeklerle ilgili kısmı çok beğendim."

Sesinin zengin tınısı yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Boğuk ve hırçın ama güçlü İtalyan aksanı sesini daha az hırıltılı yapıyor. İçinde tek bir yumuşak nota bile yok. Güçlü yapılı vücudu bu kadar rahat bir şekilde geriye yaslanmışken, kendimi yılmaz büyük bir kediyle karşı karşıyaymışım gibi hissediyorum. Bir sonraki yemeğine göz dikmiş biri. Ben.

"Rafael, sanırım?" Onu içime çekerken yutkunuyorum. Hayatından endişe ediyor, tir tir titriyor gibi görünmüyor. "Babam ne zaman geliyor?"

"Pakhan Petrov'un Sicilya'yı ziyaret etme niyetinde olduğunu bilmiyordum."

"Beni eve götürmeye geliyor." Midemin çukurundan panik yükselmeye başlarken bir adım geri çekiliyorum. "Ona burada olduğumu söyledin."

"Yaptım mı? Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü kim olduğumu biliyorsun. Ve eğer gitmeme izin vermezsen babam seni öldürecek."

Şarabından bir yudum daha alır. "Babanın kim olduğunun planlarım üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Ne ... planları?" Panik dehşete dönüşürken sormayı başarıyorum.

"Evime izinsiz girdiğinde yarattığın karmaşayı düzeltiyor olacaksın. Yeni başlayanlar için şirketin ağ sistemi."

"I . . . Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Hangi sistem?"

"Lütfen Bayan Petrova, aptalı oynamayalım. Kardeşim, bu sistemi senin hakkında kapsamlı bir geçmiş kontrolü. Bilgisayar bilimi okumuşsun. Bu ayın başlarında lisans derecesiyle mezun oldum ve ileri düzey bir yazılım mühendisliği yüksek lisans programına kabul edildim." Her kelimesiyle yaklaşan bir kıyamet havası çöküyor. "Seni bu işe baban mı bulaştırdı? Seni şirketimin güvenlik duvarlarını aşmaya ve ağa arka kapılar oluşturmaya mı zorladı? Amacın neydi? Müşteri listeme ulaşmanın yolunu bulmak mı?"

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim. "Hayır. Babamın bununla hiçbir ilgisi yok." "Demek her *şeye rağmen* sendin."

Kahretsin. Başka tarafa bakıyorum. "Evet."

"Eylemlerinizin amacı neydi?"

"BT güvenliğiniz çok iyi. Bunu kırmak zor oldu. Ve sıkıldım."

"Sıkıldın mı?" Sesi kısık ama artık tehlikeli bir tonu var. "Sistemlerime indirdiğin kötü amaçlı yazılım ya da her ne boksda onu tespit etmek için çalışan dört adamım var. Yaptığın şey, hâlâ çözmeyi başaramadıkları bir karmaşa yarattı."

Bu konuşma beklediğim gibi gitmiyor. Özür dileyeceğinden ve beni bir an önce eve göndermek için ayaklarına dolanacağından emindim. Bu ondan en uzak şey.

Yüzüme doğru esen rüzgâr saçlarımı gözlerime savururken bir adım daha geri çekiliyorum.

"Dinle, özür dilerim. Bir daha yapmayacağım, tamam mı? Sadece küçük bir kod parçası.

Eve gider gitmez tamir edebilirim. Lütfen gitmeme izin verir misin?"

"İnsanın eylemlerinin sonuçları olur, Bayan Petrova. Gerçek dünya böyle işler. Küçük oyununuz şirketimi daha fazla siber saldırıya karşı savunmasız bıraktı. Bu yüzden, hayır, gitmenize izin vermeyeceğim." Bileğini karşı dizinin üzerine kaldırıyor ve arkasına yaslanıyor. "Sana bir iş teklif etmek istiyorum."

"İş mi?" Ben bu deliye bakarken tiz bir ses olarak çıkıyor. "Beni kaçırdın, uyuşturdun, başka bir kıtaya uçurdun, lanet olası bir mahzene attın ve şimdi de senin için çalışmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, sanırım bu durumu oldukça iyi özetliyor. Hizmetleriniz için üç milyon teklif ediyorum."

Histerik bir kahkaha atıyorum. Delirmiş bu! "Milyonlarını alıp kışına sokabilirsin! Eve gönderilmeyi talep ediyorum. Hemen şimdi."

"Korkarım bu bir seçenek değil." Rafael telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Videoyu oynat."

Neredeyse o şeyi yakalayamayacaktım.

Hareketsiz görüntü yüksek çatıları gösteriyor. Tanıdık *oynatma* kontrolü ekranın ortasından benimle alay ediyor. Üçgene basıp videoyu başlatıyorum.

Gökyüzü. Çatılar. Kamera pan yaparak, binanın kenarına yakın bir yerde yatan, tamamen siyah taktik kıyafetli bir adama odaklanır. Elindeki keskin nişancı tüfeğini yerdeki bir şeye doğrultmuş, gözleri dürbünde.

Görüntü sola kayar ve sokağın karşısındaki binanın en üst katındaki pencereye yakınlaşır. Uzun menzilli silahı olan başka bir adam.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum ve telefonu kavrayışım sıklaşıyor.

Kamera tekrar otuz ya da daha fazla kat aşağıdaki kaldırıma doğru hareket eder. Sonra açı aniden değişiyor - aynı kaldırım, ama şimdi video sokak seviyesinden çekiliyor. Objektife sırtlarını dönmüş bir çift görülüyor. Kadının uzun siyah saçları var ve adam kulağına bir telefon tutarken kadın adamın kolunu siper gibi kavramış. Adam kadına bakıp başını sallıyor, sonra telefonu indiriyor. Arkalarını dönüyorlar ve caddeye doğru koşuyorlar.

Şarap kadehi elimden kayıyor ve çıplak ayaklarımın altındaki taş karolara çarpıyor, kırıklar etrafımdaki her yere sekiyor.

Annem ve babam.

"Seni piç," diye fısıldıyorum. Ekranı bakarken dudaklarım titriyor.

"Herkesin bir bedeli vardır." Rafael'in derin sesi sersemliğimi bozuyor, öncekinden daha yakın geliyor.

Bariton sese doğru döndüğümde, geniş erkek göğsüyle burun buruna geliyorum. Başımı yukarı kaldırıyorum. Ve yukarı. Evin içinden gelen ışık Rafael'in devasa formunu bir silüete dönüştürmüş ve yüzü gölgeler tarafından gizlenmiş durumda.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Neredeyse ağlayacaktım.

Elleri belimden tutup beni kaldırıyor. Telefonu bırakıyorum, kollarını kavriyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum.

"Bırak beni!"

Rafael itirazlarıma aldırmıyor ve yüzlerimiz neredeyse aynı hizaya gelene kadar beni yukarı kaldırıyor. Selvi ağacının odunsu aroması tenimi sararken nefesi

ve portakalın narenciye notaları burun deliklerimi sızlatıyor. Üst kattaki yatak odasında kokladığım koku. *Onun* yatak odası. Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti akıyor ama bu sefer korkudan değil. Varlığı o kadar derin ki, ciğerlerime yeterince hava çekmekte zorlanıyorum. Yaptıklarının olası sonuçlarından kesinlikle rahatsız görünmüyor ve numara yaptığını sanmıyorum. Aslında umurunda bile değil, babamın gazabını hiç umursamıyor.

"Benden ne istiyorsun?" Tekrar soruyorum.

Beni biraz daha yakına çekti. Yerden bir ayak yüksekte beni rahatça tutuşu rahatsız edici. Ama gülünç derecede şehvetli bir şekilde.

"Dijital güvenlik sistemlerimi elden geçirmenizi istiyorum, Bayan Petrova."

Kahkahalarımı zorlukla bastırırken Vasilisa'nın yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan mutlak bir şoka dönüşmesini izliyorum. Sanırsın ki ondan benim için birini öldürmesini istedim.

"Beni güvenlik duvarlarınızı yükseltmek için mi kaçırdınız?"

Öyle mi yaptım? Tam olarak emin değilim. Adamlarıma lanet hacker'ı teslim etmelerini emrettiğimde, işime burnunu soktuğu için ceza olarak o aptal herife biraz işkence etmek ve sonra da ondan kurtulmak niyetindeydim. Bir kızın kaçmasını hiç beklemiyordum. Adamlarıma dayak atıp boğazımı kesmeye çalışan birini. Sanırım ilk defa bir kadın beni öldürmeye çalıştı. Ve ben bunu çok ateşli buluyorum.

"Sadece güvenlik duvarları değil. Şirketim tarafından kullanılan dijital ortamı analiz etmenizi ve ardından her BT sistemi için güvenlik protokollerini yeniden yazmanızı istiyorum."

Vasilisa'nın gözleri saf bir şaşkınlıkla açılıyor. Arkamdaki ışığın gece gibi karanlık gözbebeklerine yansısıyla, o anlamlı gözbebekleri ıslıl ıslıl parlıyor.

Öfkesi ve kararlılığı arasında, bu öngörülemez kadının doe benzeri gözlerinde ateş var. Güzel kelimesi onu anlatmaya yetmiyor bile.

Yumuşak, kremsi bir ten. Büyüleyici oniks gözlerini çerçeveleyen ince, kemerli kaşlar. Dar bir çeneye doğru hafifçe sivrilen belirgin elmacık kemikleri. Küçük, düz bir burun. Bir de pembe, öpülesi dudaklara sahip nefis pembe ağız var. Alttaki üsttekinden biraz daha dolgun, bir erkeği dişlerinin arasına çekmeye çağırıyor. Yüz hatlarının her bir parçası mükemmel, öyle ki her şey gerçekliğe meydan okuyor. Bu manzara tek kelimeyle olağanüstü ve ondan başka bir yere bakmak imkansız.

"Bu günler sürebilir," diye ağızından geçiriyor.

Evet, teoride öyle. Ancak gerçekte, ne kadar sürmesini istersem o kadar sürecek. Vasilisa Petrova yoluma çıkan en güzel yaratık olabilir ama hayatımda ilk kez bir kadına görünüşünden daha fazlası için ilgi duyuyorum.

O cesur. Cesur. Alıngan. Ama aynı zamanda sevimli bir şekilde biraz huysuz.

Ve onun elimden kayıp gitmesine izin vermeye niyetim yok.

Başımı eğiyorum ve elmas şeklindeki yüzünün üzerine düşmüş ipeksi saç tellerine bakıyorum. Simsiyah, tıpkı tepesindeki gece göğü gibi. Dallar esintiyle dalgalanıyor ve onun hafif çılgın gözlerini görmemi kısmen engelliyor. İnce kulaklarının arkasındaki tutamları süpürmek isterdim ama ellerim meşgul, ince beline sarılmış durumda.

"Ne kadar sürerse o kadar kalacaksın. İşin bitene kadar," diyorum ve yüzüne bir nefes üfleyerek parlak saç tellerini havalandırıyorum.

Vasilisa göz kırptıyor, sonra kaşlarını çatıyor. Hâlâ kollarımı tutuyor, ama tutuşu merhametli bir şekilde gevşedi ve tırnakları dün gece yaptığı kesiğe doğru kazdığı için minnettarım.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldanıyor.

"İnsanlarla konuşurken gözlerinin içine bakmayı seviyorum."

Tutsağımı paramparça olmuş kadehlerin üzerinden geçirirken ayakkabılarımın altında camlar çıtırdıyor, sonra Vasilisa'yı yavaşça terasın kenarındaki korkuluğun yanına yere indiriyorum. Kenara çekilmeye çalışıyor ama ben avuçlarımı korkuluklara dayayıp kollarımla onu kafesliyorum.

"Size bir tavsiye, Bayan Petrova. Beni test etmeyin. Kaçmaya çalışırsanız ya da nerede olduğunuzu bildirmek için birileriyle temasa geçerseniz

Ailen idam edildi. Sadece ailen değil. Erkek ve kız kardeşlerin de buna dahil olacak. Ama kurallara uyarsan, buradaki işin bittiğinde gitmekte özgür olacaksın. Anlaşıldı mı?"

Vücudu titriyor ve ağlamasının çok uzakta olmamasını bekliyorum. Bunun yerine çenesini çıkarıp o inatçı bakışlarını üzerime dikeyor. İçinden gözyaşı değil, cesaret akıyor. Ama her ne kadar korkusunu gizlemeye çalışsa da, koyu parlak derinliklerindeki tasmalı alarmı görebiliyorum.

"Size neden inanayım ki? Sistemlerinizi düzelttikten sonra beni bırakacağınızın garantisi var mı?"

"Nihai hedef. Bu yüzden kaçmayacağına güveniyorum ve anlaşmamız süresince seni mahzende bağlı tutmak yerine güzel bir yatak odasında kalmana izin veriyorum." Öne doğru eğildim. "Bodruma geri dönmek ister misin?"

O kara gözler küçümseyerek bana bakıyor. "Umarım çok yavaş ve son derece acılı bir şekilde ölürsün."

"Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum. Güzel. Karşılıklı güven tüm başarılı girişimlerin temelidir. Yarın akşam ben işten döndükten sonra başlayacağız." Bakışlarımin göğsüne kaymasına izin veriyorum, üzerindeki erkek gömleğinin yakaları arasından görünen göğüs dekoltesine bakıyorum. "Neden benim gömleğimi giyiyorsun?"

"Ne? Kardeşinin olduğunu sanıyordum," diye ısırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Eğer bilseydim- Biliyor musun ... boş ver. Gidip onu bulacağım ve ödünç alabileceğim bir şeyi olup olmadığını soracağım, eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa."

İçimde öfke kabarıyor. Onun başka bir erkeğe, hatta kardeşime ait herhangi bir şeyi giydiğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. "Hayır. Guido'nun bokunu giymeyeceksin."

"Eğer burada esir tutuluyorsam, kıyafetlere ihtiyacım var!"

Sanırım öyle. Ama gömleğimin içindeki görüntüsü çok hoşuma gitti. "Dolabımdan istediğin her şeyi almakta özgürsün."

Vasilisa arkasına yaslanır. "Olmuyor."

Lanet terastan düşecek. Elim sırtının alt kısmına kayıyor ve onu sabit tutuyor. "O zaman etrafta çıplak dolaşacaksın."

"Siktir git," diyor dişlerinin arasından. "Çek ellerini üzerimden."

İsteksizce geri çekiliyorum ama bu sırada parmaklarımın kolunu sıyrmasına izin veriyorum. "Sizinle iş yapmak için sabırsızlanıyorum, Bayan Petrova."

"Hislerimiz kesinlikle karşılıklı değil." Etrafımda dolanıyor ve evin içine dalıyor.

Oturma odasını geçip merdivenleri çıkarken gözlerimle onu takip ediyorum, sonra da uzandığım yere geri dönüyorum. Yatak odam terasın hemen üstünde, bu yüzden beş dakika sonra üst balkona adım atan figürü net bir şekilde görebiliyorum.

Parmaklıklara yaslanmış, bakışları uzakta sallanan balıkçı teknelerine odaklanmış ve çıplak ayak parmakları korkuluk direklerinin arasından dışarı bakarken, esinti saçlarını yüzünün etrafında dalgalandırıyor. Verandadaki masadan şarap kadehimi alıp gölgelerin arasına kayıyorum, arkamdaki taş duvara yaslanıyorum ve hevesli gözlerimi alingan Rus prensesimden ayırmıyorum.

* * *

"Ne demek 'burada kalıyor'?" Guido bana bön bön baktı. "Onu geri gönderdikten sonra kimliklerimizi Petrov'a açıklamaması için ona baskı yapmak üzere ekibimize o videoyu çektiğini sanıyordum."

"O video bir sigorta. Ama başka bir amaç için." Kanepede arkama yaslanıyorum. "Ona bir iş teklif ettim."

"Kaçırdığınız bir kadına iş mi teklif ettiniz?"

"Evet. Ona hizmetleri için üç milyon dolar teklif ettim. Reddetti. Tam olarak söylediği şeydi: 'Milyonlarını al ve kışına sok.'"

Guido iç geçiriyor ve karşımdaki koltuğa oturuyor. "Lanet olsun. Ne tür hizmetler?"

"Görünüşe göre ağıımız beklenmedik bir şekilde çöktü. Onarmasını istiyorum." "Bir şekilde yarattığı arka kapı dışında, yanlış bir şey yok sistemlerimizle."

"Artık var. Mitch'i aradım ve adamlarına kök dizinlerimizi ve uygulamalarımızı zar zor çalışana kadar karıştırmalarını emrettim. Bayan Petrova tüm sorunlar çözülene kadar misafirimiz olarak kalmaya ikna edildi.

Paramı kabul etmediği için bir para birimi bulmak zorunda kaldım.

reddedemeyeceği bir teklifte bulundu. Görünüşe göre ailesini seviyor ve onların hayatlarına yönelik tehdidi caydırmak için bilişim sistemlerimizi düzeltmeye istekli."

"Peki bu 'düzeltme' ne kadar sürecek?"

"Mitch'e sabotajı sürdürmesi talimatını verdim, tabii ki ben aksini söyleyene kadar gizli bir şekilde." Sargılı koluma bakıp gülümsüyorum.

"Ondan

hoőlanıyorsun.

" "Evet."

"Lanet olsun, Raff. İstediğin her şeyi elde etmeye alışkın olduğunu biliyorum, kadınlar dahil, ama bu? Ailesini öldürmekle tehdit ederek bu kıza burada kalması için şantaj yapmak? Senin yanına koőacak yüzlerce güzel kadın var. Tek yapman gereken parmaklarını őıklatmak."

"Kredi kartımı salla demek istiyorsun."

"Rafael-"

"Konu kapanmıőtır," diye araya giriyorum. "Yarın Calogero'yu ziyaret edeceğim. Fedailerinden biri Catania Limanı'nda görölmüş. Vaftiz babamız anlaştığımız gibi kıcını Palermo'da tutacak, yoksa ona yapacağım hatırlatmadan hoşlanmayacak. Benim olanı ihlal etmesine izin vermeyeceğim."

Sicilya'ya döndüğümde, o zamanlar Cosa Nostra Don'u olan Mancuzo -adanın doğu kısmının büyük bölümündeki hakimiyetini çoktan kaybetmiőti. Katanya'dan Ragusa'ya kadar olan bölge őeteler tarafından yönetiliyordu. Bu durumu düzeltmem ve bölgenin kontrolünü ele geçirmem iki yılımı aldı. Calogero Aile içindeki rolüne adım attıktan sonra, Sicilya'nın batısındaki hakimiyetini kabul ettim, ancak doğu kıyısı benim hükümdarlığım altında.

"Calogero, ürünlerini taşımak için yolcu gemilerini ve yolcu feribotlarını kullanarak para kaybediyor. Ana kargo taşımacılığı hatlarına erişmesi gerekiyor ve bunların hepsi Katanya Limanı'ndan geçiyor. Bu işin peşini bırakacağını sanmıyorum, Raff."

"Benim sorunum değil. Onun uyuoőturucularını limanıma sokmak istemiyorum." Kanepenin arkasından ceketimi aldım ve ayağa kalktım.

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Peki bu nerede olacak, sorabilir miyim? Görünüşe göre yatak odanızı rehinemize teslim etmiősiniz."

"Misafir odası."

"Neden onun yerine oraya taşınmıyor?"

Kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. "Çünkü bundan sonra uyuyacağı tek yatak benimki olacak."

Bölüm 5

Calogero'nun genellikle öğleden sonralarını geçirdiği köhne taverna, Palermo'nun eski kesimindeki çıkmaz bir sokakta yer alıyor. Zamanın tahribatı ve amansız Akdeniz güneşi dışında, burası yıllar içinde hiç değişmemiş. Gençliğimden hatırladığım bok çukuru hâlâ bok çukuru gibi görünüyor, dış yüzeylerindeki boyalar soyulmuş durumda.

Köhne kapıyı açıp kasvetli iç mekâna adımımı attığımda, bayat alkol ve ekşimiş puro dumanı kokusuyla karşılaşıyorum. Buna ek olarak, açık arka kapıdan süzülen ve havada ağır bir şekilde asılı duran, yakındaki pazardan gelen balık kokusu. Bu kokuşmuş mekândaki tüm koltuklar boş. Mekânın tek müşterisi verandaya kurulmuş küçük bir bahçe masasında oturuyor. Yetmişli yaşlarının başında ve yayılmış bir gazetenin üzerine eğilmiş, kahvesini yudumluyor. Arkasında, sırtları duvara dönük ama sadece birkaç adım ötede iki silahlı adam var. Boş tavernayı geçip Sicilya Mafyası'nın liderine doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor.

"Seni buraya hangi iş için getirdim, Rafael?" Calogero kahve fincanını ağzına götürüyor; gözleri gazeteden hiç ayrılmıyor.

Masanın karşısındaki koltuğa oturdum ve onu içeri aldım. Adamlarının önünde kudretli ve çok önemli biri gibi davranabilir ama ikimiz de biliyoruz ki şu anda bu liderlik pozisyonunda olmasının tek nedeni, önceki don'u öldürdükten sonra Aile'nin tamamen dağılmış olması.

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz."

Vaftiz babam nihayet başını kaldırıyor ama bakışları yüzümde kısa bir süre kaldıktan sonra uzaklaşıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Başımı sallıyorum. Bu adamı görmek varlığımın her zerresinde nefret uyandırıyor.

İtalya'da bir vaftiz ebeveyni, ailevi bir ilişkinin yanında olabildiğince yakındır. Hatta bazı insanlar bu bağın gerçek kan bağından daha güçlü olduğunu düşünür. Ben çocukken, bu adam benim rol modelimdi. Babam öldürüldükten sonra Calogero onun yerini doldurmak için devreye girdi. Annemi, kardeşimi ve beni koruması altına aldı. Annem ve Calogero birlikte olduklarında, bunu asla ikisine de karşı kullanmadım. Vaftiz babamın iyi bir adam olduğuna inanıyordum. Ama gerçek şu ki, o bir korkaktı. Şu anda Don olabilir ama selefi annemi hain ilan edip idam ettiğinde hiçbir şey yapmayan eski korkak hâlâ o.

"Bir dahaki sefere Catania'da adamlarından birini liman işçilerine rüşvet verirken yakalarsam dilini keserim ve cesedini kapının önünde bulursun." Elimi masanın yüzeyine vurarak kahve fincanını ve su bardağını şingırdatıyorum. "Benimle taşak geçme, *cumpari*. Yoksa sonun Mancuso gibi boğazının kesilerek açılması olabilir."

"Kanının ve Ailenin yüz karasısın, Rafael," diyor dişlerinin arasından. Gözleri sol koluma düşüyor. "Düşmanlarımıza sadakat yemini ediyorsun. Eğer zerre kadar namusun olsaydı, onların işaretini çoktan silmiş olurdun."

Öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. "Sana şaşırtıcı gelebilir ama bazı insanlar seçimlerine sahip çıkar."

Calogero'nun dudakları alaycı bir ifadeye bürünür. "Çok küstahsın. Sanki buranın sahibiymişsin gibi buraya gelip beni tehdit ediyorsun. Tek kelime edersem buradan asla canlı çıkamazsın. Ve bundan bir hafta sonra, birileri senin değersiz postunu sahile vurmuş halde bulacak." Başını arkasındaki korumalara doğru eğiyor, onlar da hemen ceketlerinin içine uzanıp silahlarına davranıyorlar.

"Gerçekten mi?" Elimi kaldırıp parmaklarımı şıklatıyorum.

Bir vınlama sesi havayı deler. İki koruma büyük bir gürültüyle yere düşer.

Bir kurşun daha amcamın masadaki fincanına isabet ediyor ve fincan küçük parçalara ayrılarak patlıyor, kahve amcamın şok olmuş yüzüne sıçırıyor ve gazeteyi ıslatıyor.

"Kelimeler senin iyi olduėun tek Őey." Ayaėa kalktım ve ceketimi dűzelttim. "Adamlarını benim bűlgemden uzak tut. Bu son uyarım."

Kasvetli tavernadan geçip sokaėa adımıımı atarken Calogero'nun gűzlerini sırtımda hissedebiliyorum. Kollarının altında balık ya da sebze dolu kutular taşıyan adamlar arnavut kaldırımllı yolda aceleyle ilerliyor, ya birkaç dakika önce olanlardan bihaberler ya da daha bűyűk ihtimalle umurlarında bile deėil. Vaftiz babamın neden bu űplűėű sık sık ziyaret ettiėini asla anlayamayacaėım. Muhtemelen Don Mancuso'nun iŐlerini yűrűttűėű yer olduėu içindir ve Calogero her zaman geleneklerine baėlı bir adam olmuŐtur.

Adamlarımdan birinin pozisyonunu koruduğu yolun karşısındaki ikinci kat penceresine bakarak ona başımı sallıyorum ve bir sonraki sokağa, açık hava pazarına doğru ilerliyorum. Arabamı park ettiğim yere dolambaçlı bir yoldan gidiyorum ama nostaljik hissediyorum.

Ben kűűkken babam Palermo'ya geldiğinde sık sık beni de yanında getirirdi. Mancuso'nun bir askeri olarak dűzenli olarak Don'a rapor verirdi ve ben de babam tavernadayken saatlerce pazarda koŐturur, oynar ve genellikle oradan buradan meyve çalardım. Satıcı dikkat etmediğinde sık sık cebime bir incir sıkıŐtırırdım. KapuŐonum onu saklayacak kadar bolsa bir portakal. Tezgâhlar arasında gezinirken koparıp yediğim bir salkım beyaz űzűm. Bu lezzetli ikramları karŐılayamadıėımızdan değil. Don'un borçlarının toplanmasından sorumlu olan babam iyi kazanıyordu. Ama ben yine de fırsat buldukça çalardım. Bu benim için bir oyundu.

Pazarın kenarında, olgun kırmızı kirazlarla dolu hasır sepetlerin bulunduėu bir standın yanında duruyorum. Gűzlerim etrafta dolaŐan, űrűn toplayan, gűlen yerli kalabalıėın űzerinde geziniyor. İstesem bűtűn burayı satın alabilirim. Sergilenen her bir Őeyi, insanlarla birlikte. Ne yazık ki cebime attıėım kűűk bir incirin yarattıėı heyecanın zerresini bile yaratamazdı.

Renkli tezgâhtan uzaklaŐıp gűneŐ gűzlűklerimi takıyorum ve pazarda ilerliyorum. Herkesin bakıŐlarını hissedebiliyorum, ancak her temas, gűzleri hızla baŐka bir yere kaymadan ve yoluma çıkan her kiŐi yolumdan çekilmeden önce sadece bir an sűrűyor.

Tepkilerine alışkınım. Yüzümü kısmen kapatan gölgeler olsa bile, hasarın çoğu açıkça görülebiliyor.

Dushku için yaptığım son işteki patlamadan sonra olan bazı şeyler hâlâ bulanık. Kendime bir ambulansa geldiğimi hatırlıyorum. Jemin yanımdaydı, silahını sağlık görevlisine doğrultmuştu. Kollarımın altından tutarak beni acil durum aracından dışarı sürükledi ve arabasının arkasına tıktı. Sonra tekrar bayılmış olmalıyım. Yolculuk sırasında birkaç kez bilincim yerine geldi. Acı dayanılmazdı. Banliyödeki yıkık dökük eve vardığımızda, çoğunlukla kendimden geçmiştim.

Jemin bağırdı ve iki adam beni bir garaja taşıdı ve bir 'doktorun' beni tekrar dikmek için saatlerini harcadığı bir tezgâhın üzerine bıraktı. Pek de steril olmayan koşullara rağmen mucizevi bir şekilde yaralarımın herhangi birinin enfeksiyon kapmasını önleyerek hayatta kaldım. Ancak nihai sonuç, kötü bir şekilde yamalanmış kaslar ve çarpık deriden oluşan bir karmaşa oldu.

İnsanların artık bana bakmaya dayanamamasına şaşmamalı. Sessiz mırıltıları heyecanlı satıcıların çığlıklarıyla karışıyor. Bu bir çelişki kakofonisi. Buna çok alışkınım.

Telefonumu çıkardım ve evimin güvenlik şefi Onofredo'yu aradım.

"Patron?"

"Kaç kere?" diye sordum.

"Özür dilerim, anlamıyorum."

"Küçük misafirimiz bu sabahtan beri kaç kez kaçmaya çalıştı?"

"Yapmadı."

Duruyorum. "O zaman ne yapıyordu?"

"Gözetleme. Ofisinizdeki çekmeceleri ve dolapları karıştırmış. Yatar koltuğun minderinin altını bile kontrol etti. Oh, ve kasanızı buldu ve neredeyse yarım saatini şifresini kırmaya çalışarak geçirdi."

Dudaklarımın köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Peki sonra?" "Kitap raflarını yeniden düzenliyordu."

"Ne?"

"Evet. Her kitabı çıkardı, yere dizdi ve sonra farklı bir sırayla raflara geri koymaya başladı. Otto on beş dakika önce onu kontrol etti. Hâlâ devam ediyordu."

"Kaçmaya çalışmadığından emin misin?" "Kesinlikle."

Kaşlarımı çatıyorum. "Pekâlâ. Beni haberdar et."

Standlar arasında dolaşırken kalabalık Kızıldeniz gibi önümde ayrılmaya devam ediyor. Her zamanki gibi satıcılar bağırıyor, mallarını sunuyor ve yoldan geçenleri yaklaştırmaya çağırıyor. Solumdaki genç bir kadın, küçük parçalar halinde kesilmiş peynir ve kurutulmuş etlerle dolu bir tahta tutuyor ve müşterileri numuneleri tatmaya davet ediyor.

"*Signore?*" diye sesleniyor arkamdan. "*Vuole provare del prosciutto?*"

Duruyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Kız tabağı bana doğru kaldırıyor, dudaklarında çapkın bir sırıtiş dans ediyor. Yüzüme bakar bakmaz geriliyor. Gülümsemesi kayboluyor ve hızla başka tarafa bakıyor. Tipik.

Pazarda gezinmeye devam ederken aklım güzel rehineme ve gömleğimi giyerken ne kadar sevimli göründüğüne takılıyor. Bu sabah ayrılmadan önce hizmetçiye Vasilisa'nın kıyafetlerini çöpe atmasını emrettim. Kendime bunun hayatımı sikmeye cüret ettiğı için bir ceza olduğunu söyledim, ama gerçekte, onu kıyafetlerimin içinde gördüğümde beni ele geçiren ilkel sahiplenme duygusundan zevk alıyordum. Onun dolaylı olarak benim olarak işaretlenmesini istedim. Daha önce başka bir kadına karşı hiç bu kadar benzer bir şey hissetmemiştim. Mülkümün arazisini koruyan bir düzineden fazla adam varken, emredildiğı gibi onları görmese bile, bu onu görmeyecekleri anlamına gelmez. Ve benim alingan prensesimin benim gömleğimi giymiş olması, ona dokunulmaması için yeterince büyük bir işaret.

Pazarın sonuna yaklaşırken gözlerim yerel meyve çeşitlerinin bulunduğu bir tezgâha takılıyor. Şeftali, *nespole* ve çilek, bir müşteriyle ilgilenen satıcının önündeki hasır sepetleri süslüyor. Köşede, içinde birkaç yeşil incir bulunan küçük bir kase var. Henüz mevsiminde olduklarını düşünmemiştim. Adımlarımı hızlandırıyorum ve rotamı tezgahın hemen yanından geçecek şekilde ayarlıyorum. Ve incirlerden birini cebime attım.

Vasilisa

Son kitabı, Émile Zola'nın *Nana'sını* en alt rafa yerleştiriyorum ve birkaç adım geri çekilip işimi gözlemliyorum. Bu sabah tüm kitapları çıkardım ve renklerine göre ayırdım. Neredeyse dört saat sürdü. Öğleden sonranın büyük bir bölümünü, başka bir canlının olmadığı villada dolaşarak geçirdim. Sonra Rafael'in ofisine geri döndüm ve kitapları bu kez yazar adlarına göre alfabetik sırayla yeniden düzenledim.

Eşyaları yeniden düzenlemek stresli olduğumda yaptığım bir şeydir. Sıradan ve anlamsız bir şey üzerinde olsa bile bana kontrol hissi verir. Ve şu anda hayatımdaki hiçbir şey benim kontrolümde değilmiş gibi geliyor.

Dün gece gözümü bile kırpmadım. Neredeyse tamamını kocaman yatakta oturarak, battaniyeye sarınarak ve mutfaktan aşırđım bir bıçağı tutarak geçirdim. Her ihtimale karşı pislik herifin aklına onunla seks yapmam için bana şantaj yapma fikri gelmişti. Ancak şafak sökmeye başladığında birkaç saatlik huzursuz uykuya yenik düşmeme izin verdim. Uyandığında kendimi bir enkaz gibi hissediyordum ve şimdi tüm o kitapların yerini değıştirdikten sonra daha da kötü durumdayım. Hem de iki kez.

Rafael'in masasında bulduğum kâğıtlarda işe yarar hiçbir bilgi yoktu. Hacklediğim şirket adına -Delta Security- bir depo kiralamasına benzeyen bir şeye rastladım, ki onun olduğunu varsayıyorum, ancak sözleşme başka biri tarafından imzalanmıştı. Bir çeşit gözetleme ekipmanının teknik özelliklerinin çıktıları. Ve İtalyanca oldukları için çözemediğim birkaç rastgele makbuz.

Ama tablolardan birinin arkasında umutlarımı artıran bir kasa keşfettim. Yine de açamadım.

Beni rehin tutan adam hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. İsmi dışında hiçbir şey. Ve okumayı sevdiğini. Buradaki kitapların hacmine bakılırsa çok fazla. Toplamda dokuz yüzün üzerinde.

Çok sıra dışı bir koleksiyon. Klasik edebiyat. Felsefe. Finans. Kimya ders kitapları. İnsan anatomisi üzerine, özellikle biri yalnızca kardiyovasküler sisteme odaklanan birkaç kitap. On iki ciltlik

Roma İmparatorluğu'nun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi seti. Hatta bahçecilik ve botanik üzerine birkaç kitap. Bunlar gerçekten kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Rafael'in bahçecilikle ilgilenen bir adam olduğunu asla düşünmezdim ama belli ki öyle, çünkü bu metinlerdeki büyük bölümler vurgulanmış ve ciltler iyi kullanılmış görünüyor.

Ayrıca birkaç düzine roman da var. Bir kitabın içinde kaybolmayı ve stresimi iyi bir hikaye ile hafifletmeyi çok isterdim ama Rafael'in kitaplarının çoğu İtalyanca. Tesadüfen rastladığım İngilizce iki kitap ise cinayet romanı ve benim durumumu göz önünde bulundurursak ... Evet, hayır teşekkürler.

Mm-hmm . . . Şimdi düşündüm de, Rafael aslında beni doğrudan tehdit etmedi. Ailemi, evet. Ama beni değil. Fiziksel zarardan hiç bahsetmedi; dayak, parmak kesmek ya da emirlerini yerine getirmezssem ölümle tehdit etmek gibi. Bunun yerine beni bizzat yukarı taşıdı, bileklerimi tedavi etti ve beni yatağa yatırmadan önce ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı. Benim kullanımım için teslim ettiği kendi yatak odasında. Tüm bunları boğazını kesip açmaya çalıştıktan sonra yaptı. Sargılı kolunu hatırlayınca irkildim. Nefsi müdafaa için onu yaralamıştım ama yine de onu incittiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Bir kez daha çözülen kollarımı sıvayarak hizmetçinin bana getirdiği öğle yemeğinden kalan boş tabağı aldım ve Rafael'in ofisinden çıktım.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ev tamamen terk edilmiş görünüyor. Güzelce dekore edilmiş odaların önünden geçerken hiçbir yaratık kıpırdamıyor. Çok ürkütücü ama yine de arada bir durup dekorun rustik zarafetine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. İç tasarım hakkında hiç bilgisi olmayan biri olarak bile, her mobilya parçasının ve her aksanın konağın sade zarafetini tamamlamak için seçildiğini açıkça görebiliyorum.

Her odada, Akdeniz'in sıcaklığını ve sarhoş edici kokularını içeri alan ve evin kendisini doğal manzaranın bir parçasıymış gibi hissettiren devasa Fransız kapıları veya pencereleri vardır. Yine de böylesine devasa bir mekânın içinde tamamen yalnız olmak tuhaf bir his. Ahşap döşeme tahtaları çıplak ayaklarımın altında her gıcırdadığında irkiliyorum.

Geniş mutfak beni rahatsız edici bir sessizlikle karşılıyor. Yemeğimi getiren hizmetçiden hiçbir iz yoktu. Kız parmak uçlarında ofise girip beni yerde bağdaş kurmuş, etrafım sarılmış bir halde bulduğunda dehşete düşmüş görünüyordu.

kalın ciltli kitap yığınları arasında. Tabağı kitap yığınının üzerine bırakmadan ve ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkmadan önce birkaç dakika bana baktı.

Belki deli olduğumu düşünmüştür. Öyle düşündüyse onu suçlayamam. Bir rehinenin kaçmanın bir yolunu bulmak yerine kendisini esir alan kişinin kitaplarını karıştırmasının normal bir davranış olduğundan şüpheliyim. Ama kaçmak benim için bir seçenek değil. Kaçmaya çalışırsam ailemi öldürmekle tehdit ettiğinde Rafael'in ciddi olduğundan eminim. Sesinin tonundan bunu kristal berraklığında duyabiliyordum.

Ayrıca burada kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini söyledi ki şu ana kadar bu doğru çıktı. Bununla birlikte, yaptığım pisliği düzelttikten sonra gitmeme izin vereceğine inanmaya cesaret ediyorum. Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim ama neyse. Tek istediğim bu işi olabildiğince çabuk bitirip eve dönebilmek.

Ve eğer "onun zalim kızı" şimdiden ortaya çıksaydı bunu yapardım. Saat akşamın 10'u! *Allah kahretsin.*

Mutfak adasında soğuk ızgara kabakları ağzıma tıktırıyordum ki bir araba kapısının kapanma sesi beni hayallerimden uzaklaştırdı. Garaj yoluna bakan pencereye doğru koşuyorum ve pervazın üzerinden eğilerek evin içine adım atan kocaman bir erkek şekli görüyorum.

Sonunda döndü. Rafael. Bu tuhaf hapishanenin yüce çarı.

Mutfağı geçip giriş holüne doğru aceleyle ilerlerken öfke ve kızgınlık göğsümün içinde dönüp duruyor. O orospu çocuğu kötülüğünü kusmuş, emirlerini yerine getirmezssem aileme zarar vermekle tehdit etmiş ama sonra beni bütün gün endişelenmeye, cennette çürümeye terk etmişti.

Giriş holüne ulaştığımda Rafael çoktan ikinci katın sahanlığına çıkmıştı.

"Sonunda ortaya çıkman ne güzel!" Arkasından sesleniyorum.

Duruyor ve yavaşça yüzünü bana dönüyor. Üst katın ışıkları kapalı olduğu için gölgelerle örtülmüş olsa da bana doğru baktığını biliyorum. Bunu içgüdüsel olarak biliyorum, tıpkı bir avcının ölümcül odağını hissedebilen ve bazı kaderlerden kaçmanın imkansız olduğunu çok geç fark eden bir av gibi.

"El işlerini düzeltmeye başlamak için istekli misin?" Alçak, gırtlaktan gelen sesi aramızdaki boşluğu dolduruyor.

"Son derece."

"Git Guido'dan dizüstü bilgisayarımı al. Seni ofisimde bekliyor olacağım."

Köşede kaybolurken geri çekilişini izliyorum, sonra küfredip doğu kanadına, kardeşinin dairesi olduğunu keşfettiğim yere doğru ilerliyorum.

* * *

"Bu bir karmaşa," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayar ekranına bakarak. Değiştirdiğim koddan kurtulmak on dakikadan az sürdü, ancak baktığım eksik dizeler ve yanlış komutlar felaketi bunun sonucu olamaz. "Ağınızı en son ziyaret ettiğimde böyle görünmüyordu."

"Ziyaret mi? Yetkisiz bir sisteme girerek yasaları çiğnemek için güzel bir örtmece, Bayan Petrova. Benim şirketim bir galeri sergisi değil."

Ekranın ötesine bakıyorum, gözlerim odanın uzak tarafındaki koltukta arkasına yaslanmış heybetli gövdesine odaklanıyor. Yanımdaki küçük masa lambası dışında ofisteki tüm ışıklar kapalı. Ona ulaşan zayıf parıltı, yine üç parçalı bir takım elbise giydiğini görmemi sağlıyor, ama başka pek bir şey yok.

"Bunu sokaktan kadın kaçırان adam söylüyor," diye yorum yaptıktan sonra kodu incelemeye geri dönüyorum.

Elimde dizüstü bilgisayarla içeri girdiğimde Rafael çoktan sandalyeye uzanmıştı. Sert sesiyle bana masaya oturmamı ve başlamamı söyledi. O zamandan beri karanlık bir şekilde başka bir şey olmadı. Çoğunlukla sessizdi.

Kara kara düşünüyor mu?

Ölümümü mü planlıyorsun? Beni mi izliyor? Ne saklıyor?

"Sende kuduz var mı, Rafael?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Neden sordunuz?"

"Emin misin?" Ona tekrar bakıyorum. "Ateş, kas spazmı, halüsinasyon yok mu?" Cevap vermesi için ona zaman tanımak amacıyla kısa bir süre duraklıyorum ama o sessiz kalıyor. "Çünkü ışığa karşı hassasiyet yaşıyor gibi görünüyorsun. Saldırabileceğinden endişelenmeli miyim? Beni ısırmaya çalışır mısın?"

Gölgelerden derin bir kahkaha yükseliyor, zengin ve kadifemsi, boşluğu dolduruyor. Bu ses beni kalın, sıcak bir battaniye gibi sararken parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

"Bu semptomları yaşamaya başlarsam size haber veririm."

Ugh. Sadece takım elbise giymekle ve harika kokmakla kalmıyor, aynı zamanda kendisiyle dalga geçilmesine de katlanabiliyor. Sanki evren benim "mükemmel erkek" kontrol listemi ele geçirmiş ve tüm kutuları işaretlemeye başlamış gibi. Rafael'in adam kaçıran, şantajcı bir piç olması çok kötü.

Yine de neye benzediğini merak ediyorum.

"Buradan elimden geleni yaparım ama bir noktada ana sunucunuzu kontrol etmem gerekecek. Evin içinde mi?"

"Taormina'daki şirket binamda."

"Ona erişmem gerekecek." Gözlerim dizüstü bilgisayarın kenarından ona kayıyor. "Ve kıyafetlere ihtiyacım olacak. Temizlik görevlilerin eşyalarımı götürmüş gibi görünüyor. Onları geri istiyorum."

"Yine de, bu durumu oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyorsunuz. Bu arada o benim en sevdiğim tişörtüm." Bunu söyleme şekli, ses tonunda bir parça eğlence ile, sözlerinin arkasında gizli bir anlam olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Bu çarpık bir intikam mı? Kendimi daha güçsüz hissetmemi sağlamak için garip bir psikolojik işkence falan mı?"

"Belki de. Ya da belki sadece sizi kıyafetlerimin içinde görmekten hoşlanıyorumdur, Bayan Petrova."

Sesinin boğuk, derin tınısından içimde kabaran aptalca heyecanı fırçalayarak yutkunuyorum. Partnerini yatağa atan bir aşık gibi, her hece tenimi okşuyor, yaramaz cinsel şeyler vaat ediyor.

"Sizin çadır boyu gömleklerinizi giyip dolaşmayacağım. Ayrıca, iç çamaşırına ihtiyacım var, bayım."

"Bunu ayarlayabiliriz," diyor Rafael ve öne doğru eğilip kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. Birdenbire burası yirmi derece daha sıcak oldu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, karanlıktan beni yakıyor.

Derin bir nefes alarak, ödünç aldığım gömleğin kollarımdan aşağı kayan kollarını yukarı itiyorum. Teşhis yazılımını yukarı çekerek

sistemi tarayın, sonra masanın çekmecesinden bir kalem alın ve onu çiğnemeye başlayın.

"Neden kitap raflarımı yeniden düzenledin?"

Ekranda uyarılar belirirken ağızımdaki eski güzel HB2'nin etrafında "Bu tedavi edici," diye mırıldanıyorum. Muhasebe dizinindeki faturalama uygulaması yanıt vermiyor olarak işaretlenmiş. Veri depolama sisteminde güncellemelerin yüklenmediğine dair bir uyarı var. Bakım sistemi bile hatalar gösteriyor.

"Bu mümkün değil," diye mırıldanıyorum, sürekli büyüyen listeye bakarak. "Benim kodum sadece bir arka kapı oluşturmak için tasarlandı, ağın geri kalanını mahvetmek için değil."

"Belki de başka biri sizin 'arka kapınıza' rastladı ve şirketimi sabote etmeye karar verdi. Büyük ihtimalle rakibim."

Ona bir bakış attım. "Bu konuda son derece sakın görünüyorsun." "Neden olmayayım ki? Sen her şeyi düzelteceksin."

Kalem dişlerimin arasında kırılıyor, ben de onu çıkarıp dizüstü bilgisayar ekranına yeniden odaklanıyorum. Tarama hâlâ devam ediyor. Gözlerim masanın üzerinde, kalemlüğün yanında duran tek yeşil incire takılıyor. Odaya girdiğimde oradaydı, çok lezzetli görünüyordu ve bir ısırık almam için beni cezbediyordu. Uzanıp meyveyi alıyorum. Dişlerim pürüzsüz derimsi kabuğu kırdığı anda ağızıma tatlılık doluyor ve inliyorum.

"Beğendin mi?"

Beni kaçıran kişiye bakıyorum. "Evet. Daha önce sadece bir kez incir denemiştim ve o bile bunun yarısı kadar lezzetli değildi."

"Ne derler bilirsin, çalıntı meyvenin tadı her zaman daha tatlıdır."

"Sen mi çaldın?" Çan şeklindeki lezzeti çiğneyerek soruyorum.

"Neden?"

Belli ki sarhoşsun." "Eski alışkanlıklar zor ölür."

Bir kaşımı kaldırıp detay vermesini bekliyorum. Açıklamadı. Omuz silkiyorum ve teşhis programının çalışmasını izlemeye devam ediyorum. Dakikalar geçti.

Bir saat. Rafael yerinde duruyor, sessizce beni izliyor.

Bu rahatsız edici.

Her türlü ölçünün ötesinde
sinir bozucu. Ben beğendim.

Ama onun sabit bakışlarını hissetmek beni kıpır kıpır yapıyor. Ona bakma dürtüsü her geçen saniye daha da artıyor ve bu dürtüyle savaşmak giderek zorlaşıyor.

Koltuğumda kıpırdanarak sarı yapışkan notlardan oluşan küçük defteri kapıyorum ve bozuk kalemle üzerine bir şeyler karalamaya başlıyorum. Kimse beni annemin sanatsal yeteneğini miras almakla suçlayamaz -Lulia bunun şanslı alıcısı- ama odaklanacak bir şeye ihtiyacım var. Gözlerimin odanın uzak ucundaki devasa gölgeye kaymasını engelleyecek bir şey.

Bir kuş çizmeye çalışıyorum ama Rafael'in varlığı dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Ona bir kez bile bakmamayı başarsam da, zavallı eserim bir ata benziyor.

Bu sağır edici sessizlikte, tarama işlemi istikrarlı bir şekilde ilerlerken, beni esir alan kişinin gözlerinin kafamın içinde delikler açtığını hissettiğime yemin edebilirim. Notu buruşturup atıyorum ve başka bir eskize başlıyorum. Sandalyede oturan bir adam şekli çiziyorum. Tamam, bu bir çubuk figür, pantolon giyiyor ama fikir aynı. Bir ceket ve altına önlük gibi görünen bir yelek ekliyorum. Sonra, keskin dişlerle dolu büyük, geniş bir ağız. Bitirmek için bir konuşma balonu çiziyorum.

Dağınıklığınızı düzeltin, Bayan Petrova!

Yapışkan notu bloknottan koparıp dizüstü bilgisayar ekranının sağ üst köşesine ilıştırırken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Aslında gerçekten kötü. Yulia bana nasıl çizim yapılacağını öğretmek için saatler harcadı. Bir şekilde her zaman garip silindir şekillerini insan yüzlerine dönüştürmeyi başardı, ama ben bu kavramı hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Kafamı kaldırdığımda Rafael hâlâ koltuğuna uzanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Takım elbisesinin ceketini çıkardığını fark etmemiştim ama ceket şimdi kolçağın üzerinde duruyordu. Üzerindeki beyaz gömlek ve koyu renk yeleğin kombinasyonu göğsünü daha da geniş gösteriyor.

Tek bir ding sesi teşhis taramasının sona erdiğini gösterir ve sonuç penceresinde tespit edilen altmış yedi hata görüntülenir. Yarısından fazlası kritik olarak işaretlenmiştir.

"Güzel. Analizler tamamlandı. Sabah ilk iş muhasebe programıyla başlayacağım." Dizüstü bilgisayarını büyük bir alkışla kapattım ve güç kablosunu çıkarmak için eğildim.

"Dizüstü bilgisayar burada kalıyor. Yarın akşam devam ederiz. Aynı saatte." "Peki o zamana kadar bütün gün ne yapmam gerekiyor?"

"Anlaşmamızı aklınızda tuttuğunuz sürece dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. İyi geceler, Bayan Petrova."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve doğrudan ofisten uyuduğum yatak odasına açılan kapıya doğru yürüyorum. Ve arkamdan kapıyı çarparak kapattığımdan emin oluyorum.

Duş almak ve dişlerimi fırçalamak için en-suite banyoya gidiyorum, sonra Rafael'in süslü gömleklerinden birini daha giyip gecelik olarak kullanıyorum.

Rafael'in benden lanet bilgisayar sistemini tamir etmek dışında bir şey istemiyor gibi görünmesi beni biraz rahatlattı. Kıyafetlerimle ilgili birkaç yorum dışında, benimle ilgilendiğini gösteren hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı.

Bu çok garip. Erkeklerin benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra beni yataklarına almaya çalışmalarına çok alışkınım. Rafael'in görünürdeki kayıtsızlığı kafamı biraz karıştırdı.

Belki de onun tipi değilimdir? Güzel!

Değil mi?

Zihnimi işgal eden bir kaleydoskop görüntüsüyle uykuya dalıyorum. Kod satırları. Denizin masmavi genişliği ve parıldayan sulardan yansıyan güneş. Ve karanlık bir köşeden beni izleyen bir adamın gizlenmiş yüzü.

Bölüm 6

Vasilisa

Dün gece Rafael'in ofisinde saatlerce süren itiş kakıştan dolayı hala biraz sinirli bir şekilde yatak odasından çıkıyorum, kahvaltı için aşağıya inmeye hazırım. Ancak kapının diğer tarafında beni karmaşık altın sapları olan büyük beyaz bir çanta karşılıyor. Ön panelinde geleneksel bir yazıyla *basılmış*, özenle hazırlanmış altın bir logo -Albini's- parılıyor. Çömelerek, çantanın kenarlarını bir arada tutan altın kurdele fiyonkunu dikkatlice çözüyorum.

İçinde neredeyse bir düzine zarif küçük kutu ve aralarında, önünde aynı altın logonun bulunduğu kadife görünümlü beyaz bir kart. Kartı çıkarıp düzgün, erkeksi el yazısını tarıyorum.

Geri kalan kıyafetlerin için benim gardırobumu kullanmaya devam edebilirsin.

R.

Kutulardan birini kaldırıp kapağının altına bakıyorum. İçine güzel bir siyah dantel iç çamaşırı takımı yerleştirilmiş. Diğer kutularda da aynı şeylerin olacağından eminim.

"Şu adamın yüzüzlüğüne bak!" diye homurdanıyorum ama ağzımın kenarlarının hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyorum. Çantayı içeri götürüp içindekileri yatak örtüsünün üzerine bırakıyorum, zihnim Rafael'in elindeki narin dantelin görüntülerine takılıyor.

İçimden bir titreme geçiyor. Isınmış tenimde gezinen, zarif siyah tangayı çeken ve o dantel parçasını omzunun üzerinde bir yerdeki uyumlu sütyene katılması için gönderen ellerin sertliğini neredeyse hissedebiliyorum.

Düşüncelerimi gidilmemesi gereken bir yola yönlendirerek, alçakla yüzleşmeye hazır bir şekilde aşağıya iniyorum.

Mutfakta Guido'yu tezgâha yaslanmış, elinde bir kâse mısır gevreği tutarken buluyorum, gözleri tahta üzerinde yanında duran telefona sabitlenmiş

Üstte.

Rafael'den iz yok.

"Umarım kahvaltıda kuş yeminden başka bir şey vardır. Bu ev," diyorum buzdolabına doğru giderken yanından geçerken. "Hiç sanmıyorum."

"Kardeşin nerede?"

"İşte. Neden?"

"Ailemi aramam gerek." Guido bana bir kaşını kaldırdı.

"Dün yaptığım sistem taramasına göre, burada en az bir hafta kalacağım. Muhtemelen daha fazla. Onlara hayatta ve iyi olduğumu bildirmeliyim."

"Rafael'e soracağım ama fazla umutlanmayın. O izin vermez o."

Guido telefonunu eline alıyor, başparmağı listedeki bir kişiye ulaşmak için çalışıyor. Sanırım kardeşine aitti ve sonra kulağına götürdü. Ses tonu rahatlıktan sinirliliğe dönüşüyor ve İtalyanca tartışırken hızla öfkeyle doluyor. Telefonu bana uzattığında yüzü bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Bayan Petrova," diye homurdanıyor Rafael diğer uçtan. "Dinliyorum, ama çabuk olun. Bir toplantıdayım."

"Ailemi aramak istiyorum."

"Evet, Guido söyledi." Hattan boğuk iniltilerle karışan garip bir guruldama sesi geliyor. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"İyi olduğumu bilmeleri gerekiyor. Ailem üç gün içinde benden haber alamazsa muhtemelen aklını kaçırarak. Lütfen, ben sadece-"

Kulağımda tiz bir uluma patlıyor ve telefonu hızla çekiyorum. Hoparlör kapalı olmasına rağmen yüksek sesle ve net bir şekilde devam eden çığlıklar yavaşça iniltiye dönüşene kadar ağzımı açıp bakıyorum.

"Birini döverken seni böldüm mü?" Telefonu dikkatli bir şekilde başımın yanına koyarak soruyorum.

"*Stai zitto!*" Rafael diğerk uçtaki kişiye hırlar. "Olabilir. Hediye ni beğendin mi, vespetta?"

"Bunu bana şimdi mi soruyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Hayır dersem, evi aramama izin verecek misin?"

Beni kaçır an kişi o anda her neredeyse oradan bir çığlık daha yükseliyor ama bu seferki daha hafif. "Hayır."

"O zaman kesinlikle bayıldım," diyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Aileni arayabilirsin. Nerede olduğun, buraya nasıl geldiğ in ya da ne olacağını bildiğ inle ilgili ayrıntı yok. *Capito?*"

"Evet."

"Güz el. Guido'yu giydir."

Telefonu uzattığımda Guido'nun yüzündeki ekşi ifadeye bakılırsa Rafael'in kararından memnun değ il. Rafael'in kardeşi cihazı bana geri vermeden önce neredeyse bir dakika daha tartışı yorlar.

"Yirmi saniye," diye bağı rıyor. "Ve tam orada kararını ver."

Annemi mi yoksa babamı mı arasam diye düşünerek ekrana bakıyorum. Babam şüphesiz kendini kaybedecek ve nerede olduğ umu bilmek isteyerek bağı rmaya başlayacak. O iş ini bitirene kadar tek kelime edemeyeceğ im. Yirmi saniyem kaybolacak. Annem o zaman.

Numaraları tuş larken parmaklarım titriyor ve hat nihayet bağ landığında neredeyse yıkılıp ağ lamaya baş liyorum. Tek bir kelime bile edmeden kendimi toparlamaya çalış ırken beş saniye kaybediyorum.

"Hey, anne."

"Vasya?" annemin halsiz sesi telefona geliyor. "Aman Tanrım! Neredesin, bebeğ im?! Deliye döndük-"

"Ben iyiyim anne. Dinle, uzun konuş amam. Sadece iyi olduğ umu ve birkaç hafta içinde eve döneceğ imi bilmeni istedim."

"Ne? Bana nerede olduğ unu söyle! Hemen şimdi!" "Birkaç gün içinde tekrar arayacağ ım, tamam mı? Seni seviyorum."

Guido telefonu elimden kapmadan ve hattı kesmeden önce ancak bitiriyorum. "Zaman doldu. Aramanın izini sürmelerini riske atamam."

Ses tonunda kendini beğenmişliğin izleri var, sanki o telefonu benden almak uzun zamandır yaptığı en tatmin edici şeymiş gibi. Dişlerimi sıkıttığım için dişlerim gıcırıyor. Ya bunu yapacağım ya da gözlerimin kenarlarında biriken yaşların serbest kalmasına izin vereceğim.

Ama bu küçük pislığe beni ağlarken görme zevkini tattırmayacağım.

Topuklarımın üzerinde dönerek mutfağın karşı tarafındaki duvar dolabına doğru yürüyorum, yol boyunca yemek masasından bir sandalye kapıyorum. Bu lanet şey masif ahşap olmalı çünkü bir ton ağırlığında. Hedeflediğim yere ulaştığımda, hantal nesneyi taşımaktan kollarım ağrıyor. Sandalyeyi dolabın yanına koyuyorum, tırmanıyorum, sonra üst raftan cam eşyaları çekip tezgâha koymaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Guido arkamdan soruyor.

Onu görmezden geliyorum, sadece yeniden düzenleme görevime odaklanıyorum. Ailem için endişelenmekten kendimi ancak bu şekilde uzaklaştırabilirim.

Tek bir rafa gelişigüzel yerleştirilmiş fincan ve bardakları, bardak ve diğer kokteyl bardaklarının arasına karışmış kadehleri körü körüne dolaptan boşaltıyorum.

"*Какой ужасный беспорядок,*" diye mırıldanıyorum orta rafa geçerken. Aynı yere sıkıştırılmış pasta standları bile var!

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordum. Guido yanımda hırlıyor ve parmaklarımı kıl payı kaçırarak dolabın kapağını kapatıyor.

Gözlerimi kapıyı kapalı tutan eline sabitleyerek derin bir nefes alıyorum ve sik kafalıyla yüzleşiyorum. Bana bakışı, zorlukla dizginlenmiş bir aşağılama ve kötülükle dolu.

"Benimle bir sorunun mu var, Guido?" "Evet, var."

"Peki bu nasıl bir sorun olabilir?" Sesim güçlü gelebilir ama Doğrusu kendimi zor tutuyorum. Normal şartlar altında aşırı testosteron ve pislik kişiliklere sahip erkeklerle yüzleşmekten çekinmem ama bu berbat durum biraz fazla geliyor. "Son kontrol ettiğimde, burada olmak istediğim için burada değildim."

Guido'nun burun delikleri alevlendi. Bana doğru eğildi, yüzüme baktı. "Eğer kardeşimin ölümüne sebep olursan, seni öldürürüm."

İki hain gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Onun kararlı bakışlarına karşılık vererek kendimi gülümsetiyorum. "Denemekten çekinme."

Yumruğunu dolaba vuruyor ve hışımla mutfaktan çıkıyor. Ancak o gittikten sonra kendimi tezgâha bırakıyorum, sıra sıra dizilmiş bardak ve fincanların arasına oturup yanaklarımı siliyorum.

Tanrım, kendimi neyin içine soktum ben?

Ve neden babamın Rafael'i öldürmesi fikri kulağa eskisi kadar cazip gelmiyor?

Rafael

Muhteşem.

Masamda bağdaş kurmuş oturan, parmakları tuşların üzerinde gezinirken kendi kendine mırıldanan ve BT ekibimin kasıtlı olarak yarattığı karmaşayı düzelten kadını tanımlamak için bundan daha iyi bir kelime olamaz. Mitch, yazılımı ne kadar bozduklarını göz önünde bulundurarak, sadece finansal sistemi çözmenin günler alacağını söyledi.

Bu onun birkaç akşamını ve bir düzineden az saatini aldı.

Bu gece dosya yönetim sistemi üzerinde çalışacak ve veri havuzumuzun alt klasörlerinin izinlerini çözecek. Görünüşe göre bu onu bir hafta meşgul edecek. Mitch'in adamları işlerini düzgün yapmış ve her şeyi iyice karıştırmış olsalar iyi olur, aksi takdirde kelleler uçacak.

"O kalem seni rahatsız edecek bir şey mi yaptı?" Söz konusu şeye bakarak soruyorum.

Vasilisa son bir saattir çiğnediği kalemi yere bırakıyor ve bana sinirli bir bakış gönderiyor. "Hayır. Sadece farkında olmayan bir kurban."

"Neyin?"

"Düşünce sürecim. Burada çözmeye çalıştığım karmaşanın boyutu muazzam. Sinir bozucu. NAS'ınızı kim kurdu?"

"NAS'ın ne olduğu ya da kimin kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Benim için hiyeroglif gibi bir şey."

"Oh?" Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Belirli bir konuda mutlak bilgiye sahip olmadığını itiraf etmeye istekli bir adam mı? Bu bir ilk."

"Ben oldukça basit bir varlığım, vespetta. Bana bir hedef verin, ben de yolumdaki tüm engelleri acımasızca yok ederek ona ulaşayım. Korkarım ki bu tür beyinsel sorunları çözecek inceliğe sahip değilim. Ama sen ve senin parlak zekan artık bu iş için emrime amade."

Vasilisa gözlerini kocaman açmış, dudaklarını hafifçe aralamış, şaşkın şaşkın bana bakıyor. Loş ışıktaki yanaklarına renk geldiğini görebiliyorum. Belli ki iltifatlarımı iletme konusunda çalışmam gerekecek.

"Doğru." Hızlıca başka tarafa bakar. "NAS bir veri depolama cihazıdır. Günde iki kez otomatik olarak yedekleme yapması gerekir ama bunun yerine dosyalar siliniyor."

"Mitch bu konuda bilmeniz gereken her şey hakkında size ipucu verebilecek kişi olacaktır."

"O zaman Mitch'le konuşmak istiyorum."

"Tamam." Telefonumu çıkarıp ona doğru uzattım. "Al."

Vasilisa başını kaldırır. "Şu anı kastetmemiştim. Tanrım! Neredeyse gece yarısı oldu."

"Mitch yedi gün yirmi dört saat müsait olmak için para alıyor. Aldırmayacaktır." Cep telefonuna doğru başımı salladım. "Onu ara ve neye ihtiyacın olduğunu sor. Hemen."

Kaşları kalkıyor, sonra yavaşça kalkıp yaklaşıyor, adımları temkinli ve temkinli. Üzerine atlayabileceğimden endişeli görünüyor. Ve belki de haklı, çünkü tam da bunu yapmanın cazibesi içimde güçlkle dizginlenen bir sel gibi akıyor.

Birkaç adım önümde duruyor ve uzattığım elime bakıyor.

"Ve adamın uyumasına izin verip yarın aramasını sağlayamıyor musunuz?" diye söyleniyor, telefona bakarak. "Boktan bir işverensin."

"Hayır, çalışmıyorum. Benim için çalışan her bir adama hizmetlerinin karşılığı fazlasıyla ödenir."

"Yani, onlar sadece öyle mi? Çalışanlar, başka bir şey değil mi?"

"Son derece iyi maaş alan çalışanlar." Başparmağımla arama düğmesine basıyorum. "Sor bakalım."

Vasilisa başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlıkta ikimiz de diğerinin yüzünü net olarak göremiyoruz, ama etrafı saran kasvetin ötesine geçmeye çalışırken bakışlarının benimkileri delip geçtiğini *hissede biliyorum*.

"Patron?" Mitch'in sesi sessizliği bozuyor.

Vasilisa'nın parmakları yavaşça avucumdaki telefonun etrafını sarıyor. Teni benimkiyle temas ettiği anda elimi onunkinin üzerine kapatıyorum ve onu yerinde tutuyorum. Hemen geriliyor ama kendini kurtarmaya çalışmıyor.

"Umarım bileklerin iyileşmiştir," diyorum başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken. "Bu acıyı çektiğin için üzgünüm."

"Öyle," diye fısıldıyor. "Ve umarım ön kolun iyileşiyordur. Ama üzgün olduğumu

söylemeyeceğim."

Dudaklarımda bir
gülümseme belirliyor.

"Patron?" Mitch yine ısrar ediyor. "Beni duyabiliyor musun?"

Vasilisa'nın elini bıraktım. Telefonu kaldırıp kulağına götürürken parmakları avucumun üzerinde geziniyor.

"Merhaba, patronunuzun evcil hacker'ı konuşuyor," diye takılıyor.

Gerçekten göremese de gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda. Parmaklarının avucuma bilerek dokunduğunu bildiğim gibi bundan da eminim.

"Kurduğunuz NAS sunucusu hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var."

Vasilisa masasına döndüğünde bakışlarım onu takip ediyor ve Mitch'in anlattıklarını dinleyip aynı anda dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken bir saat boyunca ona kilitlenip kalıyorum. Bahsettiği saçmalıkların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor ama yine de her bir kelimeyi içime çekiyorum. Çok çekici bir sesi var - biraz boğuk ama tatlı bir şekilde ballı,

Bunu dinlerken, altımda sıkışmışken sesinin nasıl çıkacağını hayal ediyorum.

Bu bir hayal değil, kendime verdiğim bir söz. Vasilisa Petrova'nın benim olduğunu iddia edeceğim. Mümkün olan her şekilde.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve telefonu çenesi ile omzunun arasına sıkıştırmış, dişlerinin arasında bir kez daha kalem çekerken onu izlemeye devam ediyorum. Bu akşamlar bir şekilde günümün en önemli anı haline geldi. Saatlerce onu sadece işini yaparken gözlemleyebilir ya da beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmak için onunla konuşabilirim.

Evet, güzelliği kıyaslanamaz ve ona bakmak en yüce sanat eserini izlemek gibi hissettiriyor, ancak saplantımın tek nedeni görünüşü değil. Onun azmi ve ailesini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapma kararlılığı beni tamamen büyülüyor. Güvenlik ekibimin onun hareketleriyle ilgili raporlarına göre bir kez bile kaçmaya çalışmadı. Geçen gün annesiyle konuşmak için Guido'nun telefonunu kullandığında da ailesine herhangi bir bilgi sızdırmaya çalışmadı. Bu kızın iradesinin gücü şaşırtıcı.

Bana karşılık verme cesareti de öyle. İnsanlar bunu *hiç* yapmaz. Gazabımdan çok korkarlar.

Korku iyidir. Gereklidir. Benimle dans etmelerini çok daha kolay hale getirir. Ancak vespetta'mın benden korkmasını istemiyorum, bu yüzden yüzümü ondan saklamak için büyük çaba sarf ediyorum. Onun meydan okumasını istiyorum. Şakalarını. Ve daha çok gülünç görünen karalamalarını.

Akşamlarımızdan birinin ardından dizüstü bilgisayarda bulduğum yapışkan notu hatırlarken dudaklarım titriyor. Önlüklü, garip şekilli yaratığın benim bir yorumum olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Sonunda bana ipucu veren şey yanına çizilmiş konuşma balonu oldu.

"Tamam, bunu deneyeceğim." Vasilisa telefonu masaya bırakır ve işine devam etmeden önce gözlerinin üzerine düşen koyu renkli saç tellerinden bazılarını iter.

Bu gece, saçlarını başının tepesinde toplamak için benim başka bir kravatımı kullandı. Kütleyi kontrol altına almaya çalıştı, ancak büyük bir kısmı akşam boyunca kaçtı ve şimdi güzel yüzünün etrafına karışık teller halinde düşüyor. Benim

Parmaklarım yumuşak dallara dokunmak için kaşınıyor ve kendime neden ona gidip tam olarak bunu yapamayacağımı hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Görüyorum ki giysilerini genişletmeye karar vermişsin," diyorum, takım elbisemin ceketine bakıyorum, o da benim gömleklerimden birinin üzerine giymiş. Kıyafet onun üzerinde gülünç görünüyor; küçük bedenini yutuyor. Gerçekten de çadır giymiş gibi görünüyor.

"Üşüdüm," diye mırıldanıyor başını kaldırmadan. Vücudumdaki her kas kaskatı kesiliyor. "Üşüdün mü?"

"Evet. Ceketiniz iş görür, ancak gerçekten bir şey takdir ediyorum Benim ölçülerimde. Misafirperverliğin arzulanan çok şey bırakıyor, Rafael."

"Başka neye ihtiyacın var?" Homurdandım. Üşümüştü. Benim yüzümden!

Vasilisa'nın gözleri dizüstü bilgisayar ekranından kalkıyor ve köşedeki yerime odaklanıyor. Hemen gölgelerin içine doğru eğildim.

"Eve gitmeme izin vermek bir seçenek değil sanırım?" "Hayır."

"Tişörtler. Taytlar. Bir kapüşonlu. Çorap. Pijama. Ve bir saç fırçası. Bir de gerçek kahvaltılıklar. Mısır gevreğinden nefret ederim."

"Hepsi bu mu?"

"Ve kadın deodorantı, lütfen. Etrafta senin gibi kokarak dolaşmak istemiyorum."

Kokumu taşıması fikri bile sikimi anında granit çeviriyor. "Peki."

Yumruğunu çenesinin altına bastırıyor ve başını eğiyor. "Neden yüzünü görmeme izin vermiyorsun?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Seni daha sonra teşhis edemeyeyim diye mi? Babama gerçekte ne olduğunu anlatacağımdan ve onun da seni kovalayacağından mı endişeleniyorsun?"

"Belki."

"Akıllıca. Pakhan'ın öfkesinden çok korkmalısın."

"Çok korkuyorum, Bayan Petrova." Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Eminim Roman son karşılaşmamızda olduğundan daha da huysuzlaşmıştır."

Vasilisa ağız açık bir şekilde bana bakıyor, sonra o uzun siyah kirpiklerini iki kez hızla kırıştırıyor. "Babamı tanıyor musun?"

"Birkaç kez birlikte çalıştık." Arkama yaslanıyorum ve yüzünü izliyorum. Kafası karıştığında daha da güzel oluyor. "Benim işimin sunduğu hizmetlere ihtiyaç duyan ya da bunları karşılayabilecek çok fazla insan yok. Ve ben şahsen ihtiyacı olanların çoğunu tanıyorum."

"Ama... ama siz bir özel güvenlik şirketi işletiyorsunuz. Şirketinizin web sitesini kontrol ettim. Sunulan temel paketin aylık ücreti birkaç bin dolar, astronomik bir miktar sayılmaz."

"Ön işimden bahsetmiyordum, Bayan Petrova." "O halde neyi kastediyordunuz?"

"Bu Roman'la benim aramda," diyorum ona. "Saat oldukça geç oldu. Belki de buna yarın devam etmeliyiz."

"Dostum! Bu kadar mı? Az önce bu bombayı patlattın ve şimdi başka bir açıklama yapmadan beni yatağa mı gönderiyorsun?"

Ona gerçeği söylemeyi çok istiyorum. Sevgili yaşlı babasının neler yaptığını bilmeyecek kadar saf olamaz. Ama Petrov'u tanırıyorsa, muhtemelen onu en kötüsünden korumaya çalışmıştır. Son on buçuk yılda ekiplerimin babası için birçok hedefi ortadan kaldırdığını öğrense şaşırır mıydı? O saldırılardan birini kendim gerçekleştirdiğimi?

"Çocukların ebeveynlerine olan saygı ve güvenleri asla zedelenmemeli, Vespetta. Baban hakkındaki düşüncelerine gölge düşürmek istemiyorum."

"Ah, sen tam bir beyefendisin, son derece yüksek ahlaki standartlara sahipsin." Çiğnenmiş kalemini bana doğrulttu. "Babamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını çok iyi biliyorum. Ona ne tür hizmetler sağladınız?"

"Tüm müşterilerime sunduklarımın aynısı. Çok hassas meselelerin hızlı ve nihai bir şekilde çözüme kavuşturulması, elbette son derece ihtiyatlı bir şekilde ele alınıyor."

"Ne demek bu?"

"İnsanları öldürüyorum demek."

İki koyu renk göz kamaşan yarıklara dönüşür. "Babam dış kaynak kullanmaz." Birkaç dakika boyunca sadece ona bakabildim. "Dış kaynak kullanmıyor mu?" "Doğru. Birinin gitmesine ihtiyaç duyduğunda, amcam meseleyi halleder."

Başımı eğiyorum, küçük hacker'ımı yeni bir ışık altında gözlemliyorum. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Tabii ki bununla bir sorunum yok. Bu sadece... Bu hep böyleydi. Onun dünyası böyle işliyor. Ve buna bağlı olarak benimki de. Babamın yaşamak için organik domates yetiştirmesini tercih ederdim ama o öyle biri değil. Çoğu insan için kötü biri olabilir ama benim için o sadece babam."

İlginç.

Suç toplumundaki çoğu kadın babalarının, kocalarının ya da erkek kardeşlerinin nasıl geçindiğini bilmiyormuş gibi davranır. Kan parasını harcamaktan çekinmeseler de, dış dünyaya karşı masum olduklarını iddia ederler.

"Baban için mi çalışıyorsun? Eminim Petrov yeteneklerinizi çok faydalı buluyordur."

"Hayır," diye

mırıldanıyor. "Neden

olmasın?"

Vasilisa gözlerini kaçırıyor, hayal kırıklığı ve incinmişlik bebek gibi yüz hatlarına kazınmış. "Roman Petrov, narin çiçeği kızının Bratva ile ilgili herhangi bir şeye burnunu sokmasına asla izin vermezdi."

"Tıpkı karmaşık, kırılğan görünümlü vadi zambağı gibi, belki de?" Yorum yapıyorum. Bana attığı bakış saf bir tehdit. "Doğru kullanıldığında kalp durmasına ve ölüme yol açabilir."

Vasilisa şaşkınlıkla kaşlarını çatır.

Evet, kadınlara iltifat ederken kesinlikle daha fazla incelik göstermem gerekiyor. Bu kadına.

"Ve bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?" diye soruyor.

"İş konularında *Aconitum*'u tercih ederim. Daha hızlı çalışıyor. Bazı sözleşmelerin geri dönüş süreleri çok kısa."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastıran Vasilisa dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Beyninde dönen çarkları görür gibiyim.

"Soyadın ne?" diye soruyor bana bakmadan. Vay, vay...

Sonunda noktaları birleştirdi. "De Santi." "Rafael De Santi,"

diye mırıldandı. "Sicilyalı."

Gülümsüyorum. "Hizmetinizdeyim, Bayan Petrova."

Vasilisa başını sallıyor ve sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Omuzları çökmüş, bu da onu takım elbise ceketimin içinde daha da küçük gösteriyor. Kolları çözülmüş ve ellerinin neredeyse yarım ayak ötesine düşmüş.

Birdenbire kendini kaybetmiş gibi görünüyor ve içimi yine bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Evet," diye mırıldanıyor. "Geç oldu. Bence bu geceyi bitirmeliyiz."

"Tabii ki. Tatlı rüyalar, vespetta."

Gözlerini yere diken Vasilisa sandalyeden kayıyor ve ofis ile yatak odamı birbirine bağlayan kapıya doğru yöneliyor. Soğukkanlı görünmeye çalışıyor ama kaçtığı çok açık.

Ancak kapıya ulaştığında durur. "Bu ne anlama geliyor? O kelime. Bu bir hakaret mi?"

Onu izliyorum, onu bütünüyle yutmuş gibi görünen o devasa ceketin içinde bile çok güzel ve asil. Gerçekten bir prenses gibi görünüyor.

"Küçük eşek arısı demek," diyorum.

"Oh." Omzunun üzerinden bana doğru hızlı bir bakış fırlatıyor, sonra eşikte kayboluyor.

Masaya yaklaşıp sarı yapışkanlı not defterini kaldırmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekliyorum. En üstte bir karalama var. Elinde bir protesto pankartının sapını tutan, korkunç bir şekilde yapılmış bir çöp adam.

Dünyanın en boktan işvereni.

Kahkahamı bastıramıyorum.

Notu kaldırıp cüzdanımı çıkarıyorum ve yeni karalamayı daha önce yaptığı çizimin yanına kaydırıyorum.

Bölüm 7

Vasilisa

Yine cırcır böcekleri. Şarkıları açık pencereden içeri süzülüyor, odayı önceki günlerde rahatlatıcı bulduğum bir melodiyle dolduruyor, ama şimdi bir şekilde uğursuz hissettiriyor.

Kocaman beyaz gömleğimin son düğmesini ilikliyorum ve banyo aynasındaki hayalet yansımama bakıyorum. Uykusuzluğum gözlerimin altındaki gölgelerden belli oluyor. Beni esir tutan adamın aslında kötü şöhretli Sicilyalı olduğu gerçeğini hâlâ aklıma yerleştirebilmiş *değilim*.

Bratva dedikoduyu pek sevmez. Cosa Nostra gibi değil - o adamlar dedikodu değirmeninin vücut bulmuş halidir - ama yine de dedikodular hızlı yayılır ve isterseniz de istemeseniz de bir şeyler duyarsınız. Bizim çevremizdeki herkes Rafael De Santi'yi, nam-ı diğer Sicilyalı'yı bilir.

Dünyamızda birini ortadan kaldırmak için çeşitli seçenekler vardır. Ancak, bu işin profesyonelce ve hızlı bir şekilde yapılmasını istiyorsanız ve ayıracak birkaç milyonunuz varsa, The Sicilian'ın ekibini işe alırsınız. Yer ya da hedef ne olursa olsun, yirmi dört saatlik geri dönüş garantisi veren tek ekip onlar. Ve buna şaşmamalı. Paravan şirketinin dünyanın her yerinde şubeleri var. Gelecekteki potansiyel hedeflerinin korumaları olan yüksek sosyetenin en önde gelen üyelerinin güvenliklerine çoktan sızmış oldukları için adamlarının pozisyonda ve nispeten kolay erişimde olmasından daha iyi bir strateji olabilir mi? Zekice.

Arkama bakıyorum, gözlerim kaldığım yatak odasında dolaşıyor. Bakışlarım kanepenin arkasına atılmış iki erkek gömleğinin üzerinde geziniyor, sonra sağa dönüp koltuğun koltuğuna katlanmış kömür rengi takım elbise ceketini inceliyor. Yakalarından birinde ketçap lekesi var. Benim işim.

Sonunda geldiğim yeri düşünürsek, bunu daha önce fark etmeliydim. Ama benim Rafael'imın aslında Rafael De Santi olduğu aklımın ucundan bile geçmedi.

Sicilyalı hakkında duyduklarıma göre, babamın kim olduğuna bakmaksızın beni öldürmeliydi. Yatak odasında uyumama izin vermemeliydi. Ya da onun kıyafetlerini giymeme.

. Belki de "kıyafet olayını" garip bir akıl oyunu olarak görüyordur? Bir ceza ya da başka bir şey? Neredeyse itiraf ediyordu. Öyle değil mi?

Odadan dışarı adımımı attığımda, kapımın önünde beni bekleyen başka bir "teslimat" var. Öncekiyle aynı altın logoyu taşıyan birkaç büyük beyaz torba. Saten saplarından tutup yükü şömineye bakan kanepeye taşıyorum ve sonra teker teker açmaya başlıyorum.

Büyük boy sedef düğmeleri olan güzel beyaz bir hırka ilk çantada, düzgünce katlanmış ve fiyonk şeklinde bağlanmış altın bir kurdeleyle sarılmış. Üzerimde deniyorum ve avuçlarımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Evde pek çok güzel şeyim var ama hiç bu kadar yumuşak bir şeye dokunduğumu sanmıyorum.

Bu kaşmir ya da benzeri bir şey olmalı. Neredeyse hiç kimse bana kıyafet alırken doğru bedeni almaz ve genellikle her şey en az bir ya da iki beden büyük gelir. Ama bu tam oldu.

Bir sonraki çantada bir paket çorap (etiketine göre yüzde yüz organik pamuk) ve kabarık, kürklü, burnu açık terlikler var. Onları deniyorum ve kaşlarım saç çizgime çarpıyor. Sanırım bir tetikçi olmak, hassas görsel değerlendirmeler yapmak için eşi benzeri görülmemiş bir yetenek gerektiriyor, çünkü güzel terlikler de mükemmel boyutta.

Aynı çantanın dibinde dalan yakalı siyah ipek bir gecelik buluyorum. Seksi geceliği çıkarırken alt dudağımı ısıırıyorum. Kumaş ellerimin üzerinde su gibi kayıyor. Rafael bunu benim için satın alması için birine sipariş mi verdi, yoksa kendisi mi yaptı? İçimden bir ses bunu kendi başına seçtiğini söylüyor. Bunun içinde nasıl görüneceğimi mi hayal ediyordu? Ve tüm o dantelli külotlar ve sütyenler? Belki de bu gece ofisinde işime devam etmeden önce ipeksi şeyi giymeliyim, sadece hala bu kadar kayıtsız olup olmayacağını görmek için.

Vay be. Ne?

Hemen bu çirkin düşünceyi aklımdan kovuyorum ve geceliği çantaya geri koyuyorum. Hayır, dünyanın bu bölgesindeki en tehlikeli adamın bu dekolte şeyi giymemi hayal etmesi fikri bile beni heyecanlandırmıyor.

Son çantada bir saç fırçası, birkaç tuvalet malzemesi ve iki kutu deodorant var. Çok tanıdık bir deodorant. Onları çıkardım. Aerosol

kutular banyoda bulduğum ürün ve kokunun aynısı. Homurdanıyorum ve çantanın dibine bakıyorum. Dikdörtgen şeklinde kırmızı kadife bir kutu ve üzerine iliştirilmiş inci gibi beyaz bir kart var.

*Böyle boktan bir ev sahibi olduğum
için özür dilerim. Rengi gömleklerime
yakışır.*

R.

Kadifemsi kutuyu çıkarıp kapağını açıyorum. Küçük bir gıcırta çıkarıyor. İçinde, saten bir yastık üzerine yerleştirilmiş muhteşem bir altın kolye var. Çok sayıda soluk gri elmas kolyenin tüm uzunluğu boyunca sıralanıyor. Ağzım bir karış açık, kolyeyi dikkatlice yuvasından kaldırıyorum ve güneş ışığının pırıl pırıl mücevherlerin üzerinde nasıl parladığını fark ediyorum. Eğer bunlar gerçekse, bir servete mal olmuş olmalı. Gri elmaslar inanılmaz derecede nadirdir ve elde edilmesi zordur. Annemin bir yüzüğü var. Babam ona taşın sahte olduğunu söylemek zorunda kaldı çünkü başka türlü takmazdı.

Bu güzel şey şimdiye kadar elimde tuttuğum en güzel ve abartılı mücevher olmalı. Özür yerine hediye kabul etmemem çok kötü. Bu yüzden muhteşem kolyeyi kutusuna geri koydum, bir kenara koydum ve aşağıya indim.

Köşk her zamanki gibi boş, sadece keskin deniz havasının kokusu dolduruyor mekânı. Ancak giriş holünden geçerken, terastan yeni, tatlı bir koku içeri süzülüyor ve burun deliklerimi işgal ediyor.

Çökmekte olan taze hamur işleri.

Dışarı çıkıyorum ve sadece bakabiliyorum.

Verandadaki masa terasın ortasına yerleştirilmiş ve beyaz bir masa örtüsüyle kaplanmış. Masa yüzeyi, lezzetli görünümlü unlu mamullerden oluşan tabaklarla dolup taşıyor. Kruvasanlar. Çok sayıda renkli dolgulu turtalar. Sonra, her türlü meyve ve çilekle dolu üç katmanlı standlar var. Ve birkaç çeşit taze sıkılmış meyve suyu sürahileri.

Burada bir orduyu doyuracak kadar yiyecek var.

Masanın ortasında, çilekli muhallebiye yaslanmış sarı yapışkanlı bir not var.

Yaklaştırıp bir çizime bakarken kalp atışları hızlanıyor. Gerçekçi bir başyapıt olduğu söylenemez ve düz mavi kalem mürekkebiyle yapılmış, ama ofis koltuğuna yaslanmış, çatık kaşlı ağzına kalem sıkıştırmış olanın ben olduğumdan eminim. Yüzün etrafındaki sert çizgiler muhtemelen sağ tellerini temsil ediyor, geri kalanı ise başın üstünde bir topak olarak tasvir edilmiş.

Daha geniş bir ucu olan ve erkek kravatu olduğunu tahmin ettiğim kalın bir kıvrım daha var, sağ kütesinin etrafında bükülmüş.

Gözlerim bir kez daha tüm detayların üzerinde geziniyor, sonra krokinin altına güçlü bir erkek el yazısıyla yazılmış bir nota bakıyorum.

Kahvaltıda gerçek bir şeyler yemek istiyorum.

Göğsümün içinde sıcaklık dalgalanırken küçük bir kıkırdama duyuyorum.

Rafael De Santi. İsmi bile insanların korkudan titremesine neden olan bu adam bana yapışkanlı bir notun üzerine bir karalama bıraktı. Kağıdı cebime koyup terasa bakıyorum ama burada başka kimse yok. İçimi çekerek masaya oturuyorum ve en yakındaki tabaktan bir dilim tart alıyorum. Kısa bir an için Rafael'in de bu ziyafette bana katılacağını umdum.

Elim hala meyve suyu sürahisinde. Ondan etkilendim. Ailemi öldürmekle tehdit eden bir adamdan etkilendim. Beni esir tutan bir adamdan. Ve neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Peachy.

Kahvaltımı bitirdikten sonra tabağımı ve bardağımı mutfağa taşıyorum. Gergin hizmetçi orada, yiyecekleri buzdolabına yerleştiriyor ve beni fark ettiği anda çığlık atıyor.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim," diye mırıldanıyorum, elimdeki tabağa bakarak başımı sallıyorum. "Bunu daha yeni getirdim."

Kız şaşkınlıkla göz kırpmıyor, sonra bana doğru koşuyor ve tabağı ve bardağı elimden kapıp bulaşık makinesine yerleştiriyor.

"Um . . . Bunu yapabilirdim. Tamam, gidip getireyim-"

Hizmetçi yanımdan hızla geçip mutfaktan çıkıyor. Geri çekilen arkasına bakıyorum, koşarak terasa çıktığını ve orada kahvaltı artıklarını toplamaya başladığını görüyorum.

Ooookay. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama kadın nedense benden korkuyor gibi görünüyor. Onu daha fazla strese sokmamaya karar vererek bahçeye açılan yan kapıdan mutfaktan çıkıyorum.

Garaj yolunda ilerlerken, hafif bir rüzgârla yükselen sesler sitenin girişinden bana doğru geliyor. Biri erkek, sesi bıkkın ama kararlı geliyor. Diğeri ise kadın, belli ki sıkıntılı ve tiz bir ses tonuyla bağıyor. Ellerimi arkamda kenetleyerek çakıllı patikadan aşağıya, kargaşanın kaynağına doğru ilerliyorum. Başkalarının işine burnumu sokmak genelde yaptığım bir şey değildir, ama merakımı uyandırdı. Cansız bir malikanenin monotonluğundan nadir bir mola.

Yaklaştığımda ilk fark ettiğim şey, kapının diğer tarafına park edilmiş parlak kırmızı bir üstü açık araba. Beyaz dar bir elbise giymiş bir kadın arabanın yanında duruyor ve parmağıyla evi işaret ederek bekçiye bağıyor. Adam kadını sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor ama başarılı olamıyor. Konuşmalarından anladığım tek şey Rafael'in adı. Birden kadının kafası bana doğru dönüyor ve neredeyse arabanın rengiyle aynı olan uzun saçları havada uçuşuyor. Gözleri, Rafael'in kravatının topuzumu sabit tuttuğu başımın üstünden, onun giydiğim soluk gri gömleğine kadar vücudumda geziniyor.

"Chi è quella?" diye alay ediyor kızıl saçlı dişlerinin arasından. Beni burada görmekten mutlu olmadığı çok açık.

Güvenlik görevlisi hemen kadının yanına koşuyor ve onu ite kaka sürücü koltuğuna oturtuyor. Tüm bu süre boyunca bana ters ters bakan kadın, bir dizi tatsız söz sarf ediyor. Öfkeli sözleri ve el hareketleri, dil engeline rağmen, bu konuda bana hiçbir şüphe bırakmıyor. Sonra arabayı geri çeviriyor ve bir toz bulutunun içinde kayboluyor.

Beklenmedik bir hayal kırıklığı göğsümü delip geçerken dönüp eve doğru ilerliyorum.

Rafael'in bir kız arkadaşı var.

* * *

Ilık, tuzlu esinti saçlarımın gevşek tellerini gözlerime doğru savuruyor. Üzerimdeki yumuşak beyaz hırkayı düzeltiyorum ve sol tarafımdaki sukulentlerin arasına yerleştirdiğim şarap kadehine uzanıyorum. Bakışlarım, Akdeniz'in karanlık genişliğine dağılmış sarı ışıkların uzaktaki parıltısına çekiliyor. Balıkçı tekneleri.

Bu gece Rafael'i ofisinde bir saatten fazla bekledim. Kararlaştırdığımız saatte geldiğimde orada değildi ve sonunda gelmeyeceği sonucuna vararak aşağıya indim. Boş odaları dolaştım, ama her zaman olduğu gibi, böylesine geniş ama muhteşem bir alanda yalnız olmak garip hissettirdi. Guido bile ortalıkta yoktu. Bir süre sonra mutfağa dönüp bir şişe kırmızı şarap ve bir kadeh aldım, sonra bahçeye çıktım.

Burası, doğal bir eğim boyunca kayaların ve kayaların etrafına inşa edilmiş yarıklarda ve çakıllı yataklarda gelişen sayısız sulu meyveler ve kır çiçekleri ile güzel bir alan. Geniş dallarıyla bir zeytin ağacı, yaprak dökmeyen kalın gövdesinden sadece birkaç adım ötede, üzerinde oturduğum devasa yassı taş a gölge düşürüyor. Bu sabah araziyi keşfederken bu noktayı buldum ve buranın manzarası gece daha da görkemli oluyor.

Arkamda bir yerlerden gelen çakıl sesleri beni ürkütüyor ve neredeyse şarabı yeni hırkamın üzerine dökecektim.

"Kaçmayı başardığınızdan korkuyordum, Bayan Petrova."

Vücudum rahatlıyor. Bu sadece benim kaçırın-kıran-ev sahibi-dünyanın en ölümcül suikastçısı. Bu farkındalığın beni rahatlattığı gerçeği oldukça endişe verici.

"Uçurumlar, elektrikli teller ve Uzi taşıyan güvenliğiniz arasında kaçış seçeneklerim oldukça sınırlı." Biraz daha şarap doldurmak için şişeyi kaldırıyorum. Ama boştu. Hay aksi. "Geldiğimde ofiste değildin."

"Halledilmesi gereken bazı işlerim vardı."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Rafael'i zeytin ağacına yaslanmış, gölgeler tarafından yutulmuş halde buluyorum.

Her zaman karanlıkta.

"Kız arkadaşın bugün erken saatlerde uğradı."

"Kız arkadaş sayılmaz ama yine de eski sevgilim. Ayrılıkla pek iyi başa çıkamıyor," diyor. "Görünüşe göre hala yas tutuyor."

"Onun kalbini mi kırdın?"

"Daha da kötüsü. Ona verdiğim kredi kartını iptal ettirdim."

Kıkırdıyorum, sonra denizi izlemeye geri dönüyorum. Taşların üzerindeki adımlarının sesi zayıf ama yaklaşıyor. Arkamda otururken giysileri hışırıyor. Uzun bacaklarını iki yanıma uzatıyor ve birbirimize dokunmasak da kocaman gövdesi beni sararken sıcaklığını hissedebiliyorum ve varlığı bedenimi ve ruhumu sarıyor gibi görünüyor.

"Abartılı hediyeni masana bıraktım."

"Beğenmedin mi?" diye fısıldıyor kulağımın hemen yanındaki derin sesi. Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bu çok hoş. Ama hediyeler benim gözümde bir özrün yerini tutmaz." "Neden?"

"Bu senin için sürpriz olabilir Rafael, ama insanları satın alamazsın."

"Geçmişte işime yaramıştı."

"Bu gerçekten üzücü," diye mırıldanıyorum neredeyse boş bardağıma. "Bu arada artık benden saklanmak zorunda değilsin. Kim olduğunu biliyorum, o yüzden gerek yok."

"Biliyorum." Sıcak nefesi kulak mememi okşuyor. "Evimi nasıl buldun?"

"Hem güzel hem de korkutucu." "Nasıl yani?"

"Etrafta kimse yok, beni görür görmez kaçan bir hizmetçi dışında. Bunu neden yapıyor?"

"Muhtemelen seninle ne yapacağını bilmiyordur. Evime nadiren kadın getiririm."

"Kaçırılma kurbanları bile mi?"

"Hayır." Nefesi yanağımı okşuyor. "Evimin nesi var?"

"Hiçbir sorunu yok. Sadece her zaman çok sessiz. Buna alışık değilim."

"Peki siz neye alışkınsınız, Bayan Petrova?"

"Gürültü. Etrafta koşuşturan, birbirleriyle tartışan hizmetçiler. İnsanlar sürekli içeri girip çıkıyor, kapılar açılıp kapanıyordu. Evde her zaman bağırان biri olurdu. Mesela temizlikçimiz, tertemiz zeminine çamur bulaştırdığı için birine bağırırdı. Ya da babam bahçivana çim biçme makinesini kapatması için kükrerdi çünkü kardeşimle çalışmaya çalışıyordu. Aşçımız Igor, Valentina tencereye çok fazla tuz koyduğu için mutfaktan feryat ediyor. Kız kardeşimin en sevdiği tişörtü alıp lekeli bir şekilde geri verdiğimi görünce odasından yükselen tiz çığlıkları. Buradaki sessizlik tüylerimi ürpertiyor." Şarabımı bitiriyorum ve bardağı bacaklarımın arasına, kayanın üzerine koyuyorum. "Neden personeliniz yok?"

Bir an çok uzun süre sessiz kaldı ve sanırım cevap vermeyebilir.

"Personelim var," diyor sonunda. "Onları gönderdim çünkü etrafta bu kadar çok yabancı insan varken rahatsız olmanı istemedim."

Bir kahkaha patlattım. "Oh, ne kadar düşüncelisin. Özellikle de beni sokaktan kaçırdıktan, ellerim bağlı ve ağzım tıkalı halde bir minibüse tıktıktan ve sonra başka bir kıtaya uçurduktan sonra. Bunların hiçbirisi sorun değildi. Yine de, kendimi rahatsız hissetmeyeyim diye hizmetçileri gönderdiniz?"

"Sayılır."

Başımı yana eğiyorum, çevresel görüşüm onun ağzıyla aynı hizaya geliyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Ay arkamızda ve gökyüzünde alçakta olduğundan, karanlık bir taslaktan fazlası değil. "Benden ne istiyorsun?"

"Sana söyledim. Sistemlerimi tamir et ve gitmekte özgürsün." "Ve hepsi bu mu?"

"İşte bu kadar, Bayan Petrova."

Başımı sallıyorum ve karanlık ufuktaki balıkçı teknelerine bakıyorum. "O zaman dizüstü bilgisayarını bana ver ki daha hızlı çalışabileyim."

"Korkarım bunu yapamam."

"Sen gerçekten bir pisliksin." İç çektim. "Bir daha ne zaman ailemi aramama izin vereceksin?"

Kaydığını hissediyorum ve kumaşın hışırtısını duyuyorum, sonra kolunu bana doğru uzatıyor. Telefonu avucunun içinde duruyor, ekranında babamın adı yazıyor.

"Babam sen olduğunu anlamayacak mı?"

"Bu benim özel numaram. Çok az kişide var ve Pakhan onlardan biri değil. Zaten takip edilemez." Arama simgesine basıyor ve ben de telefonu yavaşça kulağıma götürüyorum.

"Ne?" Telefon bağlandığı anda babamın hırıltısı geliyor.

"Hey, baba," diye boğuldum. "Benim."

"Vasya! Tanrım, bebeğim! Deliye döndük. Neredesin lan sen?"

"Her şey yolunda, endişelenme."

"Endişelenmiyor musun? Günlerdir kayıpsın! Yine o serseri arkadaşlarından biriyle misin? Çünkü eğer öyleysen-"

"Bir molaya ihtiyacım vardı baba," diye mırıldandım.

"Ara mı vermen gerekiyordu? Dizüstü bilgisayarını aldım diye mi? Dördüncü kez tüm Bratva'yı seni aramak için topladım, korkunç bir şey oldu diye ödüm kopuyor! Ergen öfke nöbetlerini atlattığını sanıyordum. Seni evde istiyorum. Hemen şimdi!"

"Birazdan döneceğim. Annemi, Yulia'yı ve Alexei'yi benim için öp." "Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme! Vasilisa!"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve aramayı kesiyorum, önümdeki uçsuz bucaksız karanlığı tararken görüşüm bulanıklaşıyor.

Balıkçı tekneleri gitmiş ve sular cam gibi pürüzsüz, uzaktaki ay ışığını yansıtıyor. Sessizlik aniden hissedilir oldu. Nefesimden başka ses yok.

Ve Rafael'in, çok yakınımda.

"Bu ilginçti." Rafael'in sesi sakın sessizliği bozuyor. "İnsanların özel konuşmalarına kulak misafiri olmak kabalıktır."

"Gizlice dinleme, karşı tarafın bilgisi olmadan gizlice dinleme olarak tanımlanır. Babanızın bağırışlarının Catania'dan duyulabileceğinden oldukça eminim."

"Anlambilim," diye homurdanıyorum.

"Bratva'nın sizi dördüncü kez aradığını söyleyerek ne demek istedi?"

"Periyodik olarak birkaç günlüğüne evden kaçtığıma dair bir kaydım var. Bunu en son yaptığımda on yedi yaşındaydım."

"Dikkatleri üzerinize çekmeye çalışma yönteminiz mi?"

"Dikkat çekmeye çalışmıyordum." İçimi çektim. "Babam çocuklarını bu dünyadaki her şeyden çok seven, aşırı korumacı, kontrolcü ve son derece paranoyak bir adam. Ancak bu sevgiyi gösterme biçimi biraz fazla olabiliyor. Bazen, sanki boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Gençken bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu yüzden birkaç kez kaçtım ve rahatlamak için arkadaşlarımdan biriyle birkaç gün geçirdim."

"Yardıma oldu mu?"

"Biraz. Kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum. Tüm bunları *size* neden anlattığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü sarhoşsun."

"Belki." Yerden küçük bir çakıl taşı alıp denize doğru fırlatıyorum. Tabii ki oraya ulaşmıyor, kayalık tepeden aşağı yuvarlanıyor ve otların arasında bir yere gömülerek dinleniyor. "Aileme zarar vermeyin. Lütfen."

"Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getir, ben getirmeyeceğim."

"Onlar sana hiçbir şey yapmadı. Neden benim yaptıklarımın sonuçlarına katlansınlar ki?"

"Çünkü yüksek riskli bir oyuna girdiğinizde, vespetta, bu oyun alanında asla yalnız değilsiniz."

Dudaklarımdan bir iç çekiş daha çıkıyor. "Onları tekrar aramama izin verecek misin?" "Evet. Ben burada değilsem Guido'ya sorabilirsin."

"Başka bir seçenek olmadığı sürece kardeşinle her türlü temastan kaçınmayı tercih ederim."

Birbirimize dokunmuyoruz bile ama Rafael'in arkamda durduğu anı anında hissediyorum. "Ne yaptı o?" Kelimeler gergin geliyor.

"Hiçbir şey. Sadece beni burada istemediğini açıkça belirtti." Yavaşça ayağa kalkıyorum, kendimi bu adamdan uzaklaştırmam gerekiyor. Onun yakınlığı olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. "Ben de burada olmak istemediğim için ortak bir noktamız var."

Yer ayaklarımın altında hareket ediyor gibi görünüyor, ileri doğru bir adım atarken tökezlememe neden oluyor. Kalın bir erkek kolu orta yerimi sarıyor ve beni sert kaslı bir göğse sıkıştırıyor.

"Bırak," diye mırıldanıyorum, etrafımdaki her şey dönüyor gibi görünürken. "Ve burun üstü çakılmanı mı izleyeyim?" Yanağı şakağımı okşarken kulağımın yanında konuşuyor. "Hiç sanmıyorum." "Yapmayacağım-"

Rafael diğer elini dizlerimin altından geçirip beni kollarının arasına aldığında bir çığlık atıyorum. Arkama oturduğu andan beri kalbim çift zamanlı atıyor ama şimdi patlayacakmış gibi hissediyorum. Onunla ilgili farkındalığım o kadar yoğun ki zihnim diğer her şeyi unutuyor. Tartışmaya bile çalışmıyorum. O kadar yakınız ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. Bu mesafeden yüzünü biraz daha seçebiliyorum - çenesindeki kısa kirli sakal ve gölgeli gözlerinin üzerindeki belirgin kaşlar - ama genel hatları gizli kalıyor, gece tarafından örtölüyor.

Rafael beni konağa çıkan engebeli taş basamaklardan yukarı taşırken selvi ve portakal kokuları burnumun direğini sızlatıyor. Zeytin ağaçları patikanın her iki yanında sıralanarak doğal bir gölgelik ve dolambaçlı yolun üzerinde tünel benzeri bir atmosfer yaratıyor. Arada bir ay ışığı tepedeki dalların arasından sızıyor ve yüzünde dans eden keskin köşeli gölgeler oluşturuyor. Aramızda sadece birkaç santim varken, güçlü gövdesinin her hareketini hissedebiliyorum. Titreşimler tüm hücrelerimden geçerek doğrudan omurgama ulaşan bir elektrik akımı gönderiyor.

Ve daha aşağı.

Ona böyle sokulmak bu kadar iyi hissettirmemeli. Ama hissettiriyor. Belki de şaraptandır. Kendimi o kadar sarhoş hissetmiyorum ama ona sarılmaktan neden bu kadar hoşlandığımın başka bir açıklamasını göremiyorum.

"Berbat bir ev sahibi olduğum için üzgün olduğumu söylersem, hediymiyi kabul eder misiniz?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu kesinlikle düşüneceğim. Ama bunu gerçekten söylemen gerekiyor."

O gülerken derin, gök gürültüsünü andıran bir kükreme karanlığı dolduruyor.

"Küstahlığım için özür dilerim," diyor, ses tonunda hâlâ bir eğlence var. "Ve adamlarımdan gördüğünüz muamele için de. Hank Chicago'ya geri gönderildi, böylece sizi bir daha rahatsız edemeyecek." Bu sözler önceki ifadenin neşesinden hiçbir şey taşımıyor.

"Yalnız mı? Peki ya yardımcısı Vinny?" "Vinny

... görevden alındı."

"Onu kovdun mu?"

"Mm-hmm. Sanırım öyle diyebilirsin." Alçak dallardan birinin altından geçerken eğiliyor ve yanağı alnımı okşuyor. "Yarın seni Taormina'ya götürecek birini ayarlarım, böylece ihtiyacın olan kıyafetleri alabilirsin." Kolonyası burun deliklerimi sızlatıyor ama hapşırma istememe neden olan o rahatsız edici şekilde değil. Hayır. Beni çağırıyor, yaklaşmamı ve bir kez daha koklamamı istiyor.

"Beni alamaz mısın?" Ağzımdan kaçırdım.

Rafael durdu. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum.

"Yapabilirim," diyor, adımlarına devam ederken sesi kesik kesik çıkıyor. "Ama fikrini değiştirirsen, seni Otto'nun götürmesi gerekecek."

"Neden fikrimi değiştireyim ki?"

Cevap vermez.

Kaya bahçesinden çıkıyoruz ve tertemiz çimlerin üzerinden konağa yaklaşıyoruz. Etrafımızda artık ağaç yok, sadece ayın yumuşak ışığıyla yıkanan taze kokulu çimler ve mis kokulu çiçek tarhları var. Rafael'in yüzünde dans eden gölgeler olduğunu düşündüğüm o çizgiler var ya? Başımızın üzerinde dal olmamasına rağmen yerlerinde duruyorlar.

 Rafael

Vasilisa'yı taşırken ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor, küçük sesler etrafımızdaki sessizliği bozuyor. Teras merdivenlerini çıkarken gözlerini yüzümde hissediyorum. Oturma odasının içine açılan Fransız kapılarının üzerindeki ışık yanıyor. Aynı şey evin içi için de geçerli. Artık saklanacak gölge yok.

Bakışlarım önümdeki yola sabitlenmiş durumda ve ölçülü adımlarla ilerlemeye devam ediyorum. Çığlık mı atacak yoksa kollarımda bayılacak mı? Nedense küçük hacker'ımın çığlık atacağından şüpheliyim, bu yüzden kendimi vücudunun gevşemesine hazırlıyorum. Son adımı atıyorum ve doğrudan aydınlatma armatürünün altında duruyorum.

Bekliyorum.

Bir an geçer.

Derin bir nefes
alıyorum.

Aşağıya bak.

Bir an için, bu kadar yakından bu kadar güzel olması beni şaşırtıyor. İki kara göz uzun ipeksi kirpiklerin arasından bana odaklanıyor, tıpkı benimkilerin onunkilerle yaptığı gibi yüz hatlarımı gözden geçiriyor. İnsanların beni gördükten sonra başlarını çevirmeleri genellikle birkaç kalp atışı kadar sürer. Ama Vasilisa acele etmiyor, yüzümdeki karmaşanın her pürüzlü çizgisini inceliyor. Gözünü bile kırpmıyor. Belki de şoktadır.

Sonunda bakışları benimkilerle buluştu.

"Sarışın olduğuna yemin edebilirim, Rafael."

Gözlerimi ona diktim. "Bu kadar mı?"

"Ne?"

"Tepkin. Çığlık atmayacak mısın?"

"Bir erkeğin bana çığlık attırması çok daha fazla çaba gerektiriyor." Sikim anında sertleşti. "Bildiğim iyi oldu."

Onu evin içinde, merdivenlerden yukarı taşımaya devam ediyorum - hepsi de uzun zamandır yaşadığım en destansı ereksiyonla. Yatak odama ulaştığımda dışarıda duruyorum ve onu yavaşça yere indiriyorum.

"Otto yarın seni Taormina'ya alışverişe götürmek için saat 10'da bekliyor olacak. İsteddiğiniz her şeyi alın, fiyatlara bakmayın."

"Etkinlik için tişörtümü ve kot pantolonumu geri alabilir miyim? Gömleğinizi giyip başka bir şey giymeden içeri girersem satış görevlilerinin beni dışarı atacağından eminim."

Hafifçe öne doğru eğildim. "Bunun için endişelenme."

"Sen öyle diyorsan." Başını yana eğip birkaç dakika bana baktıktan sonra ekliyor. "Ve ben fikrimi değiştirmedim."

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, odanın içinde kaybolur.

Birkaç kalp atışı boyunca kapıya bakıyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp aşağıya, doğrudan doğu kanadına yöneliyorum. Guido'nun dairesine girdiğimde banyodan yeni çıkmış, saçlarını kuruluyordu.

"Marsilya'da bir sorunumuz vardı," diyor dolabına doğru yürürken. "Seni aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermiyordun."

Boynunun arkasından tuttum ve yüzüstü dolap kapısına yapıştırdım. "Ona ne söyledin?"

"Sanırım 'onun' kim olduğunu sormama gerek yok?" diye mırıldanıyor ahşap yüzeye.

"Cevap ver bana!"

"Seni öldürtecek! Bu kız için geliştirdiğin bu çılgın takıntıyı anlamıyorum, ama Petrov öğrendiğinde seni kızartacak!"

"Hayatımda ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!" Boynunu sıkıca kavradım ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Eğer onu bir daha üzersen, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

"Tanrım, Raff." Guido başını sallar. "Lütfen, senin kim olduğunu anlamadan önce onu eve götürecek birini ayarlamama izin ver. Çünkü anlarsa mahvoluruz."

Onu serbest bırakıyorum. "Bunun için çok geç."

"Ohhhhh, siktir." Guido havluyu kanepenin üzerine atar ve kuru bara doğru döner.

Kardeşim nadiren içki içer ve sadece Mitch geldiğinde kullanmak üzere birkaç alkollü içecek bulundurur. İkisinin geçmişi ABD'de geçirdiğimiz yıllara dayanıyor, Mitch Sicilya'ya taşındığımızda bizi takip etmişti.

Guido aşk hayatının detaylarını paylaşan biri değil, bu yüzden sadece

Erkek arkadaşıyla bir dargın bir barışık ilişkisinin durumunu o şişelerin varlığına bağlıyor. Küçük kardeş, Mitch'le ayrıldıklarında içkileri saklıyor. Sanırım bu tekrar birlikte oldukları anlamına geliyor.

Guido bir dakika sonra elindeki bardakta üç parmak viskiyle koltuğuna çöküyor. "Onu bıraktığında ve babasına ispiyonladığında ne olacak?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diyorum ona. "Bana birkaç ev personeli bulmanı istiyorum."

"Ev personeli mi?"

"Evet. Yarın sabahtan itibaren. Beş hizmetçi daha. İki bahçıvan. Rigobaldo'nun karısı Messina'daki restoranda hâlâ yemek yapıyor mu?"

"Sanırım öyle, evet. Neden-"

"Onu kovmalarını sağla. Onu burada istiyorum. Bizim için yemek pişirecek."

Guido içkisini geri atıyor, yutkunur yutkunmaz öksürük krizine giriyor. "Evde insan olmasından nefret ediyorsun, Raff. Uzun zamandır seni ikinci bir hizmetçi tutmaya ikna etmeye çalışıyordum. Şimdi birdenbire, sihirli bir şekilde bir gecede burada çalışacak sekiz kişi bulmamı mı istiyorsun?"

"On iki tane olsun ve İngilizce anlayabildiklerinden emin olun. Ve gürültü yapmalarını istiyorum. Tartışmalarını emredin."

"Ne?"

"Beni duyduunuz. Günde en az dört kez bağırımlarını duymak istiyorum. Ya da şarkı söylemelerini. Ya da bir şey hakkında homurdanmalarını. Ne olduğu umurumda değil ama seslerinin yüksek çıktığından emin olun."

"Yemin ederim, aklını kaçırmışsın. En azından bana nedenini söyler misin?"

"Hayır. Sadece dediğimi yap. Vasilisa sorarsa, hepsi yıllardır burada çalışıyor." Gitmek için dönüyorum ama eşikte duruyorum ve omzumun üzerinden, "Kapıları çarparak açıp kapattıklarından emin olun. Sık sık."

Bölüm 8

Vasilisa

Clang.

Gözlerimi kısarak açıyorum, sonra hızla tekrar kapatıyorum. Başım beni öldürüyor. Sanki biri şakaklarımda delikler açıyormuş gibi hissediyorum.

Clang. Clang.

"Sbrigati, idiota. Ho bisogno di quella vernice."

Daha fazla gürültü. İnsanlar yüksek sesle

İtalyanca konuşuyor.

Neler oluyor?

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve korkulukların üzerinden bakmak için balkona doğru yürüyorum. Beyaz tulumlu iki adam aşağıdaki terasta devasa taş sütunlardan birine kocaman bir kapı dayamışlar. Üçüncüsü ise bir elinde boya kova, diğerinde küçük bir fırçayla onlara doğru yaklaşıyor. Daha solda, çiçek tarhlarının arasında başka bir adam bir çalının dallarını buduyor ve çalışırken şarkı söylüyor.

Arkamda, koşan ayakların sesi odamın dışındaki koridorda yankılanıyor, ardından kadın sesleri geliyor. Birkaç tane. Ne haltlar dönüyor burada? Burnumu kısıp kapıya doğru yürüyorum. Kırarak açıp dışarı bakıyorum. Bir hizmetçi elektrikli süpürgeyi sahanlıktaki prize takmış, elinde bir yığın katlanmış havlu olan başka bir kıza anlamadığım bir şeyler söylüyor. Süpürgeli kadın beni fark edene kadar şaşkınlıkla onlara bakıyorum.

"Merhaba." Ona el sallıyorum.

Bir an için bana bakakaldı, sonra havlucu kıza baktı ve birkaç hızlı İtalyanca kelime havladı. Diğer kız da bir şeyler bağılıyor, havluları ilkinde fırlatıyor ve merdivenlerden aşağı koşuyor.

Ooookay.

Omuz silkiyorum ve kapıyı kapatıyorum. Arkamı dönüp banyoya gitmeye hazırlanırken gözlerim sehpanın üzerinde duran kırmızı kadife kutuya takılıyor. Kapağı açık, Rafael'in bana hediye olarak bıraktığı güzel kolyeyi ortaya çıkarıyor. Ben uyurken buraya getirmiş olmalı. Mücevher kutusunun yanında lezzetli görünümlü bir incir var. Bu da mı çalıntı?

Sehpaya yaklaşıyorum ve kanepeye, kutunun tam önüne oturuyorum. Pencerelerden süzülen güneş ışığı doğrudan gri mücevherlerin üzerine düşüyor ve onları küçük parlak alevler gibi ısılatıyor. Rafael'den giysi ve tuvalet malzemeleri gibi ihtiyaçları kabul etmek bir şey. Ama bu? Kesinlikle olmaz.

Beni esir tutan bir adamdan nasıl hediye kabul edebilirim? Bu kesinlikle yanlış bir mesaj olur.

Tereddütle uzanıp parmağımın ucuyla elmas dizisini okşuyorum, dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeyi bastıramıyorum. Rengi kesinlikle gömleklerine çok yakışıyor. Kolyeyi gerçekten taksaydım Rafael nasıl tepki verirdi? Y damlası oldukça uzun, bu yüzden öne çıkan değerli taş muhtemelen göğüslerimin arasındaki vadiye ulaşacaktı. Rafael'in gözlerinin göğüs dekoltemde olması düşüncesi bile midemdeki kelekleri harekete geçiriyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum, sonra muhteşem kolyeyi alıp boynuma takıyorum. Tam düşündüğüm gibi, Y şeklindeki doğrusal ipin alt kısmındaki elmaslar kızlarımın arasına yerleşiyor. Gözlerimi kapatarak parmak uçlarımı güzel taşların üzerinde gezdiriyorum ve bunun Rafael'in eli olduğunu hayal ediyorum. Kokusu duyularımı dolduruyor ve muhtemelen dün gece beni taşıdığı için saçlarımda kokunun en hafif izlerinin olduğunu fark ediyorum. Ya da belki de sadece onun şampuanıdır.

Sebebi ne olursa olsun, hoşuma gitti.

Genelde erkeklerin ellerini üzerimden çekmelerini sağlamakla ilgilenirim. Rafael'de durum tam tersi. Bana her yaklaştığında tenim onun dokunuşunu hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyor, ama çoğu zaman mesafesini koruyor. Bana karşı belirgin kayıtsızlığı nedeniyle, başlangıçta benden hiç etkilenmediğini düşünmüştüm. Ancak şimdi, bu konuda yanıldığımdan eminim. Bu kayıtsızlık değil, daha çok temkinlilik. Eminim ondan korkacağımı düşünüyordur.

Dün gece ışığın altına girip onu ilk kez görmeme izin verdiğinde gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım. Çok sertti. Vahşi,

Hatta. Yüzünü gördükten sonra dehşet içinde çılgılık atmamı beklediğinden eminim. Ama yara izleri beni korkutmaz. Geldiğim yerde, erkeklerin çoğu hem dışarıda hem de kimsenin göremeyeceği yerlerde bir tür savaş yarası taşır.

Mikhail -babamın sorgucusu- sadece ağır yaralı bir yüze sahip değil, aynı zamanda bildiğim kadarıyla bir gözü de yok. Onu hâlâ çok seksi buluyorum. Göz bandıyla bile.

Bir de amcam Sergei var, TSSB nedeniyle hala zaman zaman psikotik nöbetler geçiriyor. Eğer bu nöbetler sırasında karısı yanında değilse, görgü tanıkları genellikle yaralanır ya da daha kötüsü olur.

Suç dünyasına sürüklenen her bir kişi, bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorundadır. Gerçek bu ve hepimiz bunu yaşıyoruz. Yine de merak ediyorum. Rafael'in yüzüne ne oldu?

Yine de bu onu daha az çekici yapmıyor. Eğer koşullar farklı olsaydı, onunla çıkmaktan çekinmezdim. Kendime karşı dürüst olursam, birlikte geçirdiğimiz zamandan oldukça keyif alıyorum. Özellikle de didişmekten. Onun sarmaladığı tehdit aurası beni çekiyor. Bir pervanenin aleve kapılması gibi büyülendim. Ve şimdi onun dokunuşunu arzuluyorum. Beni tutsak eden bir adamın okşaması. Yaşamın ve ölümün gücünü avucunun içinde tutan ve bunu aileme karşı kullanmaktan çekinmeyen birinin. Onu istemem sapkınlığın da ötesinde.

Kolyeyi çabucak çözüp kutusuna geri koyuyorum. Sonra masadan inciri alarak hediye iade etmek üzere Rafael'in ofisine gidiyor, bir yandan da meyveyi keyifle mideye indiriyorum.

Otuz dakika sonra, dizlerimin altına kadar uzanan güvercin grisi bir elbise gömleği ve kemer görevi gören siyah bir kravatla banyodan çıkıyorum. Yeni yıkanmış ve taranmış saçlarım sırtımdan aşağıya doğru örülmüş ve sonunda bir diş ipiyle sabitlenmiş. Sahte kürk terliklerim şık kıyafetimin son dokunuşu. Alışveriş gezim için hazırım.

Bu gün iki şekilde geçebilir. Birincisi, uygun kıyafetlerle malikaneye geri dönerim. Ya da ikincisi, beyaz önlüklü bir adamın karşısında yastıklı bir odada oturup aşağıdaki gibi sorulara cevap veririm: *Sesler duyuyor musun?*

Geniş merdivenlerden zemin kata inerken, etrafta koşuşturan ve zaten oldukça temiz olan yüzeyleri temizleyen birkaç hizmetçi daha görüyorum. Daha önce terasta gördüğüm iki işçi pencerelerden birini söküyor

ön kapının solunda. Aradaki boşluktan bir bahçıvan görüyorum, öncekiyle aynı değil, araba yolunun yanındaki çiçek tarhının yanında diz çökmüş, yabancı otları ayıklıyor.

Mutfğa yaklaşırken bir İtalyan şarkısının notaları bana ulaşıyor. Eşikte duruyorum ve içeriye bakıyorum. Siyah sade bir elbise giymiş uzun boylu, esmer bir kadın adada hamur içleriyle uğraşırken, pencere kenarındaki küçük eski tip radyodan müzik çalıyor. Taze pişmiş ekmek kokusu burun deliklerimi sızlatıyor, sadece kokusundan bile ağızım sulanıyor.

"Um . . . Günaydın," diyorum.

Kadın içinden başını kaldırıyor ve omzuma attığım örgümün ucundan terliklerimin tüylerinin altından görünen ayak parmaklarıma kadar beni tarıyor. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan mutlak bir kafa karışıklığına kadar uzanıyor.

"*Sei la ragazza di Raffaello?*" diye soruyor, gözleri kocaman. "Rafael'in nerede olduğundan emin değilim. Üzgünüm."

"Ben, Irma." Un kaplı bir parmağıyla önce kendini, sonra beni işaret ediyor. "Sen. Rafael'in kızı?"

"Kesinlikle hayır. Rafael'in tutsağı daha iyi bir terim olurdu." Kendimi gösteriyorum. "Vasilisa."

Kadın başını yana eğip bana bir kez daha bakıyor, gözleri kemer olarak kullandığım kravatta duruyor.

"Rafael'in kızı." Başını sallıyor. "İyi eşleşme."

"Ben onun değilim-" Açıklamaya çalışıyorum ama Irma çoktan bana sırtını dönmüş ve fırından bir şeyler çıkarıyor.

Mutfak adasına doğru eğilirken, elindeki kalın hamurlu bir pizzaya benzeyen büyük tava beni şaşkına çeviriyor. Ve Tanrım, yanmamış bile.

"Kalkmışsın bakıyorum." Guido'nun sesi arkamdan geliyor. Sesi neredeyse dostça geliyor.

Irma'nın bana uzattığı büyük bir dilim pizzanın bulunduğu tabağı uzanıyorum ve arkamı dönüyorum. "Bakıyorum personeliniz geri dönmüş."

"Evet," diye mırıldanıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Geçen gün sana çıktığım için özür dilerim. Konu kardeşim olduğunda, aşırı korumacı olmaya meyilliyim."

"Rafael bana kimsenin korumasına ihtiyaç duyan biri gibi gelmiyor."

"Sadece onu kendinden korumak söz konusu olduğunda," diyor Guido, kravat kemerime bakıyordu. "Burada yapman gereken işi bitir. Hem de olabildiğince hızlı." "Planımız bu."

"Planlar değişir." Yukarı bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. "Umarım bu Yoksa korkarım belimize kadar cesetlere batarız." Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dikkatli olun. Kardeşim bir şeyin kendisine ait olduğunu iddia ettiğinde, bu dünyada onu bırakmasını sağlayacak hiçbir güç yoktur. İşini bitir. Sonra evinize gidin, Bayan Petrova."

Kahve makinesiyle uğraşırken Guido'nun arkasından bakıyorum, şifreli sözleriyle ne demek istediğini merak ediyorum. Duvardaki saat onu bir dakika geçtiğini gösteriyor. Kahvaltımın geri kalanını ağzıma tıktırıp mutfaktan çıkıyorum ve birkaç hizmetçinin yerleri paspasladığı giriş holüne koşuyorum.

Siyah camları sabah güneşini yansıtan tunç grisi Maserati SUV ön kapının önüne park edilmiş. Aracın yan tarafına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan gardiyanımın ta kendisi. Üzerinde siyah bir elbise pantolonu ve yelek, altında da gri bir gömlek var; hepsi de iri bedenine göre kusursuz bir şekilde dikilmiş. Düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve kaslarla dolu, yoğun mürekkepli ön kollarını ortaya çıkarıyor. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve sol kulağında küçük metalik bir halka olduğunu ancak şimdi fark ediyorum.

"Günaydın," diye mırıldanırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Tanrım, dün gece beni çılgılık attıran erkeklerle ilgili o şeyi gerçekten dile getirdiğime inanamıyorum.

Rafael başını yana eğmiş, beni izliyor. Güneş doğrudan yüzüne vuruyor ve her bir kusurunu görmemi sağlıyor. Başına her ne geldiyse acı çekmeden önce inanılmaz derecede yakışıklı olduğu gün gibi ortada. Bir araba kazası belki? Yine de hala öyle. Muhteşem. Yara izlerine rağmen. Ve sonra, tehlikeli bir havası var.

Cidden çok çekici. Sanki etrafındaki hava sınırsız bir enerjiyle yüklü, uzak durmam için beni uyarıyor ama aynı zamanda beni daha yakına çağırıyor.

"Kravatın nerede olduğunu merak ediyordum."

Ellerim belime gidiyor, "kemerimi" ayarlıyorum.

"Soldaki ikinci çekmece, diğerleriyle birlikte. Um . . . Dolabını yeniden düzenledim."

"Fark ettim. Bu sabah ihtiyacım olan şeyi bulmam on dakikamı aldı. Bu arada kütük gibi uyuyorsun."

"Yatak odama öylece giremezsin," diye homurdanarak arabaya yaklaşıyorum.

"Yatak odan mı?"

"Tamam. Eşyalarımı başka bir odaya taşıyacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diyor yolcu kapısını açarken.

Bana uzattığı eli tutuyorum ve cipin içine giriyorum. "Neden olmasın?" "Benim evim, benim kurallarım."

Kapı içi boş bir gümbürtüyle kapanıyor.

Rafael devasa aracın ön tarafına geçip direksiyonun arkasına otururken adımları telaşsızdır. Gösterge panelindeki havacı güneş gözlüklerine uzanır ve onları takar.

"Umarım bugünkü kahvaltı hoşunuza gitmiştir."

"Evet. Ev yapımı pizza her mahkumun ıslak rüyasıdır."

"Güzel. Yemek için özel bir şey isterseniz Irma'ya söyleyin, o hazırlar."

"Yani, seçebilir miyim?" Vites değiştiriyorum, sırtımı yan cama yaslıyorum ve bacaklarımı koltuk minderinin üzerine, vites koluna sadece birkaç santim mesafede altıma çekiyorum. Hızla çarpan kalbime rağmen, bu pozisyonun beni çarpık bir sinir yumağı değilmişim gibi göstermesini umuyorum. Ayrıca profilini doğrudan görmemi de sağlıyor.

"Kişisel şefler genelde böyle çalışır. Onlara ne istediğinizi söylersiniz. Bunu gerçekleştiriyorlar."

"Belki senin evinde." Omuz silkiyorum. "Evde genellikle az yanmış, kömürleşmiş ve tamamen yenmez yiyecekler arasından seçim yapmak zorunda kalıyoruz. Aşçımız aslında mutfak aletleri konusunda hiç becerisi olmayan bir ağır makine tamircisi."

"Onu kovabilirsin."

"Onu kovmak mı? Igor bana ayakkabı bağcıklarını bağlamayı öğretti ve çocukken Yulia ile sakalına saten kurdeleler örmemize izin verdi. Neredeyse aileden biri sayılır."

Rafael soldaki tepe ile sağdaki zeytin bahçesi arasında kıvrılan daha geniş bir yola sapıyor. Vites kolunu değiştirdiğinde, parmak eklemleri hafifçe dizime geliyor ve tüm vücudumu karıncalandıran bir şok dalgası gönderiyor. Aklım hemen dün geceye, onun beni bahçeden taşıyışına gidiyor. Sarhoş olabilirdim ama onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu her ayrıntısıyla hatırlıyorum. Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar varlığımın her zerresindeki o alçak titreşimi. Bedenlerimiz arasındaki her bir temas noktasının farkındalığı. Onun kollarından başka hiçbir yerde olmak istememe duygusu.

Neden bu adamdan bu kadar etkilendim? Her şey düşünüldüğünde, etkilenmemeliydim. Ondan nefret etmeliyim ya da en azından oyunlarına karşı dikkatli olmalıyım.

Belki de bana karşı hiç patronluk taslamadığı içindir. Söylediklerimi gerçekten dinliyor ve beni dinliyormuş gibi yapmanın beni yatağına sürüklemesini kolaylaştıracağını umarak beni süzerken bir kukla gibi başını sallamıyor. Ya da belki de onunlayken olmadığım biri gibi davranmama gerek kalmadığı içindir.

Hayatım boyunca etrafım sert ve tehlikeli erkeklerle çevriliydi. Alışkın olduğum kişiler onlar ve kendimi iyi, mütevazı bir adamla bağlantı kurarken göremiyorum. Denedim. Gerçekten denedim. Çıktığım erkeklerin hiçbiri bana esrarengiz Rafael De Santi ile aynı arabada oturmanın verdiği heyecanın zerresini bile hissettirmedi.

"O zaman ona başka bir rol bulamaz mısınız?" diye sorar.

"Kim?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Ne hakkında konuşuyorduk? "Senin aşçı-tamircin."

"Oh, evet. Um . . . Igor yemek yapmayı çok sever. Ve ne yazık ki pişirmeyi de," diye mırıldanıyorum. "Doğum günü pastalarını hep Igor ve annem yapar. Sen

bunların nasıl sonuçlandığını bilmek

istemiyorum." "Neden?"

"Çünkü talimatları veren kişi Igor. Bu şeyi de annem hazırlıyor."

"Bunun nesi yanlış?"

"Igor İngilizce konuşmıyor. Annem de Rusça tam on kelime biliyor."

"Ne tuhaf bir aile." Bana doğru bakıyor, ağzı alaycı bir sırıltıyla yaylanıyor ve bu da kadınsı organlarıma komik şeyler yapıyor.

Tekrar yola odaklandığında, direksiyonun üst kısmını kavrayan sol eline bir göz atıyorum. Genelde erkeklerin mücevher takmasından hoşlanmam - onları bir şekilde abartılı gösterir. Rafael'in üç yüzüğü var - beyaz altın ya da belki platin. İki işaret parmağında, biri de başparmağında. Bileğinin etrafında da birkaç zincir bilezik var. Şık kıyafetleriyle bir arada iyi görünmemeleri gerekir ama tıpkı kulağındaki halka gibi, aslında ona yaklaşıyorlar.

Elinin arkası, tıpkı yüzü gibi, ağır yara izleriyle dolu. Vitesin üzerinde duran sağ eline bakıyorum. Daha fazla yüzük. Bileğinde bu kez manşeti açık bir bilezik daha. Ve sol elindekinden bile daha kötü yara izleri. Belki de araba kazası değildi. Bu izleri "işlerinden" birinde mi almıştı? Yakalandığı ve işkence gördüğü başarısız bir suikast girişiminde mi?

"Peki ya ailen?" Başımı kaldırıp ön camın ötesindeki manzaraya odaklanıyorum. "Yaşamak için ne yaptığını biliyorlar mı?"

"Guido daha bebekken babamız öldürüldü. Annemiz öldüğünden beri sadece Guido ve ben varız. Yaklaşık yirmi beş yıldır böyleyiz."

Alnımı çatıyorum. Kardeşinin yirmili yaşlarının sonunda olduğunu sanıyordum. "Guido kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz. Benden on yaş küçük. Dört yaşından beri onu ben büyüttüm."

"Ama bu, o sırada on dört yaşında olduğunuz anlamına gelir."

"Doğru."

Hayır, bu mümkün değil. On dört yaşındayken kendisi de hâlâ çocuk sayılırdı. Rafael'e bakıyorum, kısa bir an için benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

"Nasıl?" Boğuluyorum.

"Kararlılık ve azim, biraz da inatçılıkla birleşince pek çok şey başarılabilir. Guido'ya ayrılmamıza izin vermeyeceğime dair söz verdim." Bana doğru baktı. "Ve ben her zaman sözümü tutarım." Sesi daha sert çıkıyor. "Bunu hatırlamalısın. Böylece, bir gün aklına kaçmak gibi bir fikir gelirse, lütfen kaçma."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Lütfen?"

"Evet." Yüzünü bana döndü. "Çünkü aileni idam edeceğim. yap."

Kilitlenmiş bakışlarımızı kırıyorum ve manzarayı izlemeye geri dönüyorum Pencereden. O yaraları nasıl aldığı umurumda değil. Rafael De Santi'yle ilgili hiçbir şey umurumda değil. Guido'nun dediği gibi, işi yapıp eve gideceğim.

Ve bu kalpsiz adamı bir daha asla görmeyeceğim.

* * *

Rafael'in uzattığı eli tutuyorum ve cipten iniyorum (koltuk oldukça yüksek, yoksa inmezdim). Birkaç metre önümde takım elbiseli bir adam bir butiğin kapısını açıyor. Binanın tamamı barok tarzı mimariye sahip; özenle işlenmiş çiçek motifleri ve pürüzsüz sıva, kapının yanı sıra üst katlardaki pencereleri de çerçeveliyor. Zemin katta çok sayıda kaba taş kullanılmış ve kalın beyaz taş sütunlarla ayrılmış bölümlere ayrılmıştır. Girişin hemen üzerinde, Rafael'in odanın dışına bıraktığı alışveriş poşetlerindeki altın logonun aynısının yer aldığı göze batmayan bir plaket bulunuyor.

"Burası kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt satan bir yere benzemiyor," diye yorum yapıyorum.

"Eminim bir şeyler buluruz," diyor Rafael ve elini sırtıma koyarak beni öne doğru itiyor.

"*Signor De Santi!*" Altmışlı yaşlarının başında, takım elbiseli ve koyu renk tel çerçeveli gözlüklü bir adam içeri girer girmez bize doğru koşuyor. "*Benvenuti!*"

"İngiliz," diyor yanımdaki Rafael, sonra arkadaki çanta vitrininin yanındaki bir çifte doğru başını sallıyor. "Çıkarın onları."

"Elbette." Adam Rafael'e hafifçe eğilir ve kapının yanında duran güvenlik görevlisine dönerek onunla İtalyanca konuşur. Kısa bir konuşmadan sonra güvenlik görevlisi başını sallar ve çiftin yanına gider. Neredeyse tek kelime etmeden onları dışarı sürüklüyor ve kapıyı kilitliyor.

"Bu son derece kabaydı," diye fısıldıyorum.

Rafael eğiliyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna yaklaştırarak fısıldıyor: "Umurumda bile değil."

Başımı yana eğiyorum, burnum onunla çarpışıyor. "İtalyanların iyi insanlar olduğunu sanırdım."

"Hepsi değil." Yeşil gözleri sanki beni delip geçecekmiş gibi gözlerime dikildi. "Evet, bazıları çaresiz kadınları kaçırmayı sever."

"Aynen öyle." Gözlüklü yaşlı adamla yüzleşmek için doğruldu. "Bu Baccio Albini, buranın sahibi. İhtiyacınız olan her şeyi bulmanızı sağlayacaktır."

"Kesinlikle. Ve kızlar beden ölçüsü, eşleştirme önerileri ya da başka ne gerekiyorsa yardımcı olacaklar." İşyeri sahibi, antika parlak beyaz kasanın önünde duran, özel dikim gri elbiseler giymiş üç kadını işaret ediyor. Ellerini önlerinde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuş poz verirken neredeyse krallara layık görünüyorlar ama gözlerindeki ifadeyi gizleyemiyorlar. Her biri bana sanki üç başlı bir uzaylıymışım gibi bakıyor. Sanırım on beden büyük bir erkek gömleğinden başka bir şey giymeden pek müşteri bulamıyorlar.

"Um . . . Teşekkür ederim. " Yaşlı adama gülümsedikten sonra bluz rafına doğru yöneldim.

On beş dakika sonra, görünüşe göre giyinme odası olarak kullanılan lüks bir alana giriyorum. Ortada, beyaz bir şezlong ve Viktorya döneminden fırlamış gibi görünen iki eş koltuk, pelüş yuvarlak bir alan halısının etrafına yerleştirilmiş ve zarif bir

oturma köşesi. Odanın her iki ucunda, oturma alanına bakan yaldızlı bir çerçeve içinde üç panelli bir duvar aynası bulunan bir kürsü vardır. İki platformun her biri, 360 derecelik manzaradan yararlananlara mahremiyet sağlamak için çekilebilen bir dizi saten perdeli bir üst ray ile çevrilidir.

"Başka bir şey denemek istemediğinize emin misiniz hanımefendi?" diye soruyor seçtiğim kıyafetleri tutan satış görevlisi.

"Eminim." Gülümsüyorum ve iki kot pantolon, dört bluz ve bir çift babetten oluşan yığını ondan alıyorum. "Teşekkür ederim."

Diğer iki satıcı kadın, yüzlerinde şaşkınlık ve dehşet arasında gidip gelen ifadelerle onun arkasında dolanmaktadır. Bay Albini ise her an hastalanacakmış gibi görünüyor.

"Seçtiklerimiz hoşunuza gitmedi mi?" diye sorarken saç çizgisinde boncuk boncuk terler parlıyordu. "Sizi temin ederim, buradaki her parça olağanüstü kalitede. Tüm Sicilya'daki en iyi kıyafetleri sunmaktan gurur duyuyoruz. Lütfen size tasarım elbiselerimizi göstereyim. Sadece en iyi dut ipeği ve Fransa'dan gelen Alençon dantelleri."

"Mallarınız çok güzel ama şu anda başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Ama Bay De Santi her şeye ihtiyacınız olduğundan bahsetti. Yirmiden fazla pantolon. Eşleşecek üstler. Her kombinasyonu tamamlayan ayakkabılar.

Elbiseler. Belki birkaç hırka." Ses tonu aşırı endişeden düpedüz paniğe dönüşüyor. "Oraya gidip ona bu seçkin şeyler dışında beğendiğin bir şey bulamadığını nasıl söyleyebilirim?"

"Gerçekten, bunlardan başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Lütfen, bayan ..." Albini parmaklarını önünde döndürerek yalvarır. "Bay De Santi benden hiç hoşlanmayacak. En azından size gece elbisesi seçkimizi gösterebilir miyim?"

Başımı iki yana sallayıp odadan çıkıyorum ve yanından geçerken yaşlı adamın kolunu okşuyorum. "Hemen döneceğim."

Butiğin dış alanı çok büyük, beyaz ahşap raflar ve haute couture'ün en iyilerinin sergilendiği antika ön tezgâhla uyumlu raflarla dolu. Yan tarafta ise büyük bir oturma grubu ile zarif bir oturma alanı bulunuyor.

deri kanepe. Kocaların, erkek arkadaşların ya da sevgililerin, eşleri alışveriş yaparken genellikle burada beklediğini varsayıyorum. Görünüşe göre adam kaçırانlar da burada hoş karşılanıyor, çünkü Rafael'i burada buluyorum. Minderlere yaslanmış, kollarını kanepenin arkasına açmış ve bir bileğini diğer dizine dayamış.

"Bir sorun mu var Vespetta?"

Gözlerim dar yarıklara dönüştü. Lanet olsun ona. Neden "güzel" ya da "melek" gibi klişe bir lakap seçmedi ki? Onlardan nefret ediyorum. "Bay Albini içeride neredeyse altına işiyor çünkü belli ki alışveriş listenizdeki tüm ürünleri alamamışım. O kadar korkmuş ki kalp krizi geçirecek diye endişeleniyorum."

"İhtiyacın olan şeyi sana vermezse onu öldürecekimden korkuyor." Gözlerimi deviriyorum.

"Burada kaldığınız süre boyunca rahat olmanızı istiyorum, Bayan Petrova. Albini'nin kabul edilebilir bir hizmet sunamaması nedeniyle amacım raydan çıkarsa, onu cezalandıracağım. Bu nedenle"-kıyafet raflarına doğru başını sallıyor-"hoşunuza giden şeyleri seçmeye devam etmeniz iyi olur. Mümkünse şekilsiz kotlar ve bol üstler dışında bir şeyler."

"Kot pantolonları ve bol üstleri severim." "Neden?"

"Çünkü . . . I . . . Sadece onları seviyorum," diyorum ve başka tarafa bakıyorum. Biçimsiz kotlardan ve bol üstlerden nefret ediyorum.

Güzel elbiseler. Parlak renklerde dar üstler. İpek bluzlar ve yüksek topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş dar kotlar. Giymeyi sevdiğim şeyler bunlar. Beni mutlu ediyor. Özellikle de topuklu ayakkabılar çünkü çocukken annemin bana okumayı sevdiği masaldaki Parmak Kız gibi hissetmiyorum. Ne yazık ki her süslendiğimde insanların beni boş kafalı bir sürtük olarak görmesine neden olan şey de bu.

"Albini'nin böyle güzel bir günde kendini acil serviste bulmasını istemezsiniz, değil mi?"

"Tamam." Kalçamı kaldırıp parmağımla onu işaret ediyorum. "Ama şunu bil ki -"Bana bir sürü pahalı kıyafet alman seni daha çok sevmemi sağlamayacak."

Çenesini avucuna dayayıp gözlerinde dans eden bir eğlenceyle beni izleyen Rafael'in dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu küçük gerçeği ne kadar şaşırtıcı bulduğumu tahmin bile edemezsin."

Ugh. Raphael'in derin kahkahası beni takip ederken dönüp bluzların olduğu rafa doğru hışım ile ilerliyorum. En yakın seçeneklere göz atarken, göz ucuyla Bay Albini ve üç satış görevlisinin hafifçe aralanmış soyunma odası kapısının etrafından baktıklarını fark ediyorum, kafaları eğik yüz emoji gibi arka arkaya dizilmiş.

Görünüşe göre küçük hacker'ım ona daha fazla kıyafet aldıracağım için benden öç almaya çalışıyor ... mağazada onun bedenine uygun olan her şeyi alarak.

Ellerimi başımın arkasında kavuşturuyorum ve ön tezgâhın etrafında yere yayılmış beyaz poşet denizine bakıyorum. En az elli tane olmalı. Albini'yi mutlu bir kampçı yaptığı kesin. Yirmi üçüncü çift topuklu ayakkabıyı teslim alırken onu şu anda olduğu kadar heyecanlı gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Satıcı kadınlardan biri kutuyu bir torbaya yerleştirirken, "Sanırım bu sonuncusu, Signor De Santi," diyor.

"Henüz değil." Kanepeden kalkıp Vasilisa'ya doğru yürüyorum, satın aldıklarının beyazlığı arasında sönmüş bir balon gibi görünüyor. İki saat önce eşyaları tezgâha yığmaya başladığında çok kendini beğenmiş görünüyordu. Bana "*bunu sen istedin*" der gibi bir bakış fırlattı ve alçakça gülümsedi. Eminim onu durdurmamı bekliyordu. Çabalarını engellemek için hiçbir şey yapmadığımda, ön tarafa daha fazla şey getirmeye devam etti ve yüzü yavaş yavaş o yaramaz sırıtiştan bıkkın bir yüz ifadesine dönüştü.

Şimdi sadece yorgun görünüyor. Yaklaşık üç saat kıyafet ve ayakkabı denedikten sonra.

"Benim bedenimde başka bir şey olduğunu sanmıyorum," diye homurdanıyor. "Bir elbise unutmuşsun."

"İhtiyacım yok."

Gözlerim mağazayı tarıyor, zarif elbiselerin sergilendiği yerde duruyorum. En önemli parça yere kadar uzanan altın rengi bir elbise. Kare yakası omuzları açıkta bırakıyor ve akla hemen zamansız bir güzellik ve zarafet getiriyor. Elbisenin dar bedeni ve uzun kolları dantel işlemeli ve karmaşık bir çiçek desenine sahip ancak pileli eteği tamamen düz renkli ipekten. Ve sağ taraftaki ön kısım boyunca, uyluğun üst kısmına ulaşan tam boy bir yırtmaç. Elbise aynı anda hem sofistike hem de çökmekte. Her kadının üzerinde güzel durur. Özellikle de bu kadının üzerinde çok seksi durur.

Altın bir toka ile süslenmiş geniş bilek kayışlı bir çift siyah stiletto da öyle. Ayakkabılar yakındaki küçük sehpanın üzerinde duruyor ama onları isteksiz misafirimizin düzgün bacaklarında şimdiden görebiliyorum.

"Albini," diyorum ve elbiseye doğru başımı sallıyorum.

"Ayakkabılar da öyle." Vasilisa bakışlarımı takip ederek,

"Bu uymaz," diye mırıldanıyor. "Albini ayarlanmasını sağlayacaktır. Git dene."

Vasilisa'nın zarif dişleri alt dudağına batıyor ve mağaza görevlilerinin elbiseyi vitrinden çıkarmasını izlerken o yumuşak yastık gibi teni acımasızca okşuyor. Gözleri parıldayan ve merakla dolu olan Vasilisa, öğle yemeğini bitirmeden alamayacağını bildiği halde en sevdiği şekeri özleyen bir çocuğa benzer şekilde saf bir masumiyet ve doyumsuz bir özlem yayıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor ve Albini elbiseyi soyunma odasına doğru taşıırken onun arkasından gidiyor.

Birkaç dakika bekledikten sonra takip ettim. Ev sahibi ellerini önünde kavuşturmuş, kapının önünde duruyordu.

"Bu elimizdeki en zarif giysi, Sinyor De Santi. Her dikişi elle yapıldı, altın bir iplikle dikildi. Eminim hanımefendi-"

Düğmeyi çevirip soyunma odasına giriyorum ve kapıyı Albini'nin yüzüne kapatıyorum. Uzak taraftaki perdeler çekilmiş, ama paneller arasında dar bir boşluk var. Yaklaşırken Vasilisa'ya bir göz atıyorum. Ayağında o seksi siyah stilettolar var ve elbisesinin eteğini biraz yukarı çekmiş, olduğu yerde dönüyor gibi görünüyor.

"Um . . . Sanırım düğmeler için yardıma ihtiyacım olacak."

Tam yardım teklif etmek üzere olan satıcı kadına bir bakış attım.
"Dışarı," diye fısıldıyorum.

Gerilir, sonra diğer iki görevliyi de yanına alarak odadan dışarı fırlar.

"Düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Sadece yarım ayak fazla uzun,"
diye devam ediyor Vasilisa perdenin arkasından.

Ağır perdenin iki yanını tutup ayırıyorum, Vasilisa eteği kaldırıp etek ucunu incelerken ortaya çıkıyor.

"Ama arkadaki düğmelere ulaşmak zor" -başını kaldırıp bakıyor, beni kendi alanında görünce gözleri açılıyor- "uzanmak."

"Arkanı dön."

Vasilisa birkaç dakika kıpırdamadan duruyor, oniks rengi gözleri yavaşça dönmeden önce benimkilere bakıyor. Bakışlarımız aynada tekrar çarpışıyor ve sırtının küçük kısmındaki ilk düğmeyi bulurken gözlerini esir tutuyorum. Minik ve yuvarlak bir düğme ve iliklemek için iki deneme yapmam gerekiyor.

Büyük parmaklarım yüzünden mi?

Yoksa sadece o mu konsantrasyonumu bozuyor?

Ellerimi bir sonraki düğmeye götürüyorum, parmak uçlarımla omurgası boyunca uzanan ipeksi teni hafifçe okşuyorum. Dokunuşumla titriyor.

Korkudan mı?

Üç numaralı düğme, tamam.

Bir ürperti daha.

Yoksa benim gibi birinin ona dokunmasından duyduğu tedirginlikten mi?
Beni itici mi buluyor?

Bu sefer yavaşça tenini okşuyorum ve uzun süreli temasın tadını çıkarıyorum.

Vasilisa'nın nefes alış veriş hızlanır. Belki de elbise yeterli değildir. Sadece bir kumaş parçası, tekliflerimi dikkate alması için uygun bir tazminat değil. Daha fazla mücevher, belki? Ona aldığım kolyeyi takmadı. Belki de her gün için çok ağırdır? O zaman bir bilezik. Kuyumcuma uğrayıp son koleksiyonunda neler var bir bakayım.

Sadece bir düğme kaldı, kürek kemiklerinin arasındaki son düğme. Başparmağımı boynunun dibine yerleştiriyorum ve yumuşak teninin hissine hayran kalarak omurgasının tepe ve vadilerinin üzerinden aşağı doğru kaydırıyorum. Sonra son düğmeyi de ilikliyorum ve aynada Rus prensesimi seyrediyorum.

Narin çiçekli danteller vücudunun üst kısmını ikinci bir deri gibi sarıyor, desenler küçük belini ve zarif kollarını vurguluyor. Dökümlü ipek etek muhteşem bacaklarının etrafına düşüyor ve kıvrımların arasından görünen sağ ayağı dışında onları görüş alanımdan gizliyor.

Ruhani görünüyor. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi.

Önüm sırtına degecek şekilde bir adım daha yaklaşıyorum ve çenem başının üstüne gelene kadar eğiliyorum.

"Söyleyin bana Bayan Petrova, şimdiye kadar kaç erkeğin kalbi sizin minik ayaklarınız tarafından ezildi?"

O kara gözler aynada daralıyor. "Yok." "Sana inanmıyorum."

"Birinin kalbini kırabilmek için önce o kalbin sana verilmiş olması gerekir, Rafael. Ama öte yandan erkeklik gururu. Evet, kesinlikle kendilerinininkinin ayaklar altına alındığını gören birkaç kurban olmuştur."

"Bundan hiç şüphem yok." Uzandım ve boynunun alt kısmını hafifçe okşadım. Çıplak boynunu. "Sana aldığım kolye nerede?"

"Kutunun içinde. Ofisinde." "Neden?"

"Senden hediye kabul etmemi bekleyemezsin Rafael."

"Butiğin yarısını satın almakta bir sorun görmediniz. Bir küçük biblonun daha ne önemi var?"

"Albini'yi kışkırttığın için senden intikam alıyordum ve bunu biliyorsun. Ama beni esir tutan bir adamın aldığı mücevherleri takmayacağım. Tüm rehinelerinizi altın ve elmaslarla mı yıkıyorsunuz?"

"Tecrübelerime göre, dengeleyici hediye yeterince pahalıysa insanlar pek çok şeyi göz ardı etmeyi ya da görmezden gelmeyi tercih edecektir."

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama para her şeyi satın alamaz."

Sözleri göğsümü bıçak gibi kesiyor. Onu zorla tuttuğumu mu yoksa görünüşümü mü ima ediyor? Sanırım ikincisi. Elbise fikri aptalcaydı. Herkes bir elbise alabilir. Ona daha şaşırtıcı bir şey vermeliyim. Daha zarif. Berbat yüzümün ötesini görmesine yardımcı olacak bir şey. Ama ya bunu yapmasını sağlayacak bir şey yoksa? Hiç yapabilecek mi?

Dişlerimi sıkarak bir adım geri çekiliyorum. Elim Vasilisa'nın boynundan uzaklaşıyor ama parmaklarım o çok kısa temastan dolayı karıncalanmaya devam ediyor. Ona aynada son bir kez bakarken göğsümde kızgınlık ve öfke çalkalanıyor.

"Gitme zamanı," diyorum kırpılmış bir ses tonuyla ve soyunma odasından çıkıyorum.

Bölüm 9

Vasilisa

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanarak dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum.

"Bir sorun mu var Vespetta?" Derin bir ses Rafael'in oturduğu ofisin köşesinden geliyor.

Bana bu tonda seslendiği her seferinde olduğu gibi, omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyor. Husky. Baştan çıkarıcı. Samimi. Vücudumun üzerinde süzülen pürüzsüz kadife gibi, tenimle alay ediyor. Çıplak tenimle.

Dişlerimi gıcırdatarak, Rafael'in kollarında, tıpkı bir hafta önce Albini'de yaptığı gibi parmağını omurgamda gezdirirkenki zihinsel görüntülerimi uzaklaştırıyorum. Sadece birkaç hafif dokunuştı, neredeyse hiç fark edilmiyordu ama yine de onları aklımdan çıkaramıyorum.

"Veri depolama deposunu önceki gün tamir ettim, ama görünüşe göre birisi yazılımı yine mahvetmeyi başarmış," diyorum, ekrandan başka bir yere bakmama izin vermeyerek.

Odada sadece o varken, dikkatini sürekli üzerimde hissederken odaklanmam yeterince zor. Her ne kadar erkeklerin bana bakmasına alışmış ve bakışlarını görmezden gelmeyi yıllar önce öğrenmiş olsam da, Rafael'in bakışlarını görmezden gelmek çok zor. Bana kıyafetlerimi sıyırıp atacakmış gibi şehvet dolu gözlerle bakmıyor, kendimi ucuz ve bir şekilde kirli hissetmeme neden oluyor, sanki benim için biçimli etten başka bir şey yokmuş gibi. Bunun yerine, Rafael sanki dış katmanlarımı soymaya çalışıyor, altında yatanı ortaya çıkarmaya hevesli.

"Bu talihsiz bir durum. Tekrar tamir etmeniz gerekecek."

"Bir şirketin yüceltilmiş bir yeminin bu kadar çok sorunu filizlendirebileceğine inanamıyorum."

"Gizli girişimim için bir paravan görevi görüyor olabilir, ancak buradan elde edilen kâr neredeyse gölge kardeşiyle eşleşiyor."

"Yani Delta Güvenlik'in tüm personeli gerçek tetikçiler değil mi?" Sistemler üzerinde çalışırken gördüğüm kadarıyla, özel güvenlik şirketinde yüzden fazla çalışan var.

"Tabii ki hayır. Şube başına sadece dört kişilik bir ekip."

"Hep takım halinde mi gidiyorlar? Ya tek bir hedef varsa?"

"Rakibim olmayı mı planlıyorsunuz, Bayan Petrova?" "Hayır.

Sadece merak ettim." Omuz silkiyorum. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Ama gerçekten bilmek istiyorum. Onun hakkında çok daha fazla şey bilmek istiyorum. Rastgele topladığım bilgiler yeterli değil. Bana işiyle ilgili gizli şeyler anlatmasını beklediğimden değil.

"Çoğu suikast sözleşmesi tek bir hedef içindir," diyor Rafael, beni şaşırtarak. "Ama bu kolay oldukları anlamına gelmiyor. Sıkı kişisel korumaya sahip olan ve genellikle çok iyi korunan yerlerde ikamet eden çok kamuya açık, yüksek rütbeli kişilerden bahsediyoruz. Eğer gündemime girerlerse, bu genellikle iş rakiplerimin işi pas geçmeyi seçtiği anlamına gelir ve kazançlı bir değer olmadığı için değil. Bu nedenle, hedefi infaz etmek için yalnızca bir ajan yeterli olsa da, sızma ve ardından çıkarma işleminin sorunsuz ilerlemesini sağlamak için desteğe ihtiyacı vardır. İki ekip üyesi gözetim sağlar. Bir diğeri de işlerin ters gitmesi durumunda yedek olarak görev yapar."

"İşler sık sık ters gider mi?"

"Bazen." Tonu değişiyor, sesi düşüyor ve neredeyse vahşice çıkıyor. "Bir keresinde bütün bir takımı kaybettim."

"Ne oldu?"

"Çok önemli bir ayrıntı gözden kaçmış." Masadaki şarap kadehini kaptı ve hızlı adımlarla odayı geçip balkona çıktı. "Suikast için tuttuğumuz kadının rakip bir tetikçinin kız arkadaşı olduğunu fark etmemiştim. Piç kurusu dört adamımı da hedeflerine ulaşma fırsatı bile bulamadan infaz etti. Lanet olası Mazur."

Bardağı balkon trabzanına fırlatır. Kadeh paramparça olur, kırılma sesi havada yankılanır.

"Adamlarınızı katleden adamı öldürdünüz sanırım."

"Hayır." Rafael korkuluklara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Karanlık bakışlarının yoğunluğundan omurgamda hafif bir ürperti oluşuyor.

Başka bir şey söylemiyor, sadece uzaktan beni izliyor, sanki bir açıklama isteyip istemeyeceğimi görmek için bekliyormuş gibi. Ben de istiyorum. Bu adamın içimde uyandırdığı ilgi kıyaslanamayacak kadar büyük. Ne zaman *onu anladığımı* düşünsem, vardığım sonuçlarla çelişen bir şey yapıyor.

"Neden olmasın?" Biraz temkinli bir şekilde soruyorum. "Neden adamlarınızın öldürülmesine misilleme yapmıyorsunuz?"

"Her meslekte kurallar vardır. Benim işimde, teklif edilen fiyat ne olursa olsun, bir tetikçi arkadaşına ya da ailesine karşı bir suikast sözleşmesini kabul etmez."

"Ölümle ilgilenen bir işte yerleşik bir görgü kuralı olmasını beklemiyordum."

"Var." Çenesi sertleşir. "Ben kuralı çiğnedim. Ve adamlarım hatamın bedelini hayatlarıyla ödediler."

Aniden yanına gidip bir tür teselli verme dürtüsü beni ele geçiriyor. Yüz hatlarının çoğunu gizleyen gölgelere rağmen, yüzünde öfke ve kendini suçlama açıkça görülüyor. Bu, adamlarını sadece kiralık iş gücü olarak görmesiyle uyuşmuyor. İnkâr etmediği boktan işveren imajına uymuyor. Rafael De Santi'nin anlatmak istediğinden daha fazlası var.

Dizüstü bilgisayar ekranının köşesine yapıştırılmış bulduğum yapışkan nota bakıyorum. Bu sabah terasta kahvaltı ederken çekilmiş bir sahnenin çizimi. Yalnızdım. O sırada çoktan işe gittiğine inanıyordum.

Bu hatalı düşüncenin kanıtı elimde. Özellikle de basit bir tükenmez kalemle başka bir şey kullanmadan küçük ayrıntıları yakalama çabasına gülümsüyorum. Benden başka hiç kimse "doodle-me "nin parmaklarının ucundaki yarım lekelerin, ağzıma kruvasan tıktırırken oluşan marmelat lekeleri olduğunu anlayamaz.

Komodininin çekmecesinde bunun gibi dört çizim daha var. Ne zaman birine rastlasam, liseli kızlar gibi kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Acaba ona bıraktığım karalamaları ne yapıyor? Muhtemelen kaba çizimlerimi çöpe atıyordur.

Rafael'in telefonu
çalar. "*Pronto*," diye
bağırır.

Hâlâ yapışkan nota bakıyordum ki masa sandalyem aniden geri çekildi ve tekerlekleri zeminde yumuşak bir şekilde yuvarlandı. "Ne-"

"Bu nasıl oldu?" Rafael telefonu kulağına dayayarak dizüstü bilgisayarın üzerine eğiliyor.

O bu kadar yakındayken, hattın diğer tarafındaki adamın boğuk konuşmasını duyabiliyorum, ancak İngilizcesi ağır aksanlı, bu da adamın ne hakkında konuştuğunu anlamayı zorlaştırıyor. Rafael boştaki eliyle kablosuz fareyi tutuyor ve ekrandaki çok sayıdaki pencereyi küçültürken adamın söylediklerine başını sallamakla yetiniyor.

"Bir saniye bekle, Hans." Telefonu masaya indirir ve Ben.

"Sandalyeyi mi istiyorsun?" Ben
soruyorum. "Evet."

Başımı salladım ve yükselirken bacaklarımı kırımın altından çözmeye başladım, ama
Rafael kolunu belime doluyor ve beni kaldırıyor.

"Sakin ol, dostum!" İtiraz ediyorum. "Ben de
kalkıyordum."

"Sana ihtiyacım olabilir. Sen kalıyorsun." Sandalyeye çöktü ve beni
kucağına oturttu.

Rafael sandalyeyi masaya yaklaştırıp telefonu tekrar eline alırken, diğer kolunu sıkıca ortama sararken profiline bakıyorum. Görüntülü arama seçeneğine basıyor ve telefonu masaüstündeki kalemlige yaslıyor. Sadece gözleri görünecek şekilde siyah kar maskesi takmış bir adamın video görüntüsü ekranı dolduruyor. Bulunduğu yer, arka planda lüks mobilyalar ve tablolar olan gösterişli bir oda gibi görünüyor.

Rafael bir kez daha fareye uzanırken adama "Devam et," der.

"Hedef, Allard onu infaz etmeden hemen önce bir tür gizli kumandaya bastı ve bu da ikisini de panik odasına kapattı."

"Allard'a dışarıdan ulaşamıyor musunuz?"

"Olumsuz. Kapı güçlendirilmiş çelik ve onu kıracak hiçbir şeyimiz yok. İçeri girmenin başka yolu yok. Evin içindeki ana kontrol panosundan sistemi geçersiz kılmayı denedik ama panik odası izole bir ağ. Devreleri evin ana güvenliğiyle entegre değil."

Ekranda yan yana iki pencere açılıyor. İlkinde taktik kıyafetler giymiş, göğsüne birkaç silah bağlamış, antika görünümlü bir sandalyeye uzanmış ve elinde kehribar rengi bir sıvı bulunan bir adam görülüyor. Panik odasında sıkışıp kalmış olanın o olduğunu tahmin ediyorum. Diğer videoda ise dün ana sunucuda yazılım güncellemesi yaparken Delta Güvenlik merkezinde nihayet yüz yüze tanıştığım Rafael'in bilgi işlem müdürü Mitch'i görüyorum. Yatakta oturuyor ve üzerinde tanıdık gelen parlak yeşil bir tişört var. Guido'nun olduğuna eminim.

"İçeriden geçersiz kılmaya ne dersiniz? Allard?"

"Mümkün değil." Elinde içki olan adam şöyle der. "Kilit mekanizması kapıyı açmak için on üç haneli bir kod gerektiriyor. Sadece tek bir denemeye izin veriliyor, aksi takdirde doğrudan koruma güçlerine bir alarm gönderiliyor."

Rafael burnunun köprüsünü sıkıyor. "Mitch?"

"Güvenlik şirketinin sisteminin içindeyim, kapının erişim kodunu bulmaya çalışıyorum, ancak tüm müşteri verileri şifrelenmiş durumda. Şimdiye kadar denediğim şifre çözme araçları başarısız oldu."

"Denemeye devam et. Ne kadar zamanımız var?"

Mitch kol saatine bakar. "Bir saatten biraz fazla. Personel saat yedide gelmeden Allard'ı dışarı çıkarmalıyız. Dakiklik Japonya'da lanet olası bir din gibidir."

Belime dolanan kolun baskısı artıyor. Rafael başını eğiyor ve bakışlarıyla beni kısıtıyor. "On üç haneli bir şifreyi kırman ne kadar sürer?"

"Yaklaşık dört saat," diyorum.

"Siktir."

"Sizin için çalışmak bir onurdu patron." Adam-Allard-bir içeceğinden bir yudum alıyor ve sonra onu yakındaki masaya bırakıyor. "Adamlara geri çekilmelerini söyle," diyor ve silahını doğrultuyor.

"Allard!" Rafael hırlıyor ve yumruğunu masanın tepesine öyle sert vuruyor ki kucağına atlıyorum. "Lanet silahını kılıfına sok!"

"Yakuzaların kendilerinden birini öldürenlere nasıl davrandığını hepimiz biliyoruz. İşkenceyi başka bir seviyeye taşıyorlar. Beni canlı bulmaları riskini göze alamayız."

Alt dudağımı ısırıyorum, bakışlarım Rafael ile video ekranındaki kapana kısılmış adam arasında gidip geliyor. Sıradan bir çalışan işverenini korumak için kendini öldürmeye hazır olmaz. Rafael bana ne söylemiş olursa olsun, adamlarının onu önemseydiği açık. O da onları.

"Evin herhangi bir yerinde bilgisayar var mı?" diye sordum.

Ekranlardan üç çift göz hemen bana yöneldi. Konuşmanın bizim tarafındaki kameranın da yayın yaptığını fark etmemiştim.

"Neden?" Rafael'in sesi kulağımın dibinde gürlüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve burnunu burnumla çarpıyorum. "Bugünlerde her şey giriş bilgileri gerektiriyor. Yemek dağıtım uygulamaları. Yayın hizmetleri. Bir robot süpürgeyi çalıştırmak için lanet olası bir uygulama bile. Kimse tüm bu saçmalıkları kafasında tutamaz."

"Yakuza örgütünün *kumichō*'sunun elektrikli süpürgelerle uğraşmadığından oldukça eminim, vespetta."

"Konumuz bu değil." Gözlerimi devirirdim ama durum tehlikeli görünüyor. "Demek istediğim, herkesin bilgisayarında şifrelerinin ve kodlarının listesini tuttuğu gizli bir dosya vardır. Sizin yok mu?"

"Evet."

"Al bakalım." Doğrudan kameraya bakıyorum ve sorumu kar maskesi giyen adama yöneltiyorum. "Herhangi bir yerde dizüstü ya da masaüstü bilgisayar gördünüz mü?"

"Bir. Çalışma odasında," diye ağır aksanlı bir İngilizceyle cevap veriyor. Alman gibi konuşuyor. Rafael için çalışan adamların hepsinin İtalyan olduğunu düşünmüştüm ama bu konuşmanın İngilizce yapılmasına ve hattaki farklı aksanlara bakılırsa, Sicilyalı'nın ekibi dünyanın dört bir yanından toplanmış gibi görünüyor.

"Güzel. Buradan erişeceğim. Oraya git ve bana IP adresini bul." "Ya kilitliyse?"

"İnsanlar tembel," diyorum. "Kişisel bilgisayar şifreleri genellikle sekiz karakterden daha az uzunluktadır. Telefonunuzu dizüstü bilgisayara bağlayın ve programı çalıştırın. Rafael sana bağlantıyı gönderecek. İçeri girmek on dakikadan fazla sürmez."

Kar maskeli adam başını sallıyor ve bir sonraki nefeste evin içinde koşmaya başlıyor.

İşin aslı, gösterişli panik odasının sahibi en tembel insanlardan biri olmalıydı. Dizüstü bilgisayarının şifresi sadece altı haneliydi, daha fazlası değil. Yönlendirilmiş şifre kırıcım bunu neredeyse anında kırarak Rafael'in dizüstü bilgisayarını ölü adamınkine bir dakikadan kısa sürede bağlamamı sağladı.

Ancak ihtiyacımız olan dosyayı bulmak neredeyse tam bir saatimizi alıyor. Genelde insanlar birden fazla uygulamada parola olarak aynı kelimeyi kullanma eğilimindedir. Özel karakterlerle biraz değiştirirler, ancak kök değişmeden kalır. İlk olarak dizüstü bilgisayar oturum açma ile aynı anahtar kelime için bir tarama yapıyorum, ardından birden fazla tekrarlanan harf dizisi içeren tüm belgeleri aramak için filtreler ayarlıyorum. Seçenekleri daralttıktan sonra, bir sonraki açacağım dosyanın parola listesi olmasını umarak işaretlenmiş her bir sonucu manuel olarak inceliyorum. Aradığım şeyin bu mu yoksa ev yapımı miso çorbası tarifi mi olduğunu anlamak için her bir belgeyi okumak için aynı anda çevirmen uygulamasını kullanıyor olmam her şeyi daha da zorlaştırıyor. Sonunda aradığım şeyi bulduğumda gözlerim yanıyor ve başım sürekli zorlanmaktan beni öldürüyor.

"İşte." Belgenin ortasındaki sayı kombinasyonunu gösteriyorum, bir porno yayın sitesinin giriş bilgilerinin hemen altında yer alıyor. "Panik odası erişim kodu."

Rafael çenemi tutup başımı ona bakacak şekilde eğdiğinde omurgamdan aşağı hafif bir ürperti yayılıyor. Gözlerini gözlerime dikey ve bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Eğer yanıyorsan, adamımın ölüm fermanını imzalamış olursun." Sesi alçak ve hafif tehditkâr ama gözlerindeki bakış tehdit içermiyor. Sadece hayranlık. "Emin misin?"

"Eminim," diyorum, bastırdığım nefesimi dışarı vererek.

Rafael başını sallayıp çenemi serbest bırakıyor, sonra dönüp Allard'a kodu yazdırıyor. Şaşkınlıkla Rafael'in sert profiline bakıyorum. Başka soru yok.

Benden bir kez daha teyit etmemi istemedi. Vardığım sonucun doğruluğundan neden emin olduğuma dair bir açıklama talep etmiyor ya da Mitch'in bunu iki kez kontrol etmesini istemiyor. Sadece benim sözüme güvenerek adamının hayatını riske atmaya hazır. Bunu yaparak bana ve yeteneklerime güveniyor. Bana inanıyor.

İçimde bir tatmin ve gurur duygusu kabarıyor, varlığımın her bir hücresini istila ediyor. Üniversitedeyken girdiğim tüm sınavlarda başarılı olduğum zamanlar bu duyguyla kıyaslanamaz bile.

Allard'ın şu anda kapıdaki kontrol paneline baktığı ekrana geri dönüyorum, kamerası tuş takımının üzerindeki küçük, dar ekrana yakınlaştırılmış. Ciğerlerime hava çekip tutuyorum ve onun rakamları girmesini izliyorum. Son rakamı girdiğinde zar zor duyulabilen bir klik sesi geliyor ama bu ses hat boyunca gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

İşe yaradı.

Rafael telefonuna uzanıp onu kapatıyor, ardından dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıyor. O anda, kucağında tamamen hareketsiz otururken, bedenlerimiz arasındaki her temas noktasının ve her bağlantının uyandırdığı her hissin aşırı farkında oluyorum. Kalın, ağır kaslı kolu belimi sarıyor. Ağrıyan sırtıma bastırırken göğsünden sızan sıcaklık. Kirli sakalının tenime değdiği yerde yanağımın hafifçe karıncalanması.

"Bunu asla düşünemezdim." Kulağımın hemen yanında derin, dumanlı bir ses. "Şifrelerimin bir listesini de buldun mu?"

"Evet," diyorum. "Gerçekten daha yaratıcı bir şeye ihtiyacın var. *desanti1234* online bankacılık uygulamanız için."

İçimde boğucu bir kakhaha gümbürtüsü titreşiyor. "Kilise korosuna bir bağış daha göndermeyi düşündünüz mü?"

Dudaklarımı çekiştiren sırtışı bastıramıyorum. "Hem de çok."

Rafael başparmağıyla çenemi hafifçe okşuyor. "Arkadaşımın hayatını kurtarmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bir arkadaş mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben de çalışanlarınızın sadece çalışan olduğunu sanıyordum. Yakalanmamak için gerçekten kendini öldürmüş olabilir mi?"

"Kuşkusuz. Allard'la ilk tanıştığımda, Fransa adına siyasi casusluk yapmaktan hüküm giymiş bir Çin hapishanesinin bir hücrelerinde çürüyordu. Pek de nazik olmayan ev sahipleri onu haftalardır 'çalıştırıyordu' ve o da masum olduğu ve Çin'e bir öğrenci değişim programıyla geldiği konusunda ısrar ediyordu. Onu o cehennem çukurundan çıkardım."

"Yani masum bir adamı kurtardınız. Bu çok asilce. Ama bir Çin hapishanesinde ne işin vardı?"

"Fransız hükümeti için yapılan suikast sözleşmesini takip etmek - en çok övülen, ancak yakın zamanda tehlikeye atılan varlıklarını ortadan kaldırmak." Rafael'in dudaklarında hınzır bir gülümseme belirir. "Zacharie Allard."

Homurdanıyorum. "Demek o kadar da masum değilsin?" "Hayır."

"İşi bıraktın o zaman?"

"Fransız hükümetindeki bağlantımı aradım ve onlara çocuğun elimde olduğunu söyledim. Ayrıca onlara adamlarının gizliliğini bozmadığını da ilettim. Yine de onu etkisiz hale getirmemde ısrar ettiler." Rafael'in çenesi sertleşir. "Allard günlerce süren yoğun fiziksel ve zihinsel işkenceye tek bir sır bile vermeden dayandı. Ve üstleri yine de onun sadakatini ölüm cezasıyla ödüllendirmeye karar verdi. Bu yüzden, evet, sözleşmeyi iptal ettim."

"Ve Allard'ı sizin için çalışması için işe aldı."

"Tabii ki. Ona hain ajansından aldığı ücretin üç katını teklif ettim. Şimdiye kadar yaptığım en iyi anlaşmalardan biriydi."

"Sizin için çalışmayı kabul etmesinde sizin onun hayatını kurtarmanızın bir etkisi olduğunu düşünmüyor musunuz? Para değil."

"Para, dünyanın dönmesini sağlayan nihai güçtür. İnsanlar bu gerçeği sevmeyebilir ama bu onu daha az gerçek yapmaz." Parmağı şimdi dudaklarının üzerinde, alttakinin şeklini izliyor.

"Yanılıyorsun," diye mırıldanıyorum, gözlerimin içine bakan gözlerinin büyüüne kapılmış bir halde. "Seni saf biri olarak görmemiştim vespette. Ama gençsin ve hala öğrenecek çok şey var."

Rafael'in telefonu tekrar çalmaya başlıyor. Masanın üstündeki cihazı alıp kulağına götürdüğünde dudaklarındaki dokunuş kayboluyor.

"*Guido? Cosa è successo?*"

Guido hattın diğer ucunda konuşmaya başlar başlamaz, Rafael sandalyeden fırlıyor. Ben hâlâ onun kucağındayken ve o belimi siper gibi tutmaya devam ederken, sırtım göğsüne yapışmış bir şekilde yerden yarım ayak yukarıda sallanıyorum.

"Rafael!" Kolunu çekiştiriyorum. "Sakıncası var mı?"

Göbeğimin etrafındaki tutuş biraz gevşiyor. Yavaşça vücudundan aşağı kaymama izin verecek kadar, o kaya gibi sert ön tarafın her santiminin bana sürtünmesini hissetmeme izin veriyor.

"*Merda. Venti minuti,*" diye bağılıyor telefona.

Kalçamdaki el kayboluyor ve bir sonraki an Rafael odanın diğer ucuna, yatak odasına açılan kapıya doğru ilerliyor. Hâlâ hızlı bir İtalyanca ile konuşuyor ve ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim olmasa da, sesinin kesik tonu bir şeylerin ters gittiğini açıkça ortaya koyuyor. Birkaç uzun adımda aramayı kesiyor ve "benim" odama giriyor.

Peşinden koşuyorum, topuklarım parke zeminde tıkırdıyor. Albini'de kapüşonlu ya da bol pantolonlar olmadığı için yeni gardırobum skinny jeanler, şortlar ve güzel bluzlardan oluşuyor. Birkaç kanvas spor ayakkabı aldım ama çoğu zaman topuklu ayakkabı giydiğim için hala kutularında ve yatağın altında duruyorlar.

En son ne zaman bu kadar güzel giyindiğimi ve bunun sonucunda kendimi kötü hissetmediğimi hatırlamıyorum. Rafael'in bana karşı davranışlarında da bir değişiklik yok - bana çadır boyu tişörtleriyle dolaşırken davrandığı gibi davranıyor. Çok rahatladım. Yine de, aynı zamanda, biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Bugün, özellikle düşük yakalı bir bluz giydim ve göğüslerime bir kez bile bakmadı. Bakmasını istediğimden değil.

Belki biraz.

Ugh.

Bu adam tüm hislerimi karıştırıyor ve artık ne istediğimi bile bilmiyorum.

Rafael'i gömme dolaba girerken yakalıyorum. Niyeti konusunda bir an için kafam karıştı, başparmağını takım elbiselerinin sırasının arkasındaki duvara monte edilmiş küçük ekrana bastırıldığında neredeyse ıskalıyordum. A

Zar zor duyulabilen bir klik sesi duyulur ve dolabın arka duvarı yana doğru kaymaya başlar. Bir sonraki an, Rafael daha önce gizlenmiş bir odada kaybolur.

Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışarak, Rafael'in takım elbise ceketlerini ittiği boşluktan parmak uçlarımla geçiyorum ve kendimi gömme dolabın yaklaşık yarısı büyüklüğünde bir odada buluyorum. Karşı duvarın tamamı boyunca bir tezgah uzanıyor, altındaki boşluk düzinelerce çekmeceyle dolu. Yukarıda, neredeyse tavana kadar uzanan bölmeler, raflar ve askılıklar var ama bunların içinde giysiler yok. Silahlar. Bıçaklar. Düzinelerce çeşitli kalibrede tabanca. Uzun menzilli tüfekler. Köşelerden birinde, neredeyse bel yüksekliğinde istiflenmiş hizmet sandıkları ve odanın her iki tarafına monte edilmiş silah raflarına yerleştirilmiş daha fazla silah.

Bu kadar çok silahı bir arada en son Sergei Amca bana cephaneliğini gösterdiğinde görmüştüm (en azından bir tanesini). Babama söylemek gibi bir hata yaptım ve bir hafta cezalı kaldım. Sergei Amca'nın dudağı günlerce patlamıştı. Eğer babam amcamın bana o cephanelikteki silahların çoğunu nasıl kullanacağımı öğrettiğini öğrenirse (diğerinde patlayıcılar ve saldırı silahları var ve ne yazık ki Sergei Amca onları görmeme asla izin vermedi), kesinlikle çılgına döner.

Rafael tezgâhın altındaki çekmecelerden birini açarak birkaç küçük kutu çıkardı ve önündeki tezgâhın üzerine koydu. Mühimmat. Siyah takım elbise ceketini çıkarıp tezgâhın üzerine atıyor ve altındaki koyu gri elbise gömleğini ortaya çıkarıyor. Başka bir çekmeceye uzanarak bir omuz kemeri seçer ve kayışlarını ayarlayarak giyer. Önündeki raftan iki tabanca aldıktan sonra cephanelerini kontrol ediyor, ardından tabancaları ve ekstra şarjörleri kılıflarına yerleştiriyor.

"Rafael? Neler oluyor?"

"Olaylı bir akşam olmaya başladı. Limandaki bir yanlış anlaşılmayı çözmem gerekiyor." Yan duvara yaklaşır ve monte edilmiş tüfeklerden birini indirir, ardından yakındaki başka bir çekmecedен içinde mühimmat olan bir kutu çıkarır.

"Yanlış anlamaları genellikle Remington ile mi çözersin?" Göğsümde panik oluşurken boğuluyorum.

Rafael başını kaldırıyor, dudaklarının bir köşesi yukarı doğru kıvrılırken bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Sesinizde duyduğum endişe bu mu Bayan Petrova?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Hayır, hayır. Sanırım bunu heyecanla karıştırdın."

Yüzüne tuhaf bir ifade yerleşiyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan Rafael bana doğru bir adım atıyor. Ben de bir adım geri atıyorum. O ilerlemeye devam ediyor, ben geri çekilmeye. Ta ki tekrar gömme dolabın içine girene ve sırtım onun gömleklerinin bulunduğu rafa dayanana kadar. Rafael önümde duruyor ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğiliyor.

"Belirli bir marka taktik tüfeği tanımlayabilen bir kadınla hiç tanışmamıştım" diyor, gözlerinde parlayan bir şaşkınlıkla.

Bir nefes çekiyorum ve koku reseptörlerim onun kokusuyla şişiyor. Taze. Baştan çıkarıcı. Bakışlarım dudaklarına iniyor. İki kalın yara izi, çenesinden aşağıya doğru devam etmeden önce alttakini ikiye bölerek şekilsiz hale getiriyor. O dudakların benim dudaklarımda olması nasıl bir his olurdu? Tadı nasıl olurdu? Bir elimi kaldırıp avucumu göğsüne bastırıyorum. Umarım bu, daha fazla eğilmemi ve kendim öğrenmeye çalışmamı engellemeye yeter.

Rafael elini uzatıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Başladığın işi bitirmek için dizüstü bilgisayar sende kalabilir ama o cihazdaki faaliyetler izleniyor. Eğer internette biriyle iletişime geçmek ya da paylaşmaman gerektiğini bildiğin şeyleri paylaşmak için ilham alırsan, lütfen benden duyacağın tek bir kelimeyle ailenin dakikalar içinde hayatını kaybedeceğini unutma."

Ve bir anda onun için duyduğum endişe öfkeye dönüştü.

Onu itip dışarı çıkıyorum ve lanet olası dizüstü bilgisayarı almak için ofise geri dönüyorum. Bu saçmalığı bitirip eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Bu "işin" sadece birkaç gün süreceğini sanıyordum ama neredeyse üç haftadır buradayım.

İkimiz de aynı anda yatak odasına giriyoruz. Ben kolumun altında dizüstü bilgisayarla yatağa doğru ilerlerken, Rafael de girişten kapıya doğru ilerliyor. Birbirimizin yanından geçerken ellerimiz hafifçe birbirine değiyor.

Dokunuş bir kalp atışından daha kısa sürüyor ama elimin arkası yanmış gibi hissediyorum. Kocaman yatağa tırmanıyorum ve bacaklarımı kışımın altına katlayarak önümdeki dizüstü bilgisayarı açıyorum.

"İyi uykular, vespetta." Boğuk sesi girişten geliyor.

Başımı ekrandan kaldırmaya zahmet etmiyorum, sadece elimi kaldırıp onu tersliyorum. Kapı arkasından kapanmadan önce aramızdaki

boşluğu gök gürültüsü gibi bir kahkaha dolduruyor.

Bir saat sonra, kafamın içindeki uğultuyu hâlâ duyabiliyorum.

Rafael

Arabadan çıktım. "Kim başlattı?"

"Rizzuto," diyor Aurelio, Catania Limanı'ndaki esas adamım. "Vinçlerden biri Cuma gününden beri çalışmıyor, bu da gecikmelere neden oluyor. Rizzuto, ithalat gümrük kuyruğunun başına geçmek ve sonra da denetimlerden geçip kapıdan çıkmak için nakliyeciyeye rüşvet vermeye çalıştı. Onlar bunu yapmayınca çılgına döndü. Liman güvenliği olaya dahil oldu ve bir çatışma yaşandı. Rizzuto idari ofislere saklandı, terminal operatörlerini rehin aldı ve kargosu bu gece işlenip serbest bırakılmazsa ateş açmaya başlamakla tehdit ediyor."

Liman kontrol kulesi olarak kullanılan binanın üçüncü katına bakıyorum. Rizzuto Sicilya'daki en büyük alkol kaçakçılarından biri. Yüksek kaliteli Fransız ve İspanyol şarapları getiriyor ve liman ve gümrük görevlilerine gerekli izinleri almaları için yüklü rüşvetler ödüyor. Anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirdiği ve Catania limanını kullanmasına izin verdiğim için banka hesabıma her yıl yarım milyon yatırdığı sürece ne sattığı umurumda değil. Rizzuto'nun da çok iyi bildiği gibi gecikmeler nadir değildir. Ve mantıksız davranmak gibi bir geçmişi de yok.

"Konteynırlarını kontrol eden oldu mu?" diye sordum. "Hayır. Hala yığınlar halindeler."

"Hadi onlara bir göz atalım."

Bu kadar geç bir saatte bile limanda hayat dolu bir uğultu var. Kargo, portal vinçler tarafından gemilere yüklenirken ve gemilerden indirilirken bağırarak verilen emirler havayı dolduruyor. Forkliftler ve terminal traktörleri depolama sahasında hareket ederek konteynerleri istifliyor, ardından sevkiyat için serbest bırakılmadan ve dağıtım kamyonlarına yüklenmeden önce son kontrollerden geçiriyor. Tüm bu kargaşadan hoşlanmıyorum, bu yüzden buraya sadece kesinlikle gerekli olduğunda geliyorum.

İnsanları öldürmek onlarla çalışmaktan çok daha kolay.

Geçici depolama alanındaki üç yeşil konteynerin yanında duran liman işçisine "İlkini aç," diyorum.

Adam aceleyle ağır hizmet tipi kanatlı kapıların kilidini açıyor ve sonra yoldan çekiliyor. Aurelio'dan levyeyi alıp içeri girdim.

Bordeaux'daki tanınmış bir Fransız şarap imalathanesinin logosunu taşıyan ahşap kasalar, çelik konteynerin neredeyse tamamını dolduracak şekilde üst üste düzgünce dizilmiş. Havaya hafif bir odun kokusu sinmiş. Levyenin keski ucunu en yakın sandığın iki tahtası arasına sıkıştırıyorum ve itiyorum. Tahtalar kırılıyor ve parçalanıyor. Yıkılan kutu çerçevesinin kırılan kenarı tarafından yırtılan plastik paketten beyaz toz dökülüyor ve ayakkabımın yanında yere damlıyor. Parmaklarımla ince parçacıklardan bir damlacık yakalayıp ağzıma götürüyorum. Kokain.

Acı izleri tükürerek levyeyi bir kenara fırlatıyorum. "Uygun bir yer bul ve bütün yükü yak. Sabaha kadar bitmesini istiyorum, Aurelio."

"Elbette, patron."

İçimde öfke kabarırken başımı sallayıp dışarı çıkıyorum. Adada bu kadar saf kokaini eline geçirebilecek tek bir kişi var.

Guido spor arabasının yanında uzanmış, forklift sürücülerinden biriyle sohbet ediyordu ama benim kontrol kulesine döndüğümü görünce bana doğru yöneldi. "Aurelio bana mesaj attı. Neler oluyor?"

"Calogero uyuşturucuyu Rizzuto'nun kargosuyla kaçırmaya çalıştı." Cipimin arkasından tüfeği alıp kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Siktir. Onun olduğuna emin misin?"

"Evet." Tüfeği kurdum ve kulenin ana girişine yöneldim. Omzumun üstünden kardeşime, "Git Aurelio'ya şu pisliğin yakılmasını organize etmesinde yardım et," diyorum.

Binanın en alt katı, çeşitli nedenlerle limanda bekletilen makine ve kargoları depolamak için kullanılan geniş bir depodur. Üst katlar idari ofislerle dolu. Kontrol odası ve liman operatör merkezinin bulunduğu en üst kata çıkan metal merdivenleri tırmanırken adımlarım boş sesler çıkarıyor.

"Sakinleşti mi?" Kapıda nöbet tutan adama sordum.

"Birazcık. Hâlâ kimsenin odadan çıkmasına izin vermiyor ama biz ona burada olduğunuzu söyledikten sonra silahını sallamayı bıraktı."

Başımı salladım ve kontrol odasına girdim.

Rizzuto, konteyner terminalini gören pencere duvarına bakan sandalyelerden birinde oturuyor, silahı rahatça kalçasına doğru sarkıyor. Dört operatör karşı köşede toplanmış, gözleri çıldırmış durumda.

"Rafael!" Rizzuto gülümsüyor. "Gelebildiğine çok sevindim. Umarım bu yanlış anlaşılmayı çabucak çözeriz de kargomu planladığım gibi işleme koyup yola çıkarabilirim."

Gözleri elimdeki tüfeğe kayıyor ve yüzündeki gülümseme hemen siliniyor. "Umm . . . Aşırı tepki verdiysem özür dilerim ama gerçekten çok yoğun bir programım var."

Bir sandalyeyi kendime doğru çekip Rizzuto'nun karÇısına yerleÇtiriyorum ve oturuyorum. "Bu acele niye?"

"Yeni bir alıcım var. Pek sabırlı bir adam değıl." Gerginliğini rahat duruşunun arkasına saklamaya çalışıyor ama şakağındaki boncuk boncuk terleri görüyorum.

"Mm-hmm. Söyle bana, Calogero kokaini benim limanımdan geçirmen için sana ne kadar ödedi?"

Rizzuto'nun yüzü soluyor.

Silahı sıkıca tutarken, "O benim," diye boğuk bir ses çıkardı. "Cosa Nostra'nın uyuşturucularını buraya getirmeye cesaret edemeyeceğimi biliyorsun. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, Rafael. I-"

Tüfeğimin namlusunu alnına dayayıp tetiğı çekiyorum. Rizzuto'nun kafasının tepesi kemik, kan ve beyin parçalarından oluşan bir karmaşa içinde patlıyor ve katliamın bir kısmı kırılan camdan dışarı fırlıyor. Tüfeğı indirerek ayağı kalkıyorum ve odadan çıkıyorum, çıkarken histerik işçi grubunun yanından geçiyorum.

Binanın dışında Guido'yu yine arabasının yanında, ön camına saçılmış kan ve et parçalarına bakarken buluyorum.

"Lanet olsun, Rafael!" diye homurdanıyor. "Arabamı insanların cesetleriyle kirletmeyi keser misin? Bu iğrenç!"

"Özür dilerim. Hemen aşağıya park ettiğinizi unutmuşum." Kanlı tüfeği aracımın arkasına attım. "Bu gece burada olanlar hakkında herkesin ağzını kapalı tuttuğundan emin olun. Bakalım Calogero uyuşturucunun limandan hiç çıkmadığını fark edince ne yapacak."

"Muhtemelen araştırmaları için adamlarını gönderecektir."

"Eğer yaparsa, ne yapılması gerektiğini biliyorsun." Direksiyonun arkasına geçtim ve gaza bastım.

Eve döndüğümde misafir odasında bir duş alıyorum, sonra da yatak odama giriyorum. Küçük hacker'ım yatağımda kıvrılmış uyuyor, üzerinde hala ben ayrılırken giydiği kıyafet var. Soluk şeftali rengi ipek bluzunun üstteki iki düğmesi açık, altındaki beyaz dantel sutyen bir an için görünüyor. Gözlerim, beyaz dar kot pantolon giymiş bacaklarından aşağıya, narin ayaklarına bağlanmış fildişi rengi ince topuklu sandaletlere kayıyor. Belli ki çalışırken uyuyakalmış, çünkü dizüstü bilgisayarım yatakta onun yanında açık duruyor.

Eğildim ve ayakkabılarını dikkatlice çözdüm. Bunu yaparken gözlerim yanan dizüstü bilgisayar ekranına takılıyor. Ön şirketimin web sitesi görünüyor. URL ve şirket adı doğru, ancak koyu lacivert başlık ve gümüş metin yerine, pembe şapka takan iki karikatür kurbağa görseli var. Ve küçük yeşil kurbağalar göz kırpmıyor. Bu arada, kaydırma çubuğundaki müşterilerimizin yorumları, sayfadaki her küçük "i" harfini noktalayan kalplerle el yazısı bir yazı tipine dönüştürülmüş.

Topuklu sandaletleri yatağın yanına koyuyorum, dizüstü bilgisayarı komodeye taşıyorum ve yorganı Vasilisa'nın çenesine kadar çekiyorum. Benim küçük düzenbazım. Elimini cebime atıp eve gelirken aldığım mücevher kutusunu çıkarıyorum ve dizüstü bilgisayarın yanına koyuyorum. Dükkân sahibi sabahın dördünde beni kapısının önünde bulduğunda neredeyse felç geçiriyordu. Ceketime ve gömleğime bulaşan kan da yardımcı olmadı. Sipariş ettiğim bilekliğin yarın elime ulaşacağını söylemesi birkaç denemesini aldı. Sinirimi onun yerine bir çift yakut küpe olarak yatıştırmak zorunda kaldım.

Yeterince zarif değiller. Taşlar sıradan bir kesimden başka bir şey olmadığı için ihtiyacım olan istisnai parçalar sayılmazlar. Ama dükkândaki en pahalı şey onlardı. İş o noktaya gelirse, Vasilisa için Sicilya'daki tüm seçkin mücevherleri satın almaya hazırım, belki benim tekliflerimi kabul eder diye umuyorum. Belki benimle yemeğe çıkmayı bile düşünür.

Parmaklarımın ucuyla Vasilisa'nın yanağını hafifçe okşadıktan sonra şöminenin yanındaki koltuğa geçiyorum. Uyuyan işkencecimi doğrudan görebiliyor, bu yüzden geceleri gözde yerim haline gelen yerde rahatıma bakıyorum. Zaten kendi uykumu almak için çok geç ve tatlı tutsağımı izlemek birkaç saat dinlenmekten çok daha keyifli.

Bölüm 10

Vasilisa

Çırpılmış yumurta, dolmalık biber ve bir çeşit yeşil şeyden oluşan karışımı ağzıma tıktırırken, "Bu harika," diye mırıldanıyorum. "Cidden, Irma, Rafael için çalışmak yerine kendi yerini açmalısın. Zaten bu evde benden başka kimse burada yemek yemiyor, bu yüzden yeteneğini tamamen boşa harcıyorsun. Gerçekten, işi bırakmalısın."

Irma, yemek masasının diğer tarafında kahvesini yudumlayan Guido'ya bir bakış atıyor ve o da ona tercüme ediyor. İş bittiğinde, şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor, sonra bana bir gülümseme atıyor ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmekle meşgul oluyor.

Açık pencereden erkek sesleri geliyor; tamirciler hâlâ burada. Tüm kapı ve pencereleri boyamayı bitirdiler ve şimdi de araba yolunu çakıllamaya başladılar. Nedeni ne olursa olsun, mevcut örtüyü kaldırıyorlar -ki bu haliyle bana fazlasıyla iyi göründü ve değiştirilmesi gerekiyormuş gibi görünmedi- ve yeni kırma taş seriyorlar.

Mutfakta iki hizmetçi meşgul görünüyor. Biri dolapların içini (bu hafta ikinci kez) sildikten sonra tencereleri eliyle yeniden yıkarken, diğeri ada tezgahında etleri yumuşatıyor. Guido'nun alnı kırışıyor ve et tokmağının her gürültülü vuruşunda hafifçe sarsılıyor. İzlemesi gerçekten komik.

Ev gürültüsüyle ilgili bir sorunum yok. Evle kıyaslandığında burası neredeyse bir kütüphanede olmak gibi. Yine de Rafael ev çalışanlarına geri dönmelerini emretmeden önceki halinden çok daha iyi.

"Neden bu evde yemek yiyen tek kişi benim?" Guido'ya lokmalar arasında soruyorum. Bütün yemeklerimi yalnız yemek tuhaf ve bir şekilde üzücü. "Normalde kuş yemini başka bir yere götürürsün ve kardeşinin burada bir şey yediğini hiç görmedim. Beslenmeye ihtiyacı var mı, yoksa mahallede avlarını avlayıp kanlarını mı içiyor?"

"Guido yemeklerini dairesinde yemeyi seven, içine kapanık biridir." Kadifemsi ses arkandan gürliyor. "Ben de genelde işte yerim."

Kahve makinesine gidip kendine bir fincan doldururken gözlerim Rafael'i takip ediyor. Bugün kahverengi, üç parçalı bir takım elbise giymiş, üzerine de siyah bir gömlek geçirmiş. Üst iki düğmesi açık. Kravat yok. Kahverengi ve siyah birlikte kulağa iyi bir moda kombinasyonu gibi gelmiyor. Ancak onun için kesinlikle işe yarıyor. Ama gerçekten yorgun görünüyor ve ne yazık ki gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen hala muhteşem.

"Alışkanlıklarım hakkında bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye devam ediyor. "Yoksa sadece beni öğle yemeğine davet etmekle mi ilgileniyordunuz, Bayan Petrova?"

"Seninle öğle yemeği yemek günümün en kötü anı olurdu," diyorum ve bir bardak süt alıyorum. "Bu arada bok gibi görünüyorsun."

Odaya mutlak bir sessizlik çöktü. Tencereleri dolaplara geri koyan hizmetçi ağzı açık bana bakıyor. Diğeri de aynı şeyi yapıyor, elindeki tokmak sanki yıldırım çarpmış gibi havada donup kalmış. Irma ocakta bir şeyler karıştırmakla meşguldü, ama şimdi kaşığı ölümcül bir şekilde kavramış ve geniş gözleri yakındaki duvara kenetlenmiş durumda. Guido'nun bakışları ise benden Rafael'e ve oradan da tekrar bana yöneliyor.

"Güne başlamak için iltifat almaktan daha iyi bir yol olamaz," diyor Rafael ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Dün geceki *yanlış anlaşılmayı* çözdünüz mü?" diye sordum.

"Evet. Sadece beklediğimden biraz daha uzun sürdü." Telaşsız adımlarla masaya yaklaşıyor ve kabaca yanıma oturuyor. "Web sitemize yaptığın şeye bayıldım."

Sütümde boğuluyorum.

"Bu o muydu?" Guido masanın öbür ucundan tersliyor.

"Bana karşı kin besleyen ve sistemlerimize sınırsız erişimi olan başka bir bilgisayar korsanımız mı var?"

"Mitch son iki saattir sorunu çözmeye çalışıyor, ancak sunucu tarafı komut dosyalarımıza yerleştirilmiş bazı kötü amaçlı kodlar var ve yaptığı hiçbir değişiklik kalıcı olmayacak."

Rafael başını eğmiş, kahve fincanının kenarından beni izliyor.
"Düzeltecektir."

"Yapacak mı?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Evet. Ve yaramazlığının cezası olarak benimle yemeğe çıkacak."

"Akşam yemekleri anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Benim işime daha fazla karışmak da değildi. Ben de sormuyordum Vespetta. Yeni kupelerini takmak için mükemmel bir fırsat."

"Evet, hepsini evde bırakmış olmam çok kötü." Rafael'in gözlerinin kafamda delikler açtığını hissederek bir dilim vişneli tarta uzanıyorum. Masum numarası yaparak bir ısırık alıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sevdiğim insanların hayatlarını elinde tuttuğunu bana hatırlattıktan sadece birkaç saat sonra komodininin üzerine bıraktıklarını mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Masanızın çekmecesinde. Üstten ikinci."

Rafael'in eli dışarı fırlıyor ve çenemi parmaklarının arasına alıyor. Odadaki sessizlik o kadar mutlak bir hal alıyor ki, bir tüy düşse duvarlarda yankılanacak. Rafael gözlerini kısarak öne doğru eğiliyor ve yüzümle aynı hizaya geliyor.

Dişlerinin arasından "Altıda gelip seni alacağım," diyor, sonra beni bırakıp mutfaktan hışımla çıkıyor.

Kendi tepkime içten içe öfkelenirken tartıma dönüp bakıyorum. Benim sorunum mu? Aslında onunla yemeğe çıkacağım için heyecanlıyım. *Lanet olsun.*

* * *

"O elbiseyi Albini'den almalıydık," diyor Rafael, denize bakan bir yamacın kenarına tünemiş terası olan lüks bir restoranın otoparkına girerken.

"Bu galalarda ya da diğer uygun etkinliklerde giymek için tasarlanmış bir gece elbisesi. Yerel bir lokantada akşam yemeği için değil."

"O zaman sanırım uygun bir etkinlik bulmamız gerekecek," diyor Rafael geri geri gidip park ederken.

Aslında yapmalıyız demek istiyorum. Bu elbise şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbiseydi. Ama en son benzer bir şeyle dışarı çıktığımda hemen pişman olmuşum.

Bu vesileyle, o sıralar görüştüğüm bir adamla bir yardım gecesine katıldım. Chicago'lu bir politikacının oğluydu, benden birkaç yaş büyüktü ve önceki randevularımdan daha olgun olacağını düşünmüştüm. Babasının yaptığı işleri sordum ama adam sorularımı tamamen görmezden geldi, göğüs dekolteye odaklanmıştı. Ayrıca dairesinin sadece bir blok ötede olduğunu ima edip durdu. Bütün gece boyunca.

Bir randevudan normal, anlamlı bir sohbet beklemek çok mu fazla? Öyle olmalı, çünkü onu biraz daha yakından tanımak için dışarı çıkmayı kabul ettiğimi söylediğimde bana şaşkın şaşkın baktı ve sordu: *Sevişmek istemiyorsan neden böyle giyiniyorsun?* O noktadan sonra giyinmeyi bıraktım. Dışarı çıkmayı da bıraktım. Buna değmezdi.

Albini'deki o muhteşem elbiseyi denemeyi kabul etmek bir zayıflık anıydı. Güzel şeyler giymeyi özlemiştim ve o elbise göz kamaştırıcı olmanın ötesindeydi ve karşı koymak imkânsızdı. Rafael soyunma odasına girdiğinde, bir an için beni elbisenin içinde görünce vereceği tepkiden endişe ettim.

Gözünü bile kırpmadı.

Kontağı kapatırken bakışlarım Rafael'e kayıyor. Benimle tanıştıktan sonraki bir saat içinde beni yatağına atmaya ikna etmeye çalışmayan ilk erkek o olmalı. Bana attığı bakışlara bakılırsa, beni ilgi çekici bulduğuna eminim. Muhtemelen bir laboratuvar çalışanının yeni bir bakteri türünden etkilenmesi gibi. Onu gözlemlemek hoşuna gidebilir ama aslında onu öpmek istemez.

Bu beni biraz rahatsız ediyor. Bana karşı görünürdeki bağışıklığı. Ve aslında bu beni oldukça rahatsız ediyor. Her konuda kafam çok karışık. Neden Rafael'e bu kadar çekildim? Neden o her yaklaştığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor? Bu sadece bir çeşit tuhaf merak mı? Öyle olduğundan emin değilim.

Bu gece, boynundan bağlanan, arkası açık, ısıltılı gümüş bir askılı üst seçtim. Onunla birlikte, süper dar siyah pantolon giydim ve

metalik gri, altı inçlik topuklu ayakkabılar. Malikanenin ön girişinden arabanın yanında beklediği yere doğru adım attığımda Rafael'in çenesinin düşeceğinden yüzde yüz emindim. Söylediği tek şey? *O üstle üşüyebilirsin, vespetta.* Ve sonra yolcu kapısını benim için açtı.

Beni çekici buluyor mu?

Bazen öyle olduğunu düşünüyorum, ama diğer zamanlarda, bu gece olduğu gibi, sadece benimle eğlendiğini düşünüyorum.

Araçtan inerken Rafael'i izliyorum, üç parçalı grafit takım elbisesi tam da olması gerektiği gibi iri bedenine oturuyor, onun için özel olarak dikilmiş. Tüm kutularımı işaretliyor. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Ağır kaslı. Şık. Yanımdayken sık kafalı bir ergen çocuğa dönüşmüyor. Yüzünün yara bere içinde olması ve şekilsiz olması umurumda değil. Rafael hayatımda gördüğüm en seksi erkek.

Ayrıca beni kaçıran ve ailemi tehdit eden adi bir pislik. Bu onu listemden anında diskalifiye eder.

Ama yine de beni öpmesini istiyorum.

Uşak kapımı açıp bana elini uzattı. "*Buonasera, signorina* _."

Güçlü parmaklar adamın bileğini sarar ve geri kalanını keser. Adamın cezası.

"*Non toccarla,*" diyor Rafael dişlerinin arasından, altına işemesine bir saniye kalmış gibi görünen genç adama ters ters bakarak. "*Lei è mia. Capito?*"

"*Sì. Ho capito, Signor De Santi. Mi dispiace molto,*" der adam ve hızla uzaklaşır.

"Ne oldu?" Rafael'in uzattığı eli tutarken soruyorum.

"Arabamı yeniden park etmek istedi," diyor bana yardım ederken. "Ona teşekkür ettim ve hayır dedim."

"Bu bana bir *teşekkür* gibi gelmedi. Ve o vale. Arabaları park etmek onun işi. Neden ona izin vermiyorsun?"

Bakışlarımız çarpıştı. Artık yüz yüze duruyoruz. Tamam, daha çok göğüs göğüse. Yüksek topuklu ayakkabılar giymeme rağmen Rafael'in gözleriyle buluşabilmek için boynumu biraz eğmem gerekiyor.

Başını eğiyor ve arkaya kaymış saçlarından bir tutam öne düşerek alnımı gıdıklıyor. Elim hâlâ onun elinin içindeyken başparmağıyla parmak eklemlerimi hafifçe okşuyor.

"Benim olana başkalarının dokunmasına izin vermem Vasilisa."

İsmimi telaffuz ediş şeklinden, bir İtalyan tınısıyla omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. En yumuşak okşayış gibi hissettiriyor.

"Sadece bir araba," diye fısıldıyorum.

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve sonra elini sırtımın alt kısmına götürerek beni restoranın girişine doğru itiyor.

İçeride yaklaşık yirmi masa ve bunun yarısı kadar da uçurumun kenarındaki terasta masa var. Asmalar sütunların etrafına ve manzarayı çevreleyen trabzan boyunca tırmanıp bükülmüş ve beyaz üst çardak boyunca uzanarak açık masaları öğle sıcağından koruyacak güzel bir gölgelik oluşturmuş. Ancak şu anda, verandadan geçerken, yeşillikler arasındaki boşluklardan gece gökyüzünün parçaları ve parlak yıldızlar cilveleşiyor.

Etrafımdaki manzarayı tanımlayabilmemin tek yolu tuhaflık ve kendimi başka bir boyuta girmiş gibi hissediyorum. Romantizm ve büyümlü bir akşam vaat eden bir boyut.

Keşke doğru olsaydı.

Ama bu restoranın ambiyansı nefes kesici. İçeriye girdiğimizde, bara yakın bir köşede arp çalan güzel, uzun elbiseli bir kız fark ediyorum. Tellerin ince tınıları, yakınlarda oturan insanların sessiz sohbetine karışıyor.

Ev sahibesi bizi terasın uzak tarafındaki tek boş masaya götürüyor ve hedefimize ulaştığımızda diğer müşterilerin sesleri yavaş yavaş kesiliyor, geriye sadece arpın kendine özgü melodisi kalıyor. Hem içeride hem de açık havada yemek yiyen herkes dikkatle yemeklerine odaklanmış, gözleri önlerine konan tabaklara yapışmış gibi görünüyor.

Rafael'in benim için ayırdığı sandalyeye otururken, "Görünüşe göre buralarda oldukça popülersin," diye yorum yapıyorum. "Aperatifler gelmeden önce Remington'ını çıkarıp hepsini öldürmeni mi bekliyorlar?" Etrafıma bakıyorum, insanlar yavaş yavaş sessiz sohbetlerine devam ediyor.

"Ben burada doğdum. Burası sadece yerel halka açık bir restoran ve Taormina'daki herkes beni tanıyor" diyor. "Sicilya'ya dönüp doğu kıyısının kontrolünü ele geçirdiğimde, burada yaşayan insanlar benim oldu. Benim korumam altındalar."

"Yüzleri 'oh, kendimi çok güvende hissediyorum' havası vermiyor. Korkudan altıma sıçtım demek çok daha doğru bir tanım olur."

"Çünkü yönetimi ele geçirmek için ne yaptığımı biliyorlar."

"Dur tahmin edeyim. Selefinizi 'emekli' mi ettiniz? Cosa Nostra'nın bu şekilde çalıştığını bilmiyordum."

Rafael karşıma oturdu ve koltuğunda geriye yaslandı. "Ben Cosa Nostra üyesi değilim. Ve selefimi ve ben evime döndüğümde Palermo'ya kaçmayan tüm takipçilerini 'emekli' ettim."

"Buradaki atmosferin tuhaf hissettirmesine şaşmamalı."

Garson bir şişe şarap getirip Rafael'e sunuyor, o da etikete bile bakmadan başıyla onaylıyor. Gözleri sadece bana odaklanmıştı.

"Rahatsız edici sosyal durumlardan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyorsun." "Lütfen." Homurdanıyorum. "Böyle bir aileyle yirmi yıldan fazla zaman geçirdikten sonra Benimki, evren ne kismaya karar verirse versin herkes bununla başa çıkabilir. Özellikle de sosyal toplantılar sırasında."

"Detaylandırmak ister misin?"

Garsonun benim için doldurduğu şarap kadehini elime alıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Bu akşamın böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim. Aslında ne bekliyordum bilmiyorum ama Rafael De Santi'nin yanında olmanın verdiği bu hoş duygu kesinlikle değildi.

"Birkaç ay önce babam annemin doğum günü için sürpriz bir parti verdi. Masada yaklaşık kırk kişi vardı ve tam kadeh kaldırıyorduk ki amcam içeri daldı, tamamen silahlıydı ve üstü başı kan içindeydi."

"Bu rahatsız edici olmalı."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum. "Sorun şu ki, annemin en sevdiği halıda kanlı lekeler bıraktı, bu yüzden babam bağırmaya başladı ve sonra onu vurdu."

"Onu Roman mı öldürdü?"

"Tabii ki hayır. Sergei Amca işten doğruca geldi ve çelik yelek giyiyordu, o yüzden yere yayıldı ve nefesi kesilene kadar orada kaldı. Gerçi bazı konuklar biraz gergindi."

"Olağanüstü. " Öne doğru eğilip dirseğini kolçağa dayıyor ve çenesini avucunun içine bırakıyor. "Roman'ın kaybolmak için 'ara vermem gerekiyordu' mazeretini kabul ettiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

"Dediğim gibi, bu ilk kayboluşum değil. Her aradığımda ne kadar bağırdığını düşünürsek, bunu 'kabul ettiğini' söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Belki de ona NASA'yı hacklerken yakalandığımı ve hapse atılmak yerine hükümet için çalışmak üzere işe alındığımı söylemeliydim."

"NASA'yı mı hackledin?"

"Bir ya da iki kez." Sırtışıımı gizlemek için bardağımı kaldırıyorum ve içindekileri boşaltıyorum. "Bana atanan amirin ne kadar adi bir piç olduğundan şikayet edebilirdim."

İçinden derin bir kahkaha yükseliyor. Yüce Tanrım, kıkırdamaları bile seksi. Onu izlemeye o kadar dalmışım ki, etrafımıza bir kez daha çöken mutlak sessizliği fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Tıpkı bu sabah mutfakta olduğu gibi. Herkes işini gücünü bırakmış, hatta az önce bardağımı dolduran garson bile Rafael'in sırtına bakıyor.

"Eminim ona cehennemi yaşıtıyorsundur." Masaya doğru eğilip çenemi parmaklarının arasına alıyor, başparmağıyla tenimi okşarken gözlerini gözlerime diyor. "Herhangi bir sistemi hackleyebilir misin?"

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, ama kendimi onun dokunuşuna daha fazla eğilirken buluyorum.

"Sisteme bağlı," diye fısıldıyorum. "Ve tabii ki güvenliğine de. Ama teoride evet."

Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve nefesim hızlanıyor. Arabasına bindiğim andan itibaren midemde yuvalanan kelebek sürüsü uçuşa geçiyor. Heyecan beni ele geçirirken kanat çırpışlarını hissedebiliyorum. Rafael yaklaşıyor, gözleri parlıyor. Beni öpecek mi? Dudaklarım o ilk temasın beklentisiyle aralanıyor.

"Benim için belli bir nakliye şirketini hackler misin, vespetta?" Heyecanım dibe vurdu. "Ne?"

"Belirli bir konteynerin sevkiyat detaylarını değiştirmenizi istiyorum. Önümüzdeki hafta Cenova'ya teslim edilmesi gerekiyordu. Ben başka bir yere gitmesini tercih ederim. Belki Şangay."

Hâlâ dudaklarımı okşayan başparmağı beynimle epik bir şekilde dalga geçiyor. Dokunuşunu ta içime kadar hissedebiliyorum ve öpüşmekten çok daha fazlasını çağırıyor. Yani, ben oracıkta yanmaya hazırken, o lanet olası nakliye detaylarını mı tartışmak istiyor?

Kadehime uzanıyorum ve sert şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Servis görevlisi yaklaşıp kadehimi tekrar dolduruyor. Güzel.

"Hayır. Anlaşmamızın dışında senin için neden bir şey yapayım ki?"

"Çünkü ben istedim."

"Peki her zaman istediğinizi elde ediyor musunuz?"

"Genellikle, evet. Sizi güzelliğinizi kabul etmeye zorlamak için bol kıyafetlerinizi parçalamak anlamına gelse bile."

Bir nefes çekiyorum, sonra kadehi kapıp tekrar boşaltıyorum, gözlerim aşağı bakıyor. "Bana daha önce hiç güzel dememiştin."

"Çünkü muhtemelen bu cümlelerin sayısız sığ erkek tarafından milyonlarca kez söylendiğini duymuşsunuzdur. Çünkü güzel olduğunuzu ve erkeklerin sizi fark edip övmekten kendilerini alamadıklarını biliyor *olmalısınız*. Ve bahse girerim ki bunu duymaktan nefret ediyorsun." Parmağını çenemin altına yerleştirerek bakışlarımı onunkilerle buluşturuyor. "İşe yaramıyor, biliyorsun. Kendini lanet bir masa örtüsüne sarabilirsin ve erkekler yine de önünde diz çökecektir Vasilisa. Bunda yanlış bir şey yok."

Evet, var.

Ben küçükken, güzel olup olmamanız önemli değildi; çocuklar sadece oynamak isterdi.

Büyüdüğümde, özellikle de lisede görmeye başladığım ilgiden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Erkekler her zaman bana yaklaşıyor, ne kadar güzel olduğumu söylüyor, sürekli çıkma teklif ediyorlardı. Bütün erkekler benimle birlikte olmak istiyordu. Kızlar da benim gibi olmak istiyordu. Bundan çok zevk alıyordum. Tanrım, o zamanlar çok kibirliydim. Ya da sadece çok gençtim. Ama yavaş yavaş her şey değişmeye başladı.

değiştim. Daha doğrusu değişmeye başladım. Ve kırılma noktası olan günü tam olarak hatırlıyorum.

Onuncu sınıf müzik ve tiyatro öğretmenimiz okul piyesinde başrolde olduğumu açıkladı. Rolü almak için ne kadar çok çalıştığımından dolayı çok mutlu oldum ve kendimle gurur duydum - tüm senaryoyu ezberledim ve ayna karşısında saatlerce pratik yaptım. Ertesi günkü seçmelerden önce biraz daha prova yapabilmek için kız kardeşimin doğum günü partisini bile kaçırdım. Ama duyurudan sonra diğer öğrencilerin fısıldaşmalarını duydum: *Herkes rolü güzel olduğu için aldığını biliyor.* Herkes bunu söyleyip duruyordu ve dersler bittiğinde ben bile inanmıştım. Ertesi sabah öğretmenime istifa ettiğimi söyledim. Sonra eve gittim ve ağladım.

Ondan sonra da benzer şeyler sık sık oldu. Okuldaki bir etkinlikte konuşma yapmamı sağlayan şey dünyadaki açlıkla ilgili ödevim değil, *posterde güzel görüneceği için seçilmemdi.* Ve liseden 4.0 not ortalamasıyla mezun olmamın nedeni fazladan online dersler almam değil, *dekana göğüslerini göstererek fazladan kredi almasıydı.*

"Biliyor musun, geçen dönem kriptografi dersimden en yüksek notu aldım. Son on yılın en iyi sonucu" diyorum.

"Hiç şaşırmadım."

"Herkes 'profesör beni becermek istediği için' olduğunu söyledi. Kıcıımı yırtarak çalıştığım için değil."

"Kimin ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

Başımı kaldırıyorum ve Rafael'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Şakaklarımın arasındaki boşluk garip bir şekilde hafif ve havadar geliyor. Muhtemelen şarabı azaltmalıyım. Özellikle de dilim çözöldüğünden beri. Onunla konuşmak neden bu kadar kolay?

"İnsanlar ada değildir, Rafael. Tek başımıza, her şeyden kopuk bir şekilde var olmayız. Başkalarının fikirlerini görmezden gelemezsiniz."

"Aynı fikirde değilim."

Masamızın üzerindeki üzüm yapraklarının arasında asılı duran fener yumuşak esintiyle sallanıyor, sert yüz hatlarına aralıklı bir parlaklık veriyor ve ışıkla gölgelerin etkileşiminde yüzündeki çizgileri daha da belirginleştiriyor. Başparmağı çenemi nazikçe okşamaya devam ediyor ve tenimde zevk titreşimleri yaratıyor. Parmaklarım aynı şeyi ona yapmak için kaşınıyor.

"Öyle mi? Yine de günlerce benden saklandın. Neden?"

"İnsanlar yüzümü ilk kez gördüklerinde çok güçlü tepkiler veriyorlar. Özellikle de kadınlar. Benden korkmanızı istemedim."

"Beni korkutan pek çok şey var, Rafael. Yüzün bunlardan biri değil."

"Bana ne olduklarını söyle, ben de her birini yok edeyim." "Yükseklikler. Su yaratıkları. Alışveriş merkezleri."

"Alışveriş merkezleri mi?"

"Evet. Onlarla başa çıkamıyorum." Bakışlarını tutuyorum. "Ama en büyük korkum sevdiklerimin zarar görmesi. Lütfen nişangâhları ailemi hedef alan uşaklarınızı geri çeker misiniz?"

Rafael'in çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Cevap vermiyor.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Anlaşmamıza sadık kalacağıma ve işim bitene kadar kalacağıma söz veriyorum."

Artık o kadar dayanılmaz gelmiyor. Burada kalmak. Onunla birlikte. Kendime karşı acımasızca dürüst olsaydım, ne zaman ayrılmayı düşünsem kalbimin visel benzeri bir kavrama tarafından sıkılıyormuş gibi daraldığını itiraf ederdim. Günlük atışmalarımızdan oldukça keyif alıyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Onu seviyorum. Tanrım, neden farklı koşullar altında tanışamadık? O zaman Rafael'e tamamen aşık olacağımdan hiç şüphem yok. Ama belki de, durumumuz ne olursa olsun, çoktan aşık olmuşumdur? Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece şarap konuşuyor.

Rafael derin bir nefes alıyor, gözleri gözlerimin içine bakarken burun delikleri açılıyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp telefonunu çıkarıyor. Birini arayıp telefonu kulağına götürdüğünde kalbim kaburgalarımı kıracak kadar hızlı atıyor.

"Guido, Petrov'larla ilgili ekibi geri çağır. Evet, şimdi." Telefonu kapattığında "Teşekkür ederim," diyorum.

Rafael'in eli dışarı fırlıyor ve enseme kavlıyor. Bakışları benimkilerle kilitleniyor, yeşil gözleri tehditle parlıyor. "Sözünden dönersen ne olacağını biliyorsun. Anladın mı?"

"Kırmayacağım."

"Güzel. Sipariş verelim." Garsona eliyle işaret ediyor.

Rafael

Diğer masalardaki müşteriler yemek boyunca bize doğru gizli bakışlar fırlatıp duruyorlar. Belli ettiklerini düşünmüyorlar ama ben her bakışlarını yakalıyorum.

Sabaha kadar bölgede yaşayan herkes tanımadığım bir kadınla akşam yemeği yediğimi öğrenmiş olacak. Taormina küçük bir kasaba ve burada dedikoduların başlıca konusu benim.

İki popüler spekülasyon konusu var. Birincisi, bu hale gelmeme ne sebep oldu? ABD'de geçirdiğim bir araba kazasından, çocukken kaçmadan önce Mancuso tarafından işkence görmeme kadar sayısız teori var. İkincisi ise aşk hayatımla ilgili. Guido'nun söylediğine göre ne zaman yeni biriyle görölsem, sözde kalbimi fethedecek kişinin o olup olmayacağına dair bahisler oynanıyormuş.

Meraklı gözlerin bizi görmeye çalışmasıyla ilgili bir sorunum yok. Ama erkeklerin kadınıma dikizlemesiyle ilgili bir sorunum var. Sağımızdaki masada oturan adam gibi. Son birkaç dakikadır Rus prensesime salyalarını akıtıyor. İçeri girer girmez arada bir hafifçe bakmasıyla başladı ama bakışları giderek daha cesurlaşıyor. Vasilisa'nın hâlâ tatlısını seçmekle meşgul olduğundan emin olduktan sonra, bütün bir kızarmış tavuk tabağıma eşlik eden rustik narenciye tahtasından soyma bıçağını alıyorum. Küçük ama son derece keskin.

"Bunlar ne?" Vasilisa garsonun getirdiği tatlı seçkisine bakarak sorar.

"Cannoli," diyorum bıçağın ucunu başparmağımla test ederek.

"Kremalı tatlı ricotta peyniri dolgusunun yanı sıra vanilyalı, çikolatalı ve fıstıklı diğer çeşitleri de var."

Bıçağı parmak uçlarımla sıkıştırarak mesafeyi ölçüyorum, sonra bileğimi hafifçe oynatıyorum ve bıçağı hafif bir kavis çizerek fırlatıyorum. Bıçağın ucu ahşap masa tablasına, tam da puştun yemek tabağıyla elinin arasına saplanıyor

bir çatal tutuyor. Adam geriliyor, ağzı açık bana bakıyor. İki parmağımla gözlerimi işaret ediyorum, sonra etinin birkaç santim ötesindeki bıçağı gösteriyorum, sessizce bakmasına izin verilen tek noktanın orası olduğunu bildiriyorum. Adam hızla başını sallıyor, gözleri masanın yüzeyine kayıyor.

"Bunu neden yaptın?" Vasilisa soruyor, bakışları bıçağa odaklanmış. Fark etmemesini umuyordum.

"Bir hamamböceği vardı. İğrenç küçük böcekler." Servis tepsisinden bir cannoli alıp ağzına götürüyorum. "Nefis geleneksel dolgu. Deneyin."

Vasilisa gözlerini kırıştırıyor, gözleri benimkilerle pasta arasında gidip geliyor, sonra yavaşça öne eğilip ikramdan küçük bir ısırık alıyor. Pudra şekeri ve kremanın bir kısmı pembeleşmiş dudaklarına bulaşıyor ve aletimi saran günahkâr ağzının görüntülerini doğrudan beynime gönderiyor.

Bütün akşam boyunca bana tepkisini ölçmek için orasını burasını yokladım. Bir kez bile geri çekilmedi. Hediye iade etmiş olsa da yakut küpelerin bir fark yarattığı sonucuna varmak istiyorum. Yine de, teşvikle bile olsa, davranışı bir kadından beklediğim hiçbir şeye benzemiyor. Dudaklarındaki kalıntıları başparmağımla fırçalarken Vasilisa'nın gözleri benimkilere kilitleniyor ve şekerleme bittikten sonra bile dolgunlaşmış eti okşamaya devam ediyorum.

Parmağım ağzında gezinirken zaman duruyor, ta ki telefonum gelen bir mesajla masanın üzerinde titreyip büyüü bozana kadar.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve hemen toparlanıyor. "Ne zaman isterseniz." Yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle eğlenerek sırtıyorum ve

telefonumu aldım. Mesaj Guido'dan geliyor ve Calogero'nun birkaç adamının bu gece erken saatlerde Catania'da görüldüğünü bildiriyor. "Korkarım ayrılmak zorundayız."

"Evet, tabii," diye kekeleyerek konuşuyor. "Dün tamir ettiğim sunucuda çalışan bir teşhis programı bıraktım. Biz dönene kadar bitmiş olur, böylece çalışmaya devam edebilirim."

"Akşamı senin çalışmanı izleyerek geçirmek istesem de yarına kadar beklemek zorundayım. Seni bırakır bırakmaz Catania'ya gitmem gerekiyor." Ayağa kalktım ve takım elbisemin ceketini çıkarıp önümde tuttum.

Vasilisa önce teklif ettiğim cekete bakıyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Kollarının her yerinde tüyler diken diken olmuş," diye homurdanıyorum. "Giy şunu yoksa seni zorla giydireceğim. Şimdi, lütfen."

Rusça bir şeyler mırıldanarak arkasını dönüyor ve kollarını ceketin kollarından geçiriyor. Tekrar bana döndüğünde gözlerim onun üzerinde geziniyor, takım elbise ceketimin içindeki küçük hilebazımı görünce hayretler içinde kalıyorum. Kişisel eşyalarım, özellikle de kıyafetlerim söz konusu olduğunda son derece bölgeciyimdir. Birinin bana ait bir şeyi giymesine izin vermek çok mahrem bir şeydir. Ve ben mahremiyetten hoşlanmam. Ama Vasilisa'yı kocaman ceketimin altında cüceleşmiş görmek, onu benim gömleklerimi giyerken görmekle aynı etkiyi yaratıyor üzerimde. Beni anında granit gibi sertleştiriyor.

Artık onu gören her erkek benim olduğunu anlayacak. Bu düşünce aletimi daha da şişiriyor, pantolonumun fermuarının arkasında acı verici bir şekilde ağrıyor. Belki de ona aldığım tüm kıyafetleri atmalı ve yine benim gömleklerimden başka bir şey giymeden dolaşmasını sağlamalıyım?

"Biliyor musun, dizüstü bilgisayarın bende kalmasına ve gün boyunca çalışmama izin verirsen bu anlaşmamız çok daha hızlı sonuçlanır," diyor kolunu katlamaya çalışırken ve gözlerini kısarken.

"Aynen öyle." Vasilisa'nın elini nazikçe çekiyorum ve onun için kolunu sıvamaya başlıyorum. "Ne kadar içtin?"

"Sadece iki bardak. Belki üç." Kolunu kurtarmaya çalışıyor, bu sırada geriye doğru tökezliyor. Elim anında dışarı fırlıyor ve onu sabit tutmak için beline sarılıyorum.

Masada kalan şaraba bakarken onu göğsümle aynı hizaya çekiyorum. Şişe neredeyse boşaldı ve ben sadece yarım bardak içtim. Sanırım birkaç saat boyunca deforme olmuş yüzüme bakmaya katlanmak için sarhoş olmaya başvurdu. O ilk değil. Eski sevgililerimden biri benimle buluşmadan önce hep sarhoş olurdu.

Elimi Vasilisa'nın belinden çekiyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Hadi gidelim."

Sallanmadan iki tam adımı zor atıyor. Hay sikeyim. Kolumu tekrar ona doluyorum ve diğerini dizlerinin altına kaydırıyorum, onu kaldırıp göğsüme yaslıyorum. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, çılgılık atmasını ya da irkilmesini beklemekten kendimi alamıyorum. Ama tıpkı kaya bahçesindeki o gece olduğu gibi, bana sadece uzun kirpiklerini savuruyor. Odaklanmamış bakışları

Benimkiydi ve o zaman da sarhoş olduğunu hatırlıyorum. Belki de tepki vermemesinin nedeni budur.

"Daha kolay olacaksa gözlerini kapatabilirsin," diyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor, karanlık derinliklerini muzip bir gülümseme aydınlatıyor. Kolunu boynuma doluyor ve daha da yaklaşarak burnunun ucunu benimkine değdiriyor. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm Rafael, ama *o kadar* uzun değilsin. Yükseklik korkum yerden yirmi metre yüksekliğe çıkana kadar devreye girmez."

Derin bir nefes alıyorum, o şımarık ağzı kendi ağzımla yakalama dürtüsüyle savaşıyorum. Onu istiyorum. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ve bir şey istediğimde kendimi tutmam.

"Bir milyon," diyorum kara gözlerinin içine bakarak. Vasilisa'nın kaşları çatılıyor. "Bir milyon mu?"

"Bu öpücük için alacağın miktar," diye homurdanıyorum ve ağzımı onun kine yapııştırıyorum.

Vasilisa

Düşünemiyorum. Sadece hissedebiliyorum.

Onun tadı. Göğsümden yayılan sıcaklık. En çekici alev beni içten dışa doğru yakıyor.

Rafaell'in ağzı benimkine öyle bir şiddetle saldırıyor ki nefes bile alamıyorum ama kimin havaya ihtiyacı var ki? Kollarımı boynuna doluyor, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi onu öperken tüm gücümle sıkıyorum.

Olabilir. En azından benimki. Ama ben onun yaktığı ateşte yanmaya hazırım.

Bir telefonun aralıksız çalması nihayet sersemliğimi delip geçiyor. Şu ana kadar etrafımızdaki her şeyin ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim. Rafael'in telefonu

ama o bunu tamamen görmezden geliyor ve beni ağzıyla tahrip etmeye devam ediyor.

Onun kokusu, artık benim olan aynı koku beni çıldırtıyor. Alt dudağını dişlerimle çekip emiyorum. Boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor ve sonra beni ısıyor. Karıncalanan dudaklarımı ısıyor. Parmaklarım saçlarında tünel açıyor, çekiyor, karıştırıyor. Her zaman mükemmel bir şekilde geriye doğru kayganlaştırır.

Onunla ilgili her şeyi şiddetle kontrol eder. Artık öyle değil.

Bu
muhteşem.

Çok vahşi.

O sınırsız.

"Signor De Santi." Tanımadığım bir erkek sesi beni saran trans halini kırıyor.

Rafael'in dudakları kıpırdamıyor, sonra yavaşça dudaklarımı bırakıyor ve saatler sonra ilk kez nefes almama izin veriyor. Saç tellerini tutmama rağmen başını eğiyor ve garsona dik dik bakıyor. Birkaç adım ötede duran adam irkiliyor ve boyu küçülmüş gibi görünüyor ama Rafael'e bir telefon uzatıyor.

"*Potrei ucciderti per questo,*" diye bağıyor Rafael, buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen küçük adama.

"*È Guido, Signor De Santi,*" diye kekeliyor zavallı adam. "*Dice che è urgente.*"

"Özür dilerim Vespetta. Buna bakmam gerekiyor," diyor Rafael beni nazikçe yere indirirken, sonra telefonu teklif eden elden kapıyor ve arayan kişiye bağarmaya başlıyor.

Rafael en az iki dakika süren tehditkâr tiradı sırasında -ses tonundan anladığım kadarıyla- boştaki kolunu belime dolayarak beni adeta önüne doğru eziyor. Avuç içlerimi göğsüne koyup içindeki titreşimleri hissederken bir yandan da hislerimi toparlamaya çalışıyorum.

Rafael De Santi beni öptü.

Ben de onu öptüm.

Tanrım, aklımı kaçırdım.

Rafael son bir havlamayla telefonu masaya fırlatıyor ve eli sırtımın alt kısmına kayıyor. Garsona bir kez daha ters ters bakıyor,

Beni hızlıca çıkışa doğru yönlendirdi.

Rafael arabaya binmeme yardım ederken tek kelime etmiyorum, o öpücükle tamamen sarsılmıştım. Verdiğim tepki yüzünden, gerçekten. Hem heyecanlandım hem de dehşete düştüm. Direksiyonun başına geçtiğinde kalbim hâlâ milimetrelık yarışını durdurmamıştı.

"Tetikçiler cennetinde sorun mu var?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde soruyorum.

Belki de o dünyayı sarsan öpücük hiç olmamış gibi davranabiliriz.

Rafael bana kaşlarını çatıyor, sonra arabayı çalıştırıyor. "Hayır. Bu bir şey . . . kişisel diyelim."

"Bu kişisel mesele de bir Remington gerektirecek mi?"

"Belki de. Calogero Fazzini'nin adamları bu olmadan derslerini nadiren öğrenirler." Gözlerim ona kaydı. "Sicilya Mafyasının Don'u mu?"

"Evet." Başını sallıyor. "Ve ayrıca, vaftiz babam."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ama Cosa Nostra üyesi olmadığınızı söylemişsiniz."

"Aileye hiç kabul edilmedim. On dört yaşındayken Guido ile birlikte Amerika'ya kaçtım."

"Neden?"

"Çünkü annem omertayı bozdu."

Nefes alıyorum. Omertà, Cosa Nostra'nın sessizlik kuralıdır. Temel ilke, özellikle yasal makamlarla veya yabancılarla muhatap olunduğunda dudakların mühürlü tutulmasıdır. Bu aşırı bir sadakat biçimidir - bir onur ve davranış kuralıdır - ilkelerini savunmak kişinin ölümcül düşmanını veya kişisel bir kan davasını içerse bile, hükümetin müdahalesine karşı dayanışmaya önem verir. Mafya içinde omertà'yı çiğnemenin cezası ölümdür.

"Anneni Cosa Nostra mı öldürdü?"

"Önceki Don, Mancuso, bunu kendisi yaptı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Sicilya'ya neden döndün?"

"Mancuso'yu öldürebilmek için." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Benim

Mancuso'nun boğazını kesmemin üzerinden kırk sekiz saat geçmeden vaftiz babası Aile'nin başına geçti. O zaman Calogero ve ben bir anlaşma yaptık.

ve ben de doğuyu kontrol ediyorum. Ama görünen o ki Şimdi bu anlaŐmayı bozmaya  alıŐıyor." Rafael kırmızı ıŐıkta durdu ve yüzünü bana döndü. "Ve ben her zaman insanların bana verdikleri sözleri yerine getirmelerini saçlarım Vasilisa. Bunu aklında tut."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı önümüzde uzanan yol Őeridine  eviriyorum. Arabanın sıcaklığı düşmüş gibi görünüyor ya da belki de sadece Rafael'in uyarısının getirdiği korku hissidir. Ceketini kendime daha sıkı sarıyorum ve yolculuğun geri kalanını  n camın ötesinde görünen karanlık manzaraya bakarak geçiriyorum.

Bölüm 11

Rafael

*25 yıl a4o (Rafael, a4e 14) Taormina,
Sicilya*

*"Palermo yakınlarında karaya vuran bir adamın cesedinin kimliği tespit edildi.
.."*

Akşam yemeğinden kalanları buzdolabına koydum ve oturma odasına baktım. Oda. Kardeşim kanepenin ortasına tünemiş, gözlerini televizyon ekranına ve haberleri aktaran sunucuya dikmiş. "Kapat şunu, Guido."

"Ölü bir adam bulmuşlar!" diye haykırıyor kardeşim kocaman gözlerle. "Şimdi!" Ben havlıyorum. "Git dişlerini fırçala, sonra da doğruca yatağına git." "Hayır. Görmek istiyorum. Anne, lütfen."

Annemiz yıkamakta olduğu bulaşıklardan başını kaldırıyor ve köpüklü parmağıyla Guido'yu işaret ediyor. "Kardeşini dinle. Yukarı çık. Çabuk ol."

Küçük kardeşim oldukça kötü bir küfür mırıldanıyor ve kumandayı kanepeye fırlatarak odanın diğer ucuna koşuyor.

"Ağzından çıkana dikkat et." Yanımdan geçerken kafasının arkasına hafifçe vuruyorum. "Bir dahaki sefere ağzını sabunla yıkırım."

"Her zaman söylüyorsun!" diye omzunun üzerinden fırlatıyor, sonra koridordan yatak odamıza doğru koşuyor.

Evimiz üçümüz için çok küçük olmaya başladı. Annem Guido'nun kendine ait bir alanı olmasını, düzgün bir yatağı olmasını istiyor - şu anda kullandığı çek-yat koltuğu değil. Ayrıca biraz mahremiyeti hak ettiğimi düşünüyor ve kendi odasını bana vermeye çalışıyor. Doğru ya. Sanki annemin oturma odasındaki kanepede uyumasına izin veririm de. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor, sonra taşınabiliriz. On altı yaşına geldiğimde, nihayet Cosa Nostra'ya katılabilirim. Şimdilik, zaman zaman bana yaptırdıkları küçük işler

Faturalarımızı ödemeye yardımcı olmak için, ama resmi bir üye olduğumda, işte o zaman ciddi para gelmeye başlayacak.

Başımı sallayıp kumandaya uzanırken arkamdan bir çarpma sesi geliyor. Arkamı döndüğümde dikkatimi annem çekiyor. Mutfağın ortasında donmuş bir şekilde duruyor, gözleri kocaman ve kaşları endişeli bir şekilde yukarı kalkmış. Parçalanmış bir tabağın parçaları ayaklarının dibindeki zemini kaplıyor.

"Anne?"

"Sesi aç," diye mırıldanıyor annem, bakışları panik içinde televizyon ekranına sabitlenmiş.

"Sen iyi misin? Ne-"

Bana doğru koşarken porselen parçaları çeşitli kenarlardan fırlıyor ve pır pır ediyor, kırık tabak parçalarını ayaklarıyla tekmeliyor ve kumandayı elimden kapıyor.

". . dedektif, geçen hafta Catania Limanı'nda polis tarafından ele geçirilen yarım ton kokainle sonuçlanan başarılı bir operasyondan sorumlu görev gücünün başındaydı. Kaybolduğu iki gün önce bildirilmişti ..."

Haber sunucusu konuşmaya devam ediyor ve her geçen saniye annemin yüzü daha da solgunlaşıyor. Ellerini ağzına bastırdı ve tüm vücudu titremeye başladı. Bir polisin ölümünün onu neden bu kadar tedirgin ettiğini anlamıyorum. Bu o kadar da alışılmadık bir şey değil. Arada bir, özellikle de mafyaya bulaşmaya cüret etmişlerse, biri ölü bulunur.

"Anne?" Omuzlarından tuttum. Onu en son Mancuso'nun adamları babamın öldürüldüğü haberini getirdiğinde bu kadar perişan görmüştüm. "Neyin var?"

Kollarımı öyle sert tutuyor ki tırnakları derime batıyor. Endişeli bakışlarının etkisi beni neredeyse sersemletiyor. "Kaçmak zorundayız, Rafael. Hemen şimdi."

"Kaçmak mı? Neden-"

"O adamı tanıyorum," diye kekeliyor. "Cesedi bulunan dedektif. I . . . Ona bazı bilgiler aktarıyordum."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti akıyor. "Ne?"

"Bir süre önce bana yaklaştı ve yerel Cosa Nostra'yı çökertmesine yardım etmem karşılığında beni korumayı teklif etti."

"Koruma mı?" Kükredim. "Koruma *altındayız* anne! Senin ispiyonladığın Cosa Nostra bizi güvende tutuyordu! Bir yıl içinde Aile'ye kabul edilmem gerekiyordu! Aklından ne geçiyordu?!"

"Bu!" Çığlık atıyor ve elleriyle göğsümü itiyor. "İki oğlumun da bir tabut içinde toprağa indirilmesini izlemeyeceğim. Calogero seni ve Guido'yu dışarıda tutacağına dair bana söz verdi."

"Don bunu asla kabul etmez anne. Hepimiz biliyoruz ki babamın yerine onların saflarına katılmam bekleniyor."

Dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. "Ve Calogero'nun, geleceğin için istediğim şeyin bu olmadığını bilmesine rağmen, sana Aile için birkaç ayak işi yaptırdığını biliyorum. Beni sevdiğine yemin etti ve Mancuso'nun seni serbest bırakmasını sağlayacağına söz verdi. Ben de ona inandım. Oğullarımı babalarının kaderinden kurtarmaya çalıştım ve yıllarımı yalancı bir yılanın yatağını ısıtarak geçirdiğimi çok geç fark ettim."

Şok içinde anneme baktım. "Onu sevdiğini sanıyordum."

"Yaptım!" diye fısıldıyor gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Bana seni Mancuso'nun pençelerinden kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylediği ana kadar. Ben de meseleyi kendi ellerime aldım. Ve başarısız oldum.

Yüce Tanrım, hepimizi öldürecekler."

"Anne." Onun titreyen ellerini kendi ellerime aldım. "Polise ne söyledin?"

"Her şeyi. Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Uyuşturucu sevkiyatı da dahil. Ama polisin limana baskın yapmaması gerekiyordu. Mancuso'nun kendisine karşı henüz yeterli kanıtları olmadığı için izlemeye devam edecekleri söylendi. O dedektif, benim bu işe karıştığımı ortaya çıkaracak herhangi bir şey olmadan önce üçümüzün de götürüleceğine dair bana güvence verdi. Savcılık için potansiyel bir kilit tanık olarak beni güvende tutması gerektiğini söyledi."

Midem yere düşüyor, korku beni tüketiyor. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başlıyor. Yerel polis gücünün yarısı Cosa Nostra'nın maaş bordrosunda. Mancuso'nun uşaklarından biri dedektifin

içeride biriyle konuşuyormuş ve onu dışarı çıkarmışlar. Ölü bedenleri denize atmak Aile'nin standart yöntemidir.

"Bunu düzelteceğiz," diye mırıldandım. "Senin yaptığını bilmiyorlar. Biz-"

Evin önüne yanaşan bir aracın sesiyle kesiliyorum. Başım ön bahçeye bakan pencereye doğru kayıyor. Bir değil, iki siyah araba garaj yolumuza giriyor. İlki sıradan görünümlü bir sedan, tıpkı Calogero'nun kullandığı gibi. Ama ikinci araç renkli camları olan şık bir limuzin. Don'un arabası.

"Biliyorlar." Annemin dudaklarından zorlukla duyulabilen kelimeler dökülüyor.

Benden uzaklaşarak mutfak dolabına koşuyor ve histerik bir şekilde temizlik malzemelerini çıkarmaya başlıyor.

"Git Guido'yu getir," diyor. "Pencereden dışarı tırmanabilirsin. Tanrı biliyor ya, bunu yeterince yaptın."

Silahı üst rafta, baharat kavanozlarının arasında sakladığım yerden alıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Annem bana yaklaşıyor, boştaki elime plastik bir torba tutuştururken gözleri sarsılmaz bir kararlılıkla dolu. "Para. Ayrıca Messina'da ikinizin Amerika'ya gitmesini ayarlayacak bir adamın irtibat numarasının yazılı olduğu bir not da var."

Yaklaşan ayakların sesi. Birkaç tane. Ön kapımıza doğru geliyorlar.

"Anne . . ." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Yaptıklarım en büyük ihanet olarak görülecek Rafael. Yaşamama izin vermeyecekler. Ve burada kalırsan seni ve Guido'yu da öldürecekler. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Parmaklarımı silahın kabzasından nazikçe çözüyor ve silahı elimden alıyor. "Eğer beni seviyorsan, gidip kardeşini alır ve kaçarısın."

Zihnim dönüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Ama yok. Omertà'yı ihlal etmek tüm aile için ölüm cezası anlamına gelir. Çok küçük olan ve Cosa Nostra'nın işlerinden haberi olmayan çocuklar kurtulabilir. Ama Mancuso iyiliksever bir adam değil. Hepimizi ibret olsun diye cezalandırmak isteyecektir. Ben çoktan öldüm, bu kesin. Guido sadece dört yaşında, ama Don'un kardeşimi de öldürmeyi seçeceğinden hiç şüphem yok.

Annemin elini tuttum. "Sen de geliyorsun."

"Peşimizden gelecekler. Ama eğer ben ... kalırsam ... bu yeterli olabilir. Ve bu da sizi kovalamayacakları anlamına gelebilir."

Hayır! Annemi ölüme terk edip nasıl kaçabilirim?

Kapı zilinin tiz sesi evin içinde yankılanıyor, kafatasımın içinde patlamış bir TNT bloğu gibi gürliyor. "Yapamam."

"Kardeşini düşün, Rafael." Annem yüzümü aşağı çekip alnıma bir öpücük bırakıyor. "Lütfen. Annenin kalbini kırma."

Sertçe yutkunuyorum. Boğazım zar zor çalışıyor.

Parmaklarımı plastik torbanın etrafına dolayarak tüm gücümle sıkıyorum.

"İşte benim oğlum." Başını salladı. "Git. Ve asla buraya dönme."

Umutsuzluk göğsümün içinde öfkeyle çarpışıyor, beni parçalara ayırıyor. Annemin eli benim elimden düşüyor. Bir adım geri atıp koridorda koşmaya başladım. Yatak odasına girmeden hemen önce, anneme son bir kez bakmak için sadece bir saniyelğine duruyorum. Ön kapının yanında durmuş, başını dik tutmuş, kapı koluna uzanıyordu.

"Geri döneceğim," diye fısıldıyorum yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken. "Geri döneceğim ve hepsini öldüreceğim."

Uyuyan kardeşimi göğsüme bastırırken bu sözü defalarca tekrarlıyorum. Ben pencere camını iterek açarken o araba oyuncakları hakkında bir şeyler mırıldanıyor. O kucağımdayken boşluktan içeri süzülüyorum ve arazinin arka tarafını kaplayan ağaç sırasına doğru koşuyorum.

Yaprak dökmeyen bir çalının arkasına saklanmış, gözlerim oturma odamızın penceresinde, bir mantra gibi sözümü tekrarlayıp duruyorum.

Sicilya Cosa Nostra'sının başışçısının silahının namlusunu annemin kafasına dayayıp tetiği çekmesini izlemek.

Bölüm 12

Vasilisa

Günümüz

Malikâneye vardığımızda, garaj yolunda park etmiş dört siyah araç var. Yarı otomatik silahlı bir adam ön kapıda duruyor.

"Burada bekle," diyor Rafael kontağı kapatıp arabadan çıkarken. Bir saat önce birlikte yemek yediğim o gülen adamdan eser yok.

Yanıma gelip yeni gelenle birkaç cümle konuştuktan sonra geri dönüp arabamın kapısını açtı.

"Sizi odanıza götüreceğim," diyor, yüzü sert çizgilerle belirlenmiş. "Gecenin geri kalanında orada kalmanız en iyisi olacaktır."

"Tamam."

Rafael başını sallıyor, sonra kollarını bacaklarımın altından geçirip beni koltuktan kaldırıyor. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra gözlerim Rafael'in ayaklarının dibindeki çakılları boyayan büyük, koyu lekeye takılıyor. Garaj yoluna motor yağı dökülmüş gibi görünüyor. Tüfekli adam, Rafael beni içeri taşıyabilsin diye ön kapıyı açık tutuyor. Giriş holünün zemininde daha fazla leke fark edene kadar her an beni yere bırakmasını bekliyorum. Ancak şimdi, düşündüğüm gibi siyah değil, koyu kırmızı olduklarını görebiliyorum.

Kan.

Rafael merdivenleri tırmanırken omzunun üzerinden ona bakarak boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Kan izi, girişten şarap mahzenine açılan kapıya kadar bir yol boyunca kıvrılıyor ve orada gözden kayboluyor. Kana yabancı değilim. Babamın adamlarının sık sık evimizde, genellikle de mutfakta tekrar dikilmesi gerekir. Ama bu hayati vücut sıvısının bir yerde bu kadar çok olduğuna hiç tanık olmamıştım.

"Ne oldu orada?" Rafael beni yatak odasına taşırken fısıldıyorum.

"Henüz bir şey yok. Başlamamı bekliyorlar."

Ay ışığı açık balkon kapısından karanlık odaya süzülüyor ve içeriyi mavimsi bir parıltıyla yıkıyor. Sakin bir ortam, kıyıya vuran dalgaların uzaktan gelen sesi ve nefeslerimizin ritmi tek ses. Gökyüzünün parıltısı Rafael'in gözlerine yansıyor. Yüzü kısmen karanlıkla örtülü olduğu için net olarak görebildiğim tek şey onlar.

Ancak az ışıktaki bile, yüz hatlarındaki kalın ve düzensiz yara izleri gözden kaçmıyor. Özellikle bir çizgi göze çarpıyor. Neredeyse on beş santim uzunluğunda ve çenesinden dudaklarına doğru uzanıyor ve burnunun yanından hafifçe kıvrılarak yüzünün kirli sakalla kaplı alt kısmında bir yarık oluşturuyor. Kulağının hemen üzerinden başlayıp sol yanağından geçerek ağzına doğru uzanan, neredeyse onun kadar belirgin bir tane daha var. Dudaklarının köşesini aşağı doğru çekerek ona sürekli çatık kaşlı bir görünüm veriyor.

Rafael sanki biri onu yamamaya çalışmış ama çok kötü bir iş çıkarmış gibi görünüyor. Ana kabarık dokunun yanı sıra, bana demiryolu raylarını hatırlatan küçük çapraz yara izleri var. Sanki dikişlerin atıldığı bölgelerin etrafında ek yara izleri oluşmuş gibi ve şimdi derisi düğmeli bir yastığın karmakarışık, engebeli görünümüne sahip. Ona bu kadar yakın olduğum için insanların onu neden korkutucu bulduğunu anlayabiliyorum. Gerçi ben anlamıyorum. Ama bana hissettirdikleri? Bu beni çok korkutuyor.

Parmağımın ucunu dudaklarının kenarına, başka bir kabarık et çıkıntısının başladığı yere koyuyorum ve elmacık kemiğine doğru sivri çizgiyi takip ediyorum. Rafael kıpırdamıyor, sessizce duruyor ve yüzündeki diğer yara izlerini incelememe izin veriyor.

"Bunlar araba kazasından mı?" Fısıldıyorum.

"Açıkça sormaya cesaret eden ilk kişi sensin," diyor. "Hayır. Sadece yanlış giden bir operasyon."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık yirmi yıl önce."

Parmak ucumu tekrar dudaklarına götürüp alt dudaklarının şeklini çiziyorum. Ne kadar sert, uğursuz bir ağız.

Işığın Rafael'in yüzünde gölgeleri kovalamasını izlerken, "Lütfen kendine iyi bak," diyorum.

"Her zaman yaparım." Derin sesi karanlığın içinden gürlüyor ve bir sonraki anda dudaklarımı dudaklarıyla kavlıyor.

Öpücük başka bir deprem. Beni ruhumun temellerine kadar sarsan, yoluna çıkan her şeyi yok eden feci bir sismik olay. Mantık ve akıl buharlaşıyor, onun dokunuşuyla silinip gidiyor. Kızmam gereken biriyle yakınlaşmama izin verdiğim için duyduğum endişe ikinci kat penceresinden uçup gidiyor. Beni esir alan bir adama aşık olma korkusu parçalanıyor. Parçaları denize doğru sürükleniyor. Rafael'i daha fazla arzulamaktan başka bir şey düşünemiyorum. Boynunu tutarak, her öpücüğe karşılık veriyorum. Her ısırığa. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Rafael alt dudağımı dişlerinin arasına alıp son bir kez ısırıyor, sonra beni yavaşça yere indiriyor.

"Kapıyı kapalı tut ki çığlıklar seni uyandırmassın," diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

Bir sonraki nefeste, o gitti.

* * *

Kapalı kapı sadece bir yere kadar yardımcı oluyor. Boğuk çığlıklar hâlâ balkondan bana ulaşıyor. Kiler pencereleri açık bırakılmış olmalı. Yumuşak hırkamı üzerime daha sıkı çekiyorum ve küçük tırnağımı ısırmaya devam ediyorum.

Bilgi edinmek ya da ceza vermek için işkence yapmak suç dünyasında alışılmadık bir durum değil. Buna hiç tanık olmadım ama şu anda yeraltında olanın bu olduğunu bilmek için orada olmam gerekmiyor. Rafael acıyı kendisi mi veriyor yoksa o izlerken başkasına mı yaptırıyor? Ününü bilsem bile, bunu yaptığını hayal etmekte zorlanıyorum. Bana yapışkan notlar üzerine çizimler bırakan bir adam evinde insanları katletmez, değil mi? Belki de korkulan Sicilyalı hakkında duyduğum hikayeler abartılıdır. Yoksa insanların onu resmettiği gibi acımasız, soğukkanlı bir katil mi?

Yatak odasının kapısını aralayıp dışarıya bir göz atıyorum. Etrafta kimse yok. Koridorda parmak uçlarımda ilerlerken adımlarımı hafif tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Döşeme tahtaları gıcırdamıyor, beni ele vermiyor. İniltilerin ve bastırılmış çığlıkların zayıf yankısı duvarlardan sızıyor gibi görünüyor.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, ahşap basamaklardan biri çıplak ayağımın altında gıcırdıyor. İrkiliyorum, birinin duymuş olabileceğinden korkarak etrafıma bakıyorum. Ama giriş holü ıssızdı.

Duvarlardaki eski aplikler dışında tüm ışıklar kapalı, bu da mekânı uğursuz hissettiriyor. Yerdeki kan izleri, oradaki buradaki birkaç kıpkırmızı leke dışında yok olmuş. Kalıntılardan kaçınarak hızla koridoru geçiyorum ve şarap mahzenine giden merdivene doğru sola dönüyorum.

Kalın kiler kapısının önünde durup tokmağa bakıyorum. Bu bir hata. Bir işkence seansına tanık olmaya hiç niyetim yok. Ama parmaklarım o kolu çevirmek için kaşınıyor. Kapıyı açmak için. *Onu* görmek için. Gerçek onu.

Onun diğer tarafına bir göz atma dürtüsü içimde dolaşıyor. Bana hiç göstermediği tarafını. Rafael hakkında her şeyi bilmek istiyorum. *İhtiyacım var*. Onunla tanıştığım andan itibaren düşüncelerimi işgal eden adam hakkındaki tüm gerçeği bilmem gerekiyor. Belki onu en çirkin haliyle görmek bu aptalca cazibemi söndürür. Belki ellerinde kan görmek bir dahaki sefere dokunuşundan zevk almamı değil, geri çekilmemi sağlar. Belki, sadece belki, ona karşı hissettiğim bu saçma çekim sonunda kırılır.

Bariyerin ötesinden gelen çığlıklar azaldı. Elim topuzun etrafına doladım. Parmaklarımın altındaki buz gibi soğuk, tenimi donduruyor. Nefesimi tutarak kapıyı açtım.

Antika ferforje avizeden süzülen tek bir ışık huzmesi, karanlık odanın ortasında cılız bir tahta sandalyeye uzanmış bir figürü aydınlatıyor. Sırtı kapıya dönük ama onun Rafael olduğunu biliyorum. Burada başka kimse yok. Cesetler dışında.

Giyileri yırtık ve kanlı beş adam odanın her yerinde yerde yatıyor. Kan ve vücut sıvılarının kokusu duman kokusuyla karışıyor ve öğürmemi neden oluyor.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum Vespeta." Rafael'in sesi sessizliği bozdu. Hâlâ sırtı bana dönük.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" Boğuldum.

"Toplantıma izinsiz girmeye cüret edebilecek tek kişi sensin."

Sigarasından uzunca bir nefes çektikten sonra onu ölü bir adamın yüzüne doğru fırlatır ve rahatsız edici, sessiz bir cızırtıyla yere düşer. Ardından, göz açıp kapayıncaya kadar süren akıcı bir hareketle elini sandalyenin ön ayağına vurur ve bir bıçağı tahtaya saplar. Hemen yanında da içi kanlı bir şeyle dolu cam bir kavanoz. Kesilmiş insan diline benzeyen bir şey.

Rafael yavaşça sandalyeden kalkıyor ve bana doğru dönüyor. Gömleğinin önü ve kolları o kadar çok kanla doymuş ki, kumaş vücuduna yapışıyor.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, hâlâ gömleğindeki kıpkırmızı lekelere bakarak. Sersemlemiş aklımdan geçen tek şey buydu.

"Hala zaman zaman kendimi kaptırdığım kötü bir alışkanlık." Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kat etti ve tam önümde durdu. "Neden buradasın?"

"I . . . Emin değilim." Yutkunuyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Aşağı geldiğim için bana bağırmayacak mısın?"

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü . . . Bilmiyorum. Bunu görmemi istemedin mi? Eğer babamı böyle bir şey yaparken görseydim, derimi yüzerdi."

"Değer verdiğin birini zarar görmekten korumak başka bir şeydir." Elini kapının pervazına dayıyor ve yüzlerimiz aynı seviyeye gelene kadar eğiliyor.

Sol yanağında da kan lekeleri var. "Onları gerçeklikten korumak tamamen farklı bir şey. Çünkü bizim dünyamızda bu ölüme yol açabilir."

Başımı sallıyorum, gözlerim cesetlerden birine kayıyor. "Kim bunlar?" "Cosa Nostra. Cosa Nostra'ya ne olduğunu öğrenmek için Catania'ya geldiler. Limanıma sokmaya çalıştıkları ilaçlar."

"Onları öldürmek zorunda mıydın?"

"Bratva rakip bir örgütün üyelerini bulsa ne yapardı? onların topraklarında iş yapmak?"

Tam olarak aynı şey. Gözlerim yine Rafael'inkileri buluyor. "Bu kan senin mi?"

"Öyle olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

"Belki." Sesim zar zor fısıltıya dönüşüyor, sanki bu gerçeği idrak etmekte zorlanıyormuşum gibi.

Rafael'in dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Kanlı parmakları yavaşça çenemi sıkarak başımı yukarı kaldırıyor. "Hiçbiri benim değil Vasilisa."

Ağzı bir anda benimkini yakalıyor. Öpüşünde yumuşaklık yok. Sadece vahşi bir iddia. Destek için gömleğinden bir avuç tutup onu öperken nefes almayı başarıyorum. Öpmemeliydim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama onun büyüleyici çekimine karşı koyamıyorum. Alt dudağını ısıırıp ağzımın içine çekiyorum. Homurdanıyor ve dili beni de istila ediyor.

Dokunduğum kumaş ıslak ve yapış yapış ama umursamıyorum. Zihnim sürükleniyor, onun tadından başka hiçbir şeyi algılayamıyor. Kokusu. Sıcaklığı. Ten tene temas eden tek şey dudaklarımız ama tüm bedenim canlı bir tel gibi uğulduyor. Başka hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti.

Sonunda ağzımı bıraktığında, hava kısa ve hızlı patlamalar halinde ciğerlerime doluyor. Sanki solunum organlarım aniden nasıl çalışacaklarını hatırlamış gibi. Rafael'in sert yeşil gözlerine bakıyorum. Gizlenemeyen bir arzuyla parlıyorlar, o ise üzerimde yükseliyor, çok büyük ve uğursuz görünüyor, kan lekeleri ve ölü bedenler fon oluşturuyor. Sanki cehennemin karanlık hükümdarı gibi.

"Güzel dudaklarının tadı günahın saf özü gibi." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Acaba ben onu yalayıp yuttuğumda amın da o kadar şahane olacak mı?"

Sesinin tonundan omurgamdan aşağı bir titreme akıyor ve beni iliklerime kadar sarsıyor. Bu bir soru gibi değil, bir söz gibi geliyor. Yerine getirdiğini memnuniyetle göreceğim bir söz.

Arkamı dönüp merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Rafael De Santi'den ve içimde uyandırdığı hain duygulardan kaçıyorum.

Bölüm 1C

Vasilisa

"Sinyor De Santi size bir mesaj iletmemi istedi hanımefendi," diyor hizmetçilerden biri terasın eşiğinden. "Sizi arabasında bekliyor. Dizüstü bilgisayarını da yanında getireceksin."

"Sinyor De Santi'ye kibarca gidip kendini becermesini söyleyebilirsiniz," diye omzumun üzerinden fırlatıp ufka bakıyorum.

Ahmak. Rafael'in son "hediyesini" bulalı saatler oldu ve hâlâ sakinleşebilmiş değilim.

Dün gece zar zor uyuyabildim, Rafael'in öpücükleri ve uyandırdıkları karmaşık duygular yüzünden çok sarsılmıştım. Heyecan ve zevkle birlikte, bu deneyimden hoşlandığım için kendimi aşağıladım. Etrafta rastgele erkeklerin beni anlamsızca öpmesine izin vermem. Özellikle de beni tutsak eden erkeklere! Saatlerce dönüp durdum, Rafael'in bana öpüşmekten çok daha fazlasını yaptığına dair zihnimdeki görüntüleri yok etmeye çalıştım.

Sonra uyandığımda, önceki geceden daha da şaşkın bir halde, başka bir kadife kutu buldum.

Ben uyurken yatak odasında olduğunu anlamak için hediyeği görmeme bile gerek yoktu. Havada sürüklenen izlerini algılayabiliyordum. Kokusu güçlü olduğundan değil, ama burun deliklerim ona uyum sağlamış gibi görünüyor, en hafif kokuları bile fark edebiliyorum.

Kutuda güzel bir halat zincir bilezik duruyordu, üç örgülü altın ve gömülü elmaslar sabah ışığında parlıyordu. Mücevher kutusunun yanında, birkaç sap beyaz orkide ile dolup taşan gösterişli bir kristal vazo vardı. Altında, üzerinde benim adımın yazılı olduğu üç milyon dolarlık bir çek vardı. Paylaştığımız her öpücük için bir tane. Kendimi en son ne zaman bu kadar sefil ve kullanılmış hissettiğimi hatırlamıyorum, bir tür fahişe gibi. O ahmağı öptüm çünkü ondan hoşlanıyorum. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla hoşlanıyorum. Ve bana lanet olası bir çek bıraktı!

"Mesajımı aldın mı Vasilisa?"

Sadece sesinin tınısı bile içimde uygunsuz ama hoş bir ürperti yaratıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi önümdeki uzak bir noktaya odaklıyorum. "Evet, bir tane geri gönderdim ama hizmetçi muhtemelen sana iletmeye korkmuştur."

Arkamda ağır ayak sesleri duyuluyor, giderek yaklaşıyor. Her bir gümbürtünün göğsümde yankılandığını hissederken, vücudumdaki her bir sinir impulsu uğulduyor. Rafael tam önümde durarak masmavi denizi görmemi engelliyor.

"Ve sana bıraktığım hediyeği gördün mü?" diye soruyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve üzerime doğru gelen devasa formunu görüyorum. Haki bir elbise pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kollarını kaplayan siyah mürekkebi ortaya çıkaran beyaz bir gömlek giyiyor. Gömleğin ilk birkaç düğmesi açık ve göğsündeki başka bir dövmenin parçalarını görebiliyorum.

"Yaptım," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Çeki yırttım ve parçalarını tuvalete attım."

"Çiçekleri de mi?"

"Hayır. Onlar mutfaktaki çöp tenekesinde. Kanalizasyon hatlarını tıkamak istemedim. Çok büyük. Bileziği de kravat çekmecende bulabilirsin."

Rafael başını yana eğmiş, dikkatle bana bakıyor. Koyu renk havacı güneş gözlükleri gözlerini gizliyor, bu da ifadesini tam olarak çözmeyi zorlaştırıyor ama çenesinin sertleştiğini gözden kaçırmıyorum.

"Yeniden yönlendirmeni istediğim konteynerin detayları elimde. Nakliye formlarını Şanghay Limanı'na varacak şekilde değiştir."

"Konteyner anlaşmamızın bir parçası değildi. Lanet olası çelik kutunuzla kendiniz oynamakta özgürsünüz."

"Benim için çalışıyorsun. Bu da ne istersem yapacağın anlamına geliyor." Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bakışlarını üzerime dikeyyor. "Bugün başka bir yerden operasyon yapacağız. Dizüstü bilgisayarını alıp arabaya gitmek için beş dakikan var."

"Peki ya yapmazsam?"

"Benimle bu oyunu oynamak istediğini sanmıyorum." Gözlüklerini tekrar taktı ve uzaklaştı. "Beş dakika."

Ellerimi tüm gücümle yumruk yapıp ayak sesleri kaybolana kadar bekliyorum, sonra da lanet bilgisayarı almak için yukarı çıkıyorum.

Beş dakika sonra malikaneden çıkarken, Rafael cipin yanında duruyor, yolcu kapısını aralık tutuyor, sanki geleceğime dair hiç şüphesi yokmuş gibi. Sanırım, ölüm kalım gücü parmaklarınızın ucundaydı ve birinin ailesinin hayatı söz konusuysa, o kişinin sizin ayarlarınıza göre dans etmesini beklersiniz. Lanet olsun ona.

Dizüstü bilgisayarı arka koltuğa fırlatıyorum, sonra şakağımı yolcu tarafındaki cama dayayarak aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe yaratıyorum.

Aracın içindeki gerilim bir bıçakla kesilebilir. Zeytinlikler ve geniş çiftlik tarlalarıyla çevrili, çoğunlukla ıssız dar yollarda ilerleyerek bir saatten daha uzun bir süre boyunca tam bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Güzel kırsal manzaranın her zaman var olan tepeleri ve vadileri arasında yavaş yavaş birkaç kır evi beliriyor. Rafael sahil boyunca uzanan ve şirin bir köye inen bir yola sapıyor. Penceremi aşağı kaydırıp, yan yana dizilmiş küçük eski evlere aval aval bakıyorum. Sokağa bakan balkonlar rengarenk çiçeklerle dolu, bazıları parmaklıkların üzerinden neredeyse yere kadar iniyor. Havadaki koku cezbedici. Pek çok evin kapısının yanında, yaşlı kadınlar -bazen tek başlarına, bazen de gruplar halinde- köhne sandalyelerde ya da eski görünümlü koltuklarda oturuyor. Hayatın tadını mı çıkarıyorlar? Yoksa gözlerini çevrelerinden ayırmadan mı?

Kavşaktan geçerken Rafael aniden frene basıyor ve emniyet kemeri neredeyse içimi yeniden düzenliyor. Rafael kafasını açık camdan içeri sokup bağırmaya başladığında ben hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. O kadar yüksek sesle bağırıyor ki sağır olmamak için ellerimi kulaklarıma bastırmam gerekiyor. Bunun pek faydası olmuyor.

"*Ma che fai, stronzo?!*" Rafael kükrüyor ve kavşağın ortasında durup yolumuzu kesen kamyonete elini sallıyor. "*Vaffanculo! Sei cieco? Madonna santa!*"

Diğer aracın sürücüsü de kafasını dışarı çıkarmış bağırarak bana karşılık verirken, yanımdaki adam da küfür olduğundan emin olduğum cümleler kurmaya devam ediyor. Bakışlarım tekrar Rafael'e kayıyor ve onu hayranlıkla süzüyorum. Dün gece tanık olduğum soğukkanlı katile hiç benzemiyor. Şimdi, o

Sıradan bir adam gibi davranıyordu. Şey ... çok kızgın sıradan bir adam, bir trafik kazası yüzünden sinirlenmiş biri. Şirin ötesi. Ve çok seksi.

"*Coglione! Mangia merda e morte, porca puttana!*" diye hırlıyor, avucuyla direksiyona vuruyor, sonra gaza basıp kavşaktan hızla geçiyor ve kamyonu kıl payı kaçırıyor.

"*Testa di cazzo,*" diye mırıldanıyor başını sallayarak, sonra bana bakıyor. "*Tutto bene?*"

Ona bakakaldım, sonra bir kahkaha patlattım. "Son beş dakikada ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa acı verici geliyordu."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"O aptala gidip kendini çok acı verici bir şekilde becermesini söyledim. Beyni testislerinde olduğu için onu cehenneme gönderdim. Ona pislik ve sık kafalı dedim ve domuz fahişeyi bok yemeye ve ölmeye davet ettim. Sonra da iyi olup olmadığını sordum." Elini uzattı ve başparmağıyla çenemi okşadı. "*İyi misin, vespetta?*"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Rafael arabayı sola doğru yönlendirir ve tek katlı eski bir evin önünde durur. Canlı mor çiçekleri olan devasa bir çalı ya da belki de küçük bir ağaç yapının duvarlarına tırmanıyor, sarmaşıklar birbirine dolanarak ön kapının üzerinde doğal bir gölgelik oluşturuyor. Gölgesinde, paspasın üzerinde top gibi kıvrılmış, büyük bir patiska kedi uyuyor. Seksenli yaşlarında görünen uzun gri örgülü bir kadın yakındaki bankta örgü örüyor. Bizi fark ettiği anda işini bırakıp Rafael'e bakıyor, o da cipten inip güneş gözlüklerini gösterge paneline fırlatıyor.

"Hemen döneceğim," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Hafif esinti yüzünün etrafındaki saçları karıştırıyor, uzun ve kendinden emin adımlarla eve yaklaşırken birkaç koyu renk teli gözlerinin üzerine savuruyor. Gömleği geniş sırtını vurguluyor, kumaş pazularını ve omuzlarını geriyor.

Rafael akla intikamcı bir Roma tanrısı imajı getiriyor, ama zamanda yolculuk yaparak günümüze gelmiş bir tanrı. Sırtındaki bel kemerine sıkıştırdığı silah bu fikri güçlendiriyor. Dün geceki sahne -onun kanlar içindeki hali- gözlerimin önünde canlanıyor ve kalp atışlarım alarmla hızlanıyor.

Zavallı yaşı kadını öldürecek mi?

Kapının kolunu tutup açıyorum. Onunla ne derdi olduğu umurumda değil, birinin büyükannesini öldürürken arkama yaslanıp izlemeyeceğim.

Cipten inip onu durdurmak için oraya koşmaya hazırlanırken Rafael kadının önünde çömeliyor. Kadın onun varlığından hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Öne doğru eğilip Rafael'in kulağına bir şeyler fısıldamaya başladığında yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

Yaklaşık beş dakika sürer. Kadın konuşur ve Rafael dinler, arada bir başını sallar. Kadın sözlerini bitirdiğinde Rafael doğrulur ve gitmek için döner. Kadın aniden onun elini tutuyor. Parmak eklemlerine bir öpücük kondururken nutkum tutulmuş bir halde bakakalıyorum.

Rafael'in elini bıraktığında bakışları benimkilerle buluşuyor. Kaşları çatık, bir iki saniye sessizce beni izliyor, sonra bir şeyler söylüyor ve sola doğru bir hareket yapıyor. Rafael başını sallıyor. Ön kapının yanındaki çiçek saksısını işaret ederken dudaklarından hızlı bir İtalyanca ile kulağa ciddi gelen kelimeler dökülüyor. Parlak kırmızı çiçekleriyle yayılan bir bitki. Rafael iç geçirerek gökyüzüne bakar, sonra saksıya yaklaşır ve çiçeklerden bir tanesini koparır.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp çiçeği bana doğru kaldırırken kalbim göğsümde küt küt atıyor.

"Bu bir sardunya. Buralarda neredeyse bir ot olarak düşünülür" diyor. "Tuvalete atılacağını biliyorum ama o ısrar etti."

"Peki bunu neden varsayıyorsunuz?"

"Orkidelerin kaderi buydu. Bir otun kaderi neden daha iyi olsun ki?"

Çiçeği elinden alıyorum. "Biraz düşün, cevap sana gelecektir."

Çiçeği burnuma götürerek hafif tatlı aromasını içime çekiyorum ve koltuğuma geri dönüyorum.

"Peki, o senin ailen mi?" Rafael direksiyona geçtiğinde sordum.

"Ortağım desem daha doğru olur. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan hiçbir şey büyükanne gözetleme ağının yerini tutamaz."

"Hmm, bana bundan daha fazlası gibi geldi. Tüm ortaklarınız elinizi öper mi?"

"Bu bir saygı göstergesi. Ve sağladığım yardım için takdir." "Ne tür bir yardım?"

"Sicilya'da yolsuzluk konusunda hiçbir sıkıntı yok. Yeterince parası olanın yaptığı pek çok şey yanına kâr kalıyor," diyor. "Birkaç yıl önce, bir iş adamı köyü yerle bir etmek ve bölgeyi üzüm bağına dönüştürmek amacıyla geldi. Gerekli ruhsat ve izinleri almak için yerel yetkililere sağlam soltu rüşvet vererek mülkleri ve çevresindeki araziye satın almaya çalıştı."

"Ama bundan bir şey çıkmadı mı?"

"Tabii ki hayır. O piçi kafasından ayırdığımdan beri." Aracı çalıştırıyor ve soyulmuş boyayla kaplı eski duvara tırmanan mor sarmaşığa bakıyor. "Ölü bedenlerden harika bir bitki gübresi olur."

Ağzım bir karış açık, Rafael'in bakışlarını çiçek açan çalıya doğru takip ediyorum, sonra yüzünde dingin bir gülümsemeye örgüsüne geri dönmüş olan büyükanneye bakıyorum. "Ön kapısının yanına bir ceset mi gömdün? Zavallı kadın bunu biliyor mu?"

"Tabii ki. Yeri bile o seçti."

Motor kükrer ve Rafael geri giderken devasa lastiklerin altında çakıl taşları çıtırdar ve paspasın üzerinde uyuyan kediyi ürkütür. Tüy yumağı uyuduğu yerden doğrudan çiçek açmış çalıların üzerine sıçrar. Çılgınca, kalın sarmaşığa tırmanıyor ve kapının hemen üzerindeki dalların arasına sıkışıyor.

"Dur!" Elimi Rafael'in direksiyonunun üzerine koyarak uzandım. "Kediyi korkuttun. Mezar taşı çalılığına çıktı."

Aracın gürültüsü kesiliyor. Başımı çeviriyorum ve bakışlarımız çarpışıyor, bana tombul patiskayı unutturuyor. Rafael'in gözleri benimkileri yakıyor, onları esir alıyor ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Elindeki yara izlerini avucumun altında hissedebiliyorum, tuhaf bir art deco kafes deseni gibi derisini çaprazlıyor.

"Mezar taşı çalışı mı?" Rafael'in bakışları aşağı kayarak ağzımın üzerine düşüyor ve alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak dikkatini çekmiş olabileceğimi geç de olsa fark ediyorum.

Dün gece paylaştığımız öpücükleri mi düşünüyor? Bana "ödediği" öpücükleri mi?

Tanrım, o fiyaskodan sonra bile onu tekrar öpmek istiyorum. Hem de çok. "Um, evet." Elini çabucak bırakıyorum ve kediye bakıyorum.

"Yap kendiliğinden düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bana öyle görünmüyor." Kedi dehşete düşmüş görünüyor. Bir pençesiyle önündeki dalı tutuyor ama hızla geri çekiliyor. "Aşağı inmesine yardım edebilir misin?"

"Biz gider gitmez aşağıya atlayacak Vasilisa."

Bana adımla seslendiğinde her zaman olduğu gibi kalp atışlarım hızlanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. "Lütfen?"

Rafael elini kaldırıyor ve yaralı parmak eklemleriyle yanağımı hafifçe okşuyor. Hava ciğerlerimde sıkışıyor.

"*La mia principessa russa,*" diye fısıldıyor.

Arabadan inip, perişan haldeki kedinin mor çiçeklerle dolu dallar arasında sıkışıp kaldığı eve doğru ilerlemeden önce çenemi bir kez daha okşuyor.

Büyülenmiş bir halde Rafael'in çalı dallarını ve çiçekleri itip kakarak korkak kediye yakalamaya çalışmasını izliyorum. Calico aşağı inmeye hevesli gibi görünüyor olabilir ama Rafael'in onu yakalaması beş dakikadan fazla sürüyor çünkü küçük şey dalların ve yaprakların etrafında dönüp duruyor. Sonunda tutup miyavlayan tüy yumağını birbirine dolanmış sarmaşıkların arasından çekmeye başladığında, kedi Rafael'in ellerinden kurtulup tekrar çalılardan üzerine sıçırıyor. Ardından, daha kalın dallardan birini kullanarak ustalıklarla yere atlıyor ve kaçıyor.

Kahkahalar içimde köpürüyor ve Rafael sürücü koltuğuna oturduğunda o kadar çok gülüyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Sanırım haklıydın." Homurdanıyorum, sonra yine kıkırdamaya başlıyorum. "Sinsi küçük şey."

"Tabii ki haklıydım." Cipi çalıştırdığında dudaklarında küçük bir sırıtma belirliyor.

Rafael gösterge panelindeki güneş gözlüklerine uzanıyor ve onları takarken elinin arkasında belli belirsiz kırmızı izler fark ediyorum. Etrafındaki deri ateş motoru kırmızısına dönüyor.

"Aman Tanrım, küçük yaramaz seni tırmalamış!"

"Kedi değildi. O bir begonvil çalışı." Bakışlarımla buluştu. "Dikenleri zehirlidir."

Ona bakıyorum - daha birkaç dakika önce aynı  alının altına bir ceset gömdüğünü açıklayan bu tehlikeli, vicdansız adama. Sonra da hiç itiraz etmeden, sırf ben istedim diye kediye "kurtarmaya" gitti, üstelik bu sırada yaralanacağını bile bile.

Göğsümün içinde kabaran sıcaklık, kalbimin etrafında oluşturmaya çalıştığım koruma katmanlarından birini eritiyor. Rafael De Santi'den kalan korumalarımın biri.

* * *

"Burada ne işimiz var?" Ahşap rıhtımda yürürken soruyorum.

İskelenin uzak ucunda iki beyaz yat hafıf dalgaların üzerinde hafı e sallanıyor.

İlki ana güvertenin üzerinde iki katı olan devasa bir canavar ve bir deniz aracından çok tuhaf bir otele benziyor, diğeri ise önemli ölçüde daha küçük ama yine de Chicago'daki Michigan Gölü'nde gördüğüm birçok s rat teknesini gölgede bırakacak kadar büyük. Beyaz şortlu ve çizgili tişörtlü bir adam iskeleye bağlı metal kancalardan halatları   z yor.

"Bugün benim yatımda çalışacağız."

Aniden durdum. "Neden?"

"Evin dışında bir gün geçirmekten hoşlanacağını düşündüm." Rafael avucunu sırtımın küçük kısmına koyarak beni öne doğru itiyor. "Ve şu işçiler çıkardıkları gürültüyle sinirlerimi bozuyorlar."

"Bu hafta ikinci kez kitap raflarını cilalayan adamları mı kastediyorsunuz? Onlara aldır mıyorum. Belki de geri dönmeliyiz."

Rafael durup elini çenemin altına koyuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.
"Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Vasilisa. Neyin var?"

Arkasındaki tekneye bir bakış attım. Yulia ve ben bir yaz gemi seyahatine çıkmaktan bahsediyorduk ama bir türlü cesaretimi toplayıp gidememiştim.

"Ya batarsa?" Ağzımdan

kaçırdım. "Neden batsın ki?"

"Bu bir tekne. Her zaman batarlar."

"Filmlerde gördüğünüzün aksine, bu büyüklükte bir su aracını batırmak oldukça zordur. Yat kayalara çarpmadıkça ya da başka bir deniz aracıyla çarpışmadıkça, bunun gerçekleşmesi mümkün değil." Yüzlerimiz neredeyse aynı hizada olacak şekilde eğiliyor. "Merak etmeyin. Güvende olacaksınız."

"Peki ya su canlıları? Köpekbalıkları gibi!"

"Gemide olacağız. Su seviyesinin birkaç metre üstünde." Dudakları küçük bir sırtışa dönüşüyor. "Ve bir *Sharknado* senaryosuna girmemiz ve ölümcül balıkların gökten yağmaya başlaması durumunda, güvertenin altında sakladığım birkaç büyük kalibreli silahım var."

Ona ters ters bakarken gözlerim yarıklara dönüşüyor. "O film aptallığın da ötesindeydi."

"Katılmıyorum. Orijinal *Sharknado* tüm zamanların klasiğidir." Rafael başparmağıyla çenemi okşuyor, sonra uzaklaşıyor.

Onun peşinden küçük yata bağlanan dar biniş rampasına doğru ilerliyorum ve bu şeye şüpheyle bakıyorum. Rafael önce rampaya adım atıyor, sonra dönüp elini bana uzatıyor. Yavaşça avucumu onunkinin içine yerleştiriyorum. Parmakları benimkileri sarıyor, kocaman eli benimkileri tamamen yutuyor. Kolları sıvalı ve gün ortası güneşi parlarken, sadece ellerinin çeşitli düzensiz yara izleri taşımadığını görebiliyorum. Ön kollarında da çok sayıda var. Özellikle uzun bir tanesi bileğinin iç kısmından başlıyor, iki siyah çapraz hançerin etrafına sarılmış dişlek yeşil bir yılanın gerçekçi görünümlü görüntüsünü bölüyor, sonra dirseğine kadar devam ediyor.

"Adımına dikkat et."

Yukarı bakıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sakın bırakma."

Elimi sıkıca tutarken gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. "Asla."

* * *

Rafael'in yeniden yönlendirmemi istediği konteynerin konşimentosunu incelerken rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor. Nakliye şirketinin sistemine girip söz konusu konteynerin yüklendiği kargo gemisini bulmam neredeyse bir saatimi aldı. Yirmi dakikadan fazla sürmemesi gerekirdi ama yatın dümeninde durmuş yönünü bulmaya çalışan Rafael'e göz ucuyla bakmaya devam ettim.

Başlangıçta "çalışma istasyonumu" ana güvertede, rahat, lüks bir oturma odası gibi görünen bir yere kurdum, ancak on dakika sonra midemin bulandığını hissettim ve üst güverteye tırmanarak kendimi sürücü koltuğunun arkasındaki kavisli kahverengi deri şezlonga yerleştirdim. Ya da ... en azından, buraya yerleşmek için inanmayı seçtiğim bahane buydu. Deniz tutması, sırf görmezden gelemediğim adama daha yakın olabilmek için bu salona gelmekten çok daha kabul edilebilir geliyor.

"Bu zavallı konteyneri neden dünya turuna gönderiyoruz?" Kayıtları değiştirmeye devam ederken soruyorum.

Rafael omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra tekrar ufka doğru dönüyor. "Çünkü Calogero'nun uyuşturucu sevkiyatı içeride."

"Bunu Şanghay'da bulduğunda pek mutlu olmayacak."

Durduk ve Rafael motorları kapattı. Yatın gövdesine vuran dalgaların sesi arasında, teknenin burun kısmından alçalan çapanın çınlaması geliyor.

"Buna güveniyorum."

Eminim bunu teknik elemanlarından birine de yaptırabilirdi ama onun yerine bana sorması beni heyecandan sersemletti. Bratva'da kadınlar için pek fazla seçenek yok. Etrafta dolaşıp bize borcu olan insanları dövecek ya da uyuşturucu satıcılarına koruma sağlayacak değilim.

Gönderiler. Bölüm olarak bilgisayar bilimlerini seçmemin nedenlerinden biri de bilişim alanındaki bilgi birikimimle aileme bir şekilde yardımcı olmak istememdi.

Büyükbaba Felix, kendisine atılan her şeye ve teknolojinin yıldırım hızıyla gelişmesine ayak uyduramayacak kadar yaşlı ve babamın siber görevleri devralmama izin vereceğini umuyordum. Bunun yerine, fikrimi onunla paylaştığımda neredeyse kalp krizi geçirecekti. Bratva işine asla parmağımı sokmayacağıma dair neredeyse bir saat süren bir tiradın ardından babam bana bir finans kuruluşunda "güzel, güvenli bir iş" bulacağına söz verdi. Çıkabileceğim "hoş, güvenli bir muhasebeci" ile tanışabileceğim bir yer.

Enter tuşuna basıp yaptığım değişiklikleri kaydediyorum ve Rafael'e bir göz atıyorum.

Sırtını dümen konsoluna yaslamış, elleri cebinde, beni izliyor. Rüzgâr saçlarını dağıtmış ve koyu renk saçlarının birkaç teli alnına düşmüş, bu da onu bir şekilde daha az sert gösteriyor. Beni avlayan, kaçırılan ve sonra da kendi bölgesini işgal etmeye cüret ettiğim için beni mahvetmek üzere dünyanın öbür ucuna uçuran bir adamın yeteneklerime kendi babamdan daha fazla değer verdiğine inanamıyorum.

"Kız kardeşin ne dedi?"

"Neden sabahın altısında aradığımı sordu." Onu daha önce aradığımda saat farkını tamamen unutmuştum. "Sonra babamın benim hakkımda mafya versiyonu bir arama bülteni yolladığını söyledi."

"Öyle mi? Nasıl oluyor bu?"

"Sanırım ülkedeki tüm suç örgütlerini aradı ve beni rehin tutan her kimse onu yok etmekle tehdit etti. Ya da nerede olduğuma dair bilgisi olup da paylaşmayan herkesi."

"Yani hâlâ Amerika kıtasında bir yerde olduğuna inanıyor mu?"

"Evet. Babamı kontrol ederken genelde daha dikkatli olurum. zaman farkını göz önünde bulundurarak."

"İlginç." Rafael sırtıyor. "Birileri Sicilya'da kalmaktan gerçekten keyif aldığınızı düşünebilir."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra farkına varınca hızla başka tarafa bakıyorum. Burada eğlenmek. Onunla olmaktan.

"Saçmalama," diye mırıldanıyorum, tekrar çalışıyormuş gibi yaparak. "Mitch'i arayıp müşteri veritabanı için yeni giriş bilgilerinin onun tarafında çalışıp çalışmadığını sorabilir misin?"

"Hayır."

Başımı kaldırdım. "Neden?" "Çünkü önce yüzmeye gitmeliyiz."

Bir nefes çekiyorum. Rafael'in kıyafetleri olmadan görüntüleri Zihnim, içimde bir karıncalanma hissi yarattı. Yanlış. Çok çok yanlış. Paylaştığımız öpücüklerin karşılığı olarak bana bir çek bırakan bir adama aşık olamam. Eve dönmeme izin vermeyen bir adama.

Lanet olası zihnimi temizlemek işe yaramıyor. Bu düşünceler beni tekrar istila ediyor, daha da yoğun ve erotik. İkimiz çırılçıplamız, o bedenimi kendi bedeniyle kaplarken. Sert avuç içleri tenimi okşarken, delici yeşil gözleri içime işliyor. Katilin gözleri. Soğukkanlı bir katil olmasına rağmen tahrik oldum ve yanmaya hazırım. Belki de ... belki de onu daha çekici kılan yaydığı uğursuz titreşimlerdir.

"Um . . . Bunu atlayacağım. Halletmem gereken bazı şeyler var." Hızlıca dizüstü bilgisayara bakıyorum.

"Sen bilirsin."

Yanımdan geçip ana güverteye doğru yürürken eli kolumu okşuyor. Gözlerimi ekrandan ayırmıyorum ama sonunda merakım beni ele geçiriyor. İrademden daha güçlü bir kuvvetin cazibesine kapılarak omzumun üzerinden teknenin arka tarafındaki yüzme platformuna doğru bir bakış fırlatıyorum. Ama onu göremiyorum. Oturduğum yerden biraz yükselince, yatın en ön noktasında gömleğinin düğmelerini çözen Rafael'i görüyorum. Gömleğini çıkarışını izlerken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve Rafael'in mükemmel bir şekilde tanımlanmış geniş sırtı ortaya çıkıyor.

Sırada pantolonu var.

Parmaklarını iç çamaşırının kemerine geçirdiğinde hala başım dönüyor, onun ne kadar güzel olduğu beni şaşırtıyor. *Aman Tanrım, yapmaz!* Külot aşağı kayıyor ve denize dalmadan önce bana onun muhteşem sert kıkına kısa bir bakış atma fırsatı veriyor. Vücudu bir anlığına düz bir çizgide yükseliyor ve bir kalp atışı sonra aşağıda suda bir sıçrama sesi duyuluyor.

Avuçlarımı yanan yanaklarıma bastırdım. Bunu yaptığına inanamıyorum. Ve yata geri döndüğünde çıplak olacak, yani o yıldırım hızındaki bakışta kaçırdığım her şeyi görebileceğim. Bir buçuk metrelik çıplak, ıslak, muhteşem erkek vücudunun tamamını.

Buna nasıl kayıtsız kalabilirim?

Rafael yeniden giyinene kadar ana güvertede bir yere saklanmak niyetiyle şezlongdan kalkıyorum ama onu görmek için duyduğum karşı konulmaz dürtü beni yeniden ele geçiriyor. Belki o fark etmeden hızlıca bir göz atabilirim?

Güverteye çömelerek, dümen istasyonunun önüne gizlice yaklaşıyorum ve teknenin pruvasının ötesini görmeye çalışarak yan tarafa bakıyorum. Masmavi sular, yüzeydeki hafif dalgalanmalar dışında durgun. Görünürde hiç çıplak kışkı suikastçi yok. Üst köprü'nün arkasına doğru koşuyorum ama aynı. Sadece Akdeniz'in sakin enginliği.

"Rafael?" Ben sesleniyorum.

Hiçbir şey.

Hangi cehennemde bu? Bir insan suyun altında ne kadar kalabilir? En az iki dakika olmuştur. Açık havuzluğa geri dönüp metal merdivenden teknenin arkasına, oradan da su seviyesine iniyorum.

"Rafael!" Yüzme platformundan bağıriyorum, derinlikleri boşuna tarıyorum. "Bu hiç komik değil!"

Boğuldu mu? Ya onu bir şey yediyse? Siktir. Siktir. *Siktir!* Şortumu aşağı itiyorum ve üstümü çıkarıyorum, sadece beyaz dantel sütyen ve külottan oluşan eşleşen bir setle kalıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve Rafael için duyduğum endişe beni bastırıyor ama kendimi o platformdan denize adım atmaya zorlayamıyorum. *Jaws'ı* izlediğimden beri köpekbalıklarına karşı köklü bir korkum var. Yeterince iyi yüzebiliyorum ama sadece yüzme havuzlarında.

"*Rafael!*" Bu sefer adını söyleyerek bağıriyorum. Cevap yok.

Kendimi güvertenin kenarına bırakıp ayaklarımı suya daldırırken dudaklarımdan histerik bir inilti dökülüyor. Eğer Rafael'i bir deniz canavarı yediyse, onu bütün olarak yutabildiğine göre çok büyük bir canavar olmalı. Eğer peşimden gelirse, ağzını açtığı anda muhtemelen farkına bile varmayacağım. Hızlı, acısız bir ölüm.

"Canın cehenneme Rafael," diye homurdanıyorum ve platformdan kayarak korkunç derinliklere iniyorum, tam o sırada aşağıdan büyük, sudan bozulmuş bir şekil yükseliyor.

Çığlık atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kollarımı çırpıp kaçmaya çalışırken etrafıma su sıcıyor ve sırtım yüzeyin altında uzanan yüzme merdivenine çarpıyor. Büyük ve kalın bir şey belimi sarıyor. Tekrar çığlık atıyorum, bacaklarımı vurmak için tekmeliyorum-

"Ma che cazzo! Vasilisa!"

Donuyorum. Bir gözümü açıyorum. Sonra diğerini. Rafael önümde suyun içinde, sağ kolunu belime dolamış, sol eliyle de arkamdaki merdiveni tutuyor.

"Seni lanet olası Kraken sandım," diye geveledim sakinleştirici bir nefes almak için mücadele ederken.

Başını eğiyor, bu hareket saçlarından birkaç damla suyu doğrudan göğüslerimin üzerine düşürüyor. "Kraken mi?"

"Evet!"

Dudakları birbirine sıkıca bastırılmış ve kaşları çatılmış. Sanırım onu kızdırmış olabilirim. Göğsünden derin bir gümbürtü geliyor ve hemen ardından kahkahayı patlatıyor.

"Hiç komik değil!" Kollarımı boynuna doladım ve ona sımsıkı sarıldım. "Boğulduğunu sandım, seni pislik! Denizde yüzmekten ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Sana ulaşabilmek için köpekbalıklarının, ahtapotları, balinaları ve ... ve ... dev kaplumbağaları nasıl alt edeceğimi düşünürken neredeyse kalp krizi geçiriyordum!"

Rafael'in gözleri birden kararıyor. Artık gülmüyor. Ortamı sıkıca kavırıyor, beni göğsüne bastırıyor. Kıpırdamadan *duruyorum*, vücudunun bana yapıştığının aşırı farkındayım. Bakışları benimkileri yakalıyor ve kolları bedenimi kavradığı gibi aynı vahşilikle tutuyor. Ve taş gibi sert aleti tam göbeğime bastırıyor.

"Artık bu sularda gizlenen tek bir canavar var, benim ateşli vadi zambağım." Başını eğip omzuma bir öpücük kondurdu. "Ama sanırım onun sana asla zarar vermeyeceğini biliyorsun."

Omurgamdan aşağı heyecan verici bir ürperti akıyor, ardından boynumu öptüğünde bir diğeri geliyor. Çenemi. Ağzımın köşesini. Bir kanalmışım gibi hissediyorum

yüksek voltajlı güç için, ama tüm bu ham enerji için bir çıkış yok. Onun elektrik alanına hapsolmuş durumdayım ve dudakları tenime her dokunduğunda, sistemimde tam bir erime meydana geliyor. Sonunda, ağzı benimkini yakalıyor. Isırıyor. Alıyor. Sahipleniyor. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu geri öpüyorum. Bunun olmasına izin vermemeliydim. Ama sahip olduğum bilişsel yetenek ne olursa olsun, kızardı. Kısa devre yaptı. Çıtır çıtır yandı.

Ona daha sıkı sarılıyorum, o dudaklarımın ırzına geçerken kendimi göğsüne daha sıkı yapıştırıyorum. Bu yanlış bir şey. Yanlış olduğunu biliyorum ama umursamıyor gibiyim. İçimde dönen sayısız duygunun arasında tüm gerçeklik duygusu kayboluyor. Heyecan. Sevinç. Mutluluk. Onun kollarında olmak, bedeninin beni sarması çok güzel. Çıplak vücudu. Sert aletin göbeğime süründüğünü hissedebiliyorum, külotumun dantelli kumaşı tek engel. Daha fazlasını istiyorum ve tüm varlığım bu ihtiyaçla uğulduyor. Tanıştığımız andan beri aklımı kurcalayan bu manipülatif, karmaşık adamdan daha fazlasını.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve ısırdım. Sertçe. "Öpüşmemiz için bana bir çek bıraktığına inanamıyorum, seni ahmak."

"Ve milyonlarımı çöpe attığına inanamıyorum." O da beni ısırdı. "Şimdi seni becereceğim, Vasilisa. Haftalardır lanet olası zihnimi oynayıp onu işe yaramaz bir lapaya çevirdiğin gibi, ben de senin amını unutulana kadar sikeceğim. Seni kollarıma almak ve benim yapmak için direnmek zorunda kaldığım iradeyi hayal edebiliyor musun? "Her şeyi boş ver, *onu istiyorum*."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Kendimi kontrol etmek için ne kadar mücadele ettiğimi bildiğimden, oldukça iyi bir fikrim var. Fantezilerim gece gündüz zihnimi ele geçiriyor - onun kim olduğunu ... ne yaptığını ... ve sadece bırakmanın nasıl bir şey olacağını? Sanırım bunu öğreneceğim çünkü dudaklarımız birbirine değdiği anda beynim kontrolden çıktı. İlkel arzu ve ihtiyaç şimdi komuta ediyor. Artık kendimle savaşıyorum. "Lütfen beni unutulana kadar becer."

Belimi bir mengene gibi sıkıca kavırıyor. Dişlerinin arasında sıkışan dudağımı bırakıyor ve ağzımın içine doğru hırlıyor.

"Sıkı tutun."

Emrini sorgulamıyorum, sadece dediğini yapıyorum. Ellerim saçlarının arasına kayıyor ve boynuna sabitleniyor. Anında kolunu boynuma doladı.

Belim kayıyor, avucu külotumu aşağı itmek için kayıyor. Sanki bu engeli aşmanın zaferini kazanmış gibi, narin danteller bacaklarımdan aşağı kayarak derinlerde kaybolurken deniz suyu amıma doğru kabarıyor.

Rafael avuç içiyle kıcımlı okşuyor, sonra aşağıya, kık yanaklarımla arasına, doğrudan göbeğime doğru ilerliyor. Becerikli parmakları kıvrımlarımı okşuyor. Ve onun hareketleriyle Akdeniz'in ılık suları nazikçe açıklığıma sığıyor, hatta içime doluyor. Parmakları hassas etimi okşarken Rafael de aynı ritimle dudaklarıma saldırıyor. Tam bir çılgınlık.

Tüm vücudum içten içe kavruluyormuş gibi hissediyor, ısı suyun içinden yükseliyor. Haşlanıyor. Buharlaşıyor. Etrafımızdaki hava sis gibi yoğun hissediliyor. Bacaklarımı beline dolayarak amımı sikinin ucuna bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Rafael'in dudakları hala benimkilerin üzerinde. "Bana bak."

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, bir kez daha nefes almak için savaşıyorum. Rafael'in yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, çenesi kenetlenmiş, yüzündeki yara izlerini daha belirgin hale getiriyor.

"Sakın gözlerini kapatmaya kalkma." Aletinin başını içime doğru kaydırırken boğazından alçak, tehlikeli bir hırıltı çıkıyor.

"Tamam," diye
fısıldadım. "Güzel."

Biraz daha derine itiyor. Çok büyük. Nefes alamıyorum. Titrek bir inilti beni terk ediyor. Tüm gücümle ona sarılıyorum, gözlerim onunkileri deliyor.

"Ben yavaş yapmam, vespatta. Ama senin için deneyeceğim."

Bir santim daha. Onun içimde olması içsel bir his. Yoğun. Daha önce hiç suda seks yapmamıştım ve bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Belki de sadece ondandır. Parmağı hâlâ etimi okşuyor, göbeğimle kıcımlı sinir bakımından zengin merkezi arasındaki o nokta sürekli baskı uyguluyor. Sadece bu dokunuş bile beni neredeyse uçurumun kenarına itiyor. Ve aleti daha yarısına bile gelmemişti.

Nasıl olduysa hâlâ sol eliyle merdiveni tutuyor. Göz temasımızı kesmeden, gövdeye benzeyen pazularını kavırıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. Onu daha çok içime alıyorum. Tüm vücudum titrerken

yavaşça beni dolduruyor. Daha fazla. Ve daha fazla. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz. Sadece tepemizdeki güneş ve etrafımızdaki sakin denizle, kendi vahşi dünyamızdayız.

Bu sulara benimle birlikte yüzen bir başkası olsaydı, çoktan paniğe kapılmış, en soğuk derinliklere atılmış olurdu. Ama görünen o ki zihnim Rafael De Santi'nin bu mavi enginlikteki en büyük tehdit olduğuna tamamen inanıyor. Ve tek hissedebildiğim o. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, duvarlarım daha da geriliyor. Bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlıyor.

Sonunda tamamen içimdeymiş gibi görüldüğünde, zar zor tam bir nefes alabiliyorum. En ufak bir hareketinde muhtemelen paramparça olacağım. Ama Rafael tamamen hareketsiz duruyor.

"Söyle bana. Gerçekten bana bir şey olduğunu düşündüğün için mi suya atladın?"

Yeşil gözbebeklerine bakarken hava ciğerlerimi sık patlamalarla terk ediyor. Sol irisi sağ irisinden bir ton daha açık. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

"Yaptın mı?" diye ısrar ediyor ve inanılmaz bir şekilde daha derine itiyor. Neredeyse boşalıyordum.

Avucumu boynundan yukarı kaydırarak koyu renkli ıslak telleri kavırıyor ve sıkıyorum.

Rafael'in siki içimde seğiriyor. Vücudu çok gergin, her kası geriliyor. Tanrım, böyle çok güzel.

"Evet." Çenemi eğip alt dudağını ısıırıyorum. "Boğulmuş olsaydın malikaneye nasıl dönecektim?"

Ağzından bir hırıltı daha çıkıyor, kaba ve vahşi. Geri çekiliyor, sonra bana öyle bir güçle çarpıyor ki aklım tamamen karışıyor. Ağzı tekrar benimkini yakalıyor. Isırıyor. Alıyor. Hızlı, derin itişlerle beni döverken, içim acıyla sınırlanan bir zevk duygusuyla titriyor. Elleri kıcıımı kavırıyor, beni sabit tutuyor, bir yandan da beni en içgüdüsel şekilde mahvediyor. Sanki bariz yalanım canavarı serbest bırakmış gibi, önceki öz kontrolünden geriye bir damla bile kalmadı.

"Benim," diye hırılıyor, alt dudağımı ısırarak. "O kırık şişeyi bana savurduğun andan itibaren benim olacağını biliyordum."

"Ben senin değilim," diye boğuluyorum, onu öperken nefes almak için mücadele ediyorum.

Dudaklarını çenemde gezdiriyor, sonra yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. "Benim gibi kokuyorsun." Dişleri kulağımın altındaki hassas deriyi sıyrıyor. "Tadın ağız sulandıran bir tatlı gibi, sadece benim DNA'mın tüm arzu dürtülerini doyurmak için özel olarak yaratılmış. Tadın beni çıldırtıyor."

Rafael kayarak çıkıyor, sonra beni tekrar sikine gömüyor.

"Tatlı amcığın, içindeki aletimle öyle güzel titriyor ki, daha fazlasını istiyor. Daha fazlasını istiyor musun, Vasilisa?"

"Evet . . ."

Kalçalarını derin ve güçlü bir şekilde itmesi etrafımızdaki suyun dalgalanmasına neden oluyor.

Titreyen ellerim bu darbenin titreşimleriyle ıslak, kaya gibi sert omuzlarından kayıyor. Kolumu boynuna doluyorum ve vahşi bakışlarıyla karşılaşıyorum. *Sen benimsin*, diyor. Tıpkı onun sözleri gibi. Tıpkı karnımda beni tamamen tüketmekle tehdit eden sıcaklık gibi. Tıpkı "*Seninim*" diye cevap vermek isteyen hain kalbim gibi. Sanki hep olmak istediğim yer burasıymış gibi.

Yüce Tanrım, ona aşığım. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir süredir böyle hissediyorum. Yapışkan notlar yüzünden mi? Yoksa benim için bırakıp durduğu çalıntı incirler mi? Hayır, tek bir hareket olduğunu sanmıyorum. Bana her gün hissettirdiği şey, sanki sonunda kendimi bulmuşum gibi.

Rafael yine acımasızca içime giriyor. Göğsümde bir çığlık yükseliyor, dışarı çıkmak istiyor. Kaçmasını engellemek için dişlerimi olabildiğince sıkıyorum. Sadece şehvet dolu vokallerle bile hissettiğim coşkuyu itiraf etmekten çok korkuyorum. Zevk dalgası dalga dalga üzerime geliyor ve beni zirveye doğru itiyor. Titreyerek Rafael'e yapışıyorum, bakışlarımız birbirine kilitleniyor, tam orada, beni esir alanın kollarında, ılık, pırıl pırıl denizin ışıltılı genişliğiyle çevrili bir şekilde boşalıyorum.

"İşte bu, Vespetta. Sana benim olduğunu söylemiştim." Rafael son bir hamleyle kendini kabzasına kadar gömüyor ve içimde patlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum. Ama aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevkin tadını çıkardığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Bak. Bak. Bana." Pirinç gibi, hırıltılı kelimeler.

Başımı salladım. Tanrım, ben ne yaptım?

"Şimdi, Vasilisa."

Bu adam. Acımasız bir vahşi. Ailemi öldürmekle tehdit eden biri. Ailemi. Küçük erkek ve kız kardeşimi. Onun da bunu gözünü kırpmadan yapabileceğine dair en ufak bir şüphem yok. Bunu biliyorum. Tıpkı başka hiçbir erkeğin beni aynı şekilde hissettiremeyeceğini bildiğim gibi. Onun hissettirdiği gibi. Sanki en yumuşak akıntılarda sörf yapıyormuşum ve aynı zamanda en derin uçuruma düşüyormuşum gibi.

Ona bakamıyorum.

Gerçekle yüzleşmeye hazır değilim. Rafael De Santi'ye aşık olduğumu kabul etmeye.

Hızlı konuşulan bir İtalyanca patlak verdi. Sesinin tonundan küfür ettiğine eminim. Rafael merdivene tırmanıp beni tek kolundan tutarak gemiye taşırken etrafımda su şırıltıları oluşuyor.

"Banyoda havlu var," diye homurdanıyor ve beni yumuşak bir şeyin üzerine yatırıyor.

Gözlerimi açtığımda kendimi ana güvertedeki salonun içindeki kanepede otururken buluyorum. Rafael önümde duruyor, bana dik dik bakarken göğsü sık nefes alıp vererek inip kalkıyor.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve dışarı çıktı. Bir an sonra, üst köprüye çıkan merdivene tırmanırken ayak seslerini duyuyorum ve kısa bir süre sonra yatın motorları canlanıyor.

 Rafael

Yatın direksiyonunun deri kenarı tutuşumun şiddetinden gıcırıyor. Son yirmi dakikadır öfkeme hâkim olamıyor, Vasilisa'nın bunca zamandır saklandığı ana güverteye fırlayıp bir açıklama talep etmekten kendimi zor alıkoyuyorum.

Açıklamasını istediğim şeylerin listesi oldukça uzun. Neden bu kadar korktuktan birkaç dakika sonra küçük bir lepistes gibi davrandığından başlayarak

Kollarımda güzelce paramparça oldu. Sarılmayı beklemiyordum ama bana bakmasını istiyordum. Daha önce yüzüme bakarken hiç sorun yaşamamıştı. Benimle seks yapmak onu iğrendiriyor muydu? Görünüşüm yüzünden mi? Onun gibi bir güzelin sevgilisi sadece güzel erkekler olduysa hiç şaşırmazdım.

Ona dokunacak kadar yakın olan diğer erkekleri düşününce gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor. Ona dokunmuş *olan*. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve direksiyonu daha sıkı sıkıyorum. Geçmişte ona elini sürmüş her erkeği ve gelecekte bunu yapma şansı olduğunu düşünebilecek her pisliği parçalayacağım. Vasilisa Petrova benim. *Benim!* Ve benimle kalmak istediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yatın dümenini marinaya doğru çevirirken göz ucuyla bir hareket yakalıyorum. Bir sürat teknesi, sahilin hemen ilerisindeki bir koyun girişindeki deniz yığınının yanına demirlemişti. Akdeniz kamuya ait olabilir ama Sicilya'nın bu bölgesindeki herkes bu suların bana ait olduğunu biliyor. Yani ya aptal turistler ya da vaftiz babamın adamları. Başka kimse burada dolaşacak kadar çılgın olamaz.

Yatı iskeleye yanaştırdım ve marinacı çocuğa halatı atmak için sancak tarafına yöneldim.

"Bağlama," diye bağıyorum. "Hemen tekrar yola çıkıyorum."

Arkamdan küçük çıplak ayakların hafif tıkırtıları geliyor. Arkamı dönüyorum ve Vasilisa'yı elinde dizüstü bilgisayar çantasıyla güverteye bakarken buluyorum.

"Guido'yu aradım. Seni eve götürmeye geliyor."

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Peki ya sen?"

Cevap vermedim. Kolumu beline dolayarak onu kucağıma alıyorum ve yanımda tutarak iskeleye atlıyorum.

"Döndüğünüzde yüzünüze güneş sonrası losyon sürün. Biraz güneş yanığın var." Onu yere indirdim ve tekrar yata atladım.

Marinadaki çocuk halatı bana uzattı. Düzgünce sarıyorum ve Vasilisa'ya dönüp bakma zahmetine girmeden üst köprüye tırmanıp tekneyi çalıştırıyorum, geri vites takıyorum. Motorları durdurmadan ve gözlerimi marinaya çevirmeden önce yaklaşık otuz saniye dayanıyorum.

Vasilisa hâlâ iskelede, saçları rüzgârda dalgalanıyor. Bu mesafeden gözlerini göremiyorum ama bana doğru bakıyor. Birkaç metre ötede duran marinacı çocuk da ona bakıyor. Şak. Cebimden telefonu kaptığım gibi, salyalı küçük pisliği arıyorum.

"Sinyor De Santi?"

"Kadınım bir saniye daha bakmaya devam edersen," diye hırlıyorum, "o aptal kafandan gözlerini oymak için geri dönerim!"

"Elbette, Sinyor De Santi," diye hırıldadı.

Aramayı kestim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup küçük hacker'ımı izledim. Benim tarafımdan becerilmek hoşuna gidiyordu. Çıkardığı küçük tatlı sesleri -inlemelerini ve sızlanmalarını- ya da vücudunun dokunuşum altında nasıl titrediğini anlamak mümkün değildi. Ben içine pompalarken bana nasıl sarıldığını. Kucağımda ne kadar güzel çözülüyordu. Sorun ancak işimiz bittikten sonra ortaya çıktı. Canavarın onu almasına izin verdiğini fark ettikten sonra.

Görünüşümü değiştiremem ama görünüşümün ötesini görmesini sağlayacak bir yol bulacağım.

Çekimi tuvalete atıp sifonu çekti. Çiçeklerimi çöpe attı. Ona aldığım mücevheri bile reddetti. Belki de yeterince zengin değildi? Daha iyi bilmeli ve ona daha pahalı bir şey almalıydım. Tekrarlamayacağım bir hata. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, hiçbir erkek benim gücüm ve irademle yarışamaz. Ve hiçbiri ona benim sağlayabildiğim gibi sağlayamaz. Bunu anlamasını sağlamalıyım.

Yaklaşan bir araç dikkatini çeker. Guido spor arabasını iskeleye giden yolun yanına park ediyor. Vasilisa bana doğru son bir bakış attıktan sonra Guido ve aracına doğru yürürken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Vasilisa kardeşimin gurur ve neşe kaynağına güvenli bir şekilde bindikten sonra motorları çalıştırıyor ve yatı o şüpheli tekneyi gördüğüm koya doğru yönlendiriyorum.

 Vasilisa

Bu gece yıldız yoktu. Sadece bulutları delip geçen küçük bir ay ışığı kırıntısı, balkonun altındaki bahçeyi aydınlatmaya bile yetmiyor. Uzaktaki birkaç zeytin ağacının ve çimlerin kenarındaki antika su pompasının yanındaki zakkum çalısının şekillerini zar zor seçebiliyorum. Geri kalan her şey bulanık, tıpkı duygularım gibi. Saç fırçamı hala ıslak olan saçlarımda gezdirirken, etrafıma sarılmış büyük banyo havlusuna daha sıkı sarılıyorum ve iç çekiyorum.

Rafael eve geldiğinde ne yapacağım? Bu öğleden sonra yatına binip gitmesine neden olan şeyden hâlâ dönmedi ve saatlerdir diken üstündeyim. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miyim? Yapabileceğimi sanmıyorum. Gözlerimi her kapattığımda tekrar o suya giriyorum, her saniyesini yeniden yaşıyorum. Çok fazla zevk aldığım için kendimi suçluyorum. *Onu* istediğim için.

"Üşüteceksin Vasilisa."

Gerginim.

Adımlar. Yavaş ve kararlı, yaklaşıyor. Sırtımdaki sıcaklık Rafael hemen arkamda durdu. Kumaş hışırdıyor ve sonra takım elbise ceketini omuzlarıma koyuyor.

"Güneş yanığına bir şey sürdün mü?"

"Evet," diye fısıldıyorum, aşağıdaki araziye bakarak. "Daha önce teknenizle nereye gittiniz?"

"İzinsiz girenleri gördüğümü sandım. Ama sadece aptal turistlermiş." Elleri balkon korkuluğına dayanıyor, biri iki yanımda. "Sonra, yerel bir uyuşturucu çetesiyle ilgili bir sorunu çözmek için Messina'ya uğramam gerekti."

"Uyuşturucu sattığını bilmiyordum."

"Yapmıyorum. Cosa Nostra Sicilya'da kendi bölgesinde bunu yapıyor. Burada, doğu kıyısında uyuşturucu ticareti yapan birkaç küçük grup var ve benim kurallarına uydukları sürece onlara izin veriyorum."

"Ya yapmazlarsa?"

Parmaklıkları bırakıyor ve elleri belimi sarıyor. Nefesimi tutuyorum, avuç içi aşağıya, havlunun kenarının altına ve bacaklarımdan arasına kayarken tamamen dokunuşuna uyum sağlıyorum.

"Eğer yapmazlarsa, tüm çeteyi bizzat ben infaz ederim. Tıpkı bu gece yapmak zorunda kaldığım gibi."

Ve işte ona bu kadar deli gibi bağlanmamın ana nedenlerinden biri. Şekerleme yok. Numara yok. Beni isteğim dışında burada tutarken bile, bana eşitmişim gibi davranıyor. Metaforik terazinin aramızda nasıl durduğunun çok iyi farkındayım - o daha güçlü, daha acımasız ve sevdiklerimin hayatlarını yaralı ellerinde tutuyor. Ama yine de, kendimi onun tarafından domine edilmiş hissetmedim. Beni hiçbir şekilde aşağılık hissettirmedi.

Parmağını kıvrımlarımın arasında kaydırırken, "Konuşmamız gerek," diye boğuluyorum.

"Hakkında mı?" kaba sesi kulağımın yanında alay ediyor. Sonra parmağını içime sokuyor.

"Bugün hakkında." Destek için korkuluklara tutunuyorum ve bacaklarımı açıyorum. "Bunun hakkında."

Boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. "Can kulağıyla dinliyorum."

Parmağını çekip tekrar içeri, daha derine itiyor. Diğer eli uyluğumun iç kısmına kayıyor ve daha yukarılara doğru kayıyor. Başparmağı klitorisimi bulduğu anda titremeler omurgamdan aşağıya, ta göbeğime kadar yayılıyor. Nefes alışım hızlanıyor. Nefes nefese, havluyu göğüslerime tutuyorum ve göğsüne yaslanıyorum.

"Ne konuşmak istiyordun Vespetta?" diye soruyor, hızını artırarak.

Evet, neyi tartışmak istiyordum? Bugün yatta olanların bir daha asla olamayacağını mı, ben onun parmağı içime gömülüyken zevkle inerken?

Islaklığım elini ıslatırken "Hiçbir şey," diye boğuluyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da bugünden. Sadece ... istiyorum." İçimden küçük bir inilti kaçıyor. Ne istiyorum ki ben?

Parmağını kıvrıyor ve yıldızları görmeme neden olan bir noktaya bastırıyor. "Sadece seni becermemi mi istiyorsun?"

Bedenimde bir süpernova patlıyor, gökyüzündeki tüm bulutları yok ediyor. "Evet."

Rafael

Elimi Vasilisa'nın titreyen amından çekip ağzıma götürüyorum.

"Tamam," diyorum parmağımdaki tatlı suyu yalayarak. Sonra onu kollarıma alıp yatağa götürüyorum. Yatak başlığının üzerindeki duvara monte edilmiş okuma lambası yanıyor, ışığı Vasilisa'nın süt gibi tenini yıkıyor. "İstersen ışığı kapatabilirsin." Elbise gömleğimin kenarlarından tutup çekiştirerek ayırıyorum, bir sürü düğme yere saçılıyor.

Ben pantolonumun fermuarını yavaşça açarken Vasilisa bana bakakalıyor, gözleri parmaklarıma yapışmış. Sikim o kadar sertleşmişti ki yürümek bile zor geliyordu. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar tahrik etmemişti, daha içine girmeden kendimi kontrol etmem ve patlamamak için savaşıp gerekmişti. Konuyu tartışmadan onu becermemi mi istiyor? İyi o zaman. Bununla başlayabiliriz.

Kıyafetlerimi çıkardığım anda yatağa tırmanıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. O kadar küçük ki. Onu altımda ezeceğimden korkarak ağırlığımı ön kollarıma veriyorum. Huysuz kişiliği o kadar baskın ki, onun gerçekte ne kadar küçük olduğunu sık sık unutuyorum. Ve şu anda içimde bastırılmış çok fazla saldırganlıkla, bugün daha önce yaptığım gibi kendimi tutabileceğimi ve yavaş gidebileceğimi sanmıyorum.

Öfkeli bir öpücükle dudaklarını yakalıyorum, sonra köprücük kemiklerinin arasındaki küçük çukura kayıyorum. Göğüslerini öperken avuçlarım kaburgalarından aşağı kayıyor. Karnını. Göbeğinin hemen altındaki noktayı. Havlu gevşiyor ve altında dolaşıyor, bana vücuduna sınırsız erişim sağlıyor, daha aşağıya, amına doğru ilerlerken dokunuşum altında titriyor. Hâlâ ıslaktı. Bacaklarını daha geniş açıyor ve ben de yüzümü onun lezzetli merkezine gömüyorum.

Güzel pembe yarığını yalarken Vasilisa'nın dudaklarından küçük inilti çıkıyor, hareketlerimi önce yavaş tutuyorum, sonra yavaş yavaş ritmi artırıyorum, çıkardığı her sese odaklanıyorum. Vücudunun her bir sırrını öğreneceğim. Teninin her santimini keşfedeceğim. Her şehvetli noktasını. Onu en hassas enstrüman gibi çalmayı öğreneceğim, benim dokunuşumu arzulamasını sağlayacağım, başkasının değil. Dilimi içine kaydırduğimde sırtını o kadar sert kavislendiriyor ki bir an için kendini inciteceğinden korkuyorum.

"Sakin ol." Avucumu omurgasında gezdiriyorum, vücudunun elimde bir keman teli gibi titreştiğini hissediyorum. "Sadece biraz daha."

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp ağzıma almadan önce iki kez daha yalıyorum, bu sefer çok durgun.

Vasilisa'nın alçak, sayıklayan sesleri odayı dolduruyor ve tatlı tomurcuğundan bir ısırık aldığım da saygılı çığlıklara dönüşüyor. Vücudu kontrolsüzce titremeye başlarken parmakları saçlarımı sıkıyor. O hazır. Sırılsıklam olmuş amını son bir kez yaladıktan sonra vücudunda yukarı doğru ilerliyor, yumuşak teninde öpücükler bırakıyorum. Her santimini benim olarak işaretliyorum.

Ben onun ilki değildim ve henüz bunun farkında olmayabilir ama sonuncusu olacağım. Alternatif bir seçenek değil.

"Hiç sana tapan bir erkek oldu mu Vasilisa?" Alnımız birbirine değene kadar başımı eğiyorum ve sikimin ucunu kıvrımlarının arasından kaydırıyorum. "Sadece güzel yüzüne ve muhteşem vücuduna değil, seni *sen* yapan her şeye?"

Güzel gözleri açılıyor. Dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Her gece şirketimin sistemlerindeki karışıklığı düzeltirken o lanet kalemi ısırmanı izlemek beni ne kadar tahrik ediyor biliyor musun? Dahi zihninin nasıl çalıştığını görmek lanet bir afrodisyak, vespette. Ne zaman bir 'çalışma seansını' bitirsek, aletimin patlamasını önlemek için aceleyle banyoya gidip mastürbasyon yapmak zorunda kalıyorum."

Hava dudaklarından hızlı, keskin nefesler halinde çıkıyor. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum, nefeslerimizi birbirine karıştırıyorum ve kalçalarım la sikimi yarısına kadar içeri sokacak kadar itiyorum. Saçımı çekiyor ve kendini benim için daha da açıyor. Kısıtlamalarım en küçük iplikle asılı kalıyor, bu yüzden pelvisini davetle eğdiğinde tamamen kopuyor. Kendimi onun ipeksi sıcaklığına gömerek içine doğru itiyorum.

"Amin benim için yaratılmış." Parlayan tenini ısırarak dudaklarımı çene çizgisi boyunca gezdiriyorum. "Sikimin seni ağzına kadar doldurması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Kulağımın yanında gırtlaktan gelen bir inilti.

"Güzel. Çünkü şu andan itibaren içine girecek tek alet bu olacak." Geri çekiliyorum, sonra tekrar içine giriyorum. "Sicilya'da kalacaksın, Vasilisa. Sonsuza kadar."

"Hayır, değilim."

Parmaklarımla çenesini kavırıyorum ve bakışlarımla onu sabitliyorum. Yüzü kızarmış ve dudakları titriyor ama gözlerindeki bakış şiddetli ve kararlı.

"Bana söz verdin," diye devam ediyor. "Sistemlerinizi tamir etmeyi bitirdiğimde, gitmekte özgürüm."

Kendimi kaybediyorum.

Boynunun arkasından tutup, içine daldım. Akıl sağlığıım gitti. Gerçeklik duygum yok. Deli gibi içine girerken, öpücükten şişmiş dudaklarının ırzına geçiyorum. Anlayabildiğim tek şey Vasilisa'nın nefes nefese kalışı, bacaklarının belimi kavradığı hissi ve şampuanının kokusu. Benim şampuanım. Başka bir şey kullanmasına asla izin vermeyeceğim. O benim.

Gözlerim yüzüne yapışmış, onunla ilgili her bir detayı özömsüyor. İçine her girdiğimde nefes alırken dudaklarını ayırışını. Kızarmış yüzüne yapışmış saç telleri. Ona verdiğim zevki yaşarken uzun siyah kirpiklerinin dalgalanması. Bu dünyada bundan daha güzel bir manzara yok.

Yatak ağırlığımız altında gıcırıyor ve protesto ediyor. Vasilisa'nın düzensiz nefesleri, sınıra yaklaşırken ateşli ıgıllara dönüşüyor. Duvarlarının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum ama kendimi tutmaya zorluyorum. Bu en muhteşem işkence. Doruk noktasına yaklaştıkça hızımı değiştiriyorum ve aramızdaki lezzetli gerilimi uzatarak kasıtlı bir yavaşlıkla içinde hareket etmeye devam ediyorum. Sonunda vücudu tekrar titremeye başlıyor ve kendinden geçmenin zirvesine ulaştığında dudaklarından yüksek sesli bir ıgılık kaçıyor. Bir an için bu mutluluğun tadını çıkarmasına izin veriyorum, sonra sertçe, taşaklarına kadar dar küçük amına itiyorum, sonuncusunu gevşetmeden önce başka bir orgazmı tetikliyorum.

Beyaz bir patlama görüşümü dolduruyor ve dölüm Vasilisa'nın içini boyarken spazmların üstesinden geliyorum. Ciğerlerim yeterince oksijen çekmekte zorlanıyor ve göğsüme sıcaklık yerleşiyor. Hiç böyle hissetmemiştim. Kanımın çok büyük bir kısmı sikime mi yönlendirildi?

Ya da belki de aşık olduğunuz biriyle sevişmek böyle bir duygudur.

Bölüm 14

Vasilisa

Çırpınan dalgaların sesiyle alt kattan gelen tartışma seslerinin yarıştığı bir sesle uyanıyorum. Ve tanıdık bir kokunun belli belirsiz izleri. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve bakışlarım komodinin üzerinde duran kırmızı kadife kutuya takılıyor.

Rafael beni yatına alalı bir hafta oldu. Bilinmeyen sulara daldığımdan beri yedi gün geçti. Kendimi sağlam bir kıyıya yakın bulmak için yüzeye çıkmak yerine, hiç olmadığım kadar sürükleniyorum.

"İş" akşamlarımız hâlâ Rafael'in ofisinde geçiyor. Şirketinin sistemlerinde ne yaparsam yapayım ortaya çıkmaya devam eden tuhaf sorunları çözmeye çalışmaya devam ediyorum. Rafael karanlık köşesinde gizlenmeye devam ediyor ve gecenin bittiğini ilan edene kadar şarabını yudumluyor.

Ama bu "yeni" normalde büyük bir fark var. Ben yatak odasına gittiğimde, Rafael de beni takip ediyor.

Ve sevişiyoruz.

Neredeyse tam bir sessizlik içinde. İnlemelerimiz, homurdanmalarımız ve sürekli nefes alıp vermelerimiz dışında. Sadece seks yapıyoruz.

Bir sürü akıllara durgunluk veren, çılgın seks.

Beni o kadar bitkin bırakıyor ki ertesi gün öğleden önce uyanmayı başaramıyorum. Nihayet kalktığımda Rafael çoktan gitmişti ve geceyi birlikte geçirdiğimizin tek kanıtı benim acıyan amım ve havadaki selvi ve portakal kokularıydı.

Ve her gün, komodininin yanında yeni bir kadife kutu var. Yatak.

İlk hediye gözyaşı damlası pırlantalı güzel bir altın kolyeydi. Kolye. İçimden o şeyi denize fırlatmak geldi. Kendimi tutmayı başardım. Onun yerine kutuyu Rafael'in kafasına fırlattım.

O akşam masadaki yerimi almadan önce. Bu konuda yorum bile yapmadı. Sadece kolyeyi aldı ve cebine koydu.

Ertesi sabah yeni bir kadife kutu. Biraz daha büyüktü, içinde safir küpeler ve bir bilezik vardı. Ofis kapısından çıkmadan önce şarap bardağının yanına bıraktım. Seksimiz kızgındı ama tek kelime etmedik.

Üçüncü gün, başka bir kolye. Bu kez pembe altın, kocaman yuvarlak bir pırlanta tektaş. Muhteşem, klasik bir görünüm. İyilik olsun diye eline tutuşturdum. Şikayet etmeden aldı. Pantolon cebindeydi ve gözden kaybolmuştu.

Dördüncü günde bir kol saati. Som altın ve pırlantalarla kaplı. Beşinci gün, "tam bir ev" tasarım seti - küpeler, kolye, bilezik ve hatta bir broş, hepsi elmas kaplı bir mücevher kutusunda. Altıncı gün, lanet bir taç!

Her gece, teşekkür etmeden hediyesini geri verdim. Ve her seferinde, Rafael sadece kaldırdı. Tek kelime etmedi. Öfkeli bir ses bile çıkmadı. Sadece bir sonraki görevimle ilgili bir dizi talimat.

Ve sonra, seks.

Destansı. Çiğ.

Seks.

Ki ikimiz de bundan bahsetmiyoruz.

Yorganı itiyorum ve yatakta doğruluyorum. Bugün ne olacak? Başka bir saat mi? Başka bir kolye? Ağırlığımın yarısı kadar altın ve değerli taşlarla dolu bir kolye mi?

İç çekerek hediye kutusunun kapağını kaldırdım.

Ve nefes alamadan içindekilere bakıyorum.

Oldukça sade bir tasarıma sahip narin beyaz altın zincir, vadi zambağı şeklinde küçük bir kolyeye sahip. Parlatılmış saplar, çiçek damlalarındaki pırlanta kesimli elmasları asıyor ve markiz değerli taşlar yaprakları sıralıyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılırken, parlayan şekli parmağımın ucuyla hafifçe okşuyorum. Bu narin ve pahalı görünüyor ama diğer abartılı hediyelerin yanından bile geçmiyor.

Doğrudan *benimle* konuşan tek şey bu. *Bizi* kabul eden tek şey bu. Onun zenginliğini değil.

Zinciri kutudan çıkarırken, saten minderin altından sarı yapışkanlı bir not düşüyor. Yere doğru çırpınıyor ve yüzüstü yere düşüyor. Eğilip notu alıyorum ve ne olduğunu görmek için çeviriyorum.

Benim bir çizimim. Çırılçıplak. Saçlarım yüzüme dökülmüş. Boynumda, vadideki zambak kolyesi.

Elimdeki nota bakıyorum, sonra diğer elimdeki kolyeye bakıyorum. Bu zarif kolyeye uzun uzun baktıktan sonra zincirini açıp boynuma takıyorum.

* * *

Çatal bıçakların takırtı ve çınlamaları sessiz mutfakta yankılanıyor. Hizmetçilerin bana yönelttiği endişeli bakışları görmezden geliyorum ve bir çekmece daha açarak içindekileri tezgâhın üzerinde giderek büyüyen mutfak eşyaları yığınınına ekliyorum.

Her şeyi sıralamak için en az yarım saate ihtiyacım olacak. Yavaş gidersem belki bir saat bile sürebilir. İşim bittikten sonra, zamanımı meşgul edecek başka bir şey bulmam gerekecek yoksa beni tamamen bağlayan duygu karmaşasıyla başa çıkmaya çalışırken kafayı yiyeceğim.

Sadece bulanık, çarpık şekillerin görülebildiği kalın bir belirsizlik sisi içindeyim. Suçluluk duygusu boğucu. Beni kaçıran kişiyle yattığım ve bunun her saniyesini sevdiğim için kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Onunla geçirdiğim her andan zevk aldığım ve burada olmadığı zamanlarda onu özlediğim için. Her şey kafamı karıştırıyor. Onun duyguları. Benimkiler. Rafael'e gerçekten aşık mıyım, yoksa bu sadece Stockholm sendromu mu? Beni kalmaya zorlamasaydı da aynı şeyleri hisseder miydim? Biliyorsam ne olayım. Kalbime güvenemiyorum, düşüncelerimi anlamlandıramıyorum, bu bulanıklıktan çıkana kadar duygularım hakkında olumlu olamıyorum. Rafael beni tüketen bir örtü.

Peki ya o? Bana karşı gerçek hisleri var mı, yoksa bu sadece sunduğu yaldızlı kafese körü körüne boyun eğmeyecek zor bir avı ele geçirmek için duyduğu çarpık bir ihtiyaç mı? Tüm o lanet mücevherler. Ona bunu açıklamak, süslü ıvır zıvırlarına ihtiyacım olmadığını bildirmek gibi bir niyetim yok. O akıllı bir adam ve beni gerçekten önemsiyorsa, bunu kendi başına fark etmeli - onun pahalı hediyelerini istemiyorum. Ben özgürlük istiyorum. Ve onun da

Bir daha asla aileme yönelik tehdidi lanet olası bir bayrak gibi yüzümün önünde sallamayacağım.

Yere bakıyorum, gözlerim boynumdaki zambak kolyesine takılıyor. Belki de sonunda aklı başına geliyor.

"Hanımefendi?" Hizmetçilerden biri omzuma dokunuyor. "Otto geldi. Sizin için bir paketi var."

Yaptığım çatalları boylarına göre sıralarken başımı kaldırıp bakıyorum. "Ne tür bir paket?"

"Patrondan," diyor Otto mutfak adasına yaklaşıp büyük dikdörtgen bir kutuyu tezgâhın üzerine koyarken. *Albini'nin* altın logosu kutunun üstünde belirgin bir şekilde yer alıyor.

Kapağı açıp beyaz kâğıt mendili kaydırıyorum ve ortaya bol miktarda altın ipek ve dantel çıkıyor.

Rafael beni alışverişe götürdüğünde denediğim elbise.

"Patron sekiz gibi gelip seni alacağını söyledi," diye ekliyor Otto. "Beni almaya mı?"

"Kokteyller için."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya onunla kokteyl içmekle ilgilenmiyorsam?"

"Bu şekilde hissedebileceğinden bahsetti. Ve eğer reddederseniz, bir daha telefon görüşmesi yapmanıza izin vermeyeceğini söylememi istedi."

Yanağımı ısırarak kapağı kapatıyorum ve kutuyu itiyorum. Bu saçmalıkla uğraşmak yerine çatalları ayırmam gerekiyor.

Aklı başına geliyormuş, kıcımın kenarı.

Bir adamı hem sevip hem de onu boğmak istemek nasıl mümkün olabilir?

"Kahretsin," diye inliyorum kesiği incelemek için düğmeli bluzumu çıkarırken. Sığ ama oldukça uzun, gövdem sol tarafında kaburgalarım boyunca çapraz bir kesik. Hala kanıyor. Temizlenmeye ve iyi bir pansumana ihtiyacı var.

İlk yardım çantasını ararken lavabonun üzerindeki ecza dolabını açıyorum.

Bir sokak kavgası. Bir kadın yüzünden sokak kavgasına karıştığıma inanamıyorum. Sadece bir ara sokağın duvarına şişe fırlatan bir grup aptal sarhoş serseriydi. Yanlarından geçip gidebilirdim ama hayır. Arabayı durdurdum ve sırf sinirimi biraz olsun yatıştırabilmek için dört genç aptalla anlamsız bir yumruk kavgasına girdim.

Hayal kırıklığımın sebebi mi? Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranan küçük bir Rus prensesi. Yatak odamda olanları konuşmama isteğini kabul ettim çünkü onu becermenin yeterli olacağını düşündüm. Ama yetmedi. Onun sadece her gece seviştiğim biri olmasını istemiyorum. Şakalaşmamızı istiyorum. Sataşmalarımızı. O korkunç karalamaları. Hepsini ve daha fazlasını istiyorum. Ama o hala IT sistemlerimi olabildiğince hızlı tamir etmekte ısrar ediyor. Böylece gidebilecek.

Kanı silmeyi ve kesiği dezenfekte etmeyi bitirdiğimde, deriyi birbirine bağlamak için birkaç Steri-Strip kullanıyorum ve üzerine bir pansuman yapıyorum. Kendi kendime hemşirelik yapmayı bitirdikten sonra misafir odasının köşesindeki dolaba yöneliyorum. Giysilerimin çoğu yatak odamdaki dolabın içinde ama birkaç giysi de burada asılı duruyor.

Tunç grisi bir gömlek ve siyah bir ceket seçiyorum, sonra odadan çıkıp koridorda Vasilisa'nın kapısına doğru yürüyorum.

Tak tak. Tak.

Bir dakika geçti.

Kapıyı tekrar çaldım ama bir şey olmadı.

"Vasilisa." Avucumu ahşap yüzeye vuruyorum. Çarpmanın etkisiyle yan tarafımda keskin bir acı hissediyorum.

Birkaç dakika daha sessizlik hüküm sürer, ama sonra topuk sesleri yaklaşır. Kapı açılır.

Nefesim kesildi.

Ve bak.

Hay sikeyim.

"Merak etmeyin, köpeğiniz hazır Bay De Santi."

Beynim kontrolden çıktı, çünkü bir orospu çocuğu gibi bakmaya devam ediyorum.

Vasilisa ellerini kalçalarına koyuyor ve çenesini kaldırarak bana bakıyor. "Ee, gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Evet," dedim.

Tek bir hece. Gri maddem olan lapanın bulmayı başardığı tek şey bu. Önümdeki manzara karşısında şaşkına döndüm. Vasilisa'nın ne giydiği önemli değil, güzelliği olağanüstü. Ama şimdi onu görünce nefes alamıyorum.

Gözlerim altın sarısı ipeğin kıvrımları arasından görünen ince bacağından yukarıya, minik beline, göğüslerini ve kollarını saran karmaşık dantellere doğru ilerliyor ve sonunda yüzünde duruveriyor. Gözleri dışında hiç makyaj yapmamış. Bir göz kalemi ve siyah far kullanarak, oniks derinliklerini daha büyük ve daha anlamlı gösteren dumanlı bir görünüm yaratmış. Kuzguni saçları ensesinde düşük bir topuz şeklinde toplanmış, ancak birkaç tutamı yüzünü doğal bir şekilde çerçeveleyecek şekilde serbest bırakmış. Genel etki tek kelimeyle çarpıcı.

"Sen benim köpeğim değilsin," demeyi bir şekilde başarıyorum.

"Yani hazır olmamı emrettiğin lanet kokteyller için dışarı çıkmaya *hayır* diyebileceğim ve bunun hiçbir sonucu olmayacak öyle mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır diyebilirsin."

"İnanılmaz. *Hayır!*" diye bağılıyor ve kapıyı suratıma çarpıyor.

Ellerimi yumruk yapıp sakinleşmeye çalışıyorum, sonra kapıyı tekrar çalıyorum. Bir dakika sonra açıldı.

Vasilisa eşikte duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Gözleri gizli bir öfkeyle parlıyor.

"Bu akşam benimle bir partiye gelmek ister misin? Bu sefer sipariş değil, vespetta. Sadece bir davet."

"Yani reddedersem senin için sorun olmayacak mı?"

"Reddedebilirsin ve ben de arkamı dönüp giderim. Seni zorlamayacağım. Ama bana eşlik etmeni çok isterim." Uzanıp onu okşadım

parmağımın ucuyla inatçı çenemi yokladım. Bir kadını benimle çıkmaya ikna etmek için uğraşmayalı uzun zaman olmuştu. "Lütfen mi?"

Vasilisa alt dudağını ısırırken gözlerini kocaman açmış beni inceliyor. İlk kez değil, bir kalp atışı boyunca onun karanlık manyetik bakışlarında kayboluyorum, açıklanamaz bir güç tarafından ona doğru çekiliyorum. Parmağımı çenesinde gezdiriyorum, sonra boynuna iniyorum ve köprücük kemiklerinin arasındaki çukurda duruyorum. "Kolyeyi beğenmedin mi?"

"Ben yaptım."

"Ama takmıyorsun," diye yakınıyorum, kolyenin duracağını hayal ettiğim narin kemiklerinin altındaki pürüzsüz teni okşayarak. "Neden?"

"Mücevherlerle ilgili bu oyun, Rafael . . . Kendimi ucuz hissettiriyor. Anlıyor musun? Sanki bana seks için para ödüyormuşsun gibi."

Vücudum hareketsiz kalıyor. Böyle hissetmesini hiç istemedim. Sadece benden hoşlanmasını istedim. Kalmak istemesini sağlamak için.

"Niyetim bu değildi. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim." Başımı kaldırıp o koyu sedefli gözlerle karşılaştım. "Ama o kolyeyi üzerinde görmeyi gerçekten çok isterdim."

"Peki *bu* neden bu kadar önemli? Diğer şeyleri sana geri vermemle ilgili bir sorun yaşamadın."

"Önceki hediyelerimin aksine, bunu almak için senin giymeni istemekten başka bir nedenim yoktu."

"Başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?" "Benden hoşlanmanı sağlamak için."

"Pahalı ıvır zıvırlar beni hiçbir zaman ailemi öldürecek."

"Bu çok talihsiz bir durum." Ellerimi eteğinin yırtmacından geçirip poposunun yanaklarını kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Yine de sikimi yeterince seviyorsun." Onu kaldırıp odaya götürüyorum ve tatlı şeftali kışını antika şifonyerin üzerine bırakıyorum. Bu kız. Beni öldürüyor. Öne doğru eğilip burunlarımızın birbirine değmesine izin veriyorum. "Değil mi, Vasilisa?"

"Kendin hakkında yüksek bir fikre sahipsin. Bu inanılmaz." Dişlerinin arasından dudak büküyor, sonra ellerimi külotunun altına kaydırıldığında miyavlıyor.

Başparmağımı klitorisine bastırıp yavaş ve sıkı daireler çizerek ovuyorum. Birkaç nefes boyunca yumuşak inlemelerini içime çekiyorum, sonra parmaklarımı çürük ipe geçiriyorum.

"Ben senin amını yalarken vücudunun nasıl titrediğini sana hatırlatayım mı? Ya da her gece daha fazlası için bana nasıl yalvardığını mı? Kaldır o muhteşem kıcını, bebeğim." Bana küçümseyerek bakıyor olabilir ama dediğimi yapıyor. Dantelli tangayı bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve pantolonumun düğmesini açıyorum. "Ya da, belki de, seni anlamsızca becerirken attığın çığlıkları hatırlamana yardım etmeliyim?"

"Sadece normal fiziksel tepkiler. Başka bir şey değil."

"Bana cevap vermeni özledim. Bu beni çok tahrik ediyor." Kalçalarını kavradım ve kendimi yarısına kadar içine gömdüm.

Vasilisa nefes nefese kalıyor ve ellerini boynumun arkasına dolayarak parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. Leğen kemiğimi sallayıp sikimi daha derine iterken hafifçe aralanmış dudaklarından yumuşak, sessiz nefesler çıkıyor. Kesik tarafım acı içinde çığlık atıyor, her ileri hareket bağları yırtıyor. Tek seferde onun daracık küçük amına girsem daha kolay olurdu ama canını yakmaktan korkuyorum.

Uyurken onu ezeceğim diye kabuslar görüyorum. O çok narin. Ama aynı zamanda çok da vahşi. En ölümcül maddeler en küçük paketlerde gelir derler. Bu doğru. Vadideki zambağım benim kişisel zehir markam ve bunun için panzehir yok. Benim için yok.

Damarlarımda dolaşıyor ve bu dünyadaki hiçbir şey onu temizleyemeyecek.

İçine bir santim daha giriyorum. Vasilisa'nın dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıkıyor.

Pantolonunu indiriyor, bedenime uyum sağlıyor, duvarları sikimi o kadar sıkıyor ki neredeyse boşalıyorum. Elimi amına götürüp klitorisine tekrar masaj yapmaya başlıyorum. Ona yanımda *ihtiyacım var*.

Vasilisa gözlerimin içine bakıyor, gözleri karanlığın içinde yıkıcı bir güzelliğe sahip. Onlardan neden bu kadar büyülendiğimi anlamıyorum. O derinliklerde açıkça görebildiğim ham arzu mu? Hiç numara yok. Numara yapmıyor. Gözlerini kapatıp manzarayı engellemiyor. Ona zevk veren canavar adamı unutmaya çalışmıyor. Benim dokunuşumla çözülmesini sağlayan şey para ya da pahalı hediyeler değil. Sadece kollarımda bulduğu coşku. Ben. Sadece ben. Onun için para ödemeye çok alıştım.

İstedığım her şeyi, özgürce verilen bir şeyi tutmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Ama o hala gitmek istiyor.

Elimle çenesini kavrayıp yüzünü benimkiyle buluşması için eğiyorum. "Şimdi iyi bir kız olacaksın ve derin bir nefes alacaksın."

"Neden?" diye sordu.

"Böylece sana başka bir 'normal fiziksel tepki' verebilirim Vasilisa. Derin nefes al. Şimdi."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve içine çekiyor. Kabzasına kadar içine giriyorum. Titrerken gözleri geri dönüyor, vücudu kucağında sarsılıyor. Ben geri çekilirken sessiz inilti çıkarıyor, ama sonra tekrar içine girdiğimde ateşli inlemelere dönüşüyorlar.

Sırılsıklam olmuş amına daha hızlı ve daha hızlı girerken yan tarafım yanıyor. Boşalırken Vasilisa'nın iniltileri yatak odasının duvarlarında yankılanan coşkulu çığlıklara dönüşüyor. Her notaya, her kesik nefese, her iniltili fısıltıya hayret ediyorum. Tüm iç çekişlerini yutuyorum. Vücudundaki her titremeyi çıkarıyorum. Hepsini hafızama kazıyorum.

Benim güzel Rus prensesim.

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum, onun sıcaklığında patlıyorum, tohumlarımı döküyorum ama sırlarımı saklıyorum.

"Non ti lascerò mai andare, Vasilisa."

* * *

Ana girişin solunda kurulmuş küçük bir sahnede bir yaylı çalgılar dörtlüsü performans sergiliyor. Ancak klasik bir parça yerine popüler bir film müziğinin orta versiyonunu seslendiriyorlar. Siyah örtülerle örtülü yüksek masalar ana lobinin dört bir yanına dağılmış durumda ve küçük balık kâselerinin içindeki tealightlar orta süsleri oluşturuyor. Davetliler hem yerel halktan hem de sık sık gelen ziyaretçilerden oluşuyor. Şık giysileriyle masaların etrafında dolaşırken hiç boş kalmayan kokteyl bardakları mumların ışıltısını yakalıyor.

Mekânda ilerledikçe düzinelerce göz bizi takip ediyor. Bunda alışılmadık bir şey yok. Ünüm her zaman benden önce gelir ve yüzüm

meraklı bakışları üzerimde toplamakta asla başarısız olmaz. Ama bu gece, tüm bakışlar yanımda yürüyen kadına ayrılmış gibi görünüyor.

Bunu beklemeliydim. İnsanoğlu doğası gereği harikulade şeylere ilgi duyar. Ve bu kadın o kadar olağanüstü bir güzelliğe sahip ki, cazibeli gözler bir kez ona takıldı mı, başka tarafa bakmakta zorlanıyorlar. Beynimizin ilkel kısımları bu kadar şaşırtıcı derecede güzel bir şeyin gerçek olabileceğini algılayamıyor. Bu da bakışları kaçınılmaz kılıyor.

Yine de bu saçmalıklarla başa çıkamıyorum. Vasilisa'ya bakan her bir erkeğin farkındayım ve parmaklarım silahımı çekip o orospu çocuklarını vurmaya başlamak için kaşınıyor. Her birini. Her birini. Her birini. Tam gözlerinin ortasından.

Vasilisa yanımda, "Burada çok fazla insan var," diyor. "Birinin beni tanıyıp Bratva'ya haber göndermesinden endişe etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Buradaki insanlar işime burunlarını sokmamaları gerektiğini bilirler, tabii sonuçlarına katlanmak istemiyorlarsa."

"Söz konusu sonuçların güvenlik duvarlarınız üzerinde çalışmayı içermeyeceğine dair belirgin bir his var içimde."

"Böyle bir görevi onların elleri olmadan yapmak zor olurdu" -küçük hacker'ıma bakıyorum- "ya da kafaları."

"Rafael!" diye bir erkek sesi insanların konuşmaları arasında gürliyor.

Vasilisa'nın beline daha sıkı sarılıyorum ve kaynağa bakıyorum. Calogero'nun müsteşarının oğlu Nazario Biaggi, bir misafir duvarının arasından sıyrılarak bize doğru geliyor. Okula birlikte gittik ve Sicilya'dan ayrılmadan önce en iyi arkadaştık. Nazario hiçbir zaman Aile'ye kabul edilmedi, mafya hayatı yerine inşaat kariyerini seçti. Benim bölgeme ayak basmasına izin verilmesinin tek sebebi bu.

"Bu gece seni gördüğüme sevindim," diyor yaklaşırken yapmacık bir gülümsemeyle. "Özellikle de böyle güzel bir arkadaşın varken."

Nazario'nun bakışları Vasilisa'ya perçinleniyor, gözleri onu yiyip bitiriyor. Elini ona doğru uzatmasını izlerken öfke ve kıskançlık, yüzeyin hemen altında kaynayan erimiş kaya gibi, göğsümün içinde patlıyor.

"Ona dokunursan boynunu kırarım," diyorum İtalyanca, sonra Vasilisa'yı kendime çekip İngilizceye geçiyorum. "Bu Nazario Biaggi. İş ortaklarımdan biri."

Nazario'nun gözleri şaşkınlıkla parlar, ama bunu hemen gizler ve çapkın sırtışlarından birini çıkarır. "Rafael'in şeker gibi lezzetlerinden biriyle tanışmak her zaman bir zevktir. Hanımefendinin bir adı var mı?"

Kadınım gülümsemeye cüret ettiği için suratına yumruk atma dürtümü kontrol etmeye çalışırken görüşüm kana boyanıyor. Nazario her zaman çapkın biri olmuştur ama daha önce takıldığım kadınları süzmesi ya da onlara sırtması hiç umurumda olmamıştı. Zengin olabilir, bir inşaat endüstrisi kralı olabilir ama serveti benimkinin yanına bile yaklaşamaz. Onun sahip olduğu her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar satın alabilirim. Hiçbir kadın onun için beni terk etmez. *O* hariç. Çünkü görünüşe göre param onu zerre kadar ilgilendirmiyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Biaggi," diye cıvıldıyor Vasilisa, şekerle kaplanmış ses tonu beni tam kalbimden vuruyor.

Ondan hoşlanıyor. Tabii ki hoşlanıyor. Kadınlar Nazario'ya her zaman sırlıklam aşık olurlar ve beş kuruş parası olmasa bile aşık olurlar. Kalem çüklü o kadar yakışıklı sanırım. Kıskançlık pençeleriyle beni kavıyor, içimi parçalara ayırıyor.

Vasilisa gülümseyerek, "Hanımefendinin adı Ayıcık Sakızlı, ama ben ekşi olanındanım," diye devam ediyor. "Ve göğüslerime bakmayı keserseniz çok memnun olurum."

Başımı kaldırdım. "Kadınımın göğüs dekoltesine mi bakıyordun?" İtalyancaya dönerek homurdandım.

"Hayır, hiç de değil." Nazario bir adım geri çekilir ve boğazını temizler. "Babam bir mesaj iletmemi istedi. Yaklaşık bir hafta önce Palermo'da birkaç Cosa Nostra adamı ölü bulundu, dilleri kayıptı. Babam senin bu olayla bir ilgin olabileceğinden endişelendi."

"Öyle mi? Endişelerini Don ile paylaştı mı?"

"Evet. Calogero onları Trapani'den bir çetenin öldürdüğünü söyledi." Başını eğip bana şüpheyle baktı. "Yani sonuçta senin işin değil miydi?"

"Vaftiz babamın adamlarını ancak anlaştığımızın şartlarını ihlal ederse öldürürüm. Ama Don asla sözünden dönmez, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Başını sallıyor ve sesi alçalıyor. "Ama böyle bir şey olursa, babam bunu ilk duyan kişi olmak ister."

biliyorum."

"O zaman patrona bunu aklımda tutacağımı söyle." Vasilisa'nın belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve bara doğru ilerliyorum. "Gidip bir içki alalım."

Vasilisa

"Sakızlı Ayı?" Bara doğru yürürken Rafael soruyor.

"Bir göz şekeri için uygun bir isim gibi göründü." Omuz silkiyorum. "O tartışma ne hakkındaydı? Kulağa oldukça ciddi geliyordu."

"Nazario bana vaftiz babamın bazı Cosa Nostra üyelerinin desteğini kaybetmekte olduğunu söyledi."

"Onu iktidardan düşürecekler mi?"

"Eğer çuvallarsa, evet." Barmen tarafından kendisine uzatılan içkiyi bana uzatıyor.

"Cosa Nostra dünyasında asla drama sıkıntısı çekilmez." İçkimden bir yudum alıyorum. "Üzüm suyu mu? Gerçekten mi?"

"Alkolün seninle aynı fikirde olmadığını fark ettim." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve bizi tekrar kalabalığa doğru yönlendiriyor.

Bu kokteyl partisi antika bir binanın lobisinde düzenleniyor. Büyük fuaye, yemyeşil cennet bahçelerini tasvir eden karmaşık el boyaması sahnelerle süslenmiş kubbeli bir tavana sahiptir. Duvarlar, sütunlar, kakma renkli mermer gibi özenle işlenmiş detaylar her yeredir.

Gözlerim inanılmaz çiçek mozaikleriyle döşeli zeminde, ardından süslü tavandan tabana pencerelerde geziniyor ve alçı dekor ile devasa eski görünümlü tablolarla takılıyor.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir binanın içinde bulunmamıştım," diye fısıldıyorum.

Rafael, "Burası on yedinci yüzyılda ipek ticareti yaparak zengin olmuş bir asilzadenin yazlık malikanesiydi," diyor. "Bir iskambil oyununda kaybetti ve mülk sonraki dört yıl boyunca birkaç kez el değiştirdi.

yüz yıl. İki yıl önce satışa çıkarıldığında adeta bir harabeydi. Restorasyonun tamamlanması yaklaşık bir buçuk yıl sürdü."

"Her şeyi aynı tuttuklarına inanamıyorum. Duvar resimlerini bile mi?"

"Bunlara fresk deniyor. Ve evet, onlar da restore edildi." Gözlerim tekrar ona kaydı. "Yeni sahibini tanıyor musun?"

"Oldukça iyi, aslında. Vicdansız bir orospu çocuğu. Ama o kültürel kalıntılara karşı bir zaafı var" _ Rafael uzanıp parmak eklemeleriyle yanağını okşuyor _ "miras ... ve ... hediyelerini sürekli reddeden alıngan küçük bir hacker."

Müzisyenler daha yavaş bir melodiye geçiyorlar, kemanın başrolde olduğu oldukça duygusal bir parça. Herkes harika vakit geçiriyor ama ben etrafımızda hareket eden insanların sadece bir kısmının farkındayım. Tamamen Rafael'e odaklanmış durumdayım, içimde parlayan ikiz yeşil ışınlara kapılmış durumdayım.

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım? Zayıflık olarak adlandırılmak kulağa pek de öyle gelmiyor," diye fısıldıyorum.

"Bu senin bu tür şeylere bakış açına bağlı." Eli çenemde geziniyor. "Diyelim ki şu anda biri ateş açtı. Düşmanlarımdın sayısı düşünüldüğünde bunun gerçekleşme olasılığı çok yüksek. Yalnız olsaydım, silahıma davranır ve tehdidi etkisiz hale getirirdim. Kovalamak zorunda kalsaydım, kovalardım. Burada beni bu hedefe ulaşmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmazdı.

"Ancak, bu gece bana eşlik ettiğin için, bu senaryoyu farklı şekilde ele alırdım. Güvenliğiniz her şeyden önce gelir. Saldırganların ortadan kaldırılması her şeyden önemlidir, ancak sadece sizin sağlığınızı sağlamak için. Onların peşinden gitmek, eğer bu seni geride bırakmak anlamına geliyorsa, daha az önemlidir. Yani Vasilisa, sen benim en yüksek önceliğimsin ama aynı zamanda yadsınamaz bir yükümlülüğümsün."

"Madem böyle bir yüküm var, neden beni getirdin?" Boğuldum.

Rafael'in gözlerinin kenarları kırışırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Öne doğru eğilip kolunu belime doluyor ve beni yavaşça kendisine doğru kaldırıyor. Destek için omuzlarını tutuyorum, tüm ağırlığımı tek koluyla taşıyor olması beni endişelendiriyor. Ama Rafael öyle görünmüyor.

Bundan hiç rahatsız olmadı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, diğer elindeki bardağı kaldırıp rahatça bir yudum alıyor.

"Çünkü ister inan ister inanma," diyor boş bardağı yanındaki masaya koyarken, "senin arkadaşlığından çok hoşlanıyorum. Ve sohbetlerimizi özledim."

Nefesimi içime çekiyorum, gözlerinden başka yere bakamıyorum. Yüzlerimiz o kadar yakın ki sıcak nefesi tenimi okşuyor. Dudaklarıma. "Seni görmezden gelemeyeceğim bir yerde benimle konuşabilmek için vurulmayı göze mi alıyorsun?"

"Herhangi bir gün," diye homurdanıyor Rafael, ağzı benimkine inmeden önce.

Onun tadı beni istila ediyor. Ateş damarlarıma yayılıyor, en yakıcı alev beni içten içe kavuruyor. Tanrım, ben de onu özledim.

Sıradan işler yapmanın Rafael'e karşı geliştirdiğim tehlikeli ve karmaşık duyguları bir şekilde azaltacağını umarak kendimi onun düşüncelerinden uzak tutmaya çalıştım. Geçtiğimiz hafta boyunca, sırf onun eşyalarına dokunmak beni rahatlatdığı için on iki kez dolabını yeniden düzenledim. Seks dışında hiç dokunmadık. Yatak odası dışında öpüşmek yok. Kendime ona karşı hissettiğim bu çekimin cinsel bir çekimden başka bir şey olmadığını söylemeye çalıştım. Ama öyle değil.

Ve bu öpücük bunu kanıtlıyor. Ben de onu öperken, bu his her şeyin önüne geçiyor. Sağduyu. Kendini koruma. Boğucu suçluluk. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Dudakları dudaklarımı terk ettiğinde, gözlerimiz kilitli kalıyor ve aniden, yeterince hava alamıyor gibiyim.

"Sicilya'da toplum içinde öpüşmek kabalık olarak mı görülüyor?" Beni tekrar yere indirirken soruyorum. Odaya beklenmedik bir sessizlik çökmüştü. Kimse konuşmuyor. Hepsi ağzı açık bize bakıyor. "Neden herkes bakıyor?"

"Odaya adım attığınız andan beri size bakıyorlar. İlk başta merak ve şaşkınlık vardı. Şimdi ise senden korktuklarına eminim."

İnsanların benden korkmasıyla ne demek istediğini sorma fırsatım olmuyor çünkü gözlerim Rafael'in gömleğine yayılan koyu kırmızı lekeye takılıyor.

"Rafael . . ." Ceketinin kenarından tutup çekiyorum. Sol tarafında büyük bir alan kana bulanmış. "Yüce Tanrım. Ne oldu?"

"Değerlendirmemde küçük bir hata oldu. Bunun dikiş gerektirmeyeceği sonucuna yanlış varmışım." Ceketini düzeltiyor ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi düğmelerini ilikliyor. "Geri döndüğümüzde Guido benimle ilgilenecek." Sesi sakın ama yeşil derinliklerinde başka bir şey dönüyor şimdi. "Birazdan küçük bir performans sergilemek için bir şarkıcı gelecek ve garsonlar da cassata kekini getirecek. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum."

"Her tarafın kan içindeyken lanet olası bir pastayı beklemeyeceğiz!" Fısıltıyla bağıriyorum.

"Bu bir Sicilya spesiyalitesi. Denemelisin."

Şok içinde ona baktım. "Bir doktora ihtiyacın var."

"Guido bunu halledebilir. Bu ilk kez olmaz."

"Kafanı kastetmiştim, *npudypok!*"

Rafaell'in dudakları sinsî bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu bir Rus evcil hayvan ismi mi, vespetta?"

"Anlamı 'moron'!" Dişlerimin arasından dudak büküp kolundan tuttum ve onu çıkışa doğru çektim.

Şok olmuş yüzler bize bakarken, insanlar geçmemize izin vermek için ayrılıyorlar. Rafael onu otel lobisinde sürüklediğim gerçeğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hatta yüz hatlarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Sanırım bu pasta için kalmayacağımız anlamına geliyor?" diye soruyor biz dışarı çıkarken.

"Doğru tahmin ettin."

"Mm-hmm. Sanırım her şeye rağmen benden hoşlanıyor olabilirsin Vasilisa, sadece birazcık.

Benim hatırım için tatlıyı atlıyor musun? Kendimi oldukça özel hissediyorum."

Ugh. Bu adam. Onu yakından izliyorum, otoparktan Rafael'in cipine doğru ilerlerken sık sık ona bakıyorum ve bir sıkıntı belirtisi arıyorum. İyi görünüyor. Bu normal mi? Şimdiden ne kadar kan kaybetti?

Kötü görünümlü Maserati'ye ulaştığımızda, takım elbise ceketinin yakasını çekiştiriyorum. "Eğil lütfen. Göz bebeklerinizi kontrol etmem gerek."

Rafael bir elini arabanın tavanına dayıyor ve yüzü tam önüne gelene kadar öne eğiliyor. Avuçlarımla çene çizgisini kavıyorum ve başını hafifçe yana, lamba ışığına doğru eğiyorum. Tanrım, gözleri çok güzel. Gözlerinde bana kıyıda bulduğum deniz camını hatırlatan bir parıltı var. Opalescent. Ve yüzünüzce bana odaklanmış. Ve bana şu anki gibi baktığında, beni bütünüyle yutmak istediği izlenimine kapılıyorum. Her seferinde dizlerimin bağı çözülüyor.

"Neden göz bebeklerimi kontrol ediyorsun Vasilisa?" diye sorar, sesi gürültülüdür.

"Emin değilim. Doktorlar bunu filmlerde hep yapıyor." Saçının bir tutamını alnından uzaklaştırıyorum.

"Gözbebeği testi beyin hasarını kontrol etmek için yapılır. Kanamayla hiçbir ilgisi yoktur."

"Ne olursa olsun onları kontrol edeceğim. Kıpırdamadan dur."

Gözleri bana normal görünüyor. Ama teni sıcak geliyor. Parmak uçlarımla şakağına, sonra elimin tersiyle yanağına dokunuyorum. Lanet olsun, anlayamıyorum. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı alnına bastırıyorum.

Rafael kaskatı kesilir, tüm kasları gerginlikten kaskatı kesilmiştir.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar. Sesinin tonu tuhaftı. Yapabilirim huzursuz olduğunu söylüyor ama nedenini bilmiyorum.

"Ateşi var mı diye bakıyorum." Dudaklarımı şakağına götürüyorum. Sonra tekrar alnına. Hayır, ateşi iyi görünüyor. Şimdilik. Parmak eklemlerimi elmacık kemiğinde gezdiriyorum. "Acele etmeliyiz. Antibiyotik almalısın."

Rafael başını yana eğiyor ve gözlerini benimkilere dikerek aşağıya doğru eğiliyor. "Zaten biraz almıştım. Ama seni daha az endişelendirecekse, tekrar alabilirim."

"İlaçların bu şekilde çalıştığını sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerindeki tehlikeli parıltıdan büyülenmiş bir halde.

"Ve benim iyiliğim için endişelenmeni beklemiyordum."

"Tabii ki endişeliyim! Neredeyse hiçliğin ortasındayız. Malikâneye dönmek en az yarım saat sürer. Bu halinle nasıl araba kullanacaksın?"

"Ne durumu?"

"Her yerde kanaman var!" Gözlerimin kenarlarında yaşlar toplanırken bağıyorum.

"Sürüşü benim kan damarlarım yapmıyor, vespetta."

Dudaklarımdan sinirli bir inilti dökülüyor. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum, sonra kolunu tutup onu sarsıyorum.

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Yaralısın! Ya şoka girersen? Ya da kanaman olursa? İlk yardım bilmiyorum, Rafael! Ya seni acil servise götürmem gerekirse ve sen tepkisiz kalırsan? Kan grubunu bile bilmiyorum! Ya da ilaçlara karşı alerjin olup olmadığını. Ya-"

Rafael'in ağzı benimkini eziyor. Her zamanki gibi, beni öptüğünde, onun dışındaki her şeyi tamamen unutuyorum.

"Sen sürebilirsin," diye mırıldanıyor dudaklarıma. "Ya da sadece arabaya binebiliriz ve sen de sıkıma binebilirsin. Kanımın başka bir yere yönlendirildiğinden emin ol."

Alt dudağını ısırdım. Sertçe. Sonra öpüşmeyi kesmek için kendimi zorladım. "Anahtarlar."

Rafael'in gözleri sırtan yarıklara dönüşürken cebinden anahtarları çıkarıp uzatılmış avucuma bırakıyor. Kendimi sürücü koltuğuna atıp direksiyona uzanıyorum. Ama direksiyon ve pedallar başka bir zaman diliminde de olabilirdi.

"Umm . . . Nerede-" diye sormaya başlıyorum ama çoktan ileri doğru kaymaya başlamışım bile. "Burada," diyor Rafael, arabanın dış kenarındaki düğmeyi tutarken koltuk tabanı. "Fazladan minderim yok," diye devam ediyor koltuğu yükseltmek için başka bir kumandaya basarken, "ama bundan sonra araçta bir tane olduğundan emin olacağım."

"Minderler mi?"

"Evet." Arabayı yuvarlıyor ve yolcu tarafına biniyor. "Ek dolgu ile tekerleğin üzerinden görmeniz daha kolay olacak."

Başımı salladım. Sicilyalı benimle dalga mı geçti?

"GPS'in var mı?" Motoru çalıştırırken sordum. "Şu lanet olası virajlı toprak yollarda yolumu bulamıyorum."

"Dolambaçlı toprak yolları seviyorum. Taormina bölgesini sevmemin ana nedenlerinden biri de buralarda çok fazla otoyol olmaması."

"Güzel ve sağlam otoyolların nesi var?"

"Manzarayı mahvediyorlar."

Göz ucuyla ona bir bakış fırlatıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" "Tuhaf."

Kafamda anında alarmlar çalmaya başladı. "Sorun ne?" "Daha önce kimsenin arabamı kullanmasına izin vermemiştim."

"Neden olmasın?"

"Size daha önce de söylediğim gibi, eşyalarım dokunulmasından hoşlanmam. Buna araçlarım da dahil. Kıyafetlerim de." GPS'i açıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Yatağım."

Alt dudağımı ısırarak hızla önümüzde uzanan yola bakıyorum. Buraya geldiğimden beri Rafael'in kıyafetlerini giyiyorum. Hatta geldikten sonra günlerce onun kıyafetlerinden *başka bir şey* giymemem için elinden geleni yaptı. Ve bunca zamandır onun yatağında uyuyorum.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü uzun zaman önce sahip olduğum her şeyi kaybettim ve bana ait olan hiçbir şey kalmadı. Şu anda sahip olduğum her şeye sahip olmak için kan ve ter içinde savaştım ama bunu yaparken ruhumun büyük bir parçasından vazgeçtim." Sözlerinin kolay temposu değişiyor ve tonu değişiyor, bir kenar alıyor. "Ruhumu takas etmek zorunda kaldığım şeyleri paylaşmam Vasilisa."

"Ama onları benimle paylaştın."

"Ben yaptım." Şakacı gözlerinin köşelerinden karga ayakları yayılıyor. "Çünkü sen de benimsin."

Bu çok şovenist bir cümle. Ama onun sahipleniciliği beni kızdırmak yerine göğsümde hoş bir sıcaklık yaratıyor. Sözleri beni eritiyor. Tanrı yardımcım olsun. Onun yanına kıvrılıp mutlu bir kedi yavrusu gibi mırıldanmama dakikalar kaldı.

"Ben senin değilim," diye mırıldanıyorum ve ana yola dönüyorum. "Kan kaybı seni hayalperest yapıyor."

"O zaman öyle olacaksın." Rafael torpido gözünü açar ve bir paket sigara çıkarır.

"Senin derdin ne lan?" Ona bakakaldım. "Ne?"

"Sigara içmek kan kaybından ölme ihtimalini artırabilir ve yaranın iyileşmesini de etkileyebilir, olan bu." Paketi elinden alıp açık pencereden içeri fırlatıyorum.

"Ben ölürsem eve dönmekte özgür olacağının farkındasın, değil mi?" Sıcak avucunu kalçamın üzerine, elbisemin yırtmacının çıplak bıraktığı etin tam üzerine koyuyor. "Biliyor musun, köpeklerin beni çiğneyip kalıntıları sığacakları yerle ilgili güzel sözünü canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Muhtemelen şimdiye kadar aldığım en ilgi çekici ölüm tehdidi bu."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor ve gözlerimi ön camın ötesindeki yola dikeyim. Adam haklı. O aradan çıkarsa, serbest kalabilirim. Bu olasılık aklımın ucundan bile geçmemişti. Aslında, onun başına kötü bir şey gelebileceği düşüncesi bile midemde bir düşme hissi uyandırıyor.

Gaz pedalına daha sert basıyorum.

Eli uyluğumun iç kısmına kayıyor, sonra yukarı çıkıyor. "Mmm . . . Yolcu olmanın bu kadar avantajlı olduğunu bilmiyordum."

Parmaklarının uçları külotla kaplı amımın üzerinde hafifçe geziniyor.

"Rafael." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Ben sürüyorum."

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun." Bir başka nazik vuruşla parmaklarının gücü artıyor. "SUV'u beğendin mi?"

Omurgamdan aşağı bir titreme yayılıyor ve yol kenarındaki bariyerlere çok yaklaşarak neredeyse yoldan çıkıyorum. "Tank sürmek gibi bir his. Daha alçak arabaları tercih ederim."

"Tamam. Senin için üstü açık bir spor araba sipariş edeceğim."

"Bana araba almanı istemiyorum! Lütfen elini çek." "Hayır.

Çekeceğimi sanmıyorum."

Dokunuşu daha cesur, baskısı daha sert oluyor. Ten tene teması engelleyen dayanıksız dantele rağmen becerikli parmakları içimde geziniyor.

kıvrımlar. Hassaslaşmış cildimdeki kumaşın aşındırıcılığı tepkimi daha da artırıyor. Navigasyon ekranı malikâneye beş dakikadan daha az bir mesafede olduğumuzu gösteriyor. Ama eğer bakımlarına devam ederse o kadar uzun süre aklımın başımda kalmasına imkân yok.

"Arabayı durduracağım," diye nefes nefese kaldım.

"Ve kan kaybından ölmeme izin mi vereceksin? Birden başım dönmeye başladı." Hızlı bir hareketle külotun ağ kısmını yana itiyor ve parmağını içime sokuyor. "Sırılsıklam olmuşsun Vasilisa."

Nefesim kesiliyor, neredeyse lanet aracın kontrolünü tekrar kaybediyorum. Başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor, tatlı eziyet beni inletiyor. Daha sert sıkarken tırnaklarım direksiyonun derisine batıyor. Rafael hassas etimle ısrarla alay etmeye devam ederken sinir yollarımdan elektrik akımı geçiyor. Yavaşça girip çıkıyor, ardından daha kuvvetli bir darbe daha geliyor. Sonra bileğinin açısını değiştiriyor ve parmağını daha derine itiyor.

"Kaza yapacağız." İç kaslarım kasılıyor. Yaptığı şeyi durdurmazsa çıldıracağım. Ya da belki durursa.

Yolun sonunda mülk görünüyor. Akıl sağlığımın ve soğukkanlılığımın kalıntılarını bir araya getiriyorum, tüm konsantrasyonumu yoldan çok yavaş kayan demir armatüre odaklıyorum. O aptal şeye çarpacağız. Şu anda olduğum gibi bir deli gibi kornaya basıyorum.

Maserati boşluktan geçerek hem yapıyı hem de kapıyı açık tutan şaşkın güvenlik görevlisini birkaç santimle ıskalıyor. Rafael acımasız vuruşlarına devam ederken, parmağını neredeyse tamamen dışarı çekip sadece daha da içeri sokarken, içim en tatlı acıyla ağlıyor.

Eve vardığımızda aklım o kadar başımdan gitmişti ki frene bastığımın bile farkında değildim. Sarsılarak durmak bedenimi ileri itiyor ve beni Rafael'in parmağına yapıştırıyor. Elinin her tarafına boşalırken gözlerimin önünde beyaz yıldızlar patlıyor.

Hava ciğerlerimden hırıltılı nefesler halinde kaçıyor. Rafael sonunda amımı serbest bırakıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında tek yapabildiğim direksiyonu ölümüne kavramak.

"Sürüş becerilerin olağanüstü vespetta," diyor ve her ikimizin de emniyet kemerlerini açıyor. "Bakalım sürüş konusunda ne yapacaksın."

Kocaman eller belimi kavlıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kendimi onun üzerinde buluyorum, kaya gibi sert bir yarak girişimi zorluyor.

"Sen delisin," diye boğuluyorum onu içime çekerken. "Eğer kan kaybından ölürsen, hepsi senin suçun olacak."

Rafael aşağıdan içime dalarken şehvet dolu gözler neşeyle kısılıyor. "Benim ölümüm olacaksın Vasilisa. Öyle ya da böyle."

Ona binerken Rafael'in boynunu tutmaya devam ediyorum, kalçalarımı açarak onu daha fazla içime alabiliyorum. Göbeğim titriyor, şimdiden tekrar boşalmanın eşiğindeyim. Sol eliyle yüzümü kavrarken diğer eliyle amımı okşuyor, başparmağıyla kıvrımlarımın birleştiği noktaya baskı uyguluyor.

Bu beni delirtiyor, çıldırtıyor. Kendimi Rafael'in gözlerinde kaybolmaya bıraktığımda nefes alışlarımın sesi cipi dolduruyor. Delilik. Bu asla kurtulmak istemediğim tatlı bir delilik.

Rafael'in göğsü yükselip alçalıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve daha düzensiz bir hal alıyor. Onun çözüldüğünü görmek başlı başına erotik bir haz ama beni öne doğru çekip vahşi, sahiplenici bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırdığında kendimi tamamen kaybediyorum. Orgazmik mutluluk beni tüketiyor, Rafael De Santi'nin onu ele geçirmesini engellemek için nafile bir çabayla kalbimin etrafına ördüğüm duvarların son parçalarını da yakıp yok ediyor.

Bölüm 15

Vasilisa

"Bunu neden yapıyorsun Vasya, bebeğim?" Annemin sesi hattan üzgün ve endişeli geliyor. "Neredeyse iki ay oldu. Lütfen eve gel, sorun her neyse çözeceğiz. Seni çok özledik."

Gözlerimi kapatıyorum ve Rafael'in çıplak göğsüne yaslanıyorum. Bu öğleden sonra iki kez veri havuzu üzerinde çalışmayı denedik ama ikisinde de kendimizi yatakta bulduk. "Ben de sizi özledim anne. Yakında evde olacağım."

"Bunu her seferinde söylüyorsun ve- Hayır! Roman! Telefonu bana geri ver!" "Vasilisa." Babamın alçak, gürleyen hırıltısı neredeyse patlıyor hoparlörden. "Nerede olduğunu öğrendiğim anda seni eve geri götüreceğim ve odana kilitleyeceğim. Sonsuza kadar!"

"Elbette, baba." İçimi çektim. "Telefonu Yulia'ya verir misin lütfen?"

Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç dakika sonra kız kardeşim cıvıldıyor. "Hey, Vasya. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Nasıl-"

"Babam Felix'e senin aramalarını takip ettiriyor," diye fısıldıyor acilen. "Haftalardır bunu yapıyor ama yerini tam olarak belirleyemiyor. Büyükbabamın babama başka bir izleme yazılımına geçeceğini söylediğini duydum ve-"

Hemen hattı kestim. Ne kadar konuştuk? Rafael telefonunun takip edilemediğini söyledi ama yine de ... Panik göğsümü sıkıyor ve aniden nefes almakta zorlanıyorum.

"Vespetta?" Rafael çıplak omzuma bir öpücük bıraktı. "Bir sorun mu var?"

Yerimi tespit ettiler mi? Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Babam şu anda kapıdan çıkmış ve Sicilya'ya doğru yola çıkmış olabilir.

Rafael'in göğsüne yaslanmak için arkamı dönüyorum. İçimde kopan fırtına bir kasırgaya dönüşürken gözlerim onun bakışlarını bulup kilitleniyor. Bu tam da istediğim şeydi, değil mi? Babamın beni bulup eve getirmesini. Ama mesele şu ki, artık bunu istemiyorum.

Eve gitmek istemiyorum.

Ama kalmakla gitmek arasında seçim yapmama izin vermeyen bir adamla da kalamam.

"Vasilisa?" Rafael ellerini saçlarımdan arasından geçirip beni bir öpücük için aşağı çekiyor. "O güzel kafanın içinde neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Babam aramaları takip ediyor," diye mırıldanıyorum dudaklarına.

"Elbette öyle. Ama nerede olduğunuzu keşfedemeyecek. Kimse öğrenemeyecek."

"Sistemini tamir edene kadar gitmeme izin vermeyecek misin?" Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor. "Bu doğru."

Avuçlarımla yüzünü kavıyorum ve öpücüğü keserek geri çekiliyorum. "O zaman adamlarına beni buraya sürükleyerek yaptırdığın işi sabote etmeleri için talimat vermeyi bırak."

Rafael'in gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Ne yaptığını anlamayacağıma cidden inanmış olamaz. Sürekli ortaya çıkan sistem "aksaklıkları" dış bir kaynağın sonucu olamaz. Bunu iki hafta önce fark ettim ama bu saçmalığa devam ettim çünkü ayrılmak istemedim. *Onu* terk etmek istemedim.

"Kalmanı istiyorum," diye homurdanıyor elini amıma götürüp parmağıyla beni kızdırırken.

Nefesim kesildi. Her şey hala hassas, ama dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında, anında ısladığımı hissediyorum. Alt dudağımı ısırarak, ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarımı genişletiyorum.

"Kalmamı mı istiyorsun," diye fısıldıyorum bakışlarını tutarak, "yoksa kalmayı istememi *mi* istiyorsun? Bunlar birbirinden çok farklı iki şey."

Rafael'in diğer eli enseme kayıyor, saçlarımdan bir tutam alıyor ve titreyen göbeğime bir parmak daha sokuyor.

"Kimse sana benim verebileceğimi veremez Vasilisa." Saçlarımdaki tutuş hafifçe sıkılaşıyor. "Ne istersen söyle, sana vereceğim. Para. Mücevherler. İstersen bir yat. Bende iki tane var ama sana yeni bir tane alabilirim. Sicilya'yı sevmiyorsan, bir yer seç, sana orada bir ev alırım. Senin adına olur." Klitorisimi çimdikleyerek beni çığlık attırdı. "Arzu ettiğin her şeyi sana sunacağım."

"Yani, seninle kalmak isteyip istemediğime karar verme özgürlüğü dışında herhangi bir şey?"

"Benimle kalmak isteyeceksin," diye homurdanıyor ellerini kığımın altında gezdirirken. "Bundan emin olacağım."

Bu sözlerle birlikte, kalçalarım yüzünün hemen üzerinde durana kadar beni öne doğru çekiyor. Dili ıslak kıvrımlarımın arasından kaymadan önce ılık nefesi kıvrımlarımın üzerinde geziniyor. Omurgama bir ürperti yayılıyor ve sırtımı kamburlaştırıp zevkle inlememe neden oluyor. Parmakları yuvarlak yanaklarıma girip masaj yaparken, Rafael yavaşça yarığımın uzunluğunu yalıyor. O amımda ziyafet çekmeye devam ederken ben de bir cankurtaran halatı gibi yatak başlığına tutunuyorum. Cırcır böceklerinin sesleri ve dışarıdaki uzak sesler arka planda kaybolurken, kendimi onun sıcak ağzının en mahrem yerlerimdeki hissine kaptırıyorum. Rafael'den başka hiçbir şey yok. Bu noktada başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yetenekli dili ustalıkla her kıvrımı ve yarığı keşfediyor, beni ustaca bir hassasiyetle ve asla bitmesini istemediğim güçlü zevk dalgalarıyla tahrip ediyor. Oda puslu bir bulanıklığa dönüşüyor ve bedenim ilahi bir unutuşun içinde eriyor. Her nefes alışım, her iç çekişim, dudaklarının sesi ve dilinin nazikçe dönmesi eşliğinde boğuk inilti ve baygın *mmm*'lerle uyum içinde karışıyor.

Dişlerinin zonklayan sinir demetime sürtünmesi vücudumun her hücresine bir sarsıntı gönderiyor. Ağzını klitorisime kapatıp emerken nefes almakta zorlanıyorum ve yatak başlığı öfkeli kavrayışından sarsılıyor. Bana verdiği zevkin yoğunluğundan vücudum titriyor ve orgazm olurken içimden bir çığlık kopup milyonlarca küçük parçacığa dönüşüyor.

Kendimi toparlamaya çalışırken hava ciğerlerimden kısa, titreşimli patlamalar halinde çıkıyor. Rafael amımı bir kez daha yalıyor, sonra iç uyuşumunu öpüyor ve beni nazikçe göğsüne yaslamak için indiriyor.

"Vücudunun her parçasına böyle tapacağım Vasilisa. Her gün. Her gece," diyor ellerini göğüs kafesinden yukarı kaydırıp göğüslerimin üzerinden geçirerek boynuma sararken. Başparmaklarını çeneme koyarak dudaklarımı okşuyor. "Dokunuşuma o kadar bağımlı olacaksın ki, benden uzak kalma düşüncesi bile fiziksel acı olarak kendini gösterecek."

Gözlerine bakarken nefes nefese kalıyorum, yeşil çakıllı kayalardan bana yansıyan çelik gibi bir kararlılık buluyorum. Ama yanılıyor. Ben zaten bağımlıyım. Ve her bağımlı gibi daha fazlasını istiyorum.

Sadece bir tane daha. Bu benim mantram haline geldi. *Onunla bir gün daha geçirdikten sonra bu çılgın treni durduracağım. Kollarında bir gece daha, sonra gitmenin bir yolunu bulacağım. Sadece bir tane daha kemik eriten öpücük . . . Ruhumu yakan bir dokunuş daha. Cennette bir an daha.*

Ve yavaş yavaş, o "bir "lerin her biri "iki" oldu. Sonra, üç. Sonra on. Sonra, sonsuzluk için bir özlem.

Ancak zamanı geldi ve bu sayma oyunu artık devam edemeyeceği bir noktaya ulaştı.

"Bir duş alacağım ve sonra işime devam edeceğim."

"İkimiz de biliyoruz ki artık benim için çalışmana gerek yok," diye bağıyor.

"Elbette var. Konfigürasyon değişikliklerini bugün tamamlayacağım ve ardından eve gitmemi ayarlamanızı bekliyorum. Burada daha fazla esir olarak tutulmayacağım."

"Seni zincirli görmüyorum Vasilisa."

"Çünkü beni zincirlediğiniz prangalar elle tutulur şeyler değil."

Rafael'in gözleri kararıyor, derinliklerinde çalkantılar dönüyor. Çenemi tutup beni sert hatlı yüzüne yaklaştırıyor.

"Sana aşığım Vasilisa."

Kalbim durdu. Kısacık bir an için vücudumdaki her molekül tamamen hareketsiz kalıyor ve ben duymaya hasret kaldığım kelimeleri işliyorum. Ama onun açıklamasını duymaktan hiç keyif almıyorum. Bulutların üzerinde süzülme hissi tamamen kayboluyor çünkü söylediklerinin doğru olduğuna inanamıyorum. Bunu garip bir şekilde gösteriyor olabilir ama bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum. Sadece bunun aşk olmamasından korkuyorum.

Sevgi duyguların en safıdır. Bencillik değildir. Sahiplenme değildir. Hissettiği şey, kolayca eline düşmeyen birine karşı duyduğu bir takındır. Gececek, yerini yeni bir şey alacak. Ve sonunda, bir önemi kalmayacak. Benim için hiçbir şey değişmeyecek. Felç edici bir korkunun varlığı dışında. Beni sevmeye karşılık veremeyecek bir adama mı aşık oldum? Beni yanında tutmak için her şeyi yapacak bir adama. Gitmeme izin vermek dışında her şeyi.

"Bunu daha fazla yapamam, Rafael." Titreyen avuçlarımı yanaklarına bastırıyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde okşuyorum. "Bir anlaşma yapmıştık. Eğer sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsen, ben de kendiminkini yerine getirmeyeceğim ve gitmenin bir yolunu bulacağım."

Dehşet içimde patlıyor. Panik göğsümde kabarıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Kalmak istemesi için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Anne babasına ya da kardeşlerine asla zarar vermem ama onların hayatlarına yönelik tehdit elimdeki tek koz. Ya kaçmanın bir yolunu bulmayı başarırsa? Kollarımı ortasına doluyorum ve ben üstte olana kadar bizi yuvarlıyorum.

"Yemin ederim onları öldüreceğim," diye homurdanıyorum, gözlerinin alarmla açılmasını izliyorum. "Eğer benden kaçmaya cüret edersen Vasilisa, aileni yok edeceğim ve sana da izleteceğim."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor ve şok olmuş ifadesini ıstıraba dönüştürüyor.

"Çekil," diye

tıslıyor. "Hayır."

"Çek ellerini üzerimden!" Parmaklarını boğazıma dolayarak sıkıyor. "Yoksa seni boğarak öldüreceğim."

Anında sikim çelik bir çubuğa benzedi. Onun vahşileşmesi beni hep tahrik eder. "Seni seviyorum! Bunu anlayamıyor musun?!"

"Yine de her gün seninle ailem arasında seçim yapmamı sağlayarak beni incitmeye devam ediyorsun."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki berbat yüz kaslarım ağrıyor. "Kalıyorsun. Ve eğer benden nefret edeceksen, öyle olsun."

Vasilisa avuç içleriyle göğüs kaslarımı itiyor. Altımdan sıyrılmasına izin veriyorum ve yataktan kalkarken gözlerimle onu takip ediyorum. Elinin tersiyle gözlerini silerek banyoya doğru yürüyor ama eşikte duruyor.

"Beni sevmiyorsun, Rafael. Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun." Sesi ancak bir fısıltı, ama her ses zerresi göğsümü alev alev yanan bir bıçak gibi deliyor. "Bildiğin tek şey bir şeyleri nasıl satın alacağın. Ve paranın gücü olmadığında, sadece alıyorsun."

Banyoya girdiğinde yumuşak bir klik sesi yankılanıyor. Tek yapabildiğim kapalı kapıya bakmakken, havada sevişmemizin kokusu beni kucaklayarak sararken yatakta hareketsiz oturuyorum. Diğer taraftan sessiz bir burun çekiş sızıyor. Sevdiğim kadını ağlattım. Bu farkındalık beni on tonluk bir beton blok gibi eziyor. Odanın karşısına geçip alnımı ahşap yüzeye bastırırken umutsuzluk içime yerleşiyor.

Bunu asla yapmam. Bir şekilde kaçmanın bir yolunu bulup anlaşmamızı bozsa bile ailesine asla zarar vermezdim. Onların güvenliğini sağlamak için benim gibi bir canavarla bunca zaman geçirmeye razı olduğuna göre onlara olan sevgisi sınırsız olmalı. *Beni böyle sevmesi nasıl bir şey olurdu?* Benimle birlikte olmak *istemesi*? Ailesini güvende tutacağı için değil. Dokunuşlarımla onu zevkten eritebileceğim için değil. *Benim yüzümden* kalmasını istiyorum. Beni ben olduğum için sevmesini istiyorum. Ona verebileceklerim için değil. Peki ben ne yaptım? Onu zorladım ve sevgisini satın almaya çalıştım.

Vadideki zambağım haklı.

Gitmesine izin vermeliyim. Onu ait olduğu yere geri götürmeliyim.

Onun dünyasının bir parçası olan tüm o yakışıklı, mükemmel erkeklere geri dönüyorum. Yerdeki dağınık kıyafetlerimi toplayarak yatak odasından çıkıyorum.

Koridorun sonunda, hizmetçilerden biri bir aplikin tozunu alıyor ve nefesinin altında bir melodi mırıldanıyor. Yaklaştığımı görünce dudaklarından boğuk bir çığlık dökülüyor. Yanakları kıpkırmızı kesiliyor ve çıplak bedenimden başka bir yere bakmamak için kendini zor tutuyor.

Koridor boyunca ilerlemeye devam ediyorum ve yeni keşfettiğim sersemliğimle yanlarından geçip gittiğimi gören diğer personelden birkaç şaşkın çığlık daha duyuyorum.

"Raff?" Guido'nun sesi merdivenlerden geliyor. "Bu da ne-"

"Şimdi olmaz." Misafir odasına girip banyoya doğru ilerliyorum.

"Anladığım kadarıyla şu an pek uygun olmayabilir ama bu acil bir durum."

"Şimdi olmaz dedim!" Banyo kapısını çarparak kapattım.

Suyu kavurucu sıcaklığa ayarlayarak duşa giriyorum ve avuçlarımı fayans kaplı duvara bastırıyorum.

"Az önce Calogero'nun Messina'nın güneybatısında birkaç mülk satın aldığını öğrendim," diyor Guido'nun boğuk sesi kapıdan içeri girerken.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Başıma ve sırtıma kaynar su çarpıyor ama içimde kaynayan öfke ve sefaleti söküp atmıyor.

"Raff?" Kapı yüksek sesle vuruldu. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

Başımı yukarı eğip spreyin yüzüme çarpmasına izin veriyorum. Kahrolası Calogero. O orospu çocuğunun ne yaptığı umurumda bile değil. Şimdi olmaz. Gidip Sicilya'daki her karış toprağı satın alabilir, umurumda değil.

"Ve? Bu konuda ne yapacağız?"

Musluğu kapatarak duş kabininden çıktım ve lavabonun kenarına tutundum. Calogero meselesini halletmenin zamanı çoktan gelmişti ama Vasilisa ile evimde açık bir yüzleşme riskini göze almak istemiyordum. Sanırım o gittiğine göre artık bu konuda endişelenmeme gerek yok. Tabii geri dönmeye karar vermezse.

Lavabonun üzerindeki ayna tamamen buğulanıyor ve yansımamı bulanıklaştırıyor. Buğuyu avucumla siliyorum ve bana bakan korkunç surete bakıyorum. Evet, sanki Vasilisa gibi bir güzel hayatını benim gibi bir canavarla geçirmeyi seçerdi.

Tüm gücümü arkasına alarak aynaya yumruğumla vuruyorum. Pürüzlü parçalara ayrıldı. Yarılan parmak eklemlerimden kan fışkırıyor, yansıtıcı parçalara kıpkırmızı damlıyor, aşağıdaki kalıntıların çatlaklarına ve kenarlarına sızıyor. Bana kendimi hatırlatıyor, o lanet kırık ayna. A

Tıpkı şu anda parçalanmış ruhum gibi çok sayıda dağınık parça. Ve tüm bu kırmızı, kanayan kalbimin gözyaşları.

Havluyu askıdan alıp banyonun kapısını açıyorum. Havluyu belime sararken "Yirmi adam topla," diyorum. "I Herkesin silahlanması ve otuz dakika içinde gitmeye hazır olmasını istiyorum." "Nereye gideceğiz?" "O piin satın aldığı her binayı yakmak için." "şimdi mi? Gün ortasında mı? Neden akşama kadar beklemiyorsun?" "nk hemen şimdi bir şeyleri mahvetmezsem Yoluma çıkan ilk pislik!" Hırladım. "Bu senin için yeterli bir sebep mi?" "Oldukça sağlam bir tane. Ben gidip adamlarımızı toplayayım."

* * *

Bir sigara yakıyorum, sonra ellerinde benzin bidonları olan adamları yönlendiren Otto'ya başımla selam veriyorum. "Ağaçlardan uzak durun, zarar görmelerini istemiyorum."

"Elbette, patron." Başıyla selam veriyor ve tek katlı modern villanın çok daha eski ama bakımlı, ağaçları meyve dolu bir meyve bahçesiyle çevrili olduğu tepeye doğru ilerliyor.

"Bence tekrar düşünmelisin," diyor Guido yanımda. "Calogero'nun mülklerini bizim bölgemizde yakmak bir şey, ama bu tamamen farklı bir mesele."

"Biliyorum." Sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum ve lüks malikâneye bakıyorum. Burası vaftiz babamın en sevdiği kaçamak yeri. İş ortaklarını buraya getirmeyi seviyor, böylece geniş, gölgeli terasta içki içerken Sicilya'nın batı kesiminin güzel manzarasının tadını ıkarabiliyorlar.

Aynı zamanda Don olduğu anda yemin ettiği yer. Bugün Messina'nın dışında satın aldığı iki depoyu yaktığımda, bu basit bir ifadeydi. Ama bu? Bu bir savaş ilanı.

"Bundan sonra geri dönüş yok, Rafael. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki onun adamlarıyla ne yapacağız?"

Seranın yanında diz çökmüş, elleri arkadan bağlı dört adama bakıyorum. Biz oraya saldırırken piçler adamlarımdan birini vurmaya başarmıştı. Ceketimin içine uzanıp silahımı çıkarıyorum ve sıradaki ilk sik kafalıya nişan alıyorum. 9 mm'lik silahımın sesi havayı yarıyor.

Diğer üç adam önlerine serilmiş cesede bakıyor, sonra kıpırdanmaya başlıyor, ayağa kalkmaya çalışıyorlar. İki mermi daha gönderiyorum. Biri hedefini başından vurdu, diğeri de boynundan. Calogero'nun adamlarından sonuncusu sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı ama şimdi orada öylece duruyor ve ölü arkadaşlarına bakıyor.

Silahımı kılıfına soktum ve çimenlikte ilerlemeye başladım. Çevresel görüşümle Otto'yu ana evin önünde görüyorum, adamlarıma dışarı çıkmalarını işaret ediyor. Elinde bir molotof kokteyli tutuyordu. Calogero'nun hayatta kalan fedaisinin önünde duruyorum ve bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Arkanı dön."

Adam yutkunur ve emri uygular. Bağlı elleri arkada titriyor.

"Don'una bir mesaj ileteceksin." Bileklerindeki bağı kestim.

Birkaç kalp atışı boyunca, sırtı bana dönük bir şekilde olduğu yerde sabit duruyor, sonra omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Mesaj nedir?"

"Herkes temiz!" Otto'nun sesi garaj yolundan gürliyor, ardından kırılan camların sesi geliyor.

Turuncu alevler hızla evin içini sarıyor, duvarlardan dışarıya tırmanıyor ve teras direklerini yalıyor. Gökyüzüne yükselen koyu duman, meyve bahçesindeki bir kuş sürüsünü ürkütür. Çılgınca çığlıkları çatırdayan odun seslerine karışarak topluca havalanırlar.

"Mesaj bu." Yanan binaya doğru başımı sallıyorum, sonra arkamı dönüp Guido'nun ızgaraya yaslanmış yangını izlediği SUV'uma doğru ilerliyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor yaklaştığımda.

"Avrupa'daki üslerimizden tüm ekipleri geri çağırın. İnsan gücüne ihtiyacımız olacak."

"Çoktan geldiler. Sabah burada olacaklar."

"Güzel. Calogero'nun bize karşılık verebileceği tüm olası yerlere konuşlanmalarını sağlayın. Harekete geçmeden önce yeniden toparlanmak için birkaç güne ihtiyacı olacak, bu yüzden hazırlanmak için kısa bir zaman aralığımız var." Direksiyona geçtim ve telefonumu çıkardım. "Ve evin güvenliğini arttır. Catania'ya uğramam gerekiyor ve eve dönmem birkaç saat sürecek."

"Dur tahmin edeyim. O kuyumcuya bir ziyaret daha mı?" "Belki."

"Lanet olası savaşı daha yeni başlattın ama adamlarımızı koordine edip planlar yapmama yardım etmek yerine Rus prensesin için ıvır zıvır almaya mı gidiyorsun?"

"Aynen öyle." Gaza bastım.

* * *

Yatak odama doğru yürürken sahanlıktaki iki aplık dışında tüm ışıklar sönmüş, koridoru karanlık bürümüştü. Kapının önünde durup dinliyorum ama hiçbir şey duyamıyorum. Ses çıkarmadan kolu çeviriyorum ve içeri giriyorum.

Yatak başlığının üzerindeki okuma lambası yanıyor ve yatağı aydınlatıyor. Düzgünce yapılmış ve boş yatak. Vasilisa şöminenin yanındaki kanepede. Uyuyor.

Altın çantayı komodinin üzerine bırakıyorum ve uyuyan güzelimin yanına çömelip Vasilisa'nın yüzüne bakıyorum. Gözleri biraz şiş ve yerde birkaç buruşuk mendil var. Ağlıyordu. Midemde bir düğüm oluşuyor. Uzanıp parmak uçlarımı yumuşak yanağına sürüyorum, sonra kollarımı altından geçirip onu yatağa taşıyorum.

Onu yatırdıktan sonra gömme dolaba yöneliyorum ve Vasilisa'nın kıyafetlerini toplamaya başlıyorum. Sabah bana eşek arısı kadar kızacak ama önemli değil. Onu yine benim gömleğimden başka bir şey giymeden görmek istiyorum.

Muhtemelen son kez olacak.

Bölüm 16

Vasilisa

Dün gece buradaydı. Gözlerimi açtığım ve kendimi kanepede değil de yatakta bulduğum anda anladım.

Bana en muhteşem zevki yaşattığı, ancak sonrasında tehditleriyle beni ezdiği aynı yatakta uyumak için kendimi zor tutuyordum. Yatağın diğer tarafı boş, ama arkamı dönüp burnumu yastığa gömdüğümde, onun kokusu her yere yayılmış. O yastığı göğsüme sarma dürtüsü çok güçlü, ama aynı zamanda o lanet şeyi parçalara ayırmak istiyorum.

"Bu gece kapıyı kilitleyeceğim," diye mırıldanıyorum tüylü yumuşaklığa, sonra yataktan fırlıyorum ve çılgınca çarşafaları ve yastık kılıflarını çıkarmaya başlıyorum. Onun kokusunu taşıyan her şeyi çıkardıktan sonra duş almak için banyoya giriyorum. Eşiği bir adım geçtikten sonra sarsıcı bir şekilde duruyorum. Düzgünce dizilmiş ürünler-şampuan, duş jeli, deodorant -Küvetin yanındaki raftan benimle alay ediyor. Hepsi onun. İstesem de istemesem de, onun kokusuyla kaplanacağım.

Öyle bir şey olmayacak.

Makyaj masasındaki lavabonun yanındaki tabaktan kalıp sabunu alıp küvete giriyorum. Erkeksi kokusuna katkıda bulunmayan tek temizleyici bu, bu yüzden saçlarım da dahil olmak üzere tüm vücudumu onunla yıkıyorum.

Yirmi dakika sonra, bebek pudrası gibi kokan ve saçlarım kabarmış bir halde (el sabunuyla yıkamak iyi bir fikir değildi) banyodan çıktığımda, sehpanın üzerinde duran zarif görünümlü altın kese kâğıdını fark ediyorum. Yavaş adımlarla kanepeye yaklaşıp oturuyorum ve kendimi yenilmiş hissederek hediyeye bakıyorum. Bana bir hediye almıştı. Yine.

Çantayı kendime doğru çekiyorum ve iki kadife kutu çıkarıyorum. Büyük olanında, ışığı küçük aynalar gibi yansıtacak kadar kusursuz bir berraklıkta düzinelerce elmasla süslenmiş beyaz altın bir tenis bileziği var. Küçük bir pırlanta kakmalı tılsım, göz kamaştırıcı dönüşümlü pırlanta kümesinden sarkıyor.

Çarpıcı bant üzerinde değerli taşlar. Vadideki zambak şeklinde. Aynı kolyenin göğüs dekoltemin üzerinde durduğu göğsüme bakıyorum. Rafael'den kalan ve taktığım tek hediye bu.

Gözlerim yanıyor. Parmaklarımı burnumun kenarına bastırıyorum ve ikinci kutuyu açmadan önce derin bir nefes alıyorum. İçinde birbiriyle uyumlu bir küpe seti var. Bu rastgele bir alışveriş değil, bir erkeğin sevdiği kadına vereceği düşünceli bir hediye. Boğazıma düğümlenen yumruyu yutmakta zorlanıyorum. Bunu nasıl yapabilir? Sevdiğin birinin ailesini öldürmekle tehdit etmezsin. Ve sevdiğin birini esir tutmazsın.

Mücevherleri dikkatlice çantaya geri koyuyorum, gözlerimdeki yaşları siliyorum ve gömme dolaba yöneliyorum. Kapıyı yana kaydırduğımda tepedeki ışıklar yanıyor ve sol duvardaki giysilerimin bulunduğu boş raf sıralarını aydınlatıyor. Şaşkınlıkla etrafa bakarak altmışta üç yapıyorum. Rafael'in takım elbiseleri, gömlekleri ve diğer her şey hâlâ orada. Ama iç çamaşırlarım, çoraplarım ve kabarık beyaz hırkam dışında bana ait her şey yok!

"O ahmak," diye çıkışıyorum ve gömleğine uzanıyorum. Ama sonra fikrimi değiştiriyorum.

Kirli oynamak mı istiyor?

Oyun başlasın.

* * *

"Ne güzel bir sabah," diye cıvıldıyorum mutfağa girdiğimde, doğruca Irma'nın çırpılmış yumurta pişirdiği ocağa yöneliyorum. "Yanına biraz keçi peyniri de alabilir miyim?"

"Evet... tabii ki," diye mırıldanıyor, kıyafetimi incelerken gözleri fincan tabağı kadar geniş.

"Teşekkürler." Gülümsüyorum ve tezgah yüksekliğindeki kahvaltılık masasında Guido'nun karşısına oturuyorum. Bana bakarken kaşları saç çizgisinde ve nefes almakta zorlanan bir balığın harika bir taklidini yapıyor.

"Burada yeni bir kıyafet yönetmeliği mi uyguluyoruz?" diye soruyor.

"Bildığım kadarıyla hayır." Kahve sürahisini alıp kendime bir fincan dolduruyorum. "Neden sordunuz?"

"Dün, Rafael'in doğum günü kıyafetiyle evin içinde fırtına gibi estiğini gördüm. Tüm kadın personeli travmatize etti. Ve şimdi de sen." Elindeki fincanla bana doğru işaret ediyor.

"Kardeşin kıyafetlerime el koydu. Yine." Omuz silkiyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Elimdekilerle idare etmek zorundaydım. Çıplak değilim ki."

"Aynı fikirde değilim." Başını sallıyor. "Irma'ya panjurları indirmesini söyleyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bahçıvanlar size aval aval bakıyor ve ağzı sulanıyor. Sonunda gül fidanı dalları yerine parmaklarını kesebilirler."

"Doğal ışığı tercih ederim."

Guido kahvesini masaya bırakır ve ayağa kalkar. "Ben çıkıyorum. Rafael seni görüp çıldırdığında etrafta olmak istemem."

"Peki Rafael neden kendini kaybetsin ki?" Arkamda bir yerden derin bir ses geliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Guido.

Elime bir bıçak alıyorum ve masanın üzerindeki tabaktan aldığım simidin üzerine tereyağı sürmeye başlıyorum.

"Günaydın Rafael," diyorum sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ve sandalyemde yavaşça dönüyorum.

Mutfak kapısında, dayanılmaz derecede uzun bir an boyunca tamamen hareketsiz bir şekilde duruyor. Taş gibi hareketsiz olmayan tek yanı gözleriydi. Vücudumu tarıyor, hiçbir şeyi gizlemeyen transparan dantelli sütyenimde duraklıyor, sonra açıkta kalan karnımdan aşağıya, uyumlu beyaz tanga'nın küçük üçgenine doğru devam ediyor. Kabarık hırkamı giymiştim ama düğmelerini tamamen açık bırakmayı tercih etmiştim.

"Herkes dışarı. Dışarı," diyor Rafael kısık bir sesle, gözleri tekrar göğüslerime kayarken. "DOĞRU. ŞİMDİ. ŞİMDİ!" diye kükrüyor bir sonraki nefesinde.

"Ama henüz kahvaltımı bitirmedim." Ona masumca göz kırpmıyorum.

Mesafeyi geçip tam önümde durduğunda yüzü katıksız bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Guido," diye dişlerinin arasından hırlıyor ama öfkeli bakışları bana odaklanmış durumda. "nmzdeki on saniye içinde bu evde tek bir adam kalırsa, onu oracıkta deşeceğim. Buna sen de dahilsin. DEFOL GIT!"

Simidimden bir ısırık alıyorum ve Irma ile Guido'nun Rafael'in yanından hızla geçişlerini izliyorum. ıkışlarının ardından mutfağın yan kapısını aceleyle kapatıyorlar ama bu, evin başka yerlerinden gelen çılgınca bağırışları ve kargaşa seslerini bastırmıyor.

Rafael öne doğru eğilip iki yanımdaki masayı kavrıyor, devasa gövdesi ve kollarıyla beni kafesliyor. O kadar sinirli görünüyor ki, her an burun deliklerinden ateş fişkırdığını görsem şaşırmam. "Ne. Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

"Dolabın benim tarafımda kalan tek şey buydu. Ve bir daha senin kıyafetlerini giymeyeceğim."

"Yapacaksın." Yüzüme bakıyor. "Seni yukarı taşımam ve zorla gömleklerimden birini giydirmem gerekse bile."

Elimi kaldırıyorum ve bıçağın ucunu çenesinin altına bastırıyorum. "Denemekten ekinme. Ve ne olacağını gr."

Rafael derin bir nefes alarak ve bariz bir çabayla gözlerini bana dikeyiyor, sonra ensemden tutup ağzını ağzıma yapıştırıyor. Bıçağı düşürmek için zar zor yeterli zamanım oluyor ve bıçak yankılanan bir ınlamayla parke zemine çarpıyor.

"Seni kesebilirdim, seni aptal," diye mırıldanıyorum dudaklarına, öpücüğe aynı gle karşılık verirken.

"Bu ilk kez olmazdı."

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime daha sıkı çekiyor ve ayaklarımı arkasına bağlıyorum. Sertliği tam göbeğime baskı yapıyor ve ıslaklık ince i amaşırımı ıslatıyor. Tanrım, bu adama çok kızgınım ama yine de onu iimde şiddetle arzuluyorum. Acımasız bir pislik olabilir ama ben onun için deli oluyorum.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. O da beni ısırıyor. Sağ eli ensemdesken, sol eli i uyluğum boyunca kayıyor.

amımı örten dantele kadar.

"Sırılsıklam olmuşsun Vasilisa," diye homurdanıyor Rafael, danteli yana itiyor ve parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor.

Ses tonunda duyduğum ham ihtiyaç yüzünden vücudum titriyor.

"Tatlı nektarının son damlasına kadar yalayacağım." Beni kıçımın altından yakaladı ve masanın üstüne yatırdı. "Hemen şimdi."

Tabakların ve bardakların hala dağınık olduğu serin yüzeye uzanmak için arkama yaslanırken titriyorum. Kenara uzanıyorum ama elim bir şeye takılıyor ve şanssız eşya yere düşüyor. Rafael sağ ayağımı kaldırıyor ve dudaklarını ayak bileğimin iç kısmına bastırıyor, sonra yavaşça bacağımın üzerinde öpücükler bırakıyor. Ağzı amıma ulaştığında yüzünü amıma bastırıyor ve içine çekiyor.

"Lanet olası cennet," diye gürlüyor kokumu bir kez daha içine çekerken.

Parmaklarını bileğime dolayarak ayağımı omzuna koyuyor, sonra dikkatini diğer bacağıma veriyor.

Ayak
bileği.

İç uyluk.

Amcık.

Ayağımı omzuna asmadan önce tenimin her santimini yavaş ve sert öpücüklerle kaplıyor. Gırtlaktan gelen alçak bir homurtuyla tangamı ikiye ayırıyor ve narin dantel düşüyor.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde ben çoktan yarı baygındım. Daha fazla hava almak için zorlarken dudaklarım aralanıyor, dilinin her darbesinde titriyorum.

Durgun. Metodik. Son damlasına kadar yalamaya niyetli. İçim daha fazlasına ihtiyaç duyarak titriyor. Saçlarından tutup başını kendime doğru çekiyorum ve kabaran zevk dalgasının tepesine çıkıyorum. Dudakları klitorisimin etrafına dolanıyor ve ağzına alıyor. Çığlık atıyorum. Serbest kalmam çok yakın, bunu hissedebiliyorum ama Rafael'in dokunuşu aniden kayboluyor.

"Daha fazla!" Miyavlıyorum.

"Sana daha fazlasını vereceğim, vespetta." Sıcak parmaklarımla zonklayan göbeğimin girişini zar zor okşuyorum. "Ama sadece benimkini giyeceğine söz verirsen

sonra gömlek."

Gözlerimi açtığımda Rafael'in bacaklarımın arasında durduğ  nu ve yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla am  m   kızdırmaya devam ettiğ  ni görüyorum.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Emin misin?" Elini ağızına götürüyor ve gözlerimin içine arsızca bakarken parmaklarından akan sular  m   yalıyor.

G  beğim ona karşı umutsuz bir acıyla sıkışıyor, ama ağız  m   kapalı tutuyorum.

"Bu noktada seni boşaltmanın on saniyeden fazla s  receğ  ni sanmıyorum." Bu ifadeyi pekiştirmek istercesine başparmağını klitorisimin üzerine yerleştiriyor ve hafif bir baskı uyguluyor.

Sırtımı eğiyorum ve karşılık olarak titriyorum.

"Gördün m  ?" Parmağının ucunu i  ime sokarak beni inletiyor.

Yüzündeki gülümseme şeytani bir hal alıyor. Kasten yavaş hareketlerle pantolonunun fermuarını açıyor ve kocaman sikini serbest bırakıyor.

"Buraya gel," diyor ellerini kıçımın altından geçirip beni kendine doğru çekerken.

Kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Sola doğru bir adım atıp sırtımı buzdolabına yaslar  ken mıknatıs gibi gözlerime kilitleniyorlar. Aletin  n başı ağılayan am  ma sürtünerek hayal kırıkl  ğ  m   daha da artırıyor. Bu adam yüzünden akıl sağılığ  m   kaybediyorum.

Sikini kanal  ma doğru kaydırıyor, bir santimden fazla değıl ve duruyor. "Peki, anlaştık m  ?"

"Lanet olsun sana," diye inledim. "Evet, senin lanet g  mleğ  ni giyeceğ  m."

Aleti i  ime öyle bir güçle dalıyor ki nefesim kesiliyor ve sonsuz küçük parçalara ayrılıyorum.

* * *

Devasa küvetten yükselen buhar havayı doyuruyor, banyo aynasını ve pencereyi buğulandırıyor. Rafael sırtımı okşayıp omurgam boyunca rastgele desenler çizirken gözlerimi kapatıp çenemi dizlerime yaslıyorum.

"Saçında ekmek kırıntıları var."

"Hmm, ağzınla amımı sikerken beni kahvaltı serpmesi gibi masaya yatırmayı seçtiğin için olmalı."

"O zaman şikayet ettiğini hatırlamıyorum." Karmakarışık saçlarımdan birini parmaklarının arasına alıyor. "Neden saçların bebek pudrası gibi kokuyor?"

"Sabun yüzünden. Senin gibi kokmak istemedim."

Kolları ortama dolanıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Bir sonraki an, geriye yaslanıp ikimizi de tamamen içine çekiyor.

Yüzeye çıkmamıza izin verdikten sonra ağızımdaki suyu tükürüyorum ve "Sanırım bu yeni kokumu beğenmediğin anlamına geliyor" diye mırıldanıyorum.

"Haklısın."

Arkamda, kapağı açılan bir şişenin belirgin sesi duyuluyor ve sonra elleri saçlarımda, şampuanının kokusu beni sararken kafa derime masaj yapıyor.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, Rafael," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

Duş çubuğunu açıyor ve saçlarımı durulamaya başlıyor. Başımı eğiyorum. Parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirirken gözlerimi kapatıyorum. Sevecen. Şefkatli. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz. Bu adamın kalbimi almasına izin veremem. İstesem bile. O kadar çok istiyorum ki. Ama o kırılgan kası öyle bir ezecek ki, sonunda geriye hiçbir şey kalmayacak diye korkuyorum.

"Sen kazandın,
Vespetta." "Neyi
kazandım?"

Kürek kemiğime bir öpücük kondurdu. "Eve gidiyorsun."

Hava boğazımda düğümleniyor. Yavaşça arkamı dönüyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Beni Chicago'ya götüreceksin?"

"Evet." Başını yana eğiyor. "Mest olursun sanmıştım."

"Öyleyim. Sadece ..." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Dün gece ailemi yok etmekle tehdit ettin. Bu da oyunlarından biri mi?"

"Hayır. Kırk sekiz saat içinde evde olacaksın."

Gülüyorum ve üzerine atlıyorum, banyonun her tarafına su sıçratıyorum. "Babam için bir hikâye bulmalıyız," diyorum dudaklarına öpücükler arasında. "Kaçırıldığım için heyecanlanacağımı sanmıyorum." "Eminim sevinmeyecektir."

"Bir şeyler düşünüyoruz. Kız kardeşimle tanışman için sabırsızlanıyorum. Yulia ailemizdeki tek normal insan." Çenesinden öpüyorum. "Tanrım, umarım vardığımızda Sergei orada olmaz. Seni hemen şok etmek istemiyorum."

"Çok az şey beni şok edebilir Vasilisa. Ve ben zaten amcanla tanıştım." Arkama yaslanıyorum. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Aynı iş kolundayız, bu yüzden yollarımız birden fazla kez kesişti. O gerçekten bambaşka biri."

"Öyle." Sırıttıyorum. "Çoğu insan Sergei Amca'yı anlamıyor ama gerçek şu ki o sadece büyük bir golden retriever."

"Askeri eğitilmiş, tetiği çeken, ciddi şekilde dengesiz bir golden retriever."

"Sanırım bu onu oldukça iyi özetliyor." Avucumu Rafael'in göğsünde gezdiriyorum ve parmaklarımı sikinin etrafına doluyorum. Kaya gibi sert. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yine mi? Daha yeni seks yaptık. İki kez."

"Üzerimde çıplak yatıyorsun. Ne bekliyordun ki?" Belimden tuttu ve beni sert uzunluğunun üzerine kaydırды.

Suyun içinde olmak, onun içime kayma hissini gerçeküstü kılıyor. Tıpkı ilk seviştiğimiz zamanki gibi.

"Keşke teknenle tekrar açılmak için zamanımız olsaydı. Kraken'in olduğu yere," diye mırıldanıyorum onu gezdirirken.

Rafael'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor ama gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Nedense üzgün görünüyorlar. "Hâlâ su yaratıkları için endişelenmiyor musun?"

Kollarımı boynuna doladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. "Şey, evet. Ama sen beni kurtarırdın, değil mi?"

"Her zaman. Her şeyden," diyor Rafael aşağıdan içime girerken. "Ben de dahil."

Bununla ne demek istediğini sorma şansım olmuyor çünkü birden sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi içime girmeye başlıyor. Genellikle ilk vuruşları ben onun boyutuna alışana kadar yavaş ve nazik olur ama şimdi öyle değil. Bu hoşuma gitti.

Her hamlesinde daha da derine iniyor, beni tamamen dolduruyor ve bir sonraki nefesim için soluk soluğa bırakıyor. Kasları avuçlarımın altında sertleşiyor, gerginlikten geriliyor. Benden o kadar büyük ki, yakınımda herhangi bir tehdit olmasa bile kendimi korunmuş hissettiriyor.

Onun korumasına ihtiyacım olmasa bile.

Onun tarafından hiç tehdit edildiğimi hissetmemem çok garip. Başlarda bile.

İçime pompalarken Rafael'in boynuna yapışıyorum ve onun boğucu gözlerine bakıyorum.

"Bugün tişörtümden başka bir şey giymeyeceksin," diye homurdanırken bana acımasızca vurmaya devam ediyor ve G noktama her vurduğunda beni kenara yaklaştırıyor.

Küvet çok büyük olmasına rağmen, bu şekilde kullanılmak için tasarlandığını sanmıyorum. Çılgınca hızımızdan dolayı sağa sola sallanıyor, su kenarından taşıyor ve fayansları sular altında bırakıyor.

"Anlıyor musun, Vasilisa?"

"Evet!"

Kukum onun etrafında kasılırken hava benden kısa, titreşim nefeslerle kaçıyor. horoz. Zihnim pelteleşti. Gitti. Yok oldu. Bir güçlü darbe daha ve ben mahvoldum. Başımı arkaya atarak zevk çığlıkları atıyorum, tam o sırada Rafael'in kükremesi odada gürlüyor ve ikimiz de kendimizden geçiyoruz.

* * *

"Gri mi siyah mı?" Önümdeki iki askıyı kaldırıyorum.

"Gri." Rafael sol elimdeki gömleğe doğru başını sallıyor. Beni Albini's'e alışverişe götürdüğünde giydiğim gömlek. En sevdiği.

"İçime iç çamaşırı giymeme izin var mı? Sadece gömlek demiştin."

"Giymeyebilirsin. Tüm erkekleri evin duvarlarının ötesine sürgün ettim."

Komodinin çekmecesini açar ve kadife mücevher kutularını çıkarmaya başlar. Bir dakika sonra elinde gri elmas ve altın kolyeyle yaklaşıyor.

"Bunu bugün benim için takar mısın?"

Sırıtiyorum ve aynaya doğru dönüyorum.

Rafael arkamdan yaklaşıyor ve saçlarımı itiyor. Kolyeyi boynuma takarken "Bunu nasıl aldın?" diye soruyor.

"Ne?"

"Şuradaki küçük yara izi." Parmağı kürek kemiğimin altındaki deriyi okşuyor.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç dakikamı alıyor. "Aslında hatırlamıyorum. Sadece annemin bana anlattıklarını biliyorum."

"Ne oldu?"

"Annem ve babamla birlikte alışveriş merkezindeydik. Annem bir etkinlik için elbise almaya gidiyordu. Görünüşe göre, onlardan kaçtım ve kuyumcuya doğru koştum çünkü vitrindeki kristal güllere ve diğer ışıltılı şeylere bakmayı seviyordum."

Rafael'in parmağı hala sırtımda.

"Bir çeşit patlama oldu. Mağazanın içinde," diye devam ediyorum. "Olaydan hemen önce bir adam beni yakaladı. Hayatımı kurtardı."

"Kaç yaşındaydın?" Rafael tenimi okşamaya devam ederken soruyor. Sesi tuhaf geliyor. Bir şekilde gergin.

"Üç yaşındaydım. Ve beni kurtaran adama ne olduğunu asla öğrenemedik. Babam ortalık yatıştığında onu bulmaya çalıştığını ama şansının yaver gitmediğini söyledi. Adam bizim gittiğimiz yerden farklı bir hastaneye götürülmüş ve sonra ortadan kaybolmuş. Babamın adam hakkında bildiği tek şey Arnavut olduğuydu."

"Oh?" Rafael dudaklarını izimin hemen üzerine bastırıyor, sonra da yara izimi okşamaya devam ediyor.

"Evet, Arnavut dövmesi vardı. Babam onu tanıdı." Arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. Rafael'in saçları ıslak ve mürekkep karası saç tellerinin bir kısmı öne düşmüş. Onları geriye doğru süpürmek için uzandım ama parmaklarım yüzüne yöneldi, yüz hatlarının sert hatlarını izledi. "Keşke kim olduğunu bilseydim, biliyor musun?" diyorum fısıltıyla.

Rafael'in gözlerinin kenarları hafifçe kırışır. "Neden?"

"Ona hayatımı borçluyum. Benim geldiğim yerde bu en büyük borçtur." Gülümsüyorum. "Borçların önemini en iyi senin anlaman gerekir, Rafael."

Eğiliyor ve parmaklarını çenemde gezdiriyor.

"Kismet işte. Doğru zaman. Doğru yer. Arnavut adamınız muhtemelen uzun zaman önce her şeyi unutmuştur. Ona borçlu değilsin." Parmakları çenemi kavıyor, öpmek için başımı yukarı kaldırıyor. "Başka bir yerde incindin mi?"

"Hayır. Sadece bir kesik. Herkes bunun bir mucize olduğunu söyledi." "Güzel." Başını salladı ve beni daha yakına çekti.

"Üzerinde çalışmama ne dersin?
Şimdi de başka bir 'normal fiziksel tepki' mi üretiyorsun?"

Guido benimkinin yanındaki şezlonga otururken, "Saat sabahın ikisi," diye homurdanıyor. "Yukarıda olduğunu sanıyordum."

"Uyuyamıyorum." Şarabımdan bir yudum alırken gözlerim karanlık ufka sabitleniyor.

"Denemelisin çünkü önümüzdeki günlerde buna fırsatımız olmayabilir. Calogero'nun adamlarını gizlice harekete geçirdiği haberini aldım." Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve derin bir iç çekti. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum."

"Yatırımlarını yok ettikten sonra Calogero'nun misilleme yapacağını biliyorduk. Ailenin geri kalanı öğrenmeden bizi vurmaya çalışacak. Ağzını kapalı tutacak on adam, en fazla on beş adam."

"Onu öldürecek misin?"

"Evet."

"Diğer Cosa Nostra üyeleri seni idam edecek, Rafael. Bir don öldürüp paçayı kurtaramazsın!"

"Bunu zaten yaptığıma eminim."

"Bu farklıydı! Calogero dışında hiç kimse Mancuso'yu infaz edenin sen olduğunu bilmiyordu."

"Sadakat ve saygı Cosa Nostra inancının temel direkleridir, Guido. Eğer bir üye sözünden dönerse, itibarını ve bununla birlikte sahip olduğu saygıyı kaybeder. Ama sözünü tutmayan bir don olursa, bu tüm aileyi etkiler. İtibarlarına mutlak zarar verir. Yaşlı adam Biaggi ile daha önce irtibata geçtim ve bana verdiği sözü tutmadığını öğrendikten sonra Aile'nin liderlerini nasıl göreceğine dair derin endişelerimi dile getirdim. Bu utancın gün ışığına çıkmasını engellemenin herkes için -benim ve Sicilya Cosa Nostra'sı için- faydalı olacağı sonucuna vardık."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da demek oluyor ki, eğer onun varlığından duydukları rahatsızlığı hafifletmeye karar verirsem, Aile bunu görmezden gelecektir. Gördüğünüz gibi, hangi düğmeye basacağınızı bilerseniz her sorun çözülebilir."

"O bizim vaftiz babamız, Rafael."

"Bu kadar uzun yaşamasına izin vermemin tek nedeni de bu," diye çıkışıyorum ve şarabımın kalanını boşaltıyorum. "Ama tüm kredisini kullandı."

"Rafael-"

"Onu aradım. Amerika'ya geldikten bir ay kadar sonra. Sevgili Cumpari'yi aradım ve seni koruması altına alması için ona yalvardım." Guido'nun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Reddetti."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü benimle kalırsan açlıktan öleceğinden korkuyordum." "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Öyleydi. Ama bizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmayı başardım."

"Arnavut klanına sadakat yemini ederek. Bunu benim yüzümden yaptın."

Bardağı masanın üzerine koydum ve sol elimin iç tarafına kazınmış, bıçaklarının etrafına yılan sarılmış bir çift çapraz hançere baktım

Ön kol. Dövmenin etrafında daha fazla resim var, bu yüzden eskisi kadar belirgin değil. Yine de, hayatında karanlık yollarda yürüyen biri bunun neyi temsil ettiğini bilecektir.

"Neden çıkarmadın?" Guido kolumdaki Arnavut çete izine bakarak soruyor.

"Artık geçmişte kaldı," diyorum mürekkepli deseni incelerken. Üstünü kapattırabilirdim ama kardeşimi besleyebilmek için yaptığım hiçbir şeyden utanmıyorum.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve bakışlarımı uzaktaki balıkçı teknelerine sabitliyorum. "Roman Petrov'u arayacağım ve kızının yanımda olduğunu söyleyeceğim."

"Ne?!" Guido sandalyesinden sıçradı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır. Vasilisa'yı Vasilisa'yı Amerika'ya geri gönderiyorum."

"Neden? Beni yanlış anlama, bu çılgın fikrine başından beri karşıydım ama-"

"Ona aşığım, Guido."

Bana bön bön bakıyor. "Ve gitmesine izin mi veriyorsun? Bu hiç mantıklı değil." "Biliyor musun, çocukken annemin evinin arkasında oynamayı çok severdim, kelebekleri yakalamaya çalışırdım. Sürekli güllerin etrafında çırpınan bir güney beyaz amirali vardı. Günlerce onu yakalamaya çalıştım, o zavallı şeye kafayı tamamen takmıştım çünkü onu kendime almak istiyordum. Dikenli bir çiçek çalısının yanında saatler geçirdim, yarattığı yakalamak için elimden geleni yaptım, ama her zaman kaçtı. Sonunda bir gün onu yakaladım. Onu bir marmelat kavanozuna koydum ve odama, yatağımın yanına yerleştirdim."

"O zaman bile kararlı bir orospu çocuğu." Guido homurdanıyor.

"Ertesi gün öldü. Belki de onu yakaladığımda çok sıktım ya da lanet bir kavanozda yaşayamadı. Başka bir tane aramak için evin arkasına gittiğimde hiç yoktu. Bir daha orada başka bir amiral görmedim." Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Vasilisa bana o keleşği hatırlatıyor. Onu benimle kalmaya zorlayamam. Yapabileceğimi düşündüm ama bu doğru olmaz. Yarın akşam Chicago'ya dönüyor."

"Yarın mı?"

"Biz konuşurken Calogero misilleme planları yaparken, onun hayatını tehlikeye atamam. Onu bir kez neredeyse öldürtüyordum. İkinci kez olmayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Kadere inanır mısın, Guido?"

"Kader mi? Olması gereken bir şey gibi mi?" Bir kaşını kaldırıyor.
"Tabii ki anlamıyorum. Bu sadece batıl inançlı aptallar için bir saçmalık."

"Belki. Belki de olmaz. Arnavutlar için yaptığım son işi hatırlıyor musun?"

"Sanki unutabilirmişim gibi. Bana muhtemelen başaramayacağını söylediler. Seni götürdükleri o kasap seni zar zor bir araya getirebildi. Umarım o çocuk hayatta kalmıştır, çünkü sen neredeyse kahramanı oynarken ölüyordun."

"Hayatta kaldı." Başımı salladım. "Şu anda üst katta benim yatağında uyuyor."

Kardeşimin yüzü soldu. Şezlonguna yığıldı, şok içinde bana bakıyordu.
"Bu mümkün değil."

"Evet. Kaderin tuhaf bir mizah anlayışı var."

"Vasilisa biliyor mu?"

"Hayır."

"Ona söylemelisin. Onun hayatını kurtardın. Onun yüzünden neredeyse ölüyordum. Onu elinde tutmak için her yolu dene. Petrov bile ilişkinize itiraz etmez. Rusların can borcunu ne kadar ciddiye aldıklarını bilirsiniz."

"Ve bir zorunluluk duygusu yüzünden bana bağlanmasını mı istiyorsun?" "Bunun ne önemi var ki? Onu seviyorsun. Ve onunla birlikte olmak istiyorsun. sen."

"Küçük hacker'ımdan hoşlanmadığımı sanıyordum."

Guido başka tarafa bakıyor. "O buraya geldiğinden beri böyle davranıyorsun. . . . Ona senin kıyafetlerini giydirmek, personeli almak, evin her yerine onun için lanet aşk notları bırakmak-"

"Çizimler," diye belirttim. "Aşk notları değil."

"Lütfen. Son on yılda seni kalem tutarken gördüğümü hatırlamıyorum. Ve asistanınız da bundan daha uzun bir süre için bağlantılarınızla 'randevu' ayarladı."

Gülümsüyorum. "Belki de bunlar aşk notlarıdır."

"Ve bu!" Parmağıyla beni işaret ediyor. "O aptal sırtış. Haftalardır o sırtışla dolaşıp duruyorsun. Adamlarımız kim bilir ne düşünerek korkudan altlarına sıçtılar."

"Neden?"

"Çünkü senin tam olarak iki yüz ifaden var, Rafael-heyecanlı ve öfkeli. Hiç gülümsemiyorsun."

"İnsanlar değişir."

"Evet." İç geçiriyor ve ufka doğru bakıyor. "Her zaman dünyaya karşı sadece sen ve ben vardık. Ona kızgındım çünkü seni öldürteceğinden korkuyordum. Hâlâ da öyleyim. Kızını rehin tuttuğunu söylersen Petrov çılgına dönecek."

"Büyük ihtimalle. Öğrendiği anda gözlerimin arasına bir kurşun sıkması için birini göndereceğinden eminim. Umarım bu Belov değildir."

"Evet. Vasilisa biricik deli amcasını öldürdüğün için seni asla affetmeyecektir."

"Biliyorum."

"Gitmesine izin verme, Rafael. Kalmasını sağla. Karşılığında ona bir şey teklif et."

"Ne yazık ki bazı şeyler sadece bedavaya elde edilebiliyor." Ayağa kalktım ve kardeşime baktım. "Gitmesine izin veriyorum çünkü kendi seçimini yapması gerekiyor. Belki bana geri dönmeye karar verir. Belki de dönmez. Ama dönmese bile, o her zaman benim olacak, başkasının değil. Bundan emin olacağım."

Bölüm 17

Vasilisa

"Misket limonunun tadını daha az ekşi yapmasına *bayılıyorum*," diye mırıldanıyorum, sonra elimdeki tuzu yalayıp tekilayı yudumluyorum, ardından narenciye dilimini ağzıma götürüp emiyorum.

Masanın ortasındaki tealight'ın ışıltısı Rafael'in gözlerime bakarken gözlerine yansıyor ve sanki irisleri yanıyormuş gibi görünüyor. Viski bardağını kaldırıyor ve küçük bir yudum alıyor. Ben en az dört kadeh içmişken o hâlâ ilk içkisini yudumlamaya çalışıyor. Ya da belki beşti?

Rafael, Chicago uçağının birkaç saat içinde kalkacağını söyledi, bu yüzden bu gece bu kulübe gelmemiz için neden ısrar ettiğinden emin değilim. Ama şikayet etmiyorum. Müzik harika ve içkiler daha da harika. Bütün gün çok gergindim, babama yokluğumla ilgili anlatabileceğimiz olası hikâyeler için beynimi zorladım. Tekila daha önce düşünmediğim seçenekler bulmamı sağladı ve bana bunu kesinlikle başarabileceğimizi düşündürüyor.

Ayrıca etrafımızdaki tüm bu insanların burada olmamasını dilememe neden oluyor. Eğilip Rafael'in kokusundan derin bir nefes alıyorum. Tanrım, çok lezzetli.

"Portakalla denemelisiniz," diyor eliyle garsonu işaret ederek. "Biraz daha farklı bir lezzet ortaya çıkarıyor."

"Biliyor musun ... eğer daha iyi bilmeseydim, beni sarhoş etmeye çalıştığını düşünürdüm." Sırıtiyorum, sonra gömleğini göğsünün üzerinden avuçluyorum çünkü oda dönmeye başladı. Kulüpler dönebilir mi?

"Peki bunu neden yapayım, Vespetta?" Rafael'in kolu sırtıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Bize yaklaşan garsonla İtalyanca konuşurken başını eğip gözlerimin içine bakıyor. Ayaklarımın üzerinde daha sağlam durduğumu hissederek Rafael'in gömleğini bırakıyorum ama avuçlarımı göğsüne koyuyorum. Beni topraklaması için hâlâ bu temasa ihtiyacım var. Vücudunun sıcaklığı gömleğinin yumuşak kumaşından sızıyor.

Grafit gri düğmeli gömleğinin üzerine her zamanki yeleğini ve takım elbise ceketini giymediği dikkatimi çekti. Gömleğinin üst iki düğmesi açık ve kravatsız, bu onu şimdiye kadar toplum içinde gördüğüm en rahat giyimli hali.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bence öylesin." İçimden bir homurtu kaçıyor. "Bana yine senin için karanlık bir iş yaptırmayı planlıyorsun ve bunu gerçekleştirmek için sarhoş olmamı mı istiyorsun?"

"Belki."

"Yapardım, biliyorsun. Ayıkken bile yapardım. Benden isteseydin dünyadaki tüm tankerlerin konteynerlerini Çin'e gönderirdim. Bu uluslararası bir nakliye felaketine yol açabilir ama yaparım. Senin için."

Rafael beni izlemeye devam ediyor. Neden gözleri yine üzgün? Chicago'ya gittiğimizde babamın ona ne yapacağından mı endişeleniyor? Endişelenmemeli. Babama gerçeği söylemeyeceğim. Ona Rafael'le tesadüfen tanıştığımızı söyleyeceğiz. Ve babama aşık olduğumu itiraf ettikten sonra anlayacaktır.

Garson dönüyor ve masamıza portakal dilimiyle süslenmiş yeni bir shot tekila koyuyor. Rafael'in gözlerine sabit bir şekilde bakarak kadehi kapıyorum ve boğaz yakan sıvıyı geri atıyorum.

"Portakalı unuttun," diyor ve narenciye dilimini ağızma doğru kaldırıyor. Dudaklarım portakal parçasının üzerine kapanıyor ve kabuğundaki keskin suyu emiyorum. "Haklıymışsın. Tadı daha güzelmış."

Rafael'in gözleri parlıyor. Meyve ağızımdan kayboluyor, yerini onun sert dudakları ve dili alıyor. Aldılar. Marka. Beni tüketiyorlar.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ellerimi saçlarına gömüyorum ve koyu renkli telleri çekiştiriyorum. Tat tomurcuklarımda bir tat karışımı pathıyor. Tuz. O. Onun viskisi. Onun viskisi. Portakal. O. O. O. O. O.

Öpüşmemize ara vermeden beni kaldırıp bar taburesine bırakırken belimde hafif bir sıkışma hissediyorum. Kaba avuç içi uyluğumun iç tarafında kayıyor, daha yüksek yerlere bağlı. Bacağımı onunkinin arkasına geçiriyorum. Başım bulanık, sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum ama bunun damarlarımda dolaşan alkolden mi yoksa Rafael'in parmaklarının külotumun altında kaymasından mı kaynaklandığından emin değilim.

"Sen benimsin Vasilisa," diye hırslıyor ağzımın içine. "Neye karar verirsen ver, her zaman benim olacaksın."

Karar vermek mi? Neye karar vereyim? Parmakları içime girip dış dünyanın varlığını unutturan o şeytani numaralarını yaparken tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğim uçup gidiyor. İki parmağı spazm geçiren duvarlarımı okşarken, başparmağı yavaş ve sabit daireler çizerek klitorisimin üzerinde geziniyor. İçeri ve dışarı. Nazikçe. Çıldırıcı derecede nazik bir baskı.

Vücudum titriyor, her darbeye titremeler yoğunlaşıyor ve beni unutulmaya daha da yaklaştırıyor. Diğer eli yumuşakça çenemi kavırıyor, dudaklarımı mahvederken arada bir hafifçe sıkıyor. Duyguların sayısızlığı ezici. Mutluluk içinde kendimi kaybederken inliyorum.

Daha fazla. Tırnaklarımı ensesinin derisine batırıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ve o da bunu biliyor gibi görünüyor. Rafael başparmağını klitorisime bastırıyor ve parmaklarını kanalımın içinde yukarı doğru kıvrıyor. Ve ben . . . patlıyorum. Onun usta elinin her yerine boşalıyorum.

"Bunu özleyeceğim, vespetta." Kulağımın dibindeki boğuk ses nedense uzaklardan geliyor.

Her şey etrafımda dönüyor gibi görünüyor. Kollarımı Rafael'in boynuna dolayarak bedenimin onunkine sarkmasına izin veriyorum. O beni kucağına alıp taşıırken güzel bir ağırlıksızlık hissi beni sarıyor. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Umurumda da değil. Onunla olduğum sürece. Ama ışıklar gözlerimi acıtıyor, bu yüzden yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. Müzik ve sesler uzaklaşıyor.

"*Sei pronto?*" Guido'nun sesi. Burada olduğunu bilmiyordum.

"*Si. Iniziamo,*" diye yanıtlıyor Rafael, sonra ağzı kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Hazır buradayken bazı belgeleri imzalamam gerekiyor. Uzun sürmez."

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

Rafael dar koridorun sonundaki kapıya yönelirken ahşap zemindeki ayak sesleri etrafımızda yankılanıyor. Guido kapıyı açık tutarak geçmemize izin veriyor. Girdiğimiz oda eski kâğıt ve sigara kokuyor. Birkaç adam zaten içeride, yüzlerinde tam olarak okuyamadığım ifadelerle etrafta dikiliyorlar. Odanın ortasında bir masa var ve kahverengi takım elbiseli yaşlı bir adam masanın arkasında oturuyor, önünde kocaman kalın kırmızı bir kitap açık.

Ben hâlâ kollarındayken Rafael masanın önündeki boş sandalyelerden birine oturuyor ve kucağına rahatça yerleştiğinden emin oluyor. Oda sessizleşiyor ve sonra karşımızdaki yaşlı adam konuşmaya başlıyor. Yumuşak sesi ve melodik İtalyanca sözcükleri beni gerçeğe hayal dünyasının birbirine karıştığı o sakin boşluğa sürüklüyor ve sıcak hava akımlarının üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettiriyor.

Lanet olsun, ikinci tekiladan sonra durmalıydım. Rafael'in toplantısının ortasında bayılacağım. Ya ağzımın suyu akarsa? Adam konuşmaya devam ediyor, ama şimdi çok çok uzaklara sürükleniyor gibi görünüyor. O kadar kendimde değilim ki, bir an için adımlı söylediğini sandım. Ama bu hiç mantıklı değil. Onu tanımıyorum. Rafael'e daha da sokuluyorum, boynuna sokuluyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

"Vespetta." Rafael'in nefesi kulağımı okşuyor. "Evet demeni istiyorum." "Evet," diye mırıldanıyorum.

Göz kapaklarım çok ağırlaştı. Konuşma devam ediyor. Sonra İnsanlar masaya yaklaştıkça karışıklık ve hışırta oluyor. Bir şey imzalıyor gibi görünüyorlar. Burada bu kadar çok kişi olduğuna göre çok önemli bir sözleşme olmalı. Rafael, Guido'dan kalemi alıp öne doğru eğilerek kalın kırmızı deftere bir şeyler karalarken beni daha sıkı tutuyor.

"Burayı imzalamanız gerekiyor." Rafael kalemi elime tutuşturuyor ama kalem parmaklarımdan kayıp yere düşüyor.

"İmzalamamı mı istiyorsun?" Gözlerimi bulanık bir odada açıyorum.

"Neden?" "Sözleşmenin imzalanması sırasında orada olduğunuzu teyit etmek için. Bu gelenek." Kalemi tekrar bana uzatıyor ve kitabı yaklaştırıyor. "İşte burada."

"Tuhaf geleneklerin var." Kıkırdıyorum ve tükenmezi Rafael'in parmağıyla işaret ettiği sayfanın altındaki çizgiye koyarak adımlı imzalıyorum. "Az önce yaptığın anlaşmadan bana da pay düşecek mi?"

"Evet." Dudakları şimdi benimkilerin üzerinde. Tadına bakıyor. Sahipleniyor.

Bilincim kaybolurken kendimi onun ağzının büyüüne bırakıyorum. Duyduğum son şey yaşlı adamın daha sert İtalyanca sözleri oluyor. Muhtemelen bir iş toplantısının ortasında öpüştüğümüz için bizi azarlıyor.

"*Vi dichiaro marito e moglie.*"

Rafael

Parlak ışıklar pisti çevreliyor. Uçağım kalkışa hazır, yolcularının gelmesini bekliyor. Guido arabayı uçağın birkaç adım ötesinde durduruyor ve kontağı kapatıyor.

"Raff. Geldik."

Vasilisa'nın yüzüne dökülen saçlarını süpürüyorum, bu sırada parmak uçlarımla yumuşak yanağını hafifçe okşuyorum. Uyurken çok genç görünüyor. "Farkındayım."

"Ne zaman döneceksin?" "Onunla gitmiyorum, Guido." "Ama, düşündüm ki ... Neden?"

"Ona onu sevdiğimi söyledim ama bana inanmadı. Birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu bilmediğimi söyledi. Ve haklıydı da. Ona hediyeler alarak benimle kalmasını sağlamaya çalıştım. Ve tehditler savurarak. Gitmesine izin veriyorum, böylece kendi kararını kendisi verebilir." Arabanın kapısını açtım ve Vasilisa kollarımda güvenle sallanırken dışarı çıktım. "Bagajdan çantanı al ve acele et."

"Çantam mı?"

"Kıyafetlerinizi de değiştirin. Karımın ailesinin evine sağ salım varmasını sağlamak için o uçağa bineceksin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Calogero önümüzdeki yirmi dört saat içinde misilleme yapacak. Bana ihtiyacınız var."

"Biliyorum. Ve onunla ben ilgileneceğim. Tek başıma."

"Ne sikim yapacaksın! Kişisel güvenlik ekibinde ondan fazla adam var!"

"Kapa çeneni. Senin. Ağzını. Çünkü Vasilisa'yı uyandırırırsan seni boğarım," diye dişlerimin arasından alay ediyorum. "Biaggi'yle yaptığım anlaşmaya tanıklık etmeme garantisi de dahil. Calogero'yu kendim indireceğim."

"Raff-"

"Bu tartışma bitmiştir."

Merdivenlerin dibinde duran uçuş görevlisi, yaklaşmamı izlerken ceketinin kenarlarını göğsüne bastırıyor. Basamakları tırmanıyorum, Guido da arkamdan geliyor. Kabinin içinde, değerli kargomu bej rengi deri koltuğun üzerine dikkatlice indiriyorum. Vasilisa kıpırdanıyor, gözleri biraz kırılıyor.

"Evde miyiz?"

Yanına çömeliyorum ve elimin tersiyle çenesine dokunuyorum.
"Yakında."

"Tamam," diye mırıldanıyor.

Gözleri çırpınarak kapandı. Bir şeyi bırakmanın bu kadar acı verebileceğini hiç düşünmemiştim.

Keskin pençeler göğsümü kesiyor, lanet kalbimi sökmeye çalışıyor. Elimi cebime atıyorum ve daha önce oraya koyduğum yüzüğü çıkarıyorum. Benimkilerden biri. Sadece düz gümüşten bir bant, neredeyse hiçbir değeri yok. Onun narin parmağına uyması için kuyumcuya yeniden boyutlandırttım. Sanki karımın her santimini tanımıyormuşum gibi beni çok küçük olacağına ikna etmeye çalıştı. Sağ elini elime alıp yüzük parmağına geçirdim. Ruslar geleneksel olarak alyanslarını sağ ellerine takarlar ve ben de bu geleneği onurlandırmak istedim. Yüzük tam oturdu.

"*Farei qualsiasi cosa per te, vespetta,*" diye fısıldıyorum ona doğru eğilip hafifçe aralanmış dudaklarını öperken. "*Perfino lasciarti andare.*"

Vasilisa'nın dudaklarında hafif, uykulu bir gülümseme beliriyor, sonra arkasını dönüp yüzünü kanepenin yumuşak minderlerine gömüyor. Ceketimi çıkarıp üzerine örtüyorum. Son bir kez baktıktan sonra doğruluyorum ve her adımda içim parçalanıyormuş gibi hissederek uçağın çıkışına doğru koşuyorum.

* * *

Dizüstü bilgisayarımın ekranında açılan video konferans penceresi Roman Petrov'u ofisindeki masasında otururken gösteriyor.

"Rafael. Uzun zaman oldu. Aramanızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Uçağım on saat içinde Chicago dışında özel bir havaalanına inecek. Sana tam yerini göndereceğim. Geldiğinde orada olmak istersiniz."

"Nedenmiş o?"

"Kızınız gemide."

Petrov sandalyesinden sıçırıyor, şok olmuş yüzü kameraya yaklaşıyor. "Benim küçük kızımın senin uçağında ne işi var?!" diye hırlıyor.

"O iyi. Merak etmeyin."

"Onu *sen* aldın." Roman'dan alçak bir hırıltı geliyor.

"Evet. Söyledim. IT becerileri olağanüstü. Benim için bir işi tamamlaması için onu Sicilya'ya getirttim. Her şey tamamlandı, bu yüzden onu eve geri gönderdim."

"Eğer onun saçının tek bir teline bile dokunduysan, Rafael," diyor gür bir sesle, "yirmi dört saat içinde bütün adayı yerle bir ederim! Sakın ama sakın onun resmine bile bakmaya cüret etme, seni orospu çocuğu."

Sırıtiyorum. "Vasilisa'nın şiirsel çizgisini nereden aldığını anlıyorum."

"Yap. Yapma. Kızımın adını kullanma, orospu çocuğu!" Ekranı tutup sallıyor. "Sen ölü bir adamsın!" diye bağırıyor.

Silahını kameraya doğru kaldırışını izliyorum. Bir saniye sonra, bir silah sesi patlıyor ve video görüntüsü kararıyor. Görüşmemizin sona erdiğinin açık bir işareti-Roman kafamı hedef alarak dizüstü bilgisayarını vurdu.

Masamın kenarına tutunarak ekranımın boş arka planına bakıyorum. Vasilisa'yı o uçağa bindireli bir saatten az oldu ve şimdiden içimde kısmen ölmüş gibi hissediyorum. Yarın ailesiyle birlikte Chicago'ya döndüğünde ne olacak?

Beni unutacak mı? Kendisini öldüreceğini bile bile gitmesine izin verecek kadar onu seven bu aptal adamı unutacak mı? Ona geri dönme şansının sıfır olduğunu bilerek mi?

Boğazımdan gürültülü bir kükreme kopuyor. Kolumu masanın üzerinde kaydırarak dizüstü bilgisayarımı ve diğer eşyalarımı uçuruyorum. Bu beni boğan umutsuzluğu ve sefaleti hafifletmiyor.

Beni arayıp bir daha dönmeyeceğini söylemesi ne kadar sürer?

Bir hafta
mı?

Bir ay
mı?

Bilmediğim bu lanet arafta öleceğim.

Telefonumu kaptığım gibi Guido'ya bir mesaj gönderiyorum, ardından pilotuma ek talimatlar içeren bir mesaj daha atıyorum.

Vasilisa

Alçak gümbürtü bilincime nüfuz ediyor ve başımdaki ağrıyı artırıyor. Boğazım pamuk yutmuşum gibi kurudu. Deri kokusu duyularımı istila ediyor ve dahası da var. Selvi, biraz da portakal kabuğu rendesi.

"Rafael?" Mırıldanıyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse sabahın beşi," diye yanıtlıyor Guido'nun sesi.

Yavaşça doğruluyorum, gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve uçağın içini inceliyorum. "Neler oluyor?"

"Emniyet kemerinizi takmalısınız. Birazdan inişe geçeceğiz." "İniş mi?" Gözlerimi karşımdaki koltukta oturan Guido'ya dikiyorum. benden. "Nerede?"

"Chicago'da."

Kafam karıştı, sonra heyecana dönüştü. Ailemi tekrar göreceğim! Mutluluğa. Rahatlama.

"Rafael nerede?" Etrafıma bakınarak sordum. "Sicilya'da kaldı."

Pop.

Sevincim kursağımda kalıyor ve doğruca bir korku çukuruna düşüyorum. "Neden?"

"Ondan seni eve göndermesini isteyip durdun. O da yaptı. İstedğin bu değil miydi?" Eski sırt çantamı kucağıma bıraktı. "Kimliklerin ve diğer kişisel eşyaların içinde. Rafael'in ve benim numaralarımı telefonuna programladım. Şimdi kemerini bağla. Alçalıyoruz."

Sırt çantasını alıp yanıma taşıırken ellerim titriyor. Hatırladığımdan çok daha ağır geliyor. Geniş eliptik pencereden güzelce parıldayan ve her geçen saniye daha da büyüyen şehir ışıklarına bakıyorum. Eve yaklaşıyorum. Rafael'den daha uzağı.

Geri dönüyorum. Tek
başına. Beni geri
gönderdi.

Açıklama yok. Vedalaşma yok. Beni uçağında öylece bıraktı, sanki ben istenmeyen bir paket.

Histerik bir kahkaha atarken gözlerimi siliyorum. Daha aylar önce eve gitmeme izin vermediğı için böyle ağlamıştım. Ve şimdi . . . Şimdi o izin verdiği için ağlıyorum.

İndiğimizde gözyaşlarım kurumuştı ama içim hâlâ haraptı. Koltuktan sırt çantamı alıyorum (kesinlikle olması gerekenden daha ağır) ve koridordan çıkışa doğru ilerliyorum. Ayaklarım kurşundan yapılmış gibi hissediyor, her adım bir öncekinden daha yavaş.

Kapıya ulaştığımda uçuş görevlisi "Ayağınızı denk alın hanımefendi," diyor.

Pistin kenarında üç kişi duruyor, şekilleri yer ışıklarıyla aydınlatılmış. Babamın heybetli halini hemen tanıyorum. Bir santim daha kısa olan kardeşim solda. Ve annem, onların arasında duruyor. Yanlarında neredeyse iki yanına yapışmış iki insan dağıyla oldukça komik görünüyor. Merdivenlerden hızla inip asfaltın karşısına geçiyorum ve kucaklarına düşüyorum.

"Anne!" Haykırıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu sıkıyorum. Ben.

"Vasya, bebeğim." Babam yüzümdeki saçları süpürüyor. "Sen iyi misin? O piç sana ne yaptı?"

"Ben iyiyim." Annemi bırakıyorum ve bir saniye sonra kendimi babamın kucağında buluyorum. "Seni çok özledim."

* * *

"İşte." Babam mutfak adasında önüme bir tablet koydu. Ekranda bir harita görünüyor. "O şerefsizin ininin yerini göster."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim. Şimdi, Vasilisa."

"Roman." Annem bana bir fincan çay uzatırken ona uyarıcı bir bakış gönderiyor. "Şimdi olmaz."

"O piç kızımızı iki ay boyunca esir tuttu, Malysh! Bir saniye daha beklemeyeceğim. Nerede o, Vasilisa?"

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Bu şekilde olmamalıydı. Plan benim ve Rafael'in ailemin karşısına birlikte çıkmamızdı. Nasıl tanıştığımızı mutlu bir şekilde gizleyerek. Rafael'in babama beni kaçırdığını söylemesini beklemiyordum. Babam en kötüsünü düşünürken, ona Rafael'e aşık olduğumu nasıl açıklayabilirdim? Babam bana asla inanmaz. Ve bu her şeyi daha da kötüleştirir.

"Size söyledim, esir değildim," diyorum. "Bir anlaşmamız vardı. Beni tuttuğu işi yaptım ve işim bitince beni geri gönderdi."

"Gerçekten mi? O pisliğin senden ne tür bir iş yapmanı istedi?"

"Şirketiyle ilgiliydi. Detayları açıklayamam."

"O zaman neden bana yalan söyledin? Ve neden bana onun yerini söylemiyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum baba. Sakın Rafael'e bir şey yapması için birini göndereyim deme."

"Neden? Rafael De Santi birinci sınıf bir suikastçıdır,

Vasilisa." "Biliyorum."

Öne doğru eğiliyor, yüzü benimkiyle aynı hizaya geliyor. "Sana dokundu mu? O şerefsiz pis pençelerini küçük kızımın üzerine mi koydu?" Sesi fısıltının biraz üzerinde. Bu tonu bilirim. Öfkeli olduğu anlamına geliyor.

Yutkunuyorum ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. Şu anda ona gerçeği söylemek söz konusu bile olamaz. Babamı çok iyi tanıyorum. Rafael'le aramda bir şey olduğundan şüphelenirse onu öldürür.

"Mükemmel bir beyefendiydi." Avuçlarımı tezgâhın üzerine koydum. Hemen aklıma Rafael'in benzer görünümlü bir mutfak adasında amımı doyumsuzca yediği görüntüler geliyor.

"Kimin ceketini giyiyorsun Vasilisa?" diye gürlüyor ağabeyimin sesi mutfağın diğer tarafından.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Alexei'yi buzdolabına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buluyorum. Bu konuşmanın dışında kaldığı için burada olduğunu tamamen unutmuşum. Midemin çukurunda panik yükseliyor. Üniversiteye gitmeden önce ayrılmaz bir ikiliydik. Ama yaz ve tatil tatillerinde çok kısa ziyaretlerle, babamın kardeşimin burada olduğu zamanlardaki taleplerinden bahsetmiyorum bile, biraz uzaklaştık. Yine de Alexei her zaman tanıdığım en anlayışlı insan olmuştur. Ve tüm söylediklerimi biliyor.

"Bu Rafael'in," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Mm-hmm." Buzdolabından uzaklaşıyor ve yavaş, bilinçli adımlarla bana yaklaşıyor. "Yukarı çıkıp sana bir kazak getireyim. Onu çıkarabilirsin. Çöpe atacağım."

"Hayır!" Kendimi tutamayıp ceketimi daha sıkı sarıyorum. "Sakın ona dokunayım deme!"

Alexei'nin gözleri kısılıyor, sonra babamıza bakıyor. "Yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum! Yorgunum ve sadece uyumak istiyorum. Bu sorgulamaya daha sonra devam edebilir miyiz lütfen?"

Babam tezgahın kenarını kavırıyor, parmakları tezgahın üzerinde defalarca esniyor. Sonra derin bir nefes alıyor. Ve bir nefes daha.

"Elbette, bebeğim." Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Her şey yoluna girecek. Biraz dinlen."

Yanağıma yumuşak bir vuruş yaparak arkasını dönüyor ve bastonu karo zeminde tıkırdatarak mutfaktan çıkıyor. Alexei arkasından geliyor.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım," diyor annem dolaptan bir tabak çıkarırken. "Yukarı getiririm."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Mutfaktan çıkarken, uzun koridorun en ucundaki ışığı fark ediyorum -Babamın ofis kapısı hafif aralık bırakılmış. Biriyle kısık bir sesle konuşuyor. Her ne söylüyorsa Rusça ve ben

hızlı konuşması yüzünden çok yakaladım. Babamın diliyle aram pek iyi değil. İdare ediyorum ama sadece konuşmacıların çok hızlı konuşmadığı sohbetlerde. Ve şu anda babam benim iyiliğim için hızlanmıyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum babamın alanının eşiğinde durarak. Başını sallıyor, telefon hâlâ kulağında. "Tamam, bebeğim."

"Uyanık mı kalacaksın?"

"Olabilir. Sergei ile görüşmem gereken bazı işler var." "Ona yakında uğrayacağımı söyle."

"Elbette. İyi uykular." Benimle konuşurken ses tonu sıcaktı, ama arkamı döndüğüm ve babam kardeşiyle konuşmaya döndüğü anda sözleri sertleşti ve öfkeyle doldu. Sergei Amca her şeyi berbat etmiş olmalı. Yine. Görünüşe bakılırsa bu sefer gerçekten kötü.

Üst katta, Yulia'nın odasına gizlice giriyorum ve sessizce yatağının yanına gidiyorum.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kız kardeşimin odasının bitişiğindeki kendi odama geçip yatağın kenarına ilişiyorum. Gözlerim tanıdık duvarlarda ve mobilyalarda geziniyor ama yine de her şey gerçeküstü geliyor. Arka bahçeye bakan pencereye bakıyorum. Güneşin ilk ışıkları bulutları yarıyor. Şu anda Sicilya'da olsaydım, cırcır böceklerinin şarkılarını mükemmelleştirdiklerini duyuyor olurdum. Ve Rafael'in yanında yatıyor, yüzümü boynuna gömüyor olurdum. Başımı eğip burnumu takım elbise ceketinin yakasına bastırıyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor.

Sırt çantamı omzumdan çıkarıp yanımdaki yatağa bırakıyorum ve ana bölmenin fermuarını açıyorum. İçinde çeşitli boyutlarda bir düzineden fazla kadife kutu var. Paketleri teker teker çıkarırken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Lanet sırt çantasının bu kadar ağır olmasına şaşmamalı. Rafael beni eve birkaç kilo mücevherle gönderdi. Ve . . . Elim çantanın dibindeki çan şeklindeki pürüzsüz bir nesneye dolanıyor. Tek bir incir.

Dikkatlice çekip çıkardım ama kurtarılamaz haldeydi. Üstüne yığıldığı mücevher kutuları tarafından neredeyse tamamen ezilmiş. Eski telefonum da ganimetin altında, şarjı tamamen dolu. Ekran kilidini açıyorum ve kişiler listesinde Rafael'in adını buluyorum. Parmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken biraz titriyor. Sağa kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Vespetta," diye cevap veriyor boğuk sesi hemen. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Birkaç saat önce indik."

"Biliyorum. Guido söyledi."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı arkamdaki duvara yaslıyorum. "Neden uçakta benimle birlikte değildin?"

"Öyle olacağımı hiç söylemedim. Bu varsayımı kendin yaptın," diyor. "Yüzüğü beğendin mi?"

Gözlerim basit, kalın banda takılıyor. Önceki hediyelerine göre oldukça estetik bir değişiklik. "Veda hediyesi mi?"

"Bu size bağlı." Küçük bir duraksamanın ardından. "Bu benimkilerden biri," diye devam ediyor bir nefes aldıktan sonra. "Eğer beğenmezsen, geri götürüp sana daha güzel bir şey alırım. Eğer geri dönmeye karar verirsen."

"Öylece mi? Bilincim yerinde değilken beni uçakta terk ettin! Bir veda bile etmeden beni eve gönderdin. Ya burada kalmaya karar verirsem? O zaman ne olacak? Bunu neden yaptın?"

Hattın diğer ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu. "Neden, Rafael?"

"Çünkü uyanmanı bekleseydim, seni bir saniye bile kollarımda tutsaydım, gitmene asla izin vermezdim Vasilisa! Seni yanımda tutmanın bir yolunu bulurdum. Yalan söyledim ve ailene karşı boş tehditler savururdum! Seni etkileyen tek şey buydu."

"Seninle kalmak isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi? Lanet tehditlere ihtiyacın olmadığını mı?" Yüzümü elime gömdüm. "Tanrım, Rafael."

"Bana 'İsa, Rafael' deme Vasilisa. Hayal görmüyorum. Neden benim gibi biriyle birlikte olmak isteyesin ki? Sana güzel şeyler almanın, benim yanımdayken maruz kaldığın çirkinliği bir şekilde azaltacağını umuyordum. Her sabah yatağında lanet bir canavarla uyanmanın korkunçluğunu bir şekilde azaltmayı. Seni benden almak isteyen diğer tüm mükemmel erkeklere üstün gelebilmemin tek yolu buydu. Yani evet,

Haklısın. Kalman için sana baskı yaptım çünkü bir seçenek sunulduğunda beni asla seçmeyeceğinden korkuyordum."

Telefonumun hoparlöründen büyük ve ağır bir çarpma sesi geliyor.

"Ben de yaptım. Seni kafeste tuttum. Sen, dünyamdaki en değerli şeydin. Ve tüm bunların sana aşık olduğum için olduğunun zerre kadar önemi yoktu. Seni incittim, kalman için her şeyi manipüle ettim. Bununla yaşamak zorundayım. Gerçekler her gün karnıma yumruk gibi inerken ciğerlerime hava basmaya devam etmek zorunda kalacağım. Çünkü bana inansan da inanmasan da seni seviyorum ve istediğin bu olmadığı halde seni benimle kalmaya zorlamaktansa gitmene izin vermeyi tercih edeceğimi fark ettim."

Hattan daha fazla çarpma sesi geliyor, sanki etrafındaki her şeyi yıkıyormuş gibi.

"Kendi kararını verme özgürlüğünü istediğini söylemiştin Vespetta. Ben de sana bu özgürlüğü verdim. Öyleyse seç," diye homurdanıyor. "Uçağım hâlâ indiği havaalanında. Seni bekliyor. Kararını vermek için yarın akşam yediye kadar vaktin var. Eğer o saate kadar uçakta olmazsan, uçak sensiz kalkacak. Bunu cevabınız olarak kabul ediyorum."

Aramayı kesiyor.

Dökülmemiş gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor. Telefonu yatağın üzerine atıyorum ve Yulia'yı uyandırmamak için aceleyle banyoya giriyorum. Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturup, iniltilerimin kaçmasını engellemek için elimi ağzıma bastırıyorum. Tanrım! Bana yağırdığı tüm o mücevherlerin zenginliğini gösterme yönteminden başka bir şey olmadığını sanıyordum. Herkesten ne kadar "iyi" olduğunu göstermek için bir taktik. Kendisini bir şekilde eksik gördüğü hiç aklıma gelmemişti. Sanki yeterince iyi değilmiş gibi. Nasıl bu kadar kör olabildim ve bunu fark etmedim?

Beni boğmakla tehdit eden safrayı yutuyorum ve çirkin gözyaşlarına teslim oluyorum. Kalbim göğsümün içinde sıkıştırılıyormuş gibi hissederken yanaklarımı asit gibi yakıyorlar.

O beni
seviyor.

O beni
istiyor.

Neden onun acısını görmedim?

Onu asla göz kamaştırıcı bir güzellikten başka bir şey olarak görmedim. Onun güvensizliğine bu kadar kayıtsız kalmamın tek gerekçesi buydu. Ve bunu ona söylemeye fırsat bulamadan telefonu yüzüme kapattı. Benim de ona aşık olduğumu söylemeye.

Ve geri döneceğimi.

"Vasya?" Annemin sesi yatak odamın i inden geliyor. "Neredesin? Seni düşündüm-" Banyo kapısını açar a maz sözleri kesiliyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey." Burnumu koluma siliyorum, sonra gülümsüyorum. "Sicilya'ya dönüyorum."

Annem ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Ona aşığım anne. Rafael'e aşığım."

Annem koşarak yanıma geliyor ve tuvaletin yanına çömelip kollarını bana doluyor. "Sus. Sadece kafan karışık bebeğim. Geçecek."

"Kafam karışık değil anne. Aylardır ilk kez bu kadar net düşünüyorum." Kolunu sıktım. "Ona geri döneceğim."

Geri çekildi ve omuzlarımı tuttu. "Ne? Hayır. Hayır. Buna izin vermeyeceğim."

"Senin iznine ihtiyacım yok anne." Yanaklarımdaki yaşları siliyorum, sonra annemin telaşlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hepiniz anlamalısınız ki, kalbiniz birini seçtiğinde, bundan geri dönüş yoktur."

"İki ayda birine aşık olamazsın Vasilisa!" " yle mi? Babama aşık olman ne kadar sürmüştü?" "O farklıydı."

"Evet. Onunla evlenmen için sana şantaj yaptı! Hem de iki kez." Homurdanıyorum. "Bir gün içinde ona aşık olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle hayır! En az bir ayımı aldı."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "İşte böyle."

Annemin yüzü düşüyor, her yerinde endişe yazılı. "O adama karşı bir şeyler hissettiğinden emin misin?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

"Otuz dokuz. Bunun hissettiklerimle ne ilgisi var?"

"Sadece söylüyorum. O çok daha yaşlı. Tecrübeli. Onun gibi birinin genç bir kadını kendisine nasıl aşık edebileceğini anlıyorum. Bu sadece bir karasevda ve geçecektir."

Elini tutuyorum ve avucunu göğsümün ortasına bastırıyorum. "İçimde bir delik var, tam burada. O uçakta uyandığım ve Rafael'in yanımda olmadığını fark ettiğim anda oluştu. Onunla bir daha birlikte olamama ihtimalini düşünmek bile bu boşluğu genişletiyor. Onsuz kendimi boşlukta hissediyorum. Geri döndüm. Ama kalbim Sicilya'da kaldı. Onunla birlikte. Ve hiç kimse kalbi olmadan yaşayamaz, anne."

"Ama . . . Öylece çekip gidemezsin. Baban çıldırarak, Vasya. Gitmene asla izin vermez."

"Biliyorum. Bu yüzden ona artık canavarlardan koruması gereken küçük bir kız olmadığımı açıklamayı istiyorum. Artık ondan istediğim şey bu değil. Onu sevsem ve her zaman sevecek olsam da, artık kendi hayatımı yaşamaya başlamamın zamanı geldiğini anlamasını istiyorum."

"Babanın sen ve Yulia konusunda ne kadar çılgınca korumacı olduğunu biliyorsun."

"Evet. Ama onun korumasına ihtiyacım yok anne. Onun desteğine ihtiyacım var." "Tamam," diye boğuk bir ses çıkardı. "Biliyorsun, bazı zamanlar baban alışveriş merkezindeki patlamayla ilgili bir rüya yüzünden hâlâ ter içinde uyanıyor. Ben de bu konuda kabuslar görüyorum. Tanrım, o zamanlar çok küçük olduğun için hatırlamadığına şükrediyorum."

"Yıllar önceydi."

"Önemli değil. Böyle şeyler aklına kazınır ve ne kadar zaman geçerse geçsin unutamazsın. Ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsin Vasilisa." Elimi sıkıyor ve titriyor. "Çok fazla kan vardı. Roman sana ilk ulaşan oldu ve seni kurtaran o adamdan seni kurtarmak zorunda kaldı. Seni göğsüne bastırıyordu -o kadar sertti ki- neredeyse tüm vücuduyla seni sarıyordu. Ellerine ve kollarına cam parçaları saplanmıştı. Ve yüzü . . . Yüce Tanrım. Yaşadığım sürece onun parçalanmış yüzünü hatırlayacağım."

Elleri . . . Yüzü . . . Yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Annem konuşmaya devam ediyor, ambulansların gelmesiyle ilgili bir şeyler söylüyor,

ama kelimeler nüfuz etmiyor. *Eller ve yüz. Parçalanmış. Hayır, bu o olamaz.*

Zihnim banyoda birlikte geçirdiğimiz öğleden sonraya zum yapıyor. Rafael, sırtımdaki yara izini soruyordu. Bir şeyler söyledi. Kismetle ilgili bir şey.

Kader.

"Neye benziyordu?" Fısıldadım. "Beni kurtaran adam mı?"

"I . . . Bilmiyorum. Her yeri kan içindeydi. Sanırım . . . Koyu renk saçları vardı. Ve uzun boyluydu. Genişti. Düşündüğümü hatırlıyorum, bu kadar iri olmasının nedeni muhtemelen seni o camdan koruyabilmesiydi. Roman onun yerini bulmaya çalıştı. Sonra. Babanın genç adamın kolunda gördüğü dövme yüzünden Arnavutluk kartelinin lideri Endri Dushku'ya gitti. Ama Dushku ona o gün hiçbir üyelerinin zarar görmediğini söylemiş."

"Ve ..." Yutkunuyorum. "Arnavut çetesinin işareti neye benziyor?"

"Um . . . Emin değilim. Sanırım yeşil bir yılanla iki hançer-"

"Etraflarına sarılmış," diye araya giriyorum, gözyaşlarım bir kez daha dökülmekle tehdit ederken gözlerimden.

"Evet. Bunu nereden

biliyorsun?" "Onu gördüm."

Biliyordu. Biliyordu ve tek kelime etmedi. Yara izim hakkında konuşurken anlamış olmalı. Ama avantaj elde etmek için belli etmedi. Pazarlık yok. Anlaşma yok. Kalmam için borç istemedi.

Ona borçlu değilsin, dedi.

Kolumu annemin sırtına doluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Yulia onu da yanınızda havaalanına getirmedığınız için çok kızacak."

"Son birkaç gündür kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden uyumasına izin verdik. Ve ne bekleyeceğimizden emin değildik Vasilisa. Nasıl bir durumda olacağını bilmiyorduk. O adam seni aylarca alıkoydu ve ..."

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. "Seni bir konuda temin ederim anne.

O adamın kolları olabileceğim en güvenli yer." "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü oydu," diye fısıldadım. "Yıllar önce hayatımı kurtaran adam.
Rafael'di."

Bölüm 18

"Hiçbir koşul altında tek bir adamın bile geçmesine izin veremezsiniz," diyorum etrafımda toplanan adamlara ve yarı otomatik tüfeğimin şarjörünü kontrol ediyorum. "Tek bir serseri kurşun, arkamızdaki tüm bu alanı havaya uçurur."

"Patron, kardeşin hatta."

Adamımın elindeki telefonu alıp kulağıma götürüyorum. "Uçağı geri alabildin mi?"

"Evet. Kapıya doğru gidiyorum. Normal havaalanları berbat ve ticari bir uçuş yapmaktan korkuyorum. Ama önümüzdeki otuz altı saat boyunca kışımın üstünde oturup karının karar vermesini beklemektense bununla uğraşmayı tercih ederim. Sen benim kardeşimsin, Raff, ve ben artık çaresiz bir çocuk değilim. Bu pisliği yine tek başına halletmene izin vermeyeceğim. Orada neler oluyor? Sana ulaşamadığım için Onofredo'yu aramak zorunda kaldım. Malikânede küçük bir ekip bırakıp geri kalan adamlarımızı Messina'ya götürme meselesi nedir?"

"Calogero benimle yüzleşmek yerine, güçlerini petrol rafinerime saldırmaya göndermenin iyi bir fikir olacağına karar verdi. Bunu bir iş kazası gibi göstermeyi planladığını duydum. Messina'nın batısında halen yapım aşamasında olan benzin istasyonunda bir pusu kurduk ve onları durdurmak için bekliyoruz."

"Lanet olsun. Planlarını nasıl öğrendin?"

"Nazario Biaggi bu sabah beni aradı. Babası Don'un pozisyonunu kapmak için sabırsızlanıyor olmalı ki bunu sızdırmış." Tüfeğimi kaldırdım. "Benim küçük arım nasıldı?"

"Ailesini gördüğü için mutlu. Onu havaalanında bekliyorlardı. Görünüşe göre hepsi çok sıkı. Eğer o, seninle evlenmek istediğine karar verirse ne yapacaksın?"

ama Amerika'da yaşamakta ısrar ediyor? Yani, bunu asla yapmayacağını biliyorum."

"Onun için yapardım. Eğer bana geri dönmeyi seçerse ve ailesinden ayrı kalmayı kaldıramazsa, bizi lanet olası Chicago'ya taşıyım."

"Ama ... buraya dönebilmek için hayatının yarısını savaşıarak geçirdin. Sicilya'yı seviyorsun."

"Seviyorum. Ama onu daha çok seviyorum."

"Siktir, Raff. O kadın için tamamen gidicisin."

"Evet, öyle. Gitmek zorundayım. İstihbaratım Calogero'nun adamlarının birkaç dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor."

"Yine mi Biaggi?"

"Büyükanne ağı." Hattı kestim ve binanın köşesinde bir pozisyon aldım.

Tam dört dakika sonra, siyah arabalardan oluşan bir konvoy yoldaki virajdan çıkarak hızla rafineri yönüne doğru ilerler.

"Bekle," diye sağımda çömelmiş bir adama talimat veriyorum. Yolun karşısına döşediğimiz uzaktan kumandalı sivri bariyeri kontrol ediyor.

Araçlar yaklaşıyor. Yarım düzine kadar. Hay sikeyim. Üç ya da dört tane bekliyordum. Öndeki araba benzin istasyonundan otuz metre kadar uzaklaştığında adamımın omzuna dokundum. "Şimdi."

Lastik katilinin toprağın altında yarı gizlenmiş çelik bıçakları neredeyse anında yükselir. Bir kalp atışı sonra, patlayan lastiklerin eşsiz patlaması ve tıslaması patlak verir. Araba sağa sola savrulmaya başlar. Yol boyunca savrulan sürücü kontrolü elinde tutmaya çalışır ama kısa sürede başarısız olur. Ardından gelen iki araç da benzer bir kaderi paylaşır. Öndeki aracın kuyruğuna çok yaklaşan ikinci araç, ilk aracın arkasına çarparak her iki aracın da yoldan çıkmasına neden olur. Ağır hizmet tipi çivi şeridini aşan üçüncü araç, yolun kenarındaki sık bir hendeğe düşmeden önce kısa bir mesafe devam eder.

"Önce lastikler, sonra sürücüler!" Mikrofona bağıriyorum.
"Araçlardan herhangi birinin geçmesi riskini alamayız."

Silah sesleri gün ışığını dolduruyor.

Benzin istasyonunun çatısındaki iki keskin nişancım araçlardan inen Calogero'nun adamlarını vururken mermiler tepemizde vızıldıyor. Çok geçmeden, hedeflerimiz ateşe karşılık verdiğinde gürültüye tabanca şakırtıları da ekleniyor. Havaya savrulan toz yüzünden görmek ve nişan almak giderek zorlaşıyor. Bana doğru koşan pisliği vurmayı başarıyorum ama kafamın hemen yanındaki duvara birkaç kurşun isabet edince geri çekilmek zorunda kalıyorum. Tahminime göre o araçların içinde en az yirmi adam vardı, ancak yerdeki ölü ya da yaralı sayısı bunun yarısından az. Geri kalanlar açık araba kapılarının arkasına saklanmışlar ve adamlarıma ateş ediyorlar. Bu araçlar zırhlı olmalı.

Hendeğe yuvarlanan arabaya doğru koşuyorum. Arazinin eğimli olması nedeniyle hedeflerin keskin nişancıların dürbünlerinin görüş alanının dışında kalacağını biliyorum. Şoför kapısı açık duruyor ve adamın kanlı kafası direksiyonun üzerine yığılmış. Diğer iki adam aracın yanına çömelmiş, hâlâ bitmemiş benzin istasyonu binasını siper olarak kullanan adamlarıma ateş ediyor. Parçalanmış aracın etrafından dolanıyorum, arkadan yaklaşıyorum ve şarjörümde ne kaldıysa onlara sıkıyorum.

Kargaşanın ortasında bir motor canlandı. Başımı kaldırıyorum, gözlerim konvoyun arkasından gelen ve çelik çivilerden oluşan şeridi geçtikten hemen sonra - patlamış lastikler dışında - az çok zarar görmeden durabilen araçlara kayıyor. Direksiyonda Calogero'nun adamı var ve patlak lastiklere ve hasarlı jantlara rağmen diğer araçların ve cesetlerin arasından sıyrılmaya çalışıyor.

Tüfeğimde mermi kalmamıştı, ben de onu bırakıp silahıma uzandım. İlk birkaç atış ya ön camdan sekiyor ya da zar zor bir çentik açıyor. Araba yavaşça bana doğru ilerlerken sürücünün kafasına nişan alarak ateş etmeye devam ediyorum. Lanet kurşun geçirmez cam sonunda çatlıyor ve yüzeyinde bir örümcek ağı belirliyor, ancak ön cam büyük ölçüde sağlam kalıyor. Son kurşunum nihayet camı delip geçiyor, lifleri parçalıyor ama sürücüyü ısıkalıyor.

Araba neredeyse ceset engellerini aşmak üzere. Piç her an açık yola ulaşabilir. Lanet olsun! Araca doğru koşuyorum, gözlerim yoluna devam eden sik kafalının üzerinde.

Havada çorba kıvamında toz asılı duruyor. Sanki lanet bir çöl fırtınasına yakalanmış gibiyim. Silah sesleri her yerde.

Her taraftan bağırışlar geliyor. Sağır edici gürültü arasında acı çığlıkları. Hepsi

Hareket halindeki arabanın kaputuna atladığımda bu sesler, düşen başka bir katilin cesedini sıyıran lastiklerin çıtırtı ve gümbürtüsüyle karışıyor.

Bir anlığına sürücü dondu kaldı. Ön camdaki delikten içeri girerek saçından bir avuç tutuyorum. Bakışlarımız buluştu. Sıkı bir tutuşla onu öne doğru çekiyorum ve yüzünü ön cam çerçevesinden fırlayan camın sivri kenarlarına çarpıyorum.

"Patron!" diye bağılıyor biri. "Yere yat!"

Başımın üstünde bir mermi vızıldarken kaputtan yuvarlanıyorum.

Ekibim ve vaftiz babamın kalan kuvvetleri arasında çatışma devam ediyor. Aracın ön tarafına bakıyorum ve Allard'ı sırtını başka bir arabaya dayamış kış üstü yatarken görüyorum. Sol bacağı kan içindeydi ama siper almaya çalışmak yerine ateş etmeye devam ediyordu. Alçakta kalarak ona doğru koşuyorum.

"Kan kaybından ölmek mi istiyorsun?" Kevlar'ının arkasından tutup onu benzin istasyonu binasına doğru sürüklemeye başlarken hırıliyorum.

"Orada yaptığın kaput sörfü manevrasına bayıldım patron." Manyak şarjörünü değiştirirken gülüyor, sonra ateş etmeye devam ediyor. "Bu, bundan sonra aktif bir ekibe geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Onu duvara yasladım ve bacağını kontrol etmek için çömeldim. Neyse ki kurşun sadece sıyırmış.

"Ben emekliyim, Allard. Bu yüzden sen varsın, bütün pis işleri yapman için." Elini tutup yaranın üzerine bastırıyorum. "Üzerine bastırmaya devam et."

"Hayallerini yıkmak istemem patron ama şu anda pek de canlı görünmüyorsun."

Başımı sallayarak silahını aldım ve yola doğru döndüm. Silah sesleri nihayet kesilmişti ve Calogero'nun adamlarının cesetlerinin üzerindeki toz yavaş yavaş dağılıyordu. Telefonumu açıp Onofredo'yu arıyorum.

"Bir temizlik ekibine ihtiyacım var.

Derhal." "Çoktan yola çıktılar," diye yanıtlıyor. "Yetkililer?"

"Birisi silah sesleri duyduğunu bildirince iki devriye gönderildi. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sizi rahatsız etmeyecekler."

"Güzel."

Aramayı kesip telefonu kaldırdım. Calogero'yla derhal ilgilenilmesi gerekecek. Vespetta'mın geri dönmeyi seçmesi durumunda başımın üzerinde herhangi bir tehdit olmasını istemiyorum.

Vasilisa

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Yulia fırçayı saçlarımda gezdirirken soruyor. "Yoksa bütün günü duvara bakarak mı geçireceksin?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Sicilya'ya geri dönüyorum."

Üç saat önce Yulia odama daldı ve ben uyurken yatağıma atlayıp beni çok korkuttu. Güldük. Ağladık. Sonra eve geldiğimde onu uyandırmadığım için bana bağırdı. Sabahı odama kapanıp Igor'un kısmen yanmış tarçınlı çöreklerini yiyerek geçirdik, ben de ona Sicilya'ya nasıl geldiğimi anlattım.

"Ya annem babama söylerse?" diye soruyor saçlarımı ortadan ikiye ayırıp ilk örgüyü örmeye başlarken.

"Yapmayacağına söz verdi. Sanırım kafamın karışık olduğuna ve eninde sonunda bundan kurtulacağıma inanıyor."

"Peki ya sen? Kafan mı

karıştı?" "Hayır."

"Mm-hmm. Babam çok kızacak. 'İyi muhasebeci' stratejisine oldukça yatırım yaptı."

"Biliyorum. Bu yüzden hiçbir şey söyleyemezsin. Ne anneme ne de babama. Rafael'e vardığımda onları arayıp her şeyi açıklayacağım."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"En geç yarın."

"Ne? Ama sen daha yeni geldin!" diye bağırıyor ve bu sırada saçımı çekiyor.

"Ah! Evet. Rafael benim için bir uçak bekletiyor. Yarın akşam kalkacak ve kalktığı zaman ben de o uçakta olmayı planlıyorum. Sadece kimse fark etmeden evden çıkabileceğim küçük bir zaman aralığına ihtiyacım var."

"Bir süre evde kalabilir ve daha sonraki bir tarihte ticari bir uçuşa katılabilirsin, Vasilisa."

"Biliyorum. Ama Rafael cevabımı yarın bekliyor."

"Unuttuysanız diye söylüyorum, telefon denen cihazlar var."

"Sevdiğim adama ilk 'seni seviyorum' sözümü telefonda söyleyemem." Fısıltı. "Günler önce beni sevdiğini söyledi ama ben karşılık vermedim. O zaman emin değildim. Ya da belki de duygularının gerçek olmadığından korktuğum için bunu ona itiraf etmekten korktum."

"Buna inandığın için seni suçlayamam. Adam usta bir manipölator ve eğer onunla kalmazsan bizi öldürmekle tehdit etti. Dünyada kim sevdiği birine bunu yapar ki?"

"Aşkın sadece bir deri bir kemik olmasından korkan biri." Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. "Bana hediyeler almaya devam etti, her yeni eşya bir öncekinden daha pahalıydı, sevgimi satın almaya çalışıyordu. Hayattaki en değerli şeylerin bedava olduğunu anlaması uzun zaman aldı."

"Sonunda bunu anladığına inanıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, sizin yerinizde olsaydım, ben olacağımı sanmıyorum. İnsanlar nadiren değişir. Ya ileride sana karşı takas kozu olarak kullanabileceği başka bir şey bulursa?"

Bir sızı kalbimi sıkıştırıyor ama gülümsüyorum. "Zaten bir tane var. Ve onu kullanmamayı seçti."

Bölüm 19

Takip eden 4 gün

Sicilya: +7 saat Chica4o

Özel mülk, Palermo'nun 20 mil dışında

Chica4o'dan planlanan kalkıştan üç saat önce

Kan, yumruk yaptığım elimin üzerinden akıyor, yere damlıyor ve ayakkabılarımın altındaki zaten ıslak olan toprağın üzerinde dağılıyor. Kabzasına kadar boynuna gömdüğüm bıçağı döndürürken güvenlik görevlisinin boğazından gırtlaktan gelen hırıltılar çıkıyor. Vücudu birkaç kez seğiriyor, sonra yavaş yavaş hareketsizleşiyor. Ölü adamı bırakıyorum, cesedi ayaklarımın dibine düşüyor ve büyük bir gürültüyle yere iniyor. Son birkaç saattir yağan yağmur nedeniyle muhafızların çoğu ağaçların altına ya da nizamiyenin içine sığınmış, bu da onları öldürme işini daha az karmaşık hale getirmişti.

Gölgelerden ve yeşilliklerden uzak durarak, Sicilyalı Cosa Nostra'nın ana ikametgâhı olan evin etrafında dönüyorum, ta ki adamlarından birini daha görene kadar. Adam binanın köşesine yaslanmış, hafif bir çıkıntının altına sıkışmış, tüfeğini rahatça sırtına asmış. Beyaz bir kablo elindeki telefondan sağ kulağındaki kulaklığa uzanıyor. Başımı sallıyorum. Moron nöbet tutarken müzik dinliyor.

Ona arkadan yaklaşıp kabloyu çekerken ıslak çimenler adımlarımı boğuyor. İrkilip arkasını döndü ama kulaklık kablosunu boynuna dolamıştım bile. Soluk borusunu kurtarmak için ellerini uzatarak çırpınmaya başladığında, yüzünü duvara doğru itiyor ve kabloyu daha sıkı kavriyorum. Yaratıcısıyla buluşmadan önce birkaç zayıf inilti çıkarmayı başarıyor.

Mülkün hiçbir yerinde hareket dedektörü ya da video gözetimi yok. Sadece insan gücü ve ön kapıda oldukça basit bir alarm var. Her şey gibi

Narsist, kendine aşırı güvenen ve fazla çaba sarf etmeden iktidara gelen vaftiz babam dokunulmaz olduğuna inanıyor. Bu inancının ne kadar yanlış olduğunu çok yakında öğrenecek.

Kalan on iki muhafızdan kurtulmam yarım saatten biraz fazla sürüyor. Daha sonra, giriş noktam olarak kullanabileceğim kilitlenmemiş bir pencere bulana kadar binanın etrafında rahat bir gezinti yapıyorum. Bir hedefin bulunduğu yere sızmak, önce güvenlik detaylarını ortadan kaldırılabildiğinizde çok daha kolaydır. Birkaç ay önce Almanya'daki çifte dinlemeyi saymazsak, kendi başıma hallettiğim son suikast on yıldan fazla bir süre önceydi ve korumalı bir eve girmem neredeyse dört saatimi almıştı. Hedefime ulaşmak için kendi adamlarımdan yirmisini gizlice geçmem gerekti. Hepsini ilk etapta eğittiğim düşünülürse, kolay bir başarı değildi. Allard bugün bile ara sıra Boston'daki işi gündeme getirir ve ekibini atlatıp bodrum katında tutulan adama zorla siyanür yedirmeyi başaran orospu çocuğunu lanetler.

Buna kıyasla, Calogero'nun evine gizlice girmek çocuk oyuncağı. Bu eve girmeyeli uzun zaman olmuştu ama evin planını hâlâ hatırlıyorum. Merdivenleri tırmanıp ebeveyn yatak odasına doğru ilerliyorum. Koridorun sol tarafındaki sondan ikinci kapıya ulaştığımda, silahımın susturucusunu çıkarıp cebime sokuyorum. Ben ve cumpari'mden başka kimse hayatta kalmadığı için sessiz kalmanın bir anlamı yok.

Kapı sessiz sedasız açılıyor. Odadaki duvara monte edilmiş televizyonda bir tür belgesel oynatılıyor, sesi kısık ama ekran vaftiz babamın horladığı yatağa bolca ışık saçıyor. Omzumu pervaza yaslayıp silahımı kuruyorum.

Calogero'nun gözleri şak diye
açılır. "Buonasera, Cumpari."

Birkaç nefes boyunca sadece bana baktı, sonra yukarı doğru sarsıldı. Eli komodine doğru uzandı. Çekmeceye nişan aldım ve tetiği çektim. Tahta parçaları kopuyor ve çürük sehpa devrilerek yere düşüyor, enkazın bir kısmı köşede son buluyor.

"Ne istiyorsun?" Calogero saç çizgisinde boncuk boncuk ter birikirken hışırdıyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Çalışma odasının penceresinden. Her zaman kilitlemeyi unuttuğun pencereden. Ve ne istediğime gelince... Eminim bunu zaten biliyorsundur."

"Sen bile bu kadar cesur olamazsın. Annen seni şimdi görse ne derdi? Seni vaftiz etmek için Tanrı'nın huzurunda sunağa çıkaran adamı nasıl öldürebilirsin? Bugünkü adam olmana kim yardım etti?"

"Sakın ondan bahsetmeye cüret etme!" Hırladım.

"Kuralları biliyordu, Rafael. Sessizlik kuralını çiğnemek ölüm demektir! Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O bunu anladı. Ve beni affetti. Bunu gözlerinde gördüm."

Onu içeri alıyorum, bir zamanlar saygı duyduğum bu adamı, yapmak üzere olduğum şey için bir pişmanlık zerresi bile bekliyorum. Asla gerçekleşmedi. Çocukken beni ve Guido'yu balığa götüren, bisikletimin lastiğini nasıl değiştireceğimi gösteren, bana kızlar hakkında tavsiyeler veren adam ... çoktan ölmüştü. Bana göre o, Mancuzo'nun silahı annemin kafasına dayayıp tetiği çekmesini izlediği ve hiçbir şey yapmadığı anda öldü. Bir zamanlar sevdiğine yemin ettiği kadın yerine Cosa Nostra'yı seçen o adam.

"Eminim öyledir." Silahımı kaldırıyorum. "Ama asla yapmayacağım."

Silah sesi odanın sessizliğinde top ateşi gibi duyuluyor. Calogero'nun başı geriye düşer. Yatağa düşer, gözleri geniş ve camsıdır, alnının ortasındaki delikten kıpkırmızı bir kabarma yükselir.

Vasilisa

Chica4o

Planlanan kalkıştan bir saat önce

Arabamı Sergei Amca'nın yeni boyanmış iki katlı evinin önüne park edip çıkıyorum. Babamın sonunda ofisinde tıkanıp kalmasını beklerken odamda saklanarak üç saatimi boşa harcadım, bu da bana fark edilmeden evden gizlice çıkma şansı verdi. Eğer Rafael'in uçağını yakalamak istiyorsam -ki istiyorum- bu ziyarete on dakikadan fazla zaman ayıramam.

İki devasa siyah köpek köşeyi dönüp bana doğru koşarken sağ tarafta kükreyen havlamalar patlıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi darbeye hazırlıyorum. Bir saniye sonra pençeler ve ılık ıslak diller tarafından saldırıya uğruyorum.

"Tanrım. Ne kadar büyük olduğunuzu unutmuşum," diye inledim. "Sergei Amca! Yardıma ihtiyacım var."

"Vay, vay, vay. Bu benim en sevdiğim baş belası küçük kuzenim değil mi?" diyor verandadan bir erkek sesi.

Başımı kaldırdığımda Sergei Amca'nın oğlu Sasha'nın kapının pervazına yaslanmış olduğunu görüyorum. Üzerinde sadece gri bir eşofman var, kısmen mürekkepli çıplak göğsü tamamen görünüyor.

"Senden bir yaş büyüğüm, seni salak!" Köpeklerin beni devirmesini engellemeye çalışırken gülüyorum. "Yardım eder misiniz lütfen?"

"Bambi! Flora!" diye bağırır. "Yere yat. Şimdi!"

Köpekler hemen geri çekilir ve kışlarını yere koyarlar, gözleri Sasha'ya sabitlenmiştir.

"Sergei Amca'nın köpeklerine isim vermesini yasaklamalısın." Gülüyorum ve merdivenleri koşarak çıkıp kollarına atılıyorum. "Çirkin suratını özledim."

"Biz de seni özledik. İçeri gelsene. Biraz yemek artığımız var. Annem meşhur tavuk ve Meksika pilavını yaptı. Ayrıca, eğer burada kalırsanız, yakında toplanmaya başlayacak olan salyalı erkek sürüsünü savuşturmak için tüfeğimi almam gerekecek."

Gülümsüyorum. Yulia'nın bana ödünç verdiği güzel kıyafetlerden giyiyorum, her zamanki bol kotlarım ve şekilsiz gömleklerimden değil. Uçaktan inerken beni merdivenlerden gören Rafael'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Şaşıracak. Ona geri döneceğimi söylemedim. "Kalamam," diyorum. "Taşındığını sanıyordum."

"Evet. Ama annemin babam her gittiğinde nasıl sinirlendiğini biliyorsun. tarlaya gitti. Ben de ona eşlik etmek için geldim." "Ve

bedava yemek yemek için mi?"

"Evet, o da var." Göz kırıyor. "Babam yarın bir ara dönecek. O zaman uğrayabilirsiniz."

"Aslında hemen gidiyorum. Havaalanına gidiyorum." Saatime bir göz attım. "Bir saatten az zamanım var yoksa uçak bensiz kalkacak."

"Gidiyor musun? Ama daha yeni döndün. Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Sicilya'ya." Sırtışıımı bastıramıyorum.

"Oh. Ne tesadüf. Babam şimdi orada."

İzlerimde durdum. "Sergei Amca Sicilya'da mı?"

"Evet. Roman'ın şuradaki bir pisliğin işini bitirmesi gerekiyordu. Dün gitti."

Bacaklarım neredeyse altıma katlanıyordu. Panik beni kavırıyor ve korku tepeden tırnağa beni sarıyor. Kaderin elinin boynumu sıkıldığını hissedebiliyorum. Sıkıyor. Sıkıyor. Nefes alamıyorum.

"Vasya? İyi misin?"

Arkamı dönüp evden çıkıyorum ve doğruca arabama koşuyorum. Sasha'nın arkamdan seslenmesine aldırmadan, motoru çalıştırırken telefonumu elime alıyorum ve Rafael'in numarasını çeviriyorum. Çalıyor. Ve çalıyor. İki kez daha deniyorum ama cevap vermiyor.

"Kahretsin!" Beni eninde sonunda özel havaalanına götürecek olan otoyola çıkan yola sapıyorum ve Rafael'i aramaya devam ediyorum. Cevap yok.

Sonra babamın numarasını aradım. Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. "Aman Tanrım," diye boğuluyorum, sonra tekrar arıyorum. Yine sesli mesaj.

Gözlerim telefonum ve önümdeki yol arasında gidip geliyor. Rafael'e ulaşp onu uyarmayı başaramazsam o uçağa binemem. Ya da babamın Sergei Amca'yı aramasını sağlamadan. Siktir. Siktir. *Siktir!* Direksiyonu keskin bir şekilde sola çevirip U dönüşü yapıyorum ve gaz pedalına basıp bekleyen uçak yerine eve doğru ilerliyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş. On. Yarım saat. Rafael'in ve babamın numaraları arasında geçiş yaparak aramaya devam ediyorum. Cevap yok. Sesli mesaj. Cevap yok. Sesli mesaj. Kişiler listesini açıp Guido'nunkini arıyorum ama bulamıyorum!

"Siktir!" Çıglık atıyorum ve aramamı listenin en başından yeniden başlatıyorum. Sonunda adını bulduğumda, çevir tuşuna basıp hoparlörü açıyorum.

Lütfen. Lütfen aç!

"Vasilisa?"

"Babam Rafael'in peşine bir tetikçi gönderdi!" Ağlıyorum. "Onu uyarmalısın!" Sessizlik. Bir saniye bir ömür gibi geliyor. "Kimi gönderdi?"

"Amcam. Sergei Belov."

"Kahretsin," diye fısıldıyor

Guido.

Hat kesildi.

"Guido? Siktir." Rafael'i tekrar aradım. Bir şey çıkmadı.

Sonra annemin numarasını aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Rafael'i öldürmesi için Sergei Amca'yı gönderdi!" Telefona bağırdım. "Ne? Kim?"

"Baba! Rafael'i arıyorum ama ulaşamıyorum. Ve babamın hattı doğrudan telesekretere düşüyor."

"Ofisinde. Ben oraya gidiyorum." Kapının çarpıldığını ve koşan ayakların telaşlı adımlarını duyabiliyorum. "Roman'a söylemeliydin Vasilisa. Ona gerçeği söyleseydin, Sergei'yi asla göndermezdi. Baban o adamın seni istegin dışında alıkoyduğuna ve sana zarar verdiğine inanıyor. Ve sen babana hiçbir ayrıntı vermediğin için o da en kötüsünü düşündü."

"Ona söylemek istemedim çünkü tam olarak bunu yapacağından korkuyordum!" "Sergei'yi ara," diyor hızlı ve sığ nefeslerinin arasından. "Ona söyle yerinde kal."

"Yapmayacağını biliyorsun," diye sızlanıyorum. Amcam emirleri sadece pakhan'dan alır. Ağlasam da, yalvarsam da, o yine de kendisine verilen emri yerine getirir. Babam emri iptal etmedikçe vazgeçmez. "On dakika uzaklıktayım. Lütfen anne! Babamı Sergei Amca'yı geri çağırması için ikna et!"

"Yapacağım, bebeğim. Merak etme."

Roman Petrov

"Sevkiyatı iptal etti de ne demek?" Telefonda hırladım. "Oldukça açık konuşuyorum, değil mi?" Nikolai cevap veriyor.

Anton'un yerine geçebilecek ve adamlarımızı denetleyebilecek bir *tuğgeneral* bulmak yıllarımı aldı. Bratva'nın piyadelerini yönetmek, manyak bir sırtlan sürüsünün dizginlerini ele almaya benzer. Öyle herkesten emir almazlar. Ancak alsalar bile, çoğu zaman emirlerin nasıl yerine getirilmesi gerektiğine dair kendi yorumlarını yapma özgürlüğüne sahip olduklarını hissederler. Herkesi hizada tutmak ve bu süreçte delirmemek için, başlarındaki adam ya son derece sakın bir tavır sergilemeli ve yetkisini kullanırken metodik olmalı ya da temelde kendisi de deli olan biri olmalıdır. Nikolai Levin ikinci türden biri. Çoğu gün, bu saygısız herifi terfi ettirmeli miyim yoksa boynunu mu kırmalıyım emin olamıyorum. Bu deli iki yıl önce benim için bir kurşun yedi, bu yüzden sanırım ona karşı yumuşak bir nokta var.

"Ağızdan çıkanı kulağın duysun," diye bağırdım. "Ve açıkla."

"Planladığımız gibi sınıra vardık, ancak Ramirez'in adamlarından biri bize kallesiz herifin başka bir alıcı bulduğuna dair bir mesaj ilettiler. Belov'a ulaşmaya çalıştım ama telefonuna cevap vermiyor."

"Kardeşim şu anda başka bir sorunla uğraşıyor. Ramirez'in adamı hâlâ sizde mi?"

"Evet."

"Bacaklarını kırım," diye tükürdüm. "Konuşturun onu. Benim olması gerekeni kimin aldığını bilmek istiyorum."

"Çoktan yaptım. Artem Voloshyn'di. Ramirez'e yüzde kırk kesinti teklif etti."

Siktiğimin Ukranyalıları. O pisliklerle uğraşmayı yirmi yıl önce bıraktığımı sanıyordum.

"Dahası da var," diye devam ediyor Nikolai. "Adamlarımdan biri geçen hafta West Town'da Artem'in satıcısını yakaladı."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Ofisimin kapısı aniden açıldı ve karım içeri daldı, sanki buraya son sürat koşmuş gibi kızarmış ve nefes nefese kalmıştı.

"Ne yaptın sen?" diye bağıyor, gözleri perişan ve parlıyor. "Seni sonra ararım." Telefonu masama fırlatıp ellerimi yukarı kaldırıyorum. savunmada. "Her neyse, ben yapmadım. Yemin ederim, Malysh."

Onu bu kadar üzen şeyin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun benim yaptığım bir şey olamayacağını biliyorum. Kendi ellerimi kesmeyi tercih ederim. Ve bacaklarımı. Kendi boğazımı kesmeyi. Uygun bir düzen düşünmem gerekecek, ama duygu aynı kalıyor.

"Vasya'nın Sicilyalı'sını öldürmesi için Sergei'yi gönderdin!"

Oh. Sanırım o bendim. "O pislik *onun* değil. De Santi kızımızı kaçıran ve iki aydan fazla bir süredir rehin tutan bir tetikçi. Gerçekten bu işin peşini bırakmamı beklemiyordun değil mi?"

Nina odanın diğer ucuna koşar. "Lütfen Roman. Sergei'yi arayıp bebeği aldırmasını söylemelisin."

"Kesinlikle hayır."

"Vasilisa ona aşık, Kotik." Gömleğimi avuçlayarak burnunu neredeyse benimkine dayıyor. "Sergei'yi geri çağırıyorsun. Şimdi!"

"Ne? Hayır, ona aşık olamaz."

"Sicilya'ya dönmeyi planlıyor!" Nina beni sarsarken yüzüme doğru bağıyor. "Sana gerçeği söylemesi için onu ikna etmeye çalıştım ama tam da senin yapacağın şeyin *bu* olmasından korkuyordu!"

İçimde bir fırtına koparken karıma bakıyorum. Benim küçük kızım lanet olası bir De Santi'ye aşık olamaz, değil mi? Akşam yemeğini çoktan ayarladım, muhasebecimi davet ettim ve oğlunu da getirmesini söyledim. Çocuk bir huzurevinin kayıt yönetimi bölümünde çalışıyor. İyi, güvenli bir adam. Vasilisa ile aynı yaşta olan biri. Başka bir kıtada yaşayan lanet bir kiralık katil değil.

"Nina, bebeğim, sadece kafası karışık."

"Kafası karışık falan değil! Onu seviyor!" Küçük tatlı karım şimdi o kadar yüksek sesle kükrüyor ki camların kırılmasından korkuyorum. "Bunu yapamazsınız!"

Babası sevdiği adamı öldüremez! Bu onu yok edecek Roman! Ve seni de yok edecek!"

"Vasya iyi birini hak ediyor. Onu güvende tutacak birini." "Anlamıyor musun? O iyi birini istemiyor. Onu istiyor. Ve onu hep güvende tuttu. Sen koruyamazken bile."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Alışveriş merkezi. Yirmi yıl önceki patlama. Rafael De Santi kızımızın hayatını kurtardı!"

Bu mümkün değil. Ama . . . *Oh lanet olsun*. Nina'nın sözlerini ne kadar inkâr etmek istesem de, bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyorum. On yıldan uzun bir süre önce De Santi'yle tanıştığım andan beri ona ne olduğunu hep merak ettim. Bağlantıyı hiç kuramadım.

Vasya.

Sandalyeden fırladım ve telefonu kaptım.

Vasilisa

Hız göstergesindeki ibre saatte yüz milin üzerinde seyrediyor. Gaz pedalına daha sert basıp yoldaki diğer araçların arasından sıyrılıyorum. Saat yediyi beş geçiyor. Rafael'in uçağı az önce havalandı. Bensiz. Önemli değil, sevdiğim adamın güvende olduğunu öğrenir öğrenmez binebileceğim ilk ticari uçuşa bineceğim. Hâlâ zaman var. Amcam gece çalışmayı tercih ediyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum ama hava aniden ciğerlerime doluyor ve az kalsın önümdeki arabaya çarpıyordum.

Saat farkı. Lanet olası saat farkını unutmuşum! Sicilya, Chicago'dan yedi saat ileride. Şu anda orada saat sabahın ikisi. Hayır. Hayır. *Hayır!*

Önümdeki sokak lambası kırmızıya dönüyor. Gaza daha sert basıyorum. Yan yoldan bir kamyonet yaklaşıyor ve ben uçarken onu zar zor kaçırıyorum.

Kavşaktan geçerken. Mahallemiz sadece bir mil ötede. Rafael'i tekrar aradım. Ve tekrar.

Cevap yok.

Evimizin önünde frene bastığımda o kadar titriyorum ki arabanın kapısını zor açıyorum. Kapıyı kapatma zahmetine girmiyorum, sadece koşmaya başlıyorum, ön kapıya giden taş basamakları ikişer ikişer çıkıyorum.

Babamın ofisinin kapısı aralıktı. Tökezleyerek içeri girdim ve babama baktım. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Babam masasının yanında duruyor, telefonu kulağına dayamış. Annem önünde, gömleğini tutuyor.

"Sergei." Babamın derin sesi sessizliği bozuyor. "İptal."

Dudaklarımdan boğuk bir rahatlama sesi çıkıyor. Sırtımı duvara yaslıyorum çünkü bacaklarım pes etmek üzere. Gözlerim alev alev babamınkilere bakıyor. Telefonu hâlâ kulağında tutuyor. Çene kasları gergin ve kaşları çatık.

"Мне он нужен живым, Сергей. Понимаемь?" diye bağılıyor ve telefonu indiriyor.

Büyük Roman Petrov'un bir şey söylemesini beklerken nefes bile almıyorum.

"Baba?" Sızlanıyorum.

Babam derin bir nefes alıyor, gözleri kısık. Bakmaktan kaçınıyor Ben.

15 dakika önce

Tekrar açar açmaz ve tam ön kapıya uzanırken telefonum çalıyor. Pilotun adı ekranda yanıyor. Kol saatime bakıyorum. İkiyi beş geçiyor.

"Kalkışa hazırız patron."

"Pekâlâ." Beni göremese de başımı sallıyorum, sonra bekliyorum. Zaten bildiğim bir şeyi doğrulatmak için kendimi zor tutuyorum.

"O gelmedi. Özür dilerim patron."

Telefonu tekrar pantolonumun içine sokarak mutfğa gidiyorum. Adımlarımın sesi kocaman mekânda boş çıkıyor, duvarlarda yankılanıyor, evin karanlığında ürkütücü bir ses. Odayı geçerken lambaları yakma zahmetine girmiyorum. Buzdolabına giden yolu aydınlatacak kadar ay ışığı var.

Bazı insanlar kırmızı şarabı oda sıcaklığında değil de soğuk içmenin kutsallığa saygısızlık olduğunu söyler. Ben her zaman bu şekilde tadının daha yavan olduğunu düşünmüşümdür.

Buzdolabından önce bir kadeh sonra da bir şişe alıp yaşam alanından geçiyorum ve terasa açılan eşikte duruyorum. O işçilere bu Fransız kapılarını kaç kez boyattım? Dört mü? Beş mi? Adamlar bunu yaparken kesinlikle çok gürültü çıkardılar. Tıpkı onlara emrettiğim gibi. Vespetta'm kendini evinde hissetsin diye.

Yirmi yılı aşkın bir süreyi yığınla para kazanarak, imparatorluğumu kurarak geçirmiş olmam ne kadar da komik. Tüm bu süre boyunca bunun bana mutluluk getireceğine inanmıştım. Tüm bunların rüzgarda savrulan tozdan başka bir şey olmadığını çok geç fark ettim. Tüm servetim en çok istediğim şeye ulaşmama yardımcı olamadı. Vasilisa'nın aşkı. Tıpkı ona hediye ettiğim pahalı mücevherlerin hiçbirinin yüzünde bir gülümseme yaratmadığı gibi, onun için çizdiğim aptalca karalamaların aksine. Ve işte buradayım, başarımın zirvesindeyim, pek çok şeye sahibim. Ama değerli hiçbir şeye sahip değilim.

Terasa çıkıp en uçtaki şezlonga oturduğumda yüzüme ılık bir rüzgâr çarpıyor. Uzaktaki balıkçı teknelerinin küçük ışıkları denizin karanlık enginliği boyunca dağılmış, dalgaların üzerinde ilerlerken parıldıyor. Kendime bir kadeh şarap doldurup onları seyrediyorum.

"Yaşlandıkça pervasızlaşıyor musun, De Santi?" diyor solumdaki gölgelerden bir erkek sesi.

"Öyle görünüyor." Arkama yaslanıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Uzun zaman oldu. Hayat nasıl, Belov?"

"Aslında gayet iyiydi. Ta ki orospu çocuğunun biri yeğenimi kaçırmaya karar verene kadar." Karanlıktan çıkıp sırtını tırabzana yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ayın parıltısı elindeki silahtan yansıyor.

"Yani pakhan bu sorunu onun için halletmenizi emretti, öyle mi?"

"O yapmasa bile ben yapardım," diye tersliyor. "Ne oluyor lan, Rafael? Yıllardır anlaşmalarımız var. Bu bir çeşit ödeşme miydi? Ve eğer öyleyse, ne için?"

"Değildi."

"Sonra ne oldu? Bunu yapman için seni biri mi tuttu? Ne karşılığında? Lanet olsun. Kontratı aldığı anda Roman'ı arasaydın, onu hemen geri göndermen için sana iki katını öderdi."

"Bana her şeyin bir fiyatı olmadığı söylenmişti. Şimdi bunun doğru olduğuna ikna oldum." Elindeki silaha doğru başımı salladım. "Buraya ne için geldiysen onu yapmakta özgürsün."

"Ne yani, orada öylece oturup seni öldürmeme izin mi vereceksin?" "Planım bu."

"Neden?"

"Çünkü bu toplantının alternatif sonucu benim seni öldürmem Belov. Ve ne yazık ki bunu yapamam."

Bakışlarım Vasilisa'yla yatımda geçirdiğimiz gün boyunca izlediğimiz rotada geziniyor ve Rus'un gözlerini hep üzerimde hissediyorum. Muhtemelen blöf yaptığımı düşünüyor, her an silahımı çekmemi bekliyor. Onun yerinde başka biri olsaydı, Petrov'un intikamcısı çoktan ölmüş olurdu. Ama Vasilisa amcasına tapıyor. Ve ben onun sevdiği birini asla öldüremem.

"Bütün geceyi bana bakarak mı geçireceksin?" diye sordum.

Belov gülüyor. "Biliyor musun, senin akli başında olanlardan biri olduğuna yemin edebilirdim."

"Edinilmiş delilik korkarım ki en kötü türlerden biri. Yakalandığında tedavisi yoktur." Bakışlarını karşılıyorum ve şarabımdan kalanları geri atıyorum. "Ona iyi bakın."

Silahını kaldırıp göğsüme nişan aldı.

"Yapacağım." Gecenin içinde bir silah sesi patlıyor.

Kurşun etimi kesiyor; şok dalgaları vücuduma yayılıyor. Acı içimi parçalıyor, her sinir ucumu ateşe veriyor. Eğer biri göğüs kemiğime kızgın bir çubuk sokup onu bükseydi, bunun nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

Tanıdık bir şarkının notaları aniden yakınlarda bir yerde duyuluyor. "Gangsta's Paradise "ı tanıdığımda neredeyse gülecektim. Belov elini cebine atıp telefonunu çıkardığında ve kulağına dayadığında müzik daha da yükseliyor. Bu kesintiye aldırmadan silahını kaldırıyor ve kafama nişan alıyor.

Belov'un kendisini arayan kişiyle konuşurken dudaklarının kıpırdadığını görebiliyorum ama artık tüm sesler kesiliyor, geriye sadece kısık mırıltılar kalıyor. Nefes almak giderek zorlaşıyor. Teknelerin ışığı çok daha bulanık. Gözlerimi kapatıyorum ve karanlığın beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ama tam o sırada aklıma bir düşünce geliyor.

Gömleklerimden birini sırt çantasına koymalıydım.

Bölüm 20

Vasilisa

"Dokunma bana," diye boğuluyorum ve elimi babamın elinden çekiyorum.

On saatlik uçuş boyunca üzerimde gezindi durdu. Eğer uçakta paraşüt olsaydı, ona zorla bir tane takar ve onu lanet uçaktan atardım.

"Vasya, bebeğim. Atlatacak." Tekrar elimi tutmaya çalışıyor ama ben tokatla uzaklaştırıyorum.

"Sevdiğim adamı öldürmesi için Sergei Amca'yı gönderdin," diye bağıriyorum, gözyaşlarımın taşmasını zorlukla engelliyorum. "Beni zarardan korumak için duyduğun hastalıklı, manyakça ihtiyaç yüzünden bana olabilecek en kötü acıyı yaşattın. Senden nefret ediyorum. Tanrım, senden çok nefret ediyorum."

"Lütfen, Vasya . . ."

"Roman," diyor annem yanımdaki koltuktan. "Git arkaya otur." "Ama ..."

"Şimdi, kotik," diye homurdanıyor ve kolunu bana doluyor. "Ne yaptı Rafael'in kardeşi mi dedi?"

"Hâlâ ameliyatta. İkinci ameliyatı. İç kanamayı durdurmak için cerrahların tekrar girmesi gerekti. En kötüsü bu bile değil." Nefes almak için yutkunarak sonraki kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Geldiğinde kalbi durdu ve onu hayata döndürmek zorunda kaldılar." Avuç içlerimi gözlerimin üzerine bastırıyorum.

Tam bir nefes alamayalı saatler oldu. Boğazımda oluşan düğümü aşmak için tek yapabildiğim hızlı, sık hava girişleri. Göğüste bir kurşun yarasının hayatta kalma oranı düşüktür, özellikle de yüksek güçlü bir silahtan ve yakın mesafeden. Ve amcamı tanıyorsam, muhtemelen büyük silahlarından birini kullanmıştır.

Annem elimi sıktı. "O iyi olacak Vasilisa. Sana söz veriyorum. O iyi olacak."

Uçak yan yatıyor. Kulaklarım çınlıyor ama inişe geçtiğimiz için değil. İçimde biriken, ciğerlerimi ve zihnimi zorlayan, patlamaya hazır bir çığlık var. Dışarı atmak istiyorum ama atarsam duramayacağımdan korkuyorum.

Tekerlekler yere çarptığında hafif bir sarsıntı oluyor. Daha hareket etmeyi bırakmadan koltuğumdan kalkıp kapıya doğru koşuyorum. Bizi kısa sürede Sicilya'ya uçurabilecek bir jet bulmak saatler sürdü ve adamıma ulaşmak için bir dakika daha kaybetmeyeceğim.

Uçuş görevlisi benden önce koşarak kapıya giden yolumu kapatıyor. Muhtemelen ağzından protestolar çıkıyor, ama bana mırıldanmadan başka bir şey gibi gelmiyorlar.

"Çekil!" Hırlayıp onu geçmeye çalışıyorum ama arkamdan iki güçlü kol beni sarıyor.

"Vasilisa . . ." Babamın sesi kulağımın dibinde. "Lütfen."

"Bırak beni." Kurtulmaya çalışıyorum. "Sakın bana dokunma! Seni görmeye bile dayanamıyorum!"

Konuşmaya devam ediyor, beni yatıştırmaya yönelik sözler, ama hiçbir şey beynime nüfuz etmiyor. Tüm odağım birkaç metre ötedeki uçağın kapısında. Uçağın piste yanaşması için geçen dakikalar hayatımın yılları gibi geliyor. Kapı nihayet açıldığında, aceleyle içeri girip merdivenlerden aşağı iniyorum.

Sergei Amca pistin kenarına çekilmiş park halindeki bir arabanın yanında duruyor. Hâlâ her zamanki taktik kıyafetini giymiş, Bratva için birini avlarken giydiği kıyafet. Ben de ona bakmaya dayanamıyorum.

"Beni ona götür," diyorum amcamın yanından geçip yolcu kapısına doğru ilerlerken.

"Bekleyelim-"

"Beni ona götürün!" Kükrüyorum. "Şimdi!"

Sergei Amca omzunun üzerinden, annemle babamın merdivenlerden inmekte olduğu uçağa doğru bir bakış fırlatıyor. Ondan gerçekten bir şey beklemiyorum.

Sadakati sadece Pakhan'a olduğu için yerinden kımıldamaz ama başını sallar ve direksiyona geçer.

Araba hızla ilerliyor. Ellerimi kucağında kenetliyorum, sade gümüş yüzüğü parmağımın etrafında çılgınca döndürüyorum.

* * *

"Özür dilerim." Danışma masasındaki hemşire başını sallıyor. "Ama size daha önce de söylediğim gibi, hasta bilgilerini birinci dereceden aile üyeleri dışında kimseye açıklayamam."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, önümdeki beyaz tezgahı sıkarak. "Sadece bana hayatta olup olmadığını söyle."

"Yapamam. Üzgünüm."

Ellerimi ağzıma bastırıyorum. Boğazımdaki o çığlık patlamaya hazır, basınç o kadar büyük ki şakaklarıma vuruyor. Ciğerlerim küçülmüş olmalı çünkü yeterince hava alamıyor gibiyim.

Arkamı dönüp çok sayıdaki koridora ve kapalı kapılara bakıyorum. Rafael yaşıyor. Başka hiçbir olasılığı kabul etmiyorum. O dışarıda bir yerlerde ve hastanenin güvenlik personelinin her bir üyesini geçmem gerekse bile onu bulacağım.

Gözlerim koridorun yarısında solda bir sandalyede kambur kambur oturan kot pantolonlu ve parlak sarı tişörtlü bir adam figürüne takılıyor. Bu Guido. Son hızla ona doğru koşuyorum. Piç kurusu son bir saattir hiçbir çağırma cevap vermemişti ve ben onu en az elli kez aramıştım.

"O nasıl?" Fısıldıyorum. "Personel bana hiçbir şey söylemiyor." Guido'nun çenesi sertleşiyor. "Hâlâ ameliyatta."

Dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkıyor. "Ne kadar kötü?"

"Bu kötü," diye mırıldanıyor, bakışları yere yapışmış. "Biliyordum, biliyor musun? Bana Belov'u babanın gönderdiğini söylediğin anda anlamıştım."

"Neyi biliyordun?"

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri kıpkırmızı. "Rafael neredeyse yirmi yıldır paralı askerlik yapıyor. Sence kardeşim kaç kez vuruldu?"

o yıllar?"

"Bilmiyorum."

"Bir kere bile. Ama işte burada, beş cerrahtan oluşan bir ekip göğsüne isabet eden bir kurşunun ardından onu iyileştirmeye çalışıyor." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Rafael orada öylece oturdu ve Belov'un onu vurmasına izin verdi. Senin yüzünden!"

Guido'nun öfkeli sözleri göğsüme bir balyoz gibi indi. Sendeleyerek geri çekildim ve koridorun duvarına çarptım. "Hayır."

"Evet!" Sandalyeden fırlıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Öne doğru eğilip gözlerimin hizasına gelirken yüzü öfke ve acıdan oluşan bir maskeye dönüşüyor. "Sana o kadar aşık ki, senin değer verdiğin birini öldürmektense ölmeyi tercih eder. Umarım artık seni ne kadar sevdiğine dair bir kanıtın vardır."

Gözyaşlarım görüşümü tamamen yok ediyor ve Guido'nun cebinden çıkardığı kâğıtları göğsüme çarpana kadar fark etmiyorum. "Onu görmek istiyorsan buna ihtiyacın olacak. Eğer başarırsa tabii."

Gözlerimi siliyorum, sonra elimdeki belgeye bakıyorum. İlk sayfa, üstünde damgası olan resmi görünümlü bir belge. Üç gün öncesinin tarihini taşıyor. Metin İtalyanca, ama Rafael'in adını fark ediyorum. Onun hemen altında da benimki. Gözlerim belgenin başlığına takılıyor. İtalyanca konuşamıyor ya da okuyamıyor olabilirim ama *matrimonio* kelimesini tanıyorum ve ne anlama geldiğini biliyorum.

Evlilik.

"Ne . . ." Kelime ağzımdan yuvarlanıyor. "Nasıl?"

"Kardeşim aşk körü bir aptal olabilir ama yine de istediğini elde etmek için her zaman bir yol bulan entrikacı bir pisliktir." Guido koridorda ilerlemek için dönüyor ama sonra duruyor. "Sana her şeyini bıraktı. Eğer başaramazsa, neredeyse yetmiş milyon nakit ve bunun on katı kadar da yatırım alacaksınız. Hepsi sizin Bayan De Santi."

"Onun parasını istemiyorum!" Çığlık atıyorum.

"Dediğim gibi," diye karşılık veriyor uzaklaşırken, "Rafael her zaman istediğini alır. Sonunda."

* * *

Önümdeki iki doktora bakıyorum. "Ne demek 'uyanmıyor'?"

Ellili yaşlarının sonunda kısa boylu bir adam olan yaşlı olanı iç geçiriyor ve yanımda duran Guido'ya dönüyor. Cerrahın İtalyanca ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden yüzüne odaklanıp ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışıyorum. Metanetli bir bakış dışında bir şey yok. Kendisinden çok daha genç olan iş arkadaşı ise göğsünde bir dosya tutuyor ve tek kelime etmeden, şaşkın bir aptal gibi ağzı açık bana bakıyor.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?" Genç adamın İngilizcesinin yaşlı doktorunkinden daha iyi olması için Tanrı'ya dua ederek soruyorum, çünkü aklımı kaçırmak üzereyim. Panik damarlarımda dolaşıyor. Kendimi kaybetmek üzereyim.

"Şey, kocanız O gerçekten sizin kocanız mı?" "Evet!"

"Oh . . . Yanlış anladığımı sanmıştım. Sadece ..." Gözleri beni başımın üstünden, vücudumu saran kısa elbisemin üzerinden topuklarımın ucuna kadar tarıyor. "Genel anestezinin ardından bilincini yeniden kazanamama gibi gecikmiş bir durum yaşıyor. Otuz dakikadan fazla oldu ama hala tepki vermiyor. Şimdilik kendi başına nefes alıyor. Ancak, önümüzdeki yarım saat içinde uyanmazsa, daha güçlü ilaçlar uygulamayı düşünmemiz gerekebilir ve potansiyel olarak-"

"Uyanacaktır," diye sözünü kesiyorum. "Kocamın uyanmasını sağlayacağım. Onu görmeme izin verin."

"Hanımefendi, yardım edebileceğinizi sanmıyorum."

Kolunu tutuyorum, gözlerimden yaşlar boşanırken kumaşı elimde büküyorum. "O. Uyanacak. Uyanacak. Uyanacak."

Genç doktor meslektaşına bakıyor ve bana dönmeden önce İtalyanca birkaç cümle kuruyorlar.

"Beş dakika," diyor ve nekahet odasına doğru hızlı adımlarla ilerliyor.

Koridorda doktorun peşinden koşarken ve annemle babamın ve amcamın oturduğu bekleme alanını geçerken tüm vücudum titriyor.

"Vasya." Ben yanlarından geçerken annem sandalyesinden fırlıyor. "Ne-"

Gözlerimi silerek yavaşlamadan yürümeye devam ediyorum. Arkamda birkaç ayak sesi ve babamın bastonunun karo zeminde çıkardığı belirgin tıkırtılar var. Şimdi onlarla konuşamam. Rafael'e bakmadan ve onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeden olmaz. Guido onlara neler olduğunu anlatabilir.

Uzun bir koridor daha ve sonra doktor sağlam görünümlü bir kapının önünde durur.

"Hanımefendi, şunu anlamalısınız-"

Kapı kolunu tuttum ve odaya girdim.

Kalp monitörünün sürekli bip sesi mutlak sessizliği deliyor. Elimi ağzıma kapatıyorum ama acı dolu bir inilti yine de dudaklarımdan kaçmayı başarıyor. Yere yapışmış bir şekilde durup Rafael'in kıpırtısız bedenine bakarken metal kapı kolu sırtıma saplanıyor.

Geçici bir adım atıyorum. Sonra bir tane daha. Sonunda yatağa ulaştığımda yine ağlamaktan perişan haldeyim. Elimle Rafael'in yanağını kavrayarak, ağzım kulağının hemen yanında olacak şekilde eğiliyorum.

"Her şeyi yakacağım," diye boğuluyorum. "Bana bıraktığın o güzel evi. Oteli. Arabalarını. Onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak."

Dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Şu çok sevdiğin iki yat var ya? İkisini de batırıp denizin dibini boylamalarını izleyeceğim." Kaşını öperim. "Özel güvenlik şirketin mi? Onu unutabilirsin, Rafael. Onu öyle bir yok edeceğim ki, bir ay içinde kimse varlığını bile hatırlamayacak."

Teni çok soğuk ve nemli. Elimi boynuna götürüp nabız noktasının üzerine koyuyorum. Yatağın yanındaki monitör ötüyor ama hayatta olduğuna dair daha somut bir kanıtı ihtiyacım var. Ancak parmaklarımın altındaki sabit atışı hissettiğimde biraz olsun rahatlıyorum.

"Para mı? Hepsini dağıtacağım. Aptal bir hayır kurumu bulacağım, Keçiler için Daha İyi Bir Yaşam ya da aynı derecede aptalca bir şey ve tüm milyonlarınızı onlara aktaracağım. Tüm bu serveti bir Keçi Diyarı yaratmak için kullanabilirler. Keçileri tımar edebilecekleri, eşek sütüyle yıkayabilecekleri ve hayvanlara gün boyu boyun masajı yapabilecekleri bir cennet."

Neden uyanmıyor? Dudaklarımın altındaki çok sayıda yara izinin çıkıntılarını ve vadilerini hissederek yüzünü öpücüklerle boğmaya devam ediyorum. Çoğu zaman orada olduklarını bile unutuyorum. Kötü dikilmiş etin eğri büğrü iyileşip yanağını büktüğünü görmüyorum. Ya da üst dudağını çekip şekilsiz hale getireni. Ya da çenesindeki kısa kirli sakalın içinde kaybolan çenesindekileri. Ben sadece onu görüyorum.

Rafael.

Bu yaralar yüzünden sevgimi mücevher ve diğer hediyelerle satın alması gerektiğine inandığını bilmek beni inanılmaz derecede kızdırıyor. Ve beni tamamen yıkıyor. Bu yaraları beni kurtararak aldı. Ve bu gerçeği ortaya çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

Yüzü ifadesiz bir maske ama dudakları hafifçe aralanmış. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

"Yemin ederim, Rafael. Eğer bana geri dönmezsen, tüm imparatorluğunu yok etmeyi hayatımın görevi haline getireceğim," diye fısıldıyorum ağzına.

Kıpırdamıyor. Azıcık bile. Benim koklamalarım ve kalp atış hızı makinesinin ritmik bip sesleri dışında hiçbir ses yok. Yanağımı onunkine bastırıyorum ve burnumu boynuna gömüyorum.

"Lütfen," diye boğuluyorum, kokusunu içime çekerek. "Seni çok seviyorum." Etrafta onca hastane kokusu varken bile o hâlâ aynı kokuyor.

Selvi ve portakal gibi. Tuzlu hava ve deniz. Tasmalı tehlike, ama inkar edilemez güvenliğim. Evim gibi.

Onu kaybedemem.

Başımın arkasına hafif bir dokunuş ve ardından kulağımın hemen yanında hırıltılı bir nefes. "Jeti unuttun."

Dudaklarımdan rahatlamış bir çığlık dökülüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yüzümü boynunun derinliklerine sokuyorum. Boğazım tamamen acıyor ve göz kapaklarım kapalı olsa bile gözyaşlarım hala yanaklarımdan süzülüyor.

"Yapmadım." Kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Keçileri Karayipler'de bir yere yıllık tatile göndermek için kullanacağım."

Parmakları saçlarımda geziniyor, beni yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Geri döndün."

"Tabii ki geri geldim."

"Sen uçakta değildin. Pilot beni aradı. Gelmediğini söyledi."

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onu içime çekiyorum. Teni hâlâ korkunç derecede solgun ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Özür dilerim. Babamın seni öldürmesi için gönderdiği suikastçıyı durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışmakla meşguldüm ve bunu kaçırdım." Yanağını okşadım. "Korkarım kayınpederin senin en büyük hayranın değil."

"Yani, Guido mu söyledi?"

"Beni zil zurna sarhoş edip sonra da evlenmemizi sağladığını ve beni hiç haberdar etmediğini mi?" Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Evet, bana söyledi."

"Bana kızgın mısın?"

"Hastane yatağında, vücudundan çıkan tüpler ve boklarla yatarken sana kızamam."

"Bunlar ortaya çıkacak. Eninde sonunda." Derin bir nefesle göğsü yükseliyor. "Belki de çıktıklarında boğazımı kesmeyi düşünürsün." Elimi tutuyor ve kasıklarına götürüyor. "Gördün mü? Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

"Tanrım, Rafael." Gözyaşlarımın arasından homurdanıyorum. "Lütfen ağlama, vespetta."

"Benim yüzümden neredeyse ölüyordun. Yine." Avucumu ön kolunda, hançer ve yılan dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Neden bana sen olduğunu söylemedin?"

Rafael'in yüzünde öfke parlıyor. Bileğimi tutup bana ters ters bakıyor. "Bu yüzden mi geri döndün?" Sesi alçak, tonuna tehdit karışmış. "Çünkü eğer öyleyse, hemen şimdi gidebilirsin."

Burnumun ucu onunkine değene kadar eğildim. "Hayır. Geri geldim çünkü sana aşığım."

"Neden? Benim gibi çıkarıcı bir orospu çocuğuna nasıl aşık olabilirsin?"

"Sen çıkarıcı bir ahmaksın. Ve bu özelliğine rağmen seni seviyorum. Ya da belki de bu yüzden. Çünkü umursuyorsun. Önemsemediğini söylediğinde bile. Hayatındaki insanları çok önemsiyorsun. Adamlarını. Kardeşini. Beni. Senden yayılan şiddetli koruyuculuğa bayılıyorum, hatta

bunu başka bir şeymiş gibi göstermeye çalıştığınızda. Değer verdiğiniz insanları korumak için ceset denizinin içinden geçmeye hazırsınız."

Elimi uzatıp yüzüne düşen birkaç saç telini geri süpürüyorum. Rafael gözlerini kırpmadan beni izliyor, gözleri keskin ve değerlendirci.

"Seni sen yapan iradenin gücü ve amansız kararlılığın beni hayretler içinde bırakıyor," diye devam ediyorum. "Ve senin inatçılığın Kendi başına bir varlık. Daha önce senin kadar inatçı bir adamla tanıştığımı sanmıyorum. Bu oldukça seksi, biliyor musun?"

Başımı eğerek burnumu onunkine değdiriyorum. "Sana aşışım çünkü başka hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmiyor. El üstünde tutulduğumu. Sevdiğimi. Özel. Ve bunun bana bahsettiğin cömert ıvır zıvırlarla hiçbir ilgisi yok. Aksine, bana bıraktığın yapışkan not çizimleri. Çalınan incirler. Zehirli çalıların çizikleri, hepsi o aptal kediyi kurtarmanı istediğim içindi."

"Son derece ısrarcıydın," diyor çiğ ve hırıltılı bir sesle. "Evet, bunu yapmanın *tek* nedeni buydu." Gülümsüyorum. "Bana kendimi Değerli. Ve yetkin. Sadece seninleyken, Rafael. Kendimi kanıtlamak. Hayatım boyunca ne kadar güzel olduğumu duydum, sanki pahalı bir mobilya parçasıymışım gibi. Göze hoş geliyor, ama izleyenler yan odaya geçtiğinde kolayca unutuluyor. Bana sadece bir kez güzel dedin ama yine de her gün öyleymişim gibi *hissettiriyorsun*. Dıştan değil, içten."

Rafael çenemi parmaklarının arasına alıyor. Dudaklarının köşesi zoraki bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi de iltifat mı bekliyorsun Vasilisa?"

"Belki mi?" Burnumu çektim.

"O kadar güzelsin ki, seninle her birlikte olduğumda, gerçek olduğunu kanıtlamak için kendimi çimdikleme isteği duyuyorum." Yüzümü kendine yaklaştırıyor. "Ve dış görünüşün de çok güzel."

İçimden kakhaha ile inilti arası bir şey kaçıyor. Avuçlarımı yanaklarına koyarak ağzımı onunkine yapıştırıyorum. "Vurulmana izin verdiğin için seni asla affetmeyeceğim. Ben de babamı asla affetmeyeceğim."

"Ona bu kadar yüklenme. Roman'ın yerinde olsam ben de aynısını yapardım." Dudağımı ısıırıyor. "Evli olduğumuzu biliyor mu?"

"Hayır."

"Eminim çok heyecanlanacaktır."

"Biraz homurdanacak ama-"

"NE?!" Odanın dışında yüksek sesli bir erkek çığlığı patlar. "Bu o.. küçük kızımı onunla evlendirdi?"

Kapı öyle bir güçle açılıyor ki yandaki duvara çarpıyor ve babam içeri adım atıyor. Kızgınlık yüzündeki ifadeyi anlatmaya yetmiyor bile. Dizginlenemez bir öfke. Vahşi bir öfke. Derin ve yavaş nefes alıyor. Her nefes verişinde göğsünden boğa hırıltısına benzer bir ses çıkıyor. Her soluk alışında burun deliklerinin genişlemesi resmi daha da mükemmelleştiriyor.

"Sen!" diye kükrer. "Sen entrikacı"-inhale-"yalancı"-inhale
-"çalmak . . . orospu çocuğu."

"Roman!" Annemin çığlığı onun arkasında bir yerde patlıyor ve bir saniye sonra babamın bedeni ile kapı çerçevesi arasına sıkışıyor. Sonra avuçlarını babamın göğsüne bastırıyor. "Onları rahat bırak!"

"Onu öldüreceğim!" Annem onu odadan dışarı itmeye çalışırken babam bağılıyor. "Onun derisini canlı canlı yüzeceğim ve postunu ofisimin penceresine perde olarak asacağım!"

"Ona aldırmayın," diye cıvıldıyor annem, omzunun üzerinden bize sırtarak. "Sadece haberlerden dolayı çok heyecanlı ve mutluluğunu ifade edecek kelime bulamıyor. Değil mi, Kotik?"

"Bıçak kullanmayacağım, hayır," diye kükremeye devam ediyor pakhan, annem onu geri çekerken. "Lanet olası bir patates soyacağı kullanacağım. Harika çuval bezi perdeler yapacaksın, De Santi! Ve kalıntıların rüzgârda her hışırdadığında, senin acı çığlıklarını hatırlayacağım!"

Annem biraz komik ve sinirli bir bakışla, "Sonra geliriz," diye fısıldıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Rafael'e bakıyorum.

Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış var. "Şey . . . Yakın zamanda birlikte balığa çıkacağımızı sanmıyorum."

Gülüyorum ve onu öpüyorum.

Sonsöz

Bir ay sonra

İki katlı modern beyaz ev, gün batımının yumuşak ışıltısıyla yıkanarak önümüzde beliriyor. Kayınpederimin evi. Arabayı çiçek tarhının yanındaki boş yere park ediyorum ve motoru kapatıyorum.

Vasilisa güneşlik aynasında makyajını kontrol ederken, "Anlaştığımız şeyi unutma," diyor. "Babamı kızdırmayacaksın. Düğün günümü 'çaldığın' için sana hâlâ kızgın. Bu bizim ailemle ilk normal buluşmamız olacak, o yüzden medeni bir şekilde devam edelim."

"Elbette." Rimel tüpünü elinden alıp arkamdaki koltuğa fırlatıyorum.

"Hey! Ne-"

"Uslu duracağım. Ama sanırım biraz teşvike ihtiyacım var." Koltuğumu geriye itiyorum, sonra ellerimi onun minik beline doluyorum ve onu konsolun üzerinden kucağıma kaldırıyorum.

"Rafael, babamın garaj yolunda seks yapmayacağız."

"Hayır mı?" İpekli bluzunun ilk düğmesini açtım. "Unuttuysan söyleyeyim, doktorum hâlâ iyileşmekte olduğumu söyledi. Hiçbir şekilde stresli durumlara izin yok. Ve anatomimin bir kısmı şu anda oldukça stresli hissediyor." Bluzunun kenarlarını iterek ayırdım ve göğsünü ısırdım.

"Yemekten sonra sikini sakinleştirmeye çalışabiliriz," diye

mırıldanıyor Vasilisa. Elim göğüs kafesinden aşağıya iniyor, sonra

daha aşağıya, açtaki amını avuçlamak için.

Saten külotu uçağımda bir yere atılmıştı. Başparmağımyı kaygan kıvrımlarının arasında gezdirerek tatlı tomurcuğunu buluyorum ve daireler çizmeye başlıyorum. İlk başta birkaç hafif vuruş, sonra parmağımyı sıcaklığının içine kaydırmadan önce biraz daha fazla baskı uyguluyorum.

"Fikrini mi değiştirdin?" Yumuşak, küçük zevk inlemelerini dinlerken başparmağımla klitorisini okşamaya devam ediyorum.

Vasilisa parmağıma binerek ve pantolonumun fermuarını aarak, "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı.

Kaya gibi sertleşmiştim, acı çekecek kadar. ıkarmak için elini sikime doladığında neredeyse boşalıyordum. Karımı ne derece takıntı haline getirdiğimin eşi benzeri yok. Bana dokunması -ya da boğazımı kesmekle tehdit etmesi- yetiyor ve ben gidiciyim.

Ellerimi kıının altından geçirerek onu aletimin üzerine yerleştiriyorum ve kollarımdaki bu inanılmaz kadını yavaşça indirmeye başlıyorum. Daha yarısına bile gelmeden beynim kızarmıştı.

Yüzünü kaplayan uzun siyah saçların arasından iki kara göz benimkilere dikilmişti. Delici. Biraz vahşi. Benimkiler.

Ona kendi çocuğum gibi sahip olabilmem hâlâ biraz gerçek dışı.

"Seni ne kadar sevdiğimi gsterebileceğimden emin değilim Vasilisa." "Zaten gösterdin, seni deli," diye fısıldıyor, daha fazla iime girerek İçeride. "Bir daha böyle bir numara yapmaya kalkarsan yemin ederim seni boğarak öldürürüm."

Sikim amının içinde şiddetle seğiriyor ve yaklaşan orgazmımı zar zor kontrol altına alıyorum. Aşağıdan içine doğru itiyorum, onu tamamen dolduruyorum ve aynı anda dudaklarını benimkiyle yakalıyorum.

"Seni seviyorum," diyor dudakları benimkilere doğru. "ok, çok fazla."

Kalbim kabarıyor ve genişliyor, sanki aniden göğsüm için çok büyükmüş gibi hissediyorum. Vasilisa'nın yüzünü avularımla kavırıyorum, kızarmış ve nefes nefese, bana binerken, vahşi bir terk edilmişlikle zevkini kovalarken onu görüyorum.

Eski gölgelerin yok olduğunu bilmek için tek ihtiyaım olan şey bu coşku. Çok daha geç bir adamken beni rahatsız eden o karanlık düşünceler. Yıllar boyunca alışveriş merkezindeki o anı düşündüğüm karanlık anlar oldu. Patlamadan hemen önceki o dakikayı.

Bunu kendime bile itiraf etmekten utanıyorum ama birçok kez orada olmasaydım ne olurdu diye merak etmişimdir. Hayatım nasıl olurdu? Ya o koridorda neşeyle koşan kızı görmeden önce oradan ayrılmış olsaydım? Ya da ıksaydım ama o merdiven boşluğunda kalmayı seçseydim. şunlar

Düşünceler midemi bulandırıyor, kendimden iğrenmeme neden oluyordu. Yine de ara sıra yüzeye çıkıyorlardı. Zayıflık anlarında. Acı anlarında.

Şimdi mi? Şimdi Vasilisa'nın sırtındaki yara izi için kendimi hırpalıyorum. Beni geçmeyi başaran lanet bir parça. Bu onu incitti. Kalıcı bir iz bıraktı. Onu daha iyi korumalıyım. O kesik bende de kalmalıydı. Ona değil.

Aynadaki yansımamdan hep nefret etmişimdir. Ta ki kurtardığım kızın Vasilisa olduğunu fark edene kadar. Şimdi kendimi gördüğümde hissettiğim tek şey rahatlama. Çünkü yaralanan bendim, o değil.

Onu kurtarmak için orada olmam kader miydi? Kaderimiz benim seçimimle mi çizilmişti? Yoksa inatçı kısmet onu bunca yıl sonra ustalıkla bana mı yönlendirdi?

Vasilisa kollarımda çözülüp sırtını dönerken saçlarımı çekiştiriyor. Sonunda bıraktım ve onu döllerimle doldurdum. Zorlu nefeslerimiz etrafımızdaki boşlukta yankılanıyor. Karımın yüzünü nazikçe okşuyorum. Benim güzelliğim. Bir canavarın kollarında.

"Her şeye rağmen peri masallarının var olduğunu düşünüyorum Vespetta. Ve sanırım sana bir hediye borçluyum."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye söylendi. "Ne hediyesi?" Gülümsüyorum. "Bir kütüphane."

"Geldik!" Anons ediyorum ve Rafael'in elini kendi elimde sıkarak giriş holüne adım atıyorum.

Babam bize yaklaşıyor, yüzü asık, aniden bir kol boyu uzakta duruyor. Gözleri yüzümde geziniyor - makyajımın bulaşp bulaşmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum - sonra bluzuma düşüyor. Aşağı bakıyorum ve utanıyorum. Düğmelerden birini atlamışım gibi görünüyor. Eteğim de yamuk. Kahretsin. Etek ucunu çabucak düzelttim ama eteğimin yamukluğu için yapabileceğim bir şey yoktu.

Gömlek. Sakin davranıp bu yemeğin kan dökülmeden bitmesini umacağım.

"Um . . . Merhaba baba," diye cıvıldıyorum, kocaman sırtarak.

Roman Petrov'un boğazından garip bir hırlama sesi çıkıyor ve az önce sıcak koltuğa oturduğumuzdan hiç şüphem yok. Babamın burun delikleri alevlendi ve tehditkâr bakışlarını kocama çevirdi. "Ölmek mi istiyorsun, De Santi?"

Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Eğer silahlarını sallamaya ve birbirlerini yumruklamaya başarlarsa, ben gidiyorum.

"Görüyorum ki hâlâ her zamanki gibi dramatiksindir. Baba," diye mırıldanıyor Rafael.

Aman Tanrım.

Babamın yüzündeki ifade cinayete meyilli bir hal alıyor. Öne doğru bir adım atıyor ve neredeyse Rafael'in göğsüne çarpıyor. "Bana 'baba' diyemezsin, seni hırsız orospu çocuğu! Yemin ederim ki-"

"Evet, biliyorum. Beni çok tatsız bir şekilde öldüreceksin." Rafael babamın yanından geçerken omzuna dokunuyor. "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

"Uslu duracağına söz vermiştin," diye mırıldanıyorum yemek odasına doğru ilerlerken.

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Rafael'in dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor. "Hayır. Biraz bile değil." "Hâlâ her şeyi kabullenmeye çalışıyor. Belki de sen-Rafael!" Elini hızla iterek ciyakladım. O sadece kıcımlı sıklı Babam izlerken! "Ne?"

"Lütfen, bu akşamın bir felakete dönüşmemesi ve gerçekten iyi vakit geçirebilmemiz için hepimiz biraz çaba gösterebilir miyiz?"

Rafael omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve irkiliyorum. Babam hâlâ kapının önünde duruyor, gözleri bir manyağınki gibi kocaman açılmış, kocama dik dik bakıyor.

"Şimdiden harika vakit geçiriyorum." Rafael kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru kaldırıyor. "Ve daha da iyi olacak."

Ağzı benimkine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki çığlık atıyorum. Kocam beni öptüğünde her zamanki gibi diğer her şey önemsizleşiyor. Bacaklarımı beline doluyor, boynunu sıkıyor ve sanki yarın olmayacakmış gibi onu öpüyorum. Rafael elini çenemde tutuyor, başımı sabit tutarken bir yandan da dudaklarımı öpüyor.

"Oh, işte buradasınız muhabbet kuşları," diye cıvıldıyor annem arkamdan. "Yemek soğuyor."

Öpücüğü çabucak kesiyorum ve Rafael'in vücudundan aşağı kayıyorum. "Selam anne. Evet, geliyoruz. Ama babama bir tane getirmen gerekebilir. sakınleştirici." Rafael'in elinden tutup onu yemek odasına sürüklüyorum.

Yulia çoktan masaya oturmuş, telefonuyla uğraşmaktadır. Angelina Teyze onun karşısında oturuyor.

"Diğer herkes nerede?" Boş koltuklara bakarak soruyorum.

"Sergei birazdan gelecek." Angelina gülümsüyor. "Bir şey bırakması gerekti. Alexei ve Sasha için kıyafet değişimi. Tutuklandılar." "Ne?!"

"Polis dün gece onları sokak yarışında yakaladı. Hız sınırını çok aşıyorlardı. Roman derslerini almaları için onları bugün karakolun nezarethanesinde bırakmaya karar verdi. Kefaleti ayarlaması için yarın avukatı gönderecek."

"Harika." İçimi çekiyorum ve Rafael sağımdaki sandalyeye otururken ben de Yulia'nın yanına oturuyorum.

Annem babamın peşinden yemek odasına dans ederek giriyor. Masanın başındaki koltuğa oturduğunda yüzü hâlâ bir öfke maskesi.

"Haberleri duydun mu?" Yulia dirseğiyle beni itiyor. "Babam taşınmamı kabul etti. Hyde Park'ta harika bir stüdyo buldum ve -"

"O stüdyoyu unut," diye araya giriyor babası. "İki yatak odalı bir daire aramaya başla."

"Ne?" diye bağıyor. "Ama depozitoyu çoktan yatırdım. Hem neden iki yatak odasına ihtiyacım olsun ki?"

"Ukrayna Mafyası bölgemizi işgal etmeye çalışıyor. Yüksek alarma geçiyoruz, bu yüzden bir sonraki emre kadar bir koruma alacaksınız."

"Olmaz!"

Yemek odasının kapısı duvara çarparak açılır.

"Luca'nın bana ne aldığına inanamayacaksınız," diye bağıyor Sergei Amca odaya girip masanın üzerine, domuz pirzolası tabağının hemen yanına kocaman bir yarı otomatik tüfek koyarken. "Ne? Bugün kuzu eti yok mu?"

"O şeyi yemekten uzak tut!" Annem tersledi.

"Bu şey bir KR-101X. Birinci sınıf, siviller için yasal bir AK tüfeği. En yeni Kalaşnikof, millet," diye haykırıyor, gözle görülür bir şekilde kırılgın. "Özel, sınırlı bir ön üretim, yandan katlanır sentetik dipçik, on altı nokta beş inç namlu ve şarjörle beslenen yedi altı ikiye otuz dokuz kalibre mermi alıyor."

Rafael patates püresi kasesine uzanırken, "Beş-beş-altı NATO," diye yorum yapıyor.

"Hayır, değil." Sergei eğilip tüfeği kapıyor ve şarjörü kurcalıyor. "Hay sikeyim. Öyle."

"Yüce Tanrım!" Babam avucunu masaya vuruyor, bardaklar ve çatal bıçak takımı takırdıyor. "Kaldır şu lanet şeyi, Sergei! Yemek yiyoruz!"

"Her zaman bir parti bozan." Amcam gözlerini deviriyor. "En azından Rafael yüksek kaliteli ateşli silahları takdir edebiliyor. De Santi, bir tane deneme şansın oldu mu?"

"Aslına bakarsanız, ben yaptım."

Olamaz. Elimi masanın altından Rafael'in kalçasına koyup sıkıyorum. "Rafael, yapma!"

"Savunma Bakanlığı için yapılan bir sevkiyat bir şekilde yanlış yönlendirilmiş ve geçen hafta Catania Limanı'na ulaşmış," diye devam ediyor Rafael. "Ve sihirli bir şekilde, sevkiyat belgelerinde benim adım vardı. Sunucularında bir şeyler ters gitmiş olmalı." Bana bakıyor, yüzünde gurur okunuyor. "Harika iş, bebeğim."

"Onun için lanet olası İtalyan Savunma Bakanlığı'nı mı hackledin?" Babam hırlayarak sandalyesinden fırlıyor.

"Karıma sesini yükseltmeye cüret etme, Petrov!" Rafael kükrer.

Ugh. Dirseklerimi masaya koydum ve ellerimi saçlarıma gömdüm. Bağırış çağırış devam ediyor, babam ve kocam küfürler ve ölüm tehditleri savuruyor. Gürültüden annemin teyzeme masadaki bıçakları kaldırması için talimat verdiğini duyabiliyorum. Sergei Amca telefonda biriyle - muhtemelen Büyükbaba Felix'le- ABD Savunma Bakanlığı için bir sonraki silah sevkiyatını ve bunun durdurulma olasılığını soruyor.

"Hep böyle mi olacak?" Mırıldanıyorum.

"Muhtemelen." Yulia omuz silkiyor ve salataya uzanıyor. "Kesinlikle bir dişçiyle evleneceğim."

Mutfaktan büyük bir patlama sesi gelir. Herkes bağırmayı keser ve kafalarını kaynağa doğru çevirir.

Birisi "Bu da neydi?" diye sorar, ancak soru bitişik kapının ötesinde patlayan çığlık ve yaygara kakofonisi içinde kaybolur.

"Um . . . Igor huzurevinden kaçtı." Annem biftek bıçağını arkasına saklayarak mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Burbanlu karides flambé tarifini deniyor, kotik."

Duman ve yanan bir şeyin kokusu yavaşça odaya nüfuz eder. Babamın mikrodalga olayından sonra kurdurduğu yükseltilmiş yangın alarmı çalmaya başlıyor ve bir saniye sonra tepedeki fıskiyelelerden su fışkırarak yemekleri ve masada oturan herkesi ıslatıyor.

Islak saç tellerini yüzümden itiyorum ve kocama bakıyorum. "Ailemize hoş geldin, bebeğim."

Son

Sevgili okuyucu,

Rafael ve Vasilisa'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Birkaç dakikanızı ayırıp Güzel Canavar hakkında ne düşündüğünüzü diğer okuyuculara bildirmek için bir yorum bırakabilirsiniz sonsuz minnettar olurum.

Yorumlarınız her zaman takdire şayandır. **Sadece kısa bir cümle bile olsa, yazar için muazzam bir fark yaratır.** Bir kitap ne kadar çok yorum toplarsa, seçtiğiniz çevrimiçi mağazada o kadar çok görünür. Ve birkaç kelimelik dürüst geri bildiriminiz, bir sonraki kişinin Rafael ve Vasilisa'yı deneyip denemeyeceğine karar vermesine yardımcı olabilir.

Beautiful Beast için bir değerlendirme bırakın ([buraya tıklayın](#))

*

Bazılarınızın zaten bildiği gibi, bu kitap, **Perfectly Imperfect** dünyasında geçen ve orijinal kitaplardaki ana çiftlerin çocuklarının yer alacağı bir yan seri olan **Mafia Legacy**'nin ilk kitabı. Mafya Mirası serisinin bir sonraki kitabında Vasilisa'nın kız kardeşi Yulia yer alacak. Kitabın adı **Dearest Traitor (Sevgili Hain)** ve muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi bu bir bodyguard romanı
:D Beklenen çıkış tarihi - 2025 ortası.

*

Ancak, eğer çalışmalarım bu şekilde tanıştıysanız ve bu dünyayı beğendiyseniz, **Neva Altaj'ın** diğer kitaplarına da göz atmak isteyebilirsiniz. **Perfectly Imperfect** serisindeki her hikâye tek başına okunabilir.

Perfectly Imperfect serisini keşfedin ([buraya tıklayın](#))

*

Ana serinin bir sonraki kitabı **Tatlı Hapishane**'de Massimo ve Zara yer alacak. Bu bir yasak (yani üvey kardeşler), yaş farkı romantizmi. Tanıtım yazısına göz atabilir ve buradan ön sipariş verebilirsiniz:

Tatlı Hapishane (Massimo ve Zara, Kitap #10) ([buraya tıklayın](#))

Teşekkür

Bir kitabı hayata geçirmek kolay değildir. Kapağında sadece bir yazarın adı olsa da, ön cephenin arkasında, nihai ürüne katılımı olmadan mümkün olamayacak birçok insan var.

Her şeyden önce, siz okuyucularıma sürekli desteğiniz ve kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi için teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın ortaya çıkmasının en önemli nedeni 2. nesil seriyi istemenizdi. Perfectly Imperfect Serisini o kadar çok sevdiniz ki, orijinal kitaplardaki ana karakterlerin çocuklarının hikayelerini okumak istemeniz beni fazlasıyla mutlu etti. Umarım Rafael ve Vasilisa'yı siz de benim kadar seviyorsunuzdur.

Tüm dünyadaki en iyi editöre - teşekkür ederim, Andie. Adanmışlığın ve profesyonelliğin her projede aklımı başımdan alıyor. Kitaplarımın olabileceğinin en iyisi olmasına yardımcı olan harika içgörülerin ve değerli tavsiyelerin için teşekkür ederim. Yazmaya başladığımdan beri birlikte çalışıyoruz ve iş arkadaşı olarak başlamış olsak da, hızlı arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Sizi çok seviyorum.

Wesley'e (Andie'nin kocası) bilişimle ilgili her konuda fikrini almamıza izin verdiği ve bu hikaye unsurlarının iyileştirilmesi için önerilerde bulunduğu için özel olarak teşekkür ederim. Ve hikayenin ayaklarının yere basmasına yardımcı olan bilgisayar korsanlığı dünyasındaki engin deneyimini paylaşma nezaketini gösteren arkadaşım Pedja'ya da çok teşekkür ederim.

Ve asistanım Caitlen'e, sürekli desteğin, önüne çıkan her şeyle başa çıkma konusundaki kararlılığın ve muhteşem yetkinliğin için teşekkür ederim. Hep söylediğim gibi, sensiz kesinlikle kaybolurdum.

Ve tabii ki, beta okuyucularıma -Anka, Shaima, Milica, Jennifer, Tina ve Teodora- geri bildirimleriniz ve hikayenin akışını geliştiren fikirleriniz için çok teşekkür ederim. Ve İtalyanca kelimeler ve ifadeler konusundaki tüm yardımlarınız için Chiara'ya gönülden minnettarım.

Desteğiniz ve özveriniz olmasaydı bu kitabın ortaya çıkması imkansız olurdu.

Hepinizi
seviyorum, Neva

Yazar Hakkında

Neva Altaj, hasarlı anti kahramanlar ve onlara aşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında buharlı çağdaş mafya romantizmi yazıyor. Kadınları için dünyayı yakıp yıkmaya hazır, çılgın, kıskanç ve sahiplenici alfalara karşı zaafı var. Hikâyeleri sıcak ve beklenmedik dönüşlerle dolu ve her seferinde sonsuza dek mutlu bir son garanti.

Neva okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden

ulaşmaktan çekinmeyin: Web sitesi: www.neva-altaj.com

Facebook sayfası: <https://www.facebook.com/neva.altaj>

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

* * *

FB Okuyucu Grubu "Neva Altaj'ın Mükemmel Kusurlu Okurları" ([buraya tıklayın](#)) Bültenime abone olun (buraya [tıklayın](#)).

Bonus Sahneler ([buraya tıklayın](#)) Kitap Resmi
(buraya [tıklayın](#))

Perfectly Imperfect Okuma Sırası ve Döngüler

([Dizi Amazon bağlantısı - buraya tıklayın](#))

1. *Boyalı Yara İzleri* (Nina & Roman)

Tropes: engelli kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman

2. *Kırık fısıltılar* (Bianca & Mikhail)

Troplar: yaralı/engelli kahraman, dilsiz kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, Güzel ve Çirkin, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

3. *Gizli Gerçekler* (Angelina & Sergei)

Tropes: yaş farkı, kırık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı

4. *Yıkık Sırlar* (Isabella & Luca)

Tropes: görücü usulü evlilik, yaş farkı, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman, amnezi

5. *Çalıntı Dokunuşlar* (Milene & Salvatore)

Tropes: görücü usulü evlilik, engelli kahraman, yaş farkı, duygusuz kahraman, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

6. *Parçalanmış Ruhlar* (Asya & Pavel)

Döngüler: iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman, onun için yeterince iyi olmadığını düşünür

7. *Yanık Düşler* (Ravenna & Alessandro)

Troplar: koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşığa, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç kahraman

8. *Sessiz Yalanlar* (Sienna & Drago)

Tropes: sağır kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, süper OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

9. *En Karanlık Günahlar* (Nera & Kai)

Troplar: huysuz-güneş ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, sapık kahraman, onu sadece o sakinleştirebilir, ondan başka herkesten nefret eder, ona dokun ve öl

10. *Tatlı Hapishane* (Zahara & Massimo)

Tropes: yaş farkı, yasak aşk, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, kadın hariç herkesten nefret eder, ona dokun ve öl, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman

Mafia Legacy Okuma Sırası & Döngüler

([Dizi Amazon bağlantısı - buraya tıklayın](#))

1. *Güzel Canavar* (Vasilisa & Rafael)

Döngüler: Güzel ve Çirkin'in yeniden anlatımı, yaralı kahraman, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç kahraman, kaçırılma

2. *Sevgili Hain* (Yulia & Nikolai)

Tropes: koruma romantizmi, yaş farkı, OTT sahiplenici/kıskanç kahraman, ona dokun ve öl

